

अथ मुद्रितदर्शनानामनुक्रमतो नामनिर्देशः ।

LIBRARY

चार्वाकदर्शनम्	१
बौद्धदर्शनम्	५
आर्हतदर्शनम्	२०
रामानुजदर्शनम्	३६
पूर्णप्रज्ञदर्शनम्	५०
नकुलीशपाशुपतदर्शनम्	६०
शैवदर्शनम्	६६
प्रत्यभिज्ञादर्शनम्	७४
रसेश्वरदर्शनम्	८०
बीलुक्यदर्शनम्	८५
अक्षपाददर्शनम्	९१
जैमिनिदर्शनम्	९९
पाणिनिदर्शनम्	१०९
सांख्यदर्शनम्	११९
पातञ्जलदर्शनम्	१२४
शांकरदर्शनम्	१४५

ॐ तत्सद्ब्रह्मणे नमः ।

सर्वदर्शनसंग्रहः ।

तत्र चार्वाकदर्शनम् ॥ १ ॥

नित्यज्ञानाश्रयं वन्दे निःश्रेयसानिधिं शिवम् ।

येनैव जातं मह्यादिं तेनैवेदं सकर्तृकम् ॥ १ ॥

पारं गतं सकलदर्शनसागराणा-

मात्मोचितार्थचरितार्थितसर्वलोकम् ।

श्रीशाङ्गप्राणितनयं निखिलागमज्ञं

सर्वज्ञविष्णुगुरुमन्वहमाश्रयेऽहम् ॥ २ ॥

श्रीमत्सायणदुग्धाब्धिकौस्तुभेन महौजसा ।

क्रियते माधवार्येण सर्वदर्शनसंग्रहः ॥ ३ ॥

पूर्वेषामतिदुस्तराणि सुतरामालोच्य शास्त्राण्यसौ

श्रीमत्सायणमाधवः प्रभुरुपन्यास्यत्सतां प्रीतये ।

दूरोत्सारितमत्सरण मनसा शृण्वन्तु तत्सज्जना

माल्यं कस्य विचित्रपुष्परचितं प्रीत्यै न संजायते ॥ ४ ॥

अथ कथं परमेश्वरस्य निःश्रेयसप्रदत्वमभिधीयते बृहस्पतिमतानुसारिणा नास्तिकशिरोमणिना चार्वाकेर्ण दूरोत्सारितत्वात् । दुरुच्छेदं हि चार्वाकस्य चेद्विदम् । प्रायेण सर्वप्राणिनस्तावत्—

यावज्जीवं सुखं जीवेन्नास्ति मृत्योरगोचरः ।

भस्मीभूतस्य देहस्य पुनरागमनं कुतः ॥

इति लोकगाथामनुरुन्धानां नीतिकामशास्त्रानुसारेणार्थकामाधेयपुरुषार्थौ मन्वमानाः पारलौकिकमर्थमपह्नुवानाश्चार्वाकमतमनुवर्तमाना एवानुभूयन्ते । अत एव तस्य चार्वाकमतस्य लोकायतामित्यन्वर्थमपरं नामधेयम् ।

तत्र पृथिव्यादीनि भूतानि चत्वारि तत्त्वानि तेभ्य एव देहाकारपरिणतभ्यः किण्वादिभ्यो मद्दशक्तिवच्चैतन्यमुपजायते तेषु विनष्टेषु सत्सु स्वयं विनश्यति ।

१ च. 'दि कार्यजातं स' । २ मुद्रितपुस्तके आत्मोचितार्थचरितमार्थितसर्वलोकमिते । ३ च. 'जिवा' । ४ क. च. 'ण तस्य ह' । ५ च. 'ना नु क' । ६ क. च. अत्र । ७ च. 'नि दे' । ८ च. 'तेभ्यस्तेभ्यः' । ९ च. विधि ।

तदिह विज्ञानंघन एवेतेभ्यो मूतेभ्यः समुत्थाय तान्येधानुविनश्यति न प्रेत्य संज्ञाऽस्तीति ।

तच्चैतन्यविशिष्टदेह एवाऽऽत्मा देहातिरिक्त आत्मनि प्रमाणाभावात् । प्रत्यक्षप्रमाणवादितयाऽनुमानादेरनङ्गीकारेण प्रामाण्याभावात् ।

अङ्गनालिङ्गनादिजन्यं सुखमेव पुरुषार्थः । नचास्य दुःखसंभिन्नतया पुरुषार्थत्वमेव नास्तीति मन्तव्यम् । अवर्जनीयतया प्राप्तस्य दुःखस्य परिहारेण सुखमात्रस्यैव भोक्तव्यत्वात् । तद्यथा मत्स्यार्थी ^{fishes & fishes} सशल्कान्सकण्टकान्मत्स्यानुपादत्ते स यावदादेयं तावदादाय निवर्तते । यथा वा धान्यार्थी ^{takes all the straw & all} सपलालानि धान्यान्याहरति स यावदादेयं तावदादाय निवर्तते । तस्माद्दुःखमयानुकूलवेदनीयं सुखं त्यक्तमुचितम् । न हि भृगाः सन्तीति शालयो नोप्यन्ते । न हि भिक्षुकाः सन्तीति स्थाल्या नाधिधीयन्ते । यदि कश्चिद्भीरुर्दृष्टं सुखं त्यजेत्तर्हि स पशुवन्मूर्खो भवेत् । तदुक्तम्-

त्याज्यं सुखं विषयसंगमजन्म पुंसां

दुःखोपसृष्टमिति मूर्खविचारणेषा ।

ग्रीहीञ्जिहासति सितोत्तमतण्डुलाढ्यान्

को नाम भोस्तुपकणोपाहितान्हितार्थी ॥ इति ।

ननु पारलौकिकसुखाभावे बहुवित्तव्ययशरीरायाससाध्येऽग्निहोत्रादौ विद्यावृद्धाः कथं प्रवर्तिष्यन्त इति चेत्तदपि न प्रमाणकोटिं प्रवेष्टुमीष्टे । अनृतव्याघातपुनरुक्तदोषैर्दूषिततया वैदिकमन्त्रैरेव धूर्तचकैः परस्परं कर्मकाण्डप्रामाण्यवादिभिर्ज्ञानिकाण्डस्य ज्ञानकाण्डप्रामाण्यवादिभिः कर्मकाण्डस्य च प्रतिक्षिप्तत्वेन त्रय्या धूर्तप्रलापमात्रत्वेनाग्निहोत्रादेर्जीविका-मात्रप्रयोजनत्वात् ।

तथा चाऽऽभाणकः- ^{popular saying}

अग्निहोत्रं त्रयो वेदास्त्रिदण्डं भस्मगुण्ठनम् ।

बुद्धिपौरुषहीनानां जीविकेति बृहस्पतिः ॥ इति ।

अत एव कण्टकादिजन्यं दुःखमेव नरकः । लोकसिद्धो राजा परमेश्वरः । देहोच्छेदो मोक्षः । देहात्मवादे चं कृशीऽहं कृष्णोऽहमित्यादि-सामानाधिकरण्योपपत्तिः । मम शरीरमिति व्यवहारो राहोः शिर इत्यादिवदीपचारिकः ।

१ च तदाहु । २ च. 'नभेश' । ३ च 'नायालि' । ४ च. 'दिजनिते सु' । ५ च. 'न्ते' । भी० । ६ च 'दो शिवे' । ७ च. प्रवर्तन्त । ८ च. '१२' । ९ च. 'तवाद्मा' । १० च. च । ११ च 'शोऽह' ।

तदेतत्पूर्वोक्तं तर्हि शंभोवेनानाम् ॥ १ ॥

तदेतत्सर्वं समग्राहि । *—

अत्र चत्वारि भूतानि भूमिधार्यनलानिलाः । ^{क्रु}

चतुर्भ्यः खलु भूतेभ्यश्चैतन्यमुपजायते ॥ ^{क्रु}

किण्वादिभ्यः समेतेभ्यो ब्रव्येभ्यो मवशक्तियत् ।

अहं स्थूलः कृशोऽस्मीति सामानाधिकरण्यतः ॥

देहः स्थौल्यादियोगाच्च स एवाऽऽत्मा न चापरः ।

मम देहोऽयमित्युक्तिः संभवेदौपचारिकी ॥ इति ।

स्यादेतत्स्यादेपं मनोरथो यद्यनुमानादेः प्रामाण्यं न स्यात् । अस्ति च प्रामाण्यं कथमन्यथा धूमोपलम्भानन्तरं धूमध्वजे प्रेक्षावर्ता प्रवृत्तिरुपपद्येत । नद्यास्तीरे फलानि सन्तीतिवचनश्रवणसमनन्तरं फलार्थिर्न नदीतीरे प्रवृत्तिरिति । तदेतन्मनोराज्यविजृम्भणम् । व्याप्तिपक्षधर्मता-
शालि हि लिङ्गं गमकमभ्युपगतमनुमानप्रामाण्यवादिभिः । व्याप्तिश्चो-
भयाविधोपाधिविधुरः सबन्धः । स च सत्तया चक्षुरादिवन्नाद्गर्भावं मजते किंतु ज्ञाततया । फः खलु ज्ञानोपायो भवेत् । न तावत्प्रत्यक्षं, तेच घाह्य-
मान्तरं घाऽभिमतम् । न प्रथमः । तस्य संप्रयुक्तविषयज्ञानजनकत्वेन भवति प्रसरसंभवेऽपि भूतभविष्यतोस्तदसंभवेन सर्वोपसंहारयत्या-
ध्यासेर्दुर्ज्ञानित्यात् । न च ध्याप्तिज्ञानं सामान्यगोचरमिति मन्तव्यं, व्यक्त्योराविनाभावमावप्रसङ्गात् । नापि चरमः । अन्तःकरणस्य बाहिरि-
न्द्रियैतन्नत्वेन बाह्येऽर्थे स्वातन्त्र्येण प्रवृत्त्यनुपपत्तेः । तदुक्तम्—

चक्षुराद्युक्तविषयं परतन्त्रं बाहिर्भनः । इति ।

नाप्यनुमानं ध्याप्तिज्ञानोपायः । तत्र तत्राप्येयमित्यनवस्थादोः स्थयप्र-
सङ्गात् । नापि शब्दस्तदुपायः फाणादमतानुसारेणानुमान एवान्त-
र्भायात् । अनन्तर्भाये वा घृद्धव्यवहाररूपलिङ्गाद्यगतितापेक्षतया प्रागुक्त-
वृषणलरूपनाजङ्घालत्यात् । धूमधूमध्वजयोरविनाभावोऽस्तीति वचन-
मात्रे मन्यादियद्दिश्वासाभावाच्च । अनुपदिष्टाविनाभावस्य पुरुषस्यार्था-

* इतः परं श्रोत्रद्वयनाधिकं च, पुरतश्चे तद्यथा 'बाह्यनालिदनाजान्यगुणमेव पुमर्थता । कष्टदादिभ्यवाजान्यं दुःखं निरय उपपत्ते ॥ श्रोत्रिदो भवेराज्ञा परतो नापरः स्मृतः । देहस्य मासो मुक्तिस्तु न ज्ञानात्मुक्तिरिष्यते ' ॥ इति ।

१ च. 'तदे' । २ च. 'दि विभावं गमदमर्शाहत्' । ३ च. च. एत । ४ च. 'भाव' । ५ च. 'वपत्त' । ६ च. 'न प्रवृत्तेरप्रवृत्तेः । त' । ७ च. 'पायम् । त' । ८ च. 'यः फणा' । ९ च. 'नर्षगतिमन्या' ।

न्तरदर्शनेनार्थान्तरानुमित्यभावे स्वार्थानुमानकथायाः कथाशेषत्वप्रस-
ङ्गत्वं । उपमानादिकं तु दूरापास्तं तेषां संज्ञासंज्ञिसंबन्धादिबोधकत्वे-
नानौपाधिकसंबन्धबोधकत्वासंभवात् । किंच—उपाध्यभावोऽपि दुरवगमः ।
उपाधीनां प्रत्यक्षत्वनियमासंभवेन प्रत्यक्षाणामभावेस्य प्रत्यक्षत्वेऽपि
अप्रत्यक्षाणामभावस्याप्रत्यक्षतयाऽनुमानाद्यपेक्षायामुक्तदूषणानतिवृत्तेः ।

अपि च साधनाव्यापकत्वे सति साध्यसमव्याप्तिरिति तल्लक्षणं कक्षी-
कर्तव्यम् । तदुक्तम्—

अव्याप्तसाधनो यः साध्यसमव्याप्तिरुच्यते स उपाधि रिति ।

शब्दे निरत्यत्वे साध्ये सकर्तृकत्वं घटत्वमश्रावणतां च व्यावर्तयितुमुपा-
सान्यत्र क्रमतो विशेषणानि त्रीणि । तस्मादिदमनवद्यं समासमेत्यादि-
नोक्तमाचार्यैश्चेति * । तत्रं विध्यध्यवसायपूर्वकत्वान्निषेधाध्यवसायस्यो-
पाधिज्ञाने जाते तदभावविशिष्टसंबन्धरूपं व्याप्तिज्ञानं व्याप्तिज्ञानाधीनं
चोपाधिज्ञानमिति परस्पराश्रयवद्ब्रह्मरदोपो ब्रह्मलैपायते । तस्मादवि-
नाभावस्य दुर्बोधतया नानुमानाद्यवकाशः । धूम्रादिज्ञानानन्तरमग्न्यादि-
ज्ञाने प्रवृत्तिः प्रत्यक्षमूलतया भ्रान्त्या वा युज्यते । क्वचित्फलप्रतिलम्भस्तु
मणिमन्त्रौपेधादिवद्याहच्छिकः । अतस्तत्साध्यमदृष्टादिकमपि नास्ति ।
नन्वहृष्टानिष्टौ जगद्वैचित्र्यमाकस्मिकं स्यादिति चेन्न तद्भद्रं स्वभावा-
देव तदुपपत्तेः तदुक्तम्—

अग्निरुष्णो जलं शीतं समस्पर्शस्तस्थाऽनिलः ।

केनेदं चित्रितं तस्मात्स्वभावात्तद्व्यवस्थितिः ॥ इति ।

तदेतत्सर्वं ब्रह्मस्पतिनाऽप्युक्तम्—

न स्वर्गो नापवर्गो वा नैवाऽऽत्मा पारलौकिकः ।

नैव वर्णाश्रमादीनां क्रियाश्च फलदायिकाः ॥

* समासमाविनाभावादेक एव स्तो यदा तदा ।

समेन यदि नो व्याप्तस्योर्हानाऽप्रयोजकः ॥ इति घ. द. पुस्तकटिप्पणम् ।

१ घ. 'ख' । केव कथा परार्थानुमानस्य । उ' । २ घ. 'उपास्वभा' । ३ घ. 'रिधिग' । ४ क.
'वेनाप्र' । ५ क. 'वस्याप्रत्यक्षतयाऽनु' । ६ च 'म्' । ७ घ. 'पावि । स' । ८ घ. 'निले सा' ।
९ च 'तो व्या' । १० घ. 'त्र व्यव' । ११ घ. 'नियव' । १२ च 'स्पमना' । १३ घ. 'दज्ञपा-
तस्ते । त' । १४ घ. 'धूमदि' । १५ च 'पधवदा' । १६ च 'ज्ञानहीनारे ज' । १७ घ. 'वेम । १८
क. 'व म प' । तं शीतस्य । १९ च 'गो' वऽपि नैवाऽऽत्मा देवो वा पा' ।

अग्निहोत्रं त्रयो वेदास्त्रिदण्डं भस्मगुण्ठनम् ।
 बुद्धिपौरुषहीनानां,र्जाविका धातुनिर्मिता ॥
 पशुश्रोत्रिहतः स्वर्गं ज्योतिष्टोमे गमिष्यति ।
 स्वपिता यजमानेन तत्र कस्मान्न हिंस्यते ॥
 मृतानामपि जन्तूनां श्राद्धं चेतृप्तिकारणम् ।
 गच्छतामिह जन्तूनां व्यर्थं पाथेयकल्पनम् ॥
 स्वर्गस्थिता यदा तृप्तिं गच्छेयुस्तत्र दानतः ।
 प्रासादस्योपरिस्थानामत्र कस्मान्न दीयते ॥
 यावज्जीवित्सुखं जीवेदृणं कृत्वा घृतं पिबेत् ।
 मस्मीभूतस्य देहस्य पुनरागमनं कुतः ॥
 यदि गच्छेत्परं लोकं देहादेय विनिर्गतः ।
 कस्माद्भूयो न चाऽऽयाति बन्धुस्नेहसमाकुलः ॥
 ततश्च जीवनोपायो ब्राह्मणैर्विहितस्त्विह ।
 मृतानां प्रेतकार्याणि न त्वन्यद्विद्यते क्वचित् ॥
 त्रयो वेदस्य कर्तारो मण्डधूर्तनिशाचराः ।
 जर्फरीतुर्फरीत्यादि पाण्डितानां,वचः स्मृतम् ॥
 अश्वस्यात्र हि शिश्रं तु पत्नीग्राह्यं प्रकीर्तितम् ।
 मण्डैस्तद्वत्परं चैव ग्राह्यजातं प्रकीर्तितम् ॥
 मांसानां सादनं तद्वन्निशाचरसमीरितम् ॥ इति ।

तस्माद्ब्रह्मणां प्राणिनामनुग्रहार्थं चार्वाकमतमाश्रयणीयमिति रमणीयम् ॥
 इति श्रीमत्सायणमाधवीये सर्वदर्शनसंग्रहे चार्वाकदर्शनम् ॥

अथं बौद्धदर्शनम् ॥ २ ॥

अत्र बौद्धैरभिधीयते यदम्यथायि अविनाभावो दुर्बोध इति तद-
 साधीयः । तादात्म्यतदुत्पत्तिभ्यामविनाभावस्य सुज्ञानत्वात् । तदुक्तम्—

कार्यकारणमावाद्वा स्वभावाद्वा नियामकात् ।
 अविनाभावनियमो दर्शनान्तरदर्शनात् ॥ इति ।

१ च. 'रो मुनेभ्यनि' । २ च. अत्र । ३ छ. ग. 'दर्शनान्तरदर्शनम्' । घ. 'दर्शनान्तर-
 दर्शनम्' । घ. 'दर्शनान्तरदर्शनम्' ।

अन्वयव्यतिरेकावविनामावनिश्चायकाविति पक्षे साध्यसाधनयोरव्य-
भिचारो दुरवधारणो भवेत्, मूढे, भविष्यति, वर्तमाने चानुपलभ्यमाने
च व्यभिचारशङ्काया अनिवारणात् । ननु तथाविधस्थले तावकेऽपि
मते व्यभिचारशङ्का दुष्परिहरेति चेन्मैवं बोधः । विनाऽपि कारणं कार्य-
मुत्पद्यतामित्येवंविधायाः शङ्काया व्याघातायधिकृतया निवृत्तत्वात् ।
तदेव ह्याशङ्क्येत यस्मिन्नाशङ्क्यमाने व्याघातादयो नावतरयुः । तदुक्तम्-
व्याघातावधिराशङ्केति । तस्मात्तदुत्पत्तिनिश्चयेनाविनाभावो निश्चीयते ।
तदुत्पत्तिनिश्चयश्च कार्यहेत्वोः प्रत्यक्षोपलम्भानुपलम्भपञ्चकनिबन्धनः ।
कार्यस्योत्पत्तेः प्रागनुपलम्भः, कारणोपलम्भे सत्युपलम्भः, उपलब्धस्य
पश्चात्कारणानुपलम्भादनुपलम्भ इति पञ्चकारण्या धूमधूमध्वजयोः
कार्यकारणभावो निश्चीयते । तथा 'तादात्म्यनिश्चयेनाप्यविनाभावो
निश्चीयते ।' यदि शिंशपा वृक्षत्वमतिपतेत्स्वात्मानमेव जह्यादिति
विपक्षे बाधकप्रवृत्तेः । अप्रवृत्ते तु बाधके भूयः सहभावोपलम्भेऽपि
व्यभिचारशङ्कायाः को निवारयिता । शिंशपावृक्षयोश्च तादात्म्यनि-
श्चयो वृक्षोऽयं शिंशपेति सामानाधिकारण्यबलादुपपद्यते । न ह्यत्यन्ता-
भेदे तत्संभवति पर्यायत्वेन युगपदपि प्रयोगायोगात् । नाप्यत्यन्तभेदे
गदाश्वयोरनुपलम्भात् । तस्मात्कार्यात्मानौ कारणतात्मानावनुमापयत
इति सिद्धम् ।

यदि कश्चित्त्वामाप्यमनुमानस्य नाङ्गी कुर्यात् प्रति ब्रूयात् । अनुमानं
प्रमाणं न भवतीत्येतादन्मात्रमुच्यते तत्र न किञ्चन साधनमुपन्यस्यते वा ।
न प्रथमः,

एकाकिनी प्रतिज्ञा हि प्रतिज्ञातं न साधयेत् । इति न्यायात् ।

नापि चरमः । अनुमानं प्रमाणं न भवतीति ब्रुवाणेन त्वयोऽशिरस्क-
वचनस्योपन्यासे मम माता वन्द्येतिदद्यातापातात् । किञ्च प्रमाणत-
दाभासव्यवस्थापनं तत्समानजातीयत्वादिति वदता भवतीव स्वीकृतं

१ ख. 'नियामका' । २ घ. 'ति नु प' । ३ क. 'नेऽपि व्य' । ख. 'नेऽपि व्य' । ग. 'ने व्य' । ४ घ. 'रिहरे' । ५ ग. 'हरेवेति' । ६ घ. 'व वि' । ७ घ. 'न्धनस्तादात्म्यनिश्चयोऽ-
भाविनाभावो निश्चीयते ता' । ८ घ. 'योस्तादा' । ९ घ. 'त् । यस्मा' । १० घ. घ. 'रणमात्मान-
मनु' । ख. 'रपावनु' । ११ क. 'स्यत उपन्यस्यते वा' । १२ ग. 'नन्याच्छिरस्कव' । घ. 'न वच-
नप्रमाणान्भ्युपगच्छता त्वया स्वपरदीयशास्त्रे प्रामाण्येनोपदृष्टस्य वचनस्यो' । १३ ख. 'या
पारस्करवचनस्योपन्यस्यतम्' । ख. 'या स्वव' । इति पाठः ख. पुस्तकस्य समाप्ते वर्तते । १४ घ.
'तं प्रमाणमाहानु' । •

स्वभावानुमानम् । परगता विप्रतिपत्तिस्तु वचनलिङ्गेनेति ब्रुवता कार्य-
लिङ्गकमनुमानम् । अनुपलब्ध्या कंचिदर्थं प्रतिषेधयताऽनुपलब्धि-
लिङ्गकमनुमानम् ।

तथाचोक्तं तथागतैः—

प्रमाणान्तरसामान्यस्थितिरन्यधियां गतेः ।

प्रमाणान्तरसद्भावः प्रतिषेधाच्च कंस्यचित् ॥ इति ।

पराक्रान्तं चात्र सूरिभिरिति ग्रन्थंभूयस्त्वभयादुपरम्यते ।

ते च बौद्धाश्चतुर्विधया भावनया परमपुरुषार्थं कथयन्ति । ते च
माध्यमिकयोगाचारसौत्रान्तिकैवैभाषिकसंज्ञाभिः प्रसिद्धा बौद्धा यथा-
क्रमं सर्वशून्यत्वबाह्यशून्यत्वबाह्यार्थानुमेयत्वबाह्यार्थप्रत्यक्षत्ववादानाति-
ष्ठन्ते । यद्यपि भगवान्बुद्ध एक एव बोधयिता तथाऽपि बौद्धव्यानां
बुद्धिभेदाच्चातुर्विध्यं यथा गतोऽस्तमर्क इत्युक्ते जारचौरानूचानादयः
स्वेष्टानुसारेणाभिसरणपरस्वहरणसदाचरणादिसंभयं ब्रुध्यन्ते । सर्व
क्षणिकं क्षणिकम् । दुःखं दुःखं, स्वलक्षणं स्वलक्षणं, शून्यं शून्यमिति
भावनानुमातव्यं यत्सत्क्षणिकं यथा जलधरपटलं सन्तश्रामी भावा इति ।
न चायमसिद्धो हेतुरर्थक्रियाकारित्वलक्षणस्य सत्त्वस्य नीलादिक्षणानां
प्रत्यक्षसिद्धत्वात् । व्यापकव्यावृत्त्या व्याप्यव्यावृत्तिन्यायेन व्यापकक्र-
माक्रमव्यावृत्तावक्षणिकात्सत्त्वव्यावृत्तेः सिद्धत्वाच्च । तच्चार्थक्रियाका-
रित्वं क्रमाक्रमभ्यां ध्यातं न च क्रमाक्रमभ्यामन्यः प्रकारं समस्ति ।

परस्परविरोधे हि न प्रकारान्तरस्थितिः ।

नैकताऽपि विरुद्धानामुक्तिमात्रविरोधतः ॥

इति न्यायेन व्याघातस्योद्भूतत्वात् । तौ च क्रमाक्रमौ स्थायिनः
सकाशाद्वावर्तमानावर्थक्रियामपि व्यावर्तयन्तौ क्षणिकत्वपक्ष एव सत्त्वं
व्यवस्थापयत इति सिद्धम् ।

१ ख. ग. च. 'स्थितेरन्यधियो ग' । २ च. उच्यते । ३ क. ग. 'ति गूढभूयस्त्वम्' । ख.
'ति गूढभूयस्त्वभावाद्' । ४ ख. 'विधाः । चतुर्विध' । ५ च. 'वारिहस्तौत्रा' । ६ च. 'कस' ।
७ क. ख. ग. 'बाह्याभ्यंशु' । ८ च. 'नूवादाहारयोर्बोधव्याः स्वाशयानु' । ९ च. स्वयं । १० च.
'कं दुः' । ११ च. 'त्व यं' । १२ क. 'दिल्ल' । १३ च. 'धरः स' । १४ ग. 'दलः स' । १५ च.
'तिरिति न्याय' । १६ च. 'द कि' । १७ ख. 'रः संभवति । १' ।

नन्वक्षणिकस्यार्थक्रियाकारित्वं किं न स्यादिति चेत्तदयुक्तं विकल्पा-
सहत्वात् । तथा हि वर्तमानार्थक्रियाकरणकालेऽतीतानागतयोः किमर्थ-
क्रिययोः स्थायिनः सामर्थ्यमस्ति नो वा । आद्ये तयोरनिराकरणप्रसङ्गः
समर्थस्य क्षेपायोगात् । यद्यवा यत्करणसमर्थं तत्तदा तत्करोत्येव यथा
सामग्री स्वकार्यं समर्थश्चायं भाव इति प्रसङ्गानुमानाच्च । द्वितीयेऽपि
कदाऽपि न कुर्यात्सामर्थ्यमात्रानुबन्धित्वादर्थक्रियाकारित्वस्य । यद्यवा-
यन्न करोति तत्तदा तत्रासमर्थं यथा हि शिलाशकलमद्भुरे, न चैव वर्त-
मानार्थक्रियाकरणकाले वृत्तवर्तिष्यमाणे अर्थक्रिये करोतीति तद्विपर्य-
याच्च । ननु क्रमवत्सहकारिलाभोत्स्थायिनोऽतीतानागतयोः क्रमेण क्रमण-
मुपपद्यत इति चेत्तत्रेदं भवान्पृष्टो व्याचष्टां सहकारिणः किं भावस्यो-
पकुर्वन्ति न वा न चेन्नापेक्षणीयास्ते । अकिञ्चित्कुर्वतां तेषां तादृर्था-
योगात् । उपकारकत्वपक्षे सोऽयमुपकारं किं भावान्निश्चयते न वा भेद-
पक्ष आगन्तुकस्यैव तस्य कारणत्वं स्यात्, न भावस्याक्षणिकस्य, आग-
न्तुकातिशयान्वयव्यतिरेकानुविधायित्वात्कार्यस्य ।

तदुक्तम्—

वर्पातपाभ्यां किं व्योन्नश्चर्भण्यस्ति तयोः फलम् ।

चर्मोपमश्चेत्सोऽनित्यः खनुल्यश्चेदसत्फलः ॥ इति ।

अथ भावस्तैः सहकारिभिः सहैव कार्यं करोतीति स्वभाव इति चेत् ।
अङ्गं तर्हि सहकारिणो न जह्यात्प्रत्युत पलायमानानापि गले पाशेन
बद्ध्वा कृत्यं कार्यं कुर्यात् । स्वभावस्यानपायात् । किञ्च सहकारिज-
न्योऽतिशयः किमतिशयान्तरमारंभते न वा, उभयथाऽपि प्रागुक्तदुपण-
पापाणवर्षणप्रसङ्गः । अतिशयान्तरारम्भपक्षे बहुमुत्सानवस्थादौःस्थ्यमपि
स्यात् । अतिशये जनयितव्ये सहकार्यन्तरापेक्षायां तत्परम्परापात इत्ये-
काऽनवस्थाऽऽस्थेया, तथा हि सहकारिभिः सलिलपवनादिभिः पदार्थ-
सार्थैराधीयमाने बीजस्यातिशये बीजमुत्पादकमभ्युपेयम् । अपरथा
तद्भावेऽप्यतिशयः प्रादुर्भवेद्बीजं चातिशयमादधानं सहकारिसापेक्षमे-

१ च. 'न्यानुपपत्तेः । त° । २ क. ख. तदा कथं । ३ च. भवति । ४ च. 'ये क° ।
५ ग. 'दा न तरसम् । ६ क. 'तत्र स° । ख. 'तत्र न स° । ७ क. 'भावभेग क्रमणम् । ख. घ.
'भाक्त्रमेण क्रमणम् । घ. 'भाक्त्रमे । ८ क. ख. ग. तादात्म्यायो । ९ च. 'क्षे योऽयं । १० च.
'र. स किं । ११ क. 'रभेत न । १२ च. 'णप्र° । १३ ख. 'तरं भवत्यक्षे । १४ च. 'हु-
दु. खा° । १५ च. 'दिज° । १६ क. 'दि° ।

चाऽऽधत्तेऽन्यथा सर्वदोषकारापत्तावङ्कुरस्यापि सदोदयः प्रसज्येत । तस्मादतिशयार्थमपेक्षमाणैः सहकारिभिरतिशयान्तरमाधेयं बीजे, तस्मिन्नप्युकारे पूर्वन्यायेन सहकारिसापेक्षस्य बीजस्य जनकात्वे सहकारिसंपाद्येबीजगतातिशयानवरथा प्रथमा व्यवस्थिता । अथोपकारः कार्यार्थमपेक्षमाणोऽपि बीजादिनिरपेक्षं कार्यं जनयति तत्सापेक्षं वा । प्रथमे बीजादेरहेतुत्वमापतेत् । द्वितीयेऽपेक्षमाणेन बीजादिनोपकारेऽतिशय आधेयः । एवं तत्र तत्रापीति बीजादिजन्यातिशयनिष्ठातिशयपरम्परापात इति द्वितीयानवस्था स्थिरा भवेत् । एवमपेक्षमाणेनोपकारेण बीजादौ धर्मिण्युपकारान्तरमाधेयमित्युपकाराधेयबीजातिशयाश्रयातिशयपरम्परापात इति तृतीयानवस्था दुरवस्था स्यात् । अथ भावादभिन्नोऽतिशयः सहकारिभिराधीयत इत्यभ्युपगम्यते । तर्हि प्राचीनो भावोऽनतिशयात्मा निवृत्तोऽन्यश्चातिशयात्मा कुर्वद्रूपादिपर्दवेदनीयो जायत इति फलितं ममापि मनोरथदृमेण ।

तस्मादक्षणिकस्यार्थक्रिया दुर्घटा नाप्यक्रमेण घटते विकल्पासहत्वात् । तथाहि युगपत्सकलकार्यकरणसमर्थः स्वभावस्तदुत्तरकालमनुवर्तते न वा । प्रथमे तत्कालवत्कालान्तरेऽपि तावत्कार्यकरणमापतेत् । द्वितीये स्थायित्ववृत्त्याशा भूपिकभक्षितबीजादावङ्कुरादिजननप्रार्थनामनुहरेत् । यद्विरुद्धधर्माध्यस्तं तन्नाना यथा शीतोष्णे । विरुद्धधर्माध्यस्तश्चायामिति जलधरे प्रतिबन्धसिद्धिः । न चायमसिद्धो हेतुः रथायिनि कालभेदेन सामर्थ्यासामर्थ्ययोः प्रसङ्गताद्विपर्ययसिद्धत्वात्तत्रासामर्थ्यसाधकौ प्रसङ्गताद्विपर्ययौ प्रागुक्तौ । सामर्थ्यसाधकावभिधीयते । यद्यदा यज्जननासमर्थं तत्तदा तन्न करोति यथा शिलाशकलमङ्कुरम् । जसमर्थश्चायं वर्तमानार्थक्रियाकरणकाले+तीतानागतयोरर्थक्रिययोरितिप्रसङ्गः । यद्यदा यत्करोति तत्तदा तत्र समर्थं यथा सामग्रीरदकार्यं करोति चाय

* हेतवभाविपर्ययः सामर्थ्यासामर्थ्ययोरिति शेष इति घ. पु टिप्पण्यम् । + इत उतरमयं प्रन्थो घ पुस्तके घ यथा—अतमर्थत्वेऽपि यथयं वर्तमानकाले क्रिया करोति तदाऽतीतानागतयोरर्थक्रिये चर्चादित्यत्र १६ । इति ।

१ च. 'वारपदहृ' । २ च. 'दयं प्रसभेद' । ३ ग. 'स्मिन्प्रा' । ४ ग. 'पादापकार' । ५ क. 'द बीजवृत्त्यति' । ६ घ. 'द बीजवृत्त्यति' । ७ क. 'पेशः वा' । ८ ग. 'दि-निष्ठा' । ९ घ. 'जात' । १० घ. 'स्नातक्षाय' । ११ ग. 'स्नातक्षाय' । १२ क. 'सिद्धा' । १३ घ. 'ध्वयोत्प्रसफात् । तद्वि' । १४ घ. 'धका' । १५ ग. 'हृद्रे । अ' । १६ क. 'योरतिप्र' । १७ घ. 'सिद्ध' । १८ ग. 'तत्तम' । १९ क. ग. घ. 'कार्य ह' । २० घ. 'कार्य' । २१ घ. 'दाम् । करो' ।

मतीतानामतकाले तत्कालवर्तिन्यावर्धक्रिये भावं इति प्रसङ्गव्यत्ययो
विपर्ययः । तस्माद्विपक्षे क्रमयोगपद्यव्यावृत्त्या व्यापकानुपलम्भेनाधिगत-
व्यतिरेकव्याप्तिकं प्रसङ्गतद्विपर्ययबलाद्गृहीतान्वयव्याप्तिकं [च] सत्त्वं क्षणि-
कत्यपक्ष एव व्ययस्थास्यतीति सिद्धम् । तदुक्तं ज्ञानश्रिया-

यत्सत्तत्क्षणिकं यथा जलधरः सन्तश्च भावा अमी

सत्ता शक्तिरिहार्थकर्मणि मितेः सिद्धेषु सिद्धा * न सा ।

नाप्येकैव विधाऽन्यथा परकृतेनापि क्रियादिर्मवे-

+ द्वेधाऽपि क्षणभङ्गसंगतिरतः साध्ये च विश्राम्यति ॥ इति ।

न च कणभक्षाक्षचरणादिपक्षकक्षीकारेण सत्तासामान्ययोगित्वमेव
सत्त्वमिति मन्तव्यं सामान्यविशेषसमवायानामसत्त्वप्रसङ्गात् । न च तत्र
स्वरूपसत्तानिबन्धनः सद्व्ययहारः प्रयोजकगीरवापत्तेः । अनुगतत्वाननु-
गतत्वविकल्पपराहतेश्च, सर्पपमहीधरादिषु विलक्षणेपु क्षणेष्वनुगतस्याऽऽ-
कारस्य मणिषु सूत्रबद्धभूतगणेषु गुणवच्चाप्रतिभासनाच्च । किंच
सामान्यं सर्वगतं स्वाश्रयसर्वगतं वा । प्रथमे सर्ववस्तुसंकरप्रसङ्गः, अप-
सिद्धान्तापत्तिश्च, यतः प्रोक्तं प्रशस्तेपादेन स्वविषयसर्वगतमिति । किंच
विद्यमाने घटे वर्तमानं सामान्यमन्यत्र जायमानेन संबध्यमानं तस्मादाग-
च्छत्संबध्यते, अनागच्छद्वा, आद्ये द्रव्यत्यापत्तिः, द्वितीये संबन्धानु-
पपत्तिः । किंच विनष्टे घटे सामान्यमवतिष्ठते, विनश्यति, स्थानान्तरं
गच्छति वा । प्रथमे निराधारत्वापत्तिः, द्वितीये नित्यत्ववाच्योक्त्य-
युक्तिः, तृतीये द्रव्यत्वप्रसक्तिः, इत्यादिदूषणग्रहग्रस्तत्वात्सामान्यमप्रामा-
णिकम् । तदुक्तम्-

अन्यत्र वर्तमानस्य ततोऽन्यस्थानजन्मानि ।

तस्माच्चलतः स्थानाद्गृत्तिरित्यतियुक्ता ॥

यत्रासौ वर्तते भावस्तेन संबध्यते न तु ।

तद्वेशिनं च व्याप्नोति किमप्येतन्महाद्भुतम् ॥

न याति न च तत्राऽऽसीदास्ति पश्चान्न चांशवत् ।

जहाति पूर्वं नाऽऽधारमहो व्यसनसंततिः ॥ इति ।

* स्थिरेषु स्थिरा इति । अ पु टिप्पण्यम् । + नानात्वेन स्थिरत्व एकविधत्वेनास्थिरत्वेऽपि ।
इति घ पु टिप्पण्यम् ।

१ म घ °इत्तम्यत्यो वि° । २ घ मिति । ३ क °जहो गौ° । ४ क. ग घ. °तद्वे ।
५ घ °एतपदे° । ६ क ख घ ए. °नम त° । ७ घ. प्राप्नोति ।

अनुवृत्तप्रत्ययः किमालम्बन इति चेत् । अङ्गं, अन्यापोहालम्बन एवेति संतोष्यमायुष्मतेत्यलमतिप्रसङ्गेन ।

सर्वस्य संसारस्य दुःखात्मकत्वं सर्वतीर्थकरसंमतम् । अन्यथा तन्नि-
विषतोपिपूर्णां तेषां तन्निवृत्त्युपाये प्रवृत्त्यनुपपत्तेः । तस्मात्सर्वं दुःखं
दुःखमिति भावनीयम् । ननु किंवदिति पृष्टे हृष्टान्तः कथनीय इति
चेन्मैवं स्वलक्षणानां क्षणानां क्षणिकतयोः सालक्षणाभावात् । नैतेन
सदृशमपरमिति वक्तुमशक्यत्वात् । ततः स्वलक्षणं स्वलक्षणमिति
भावनीयम् । एवं शून्यं शून्यमपि भावनीयं स्वप्ने जागरणे च न मया
दृष्टमिदं रजतादीति विशिष्टनिषेधस्योपलम्भात् । यदि हृष्टं सत्तदा
तद्विशिष्टस्य दर्शनस्येदंताया अधिष्ठानस्य च तस्मिन्नध्यस्तस्य रजतत्वा-
देस्तत्संबन्धस्य च समवायादेः सत्त्वं स्यात् । न चैतदिदं कस्यचिद्वा-
दिनः । न चार्धजरतीयमुचितं न हि कुक्कुट्या एको भागः पाकायापरो
भागः प्रसवाय कल्प्यतामिति कल्प्यते । तस्मादध्यस्ताधिष्ठानतत्संबन्ध-
दर्शनद्रष्टृणां मध्य एकस्यानेकस्य वाऽसत्त्वे निषेधविषयत्वेन सर्वस्यासत्त्वं
बलादापतेदिति मगधतोषदिष्टे माध्यमिकास्तावदुत्तमप्रज्ञा इत्थमचीक-
थन्-भिक्षुपादप्रसारणन्यायेन क्षणमङ्गनद्यभिधानमुखेन स्थायित्वानु-
कूलवेदनीपत्वानुगतेसर्वसत्यत्वभ्रमंव्यावर्तनेन सर्वशून्यतायामेव पर्यव-
सानम् । अतस्तत्त्वं सदसदुभयानुभयात्मकचतुष्कोटिविनिर्मुक्तं शून्यमेव ।
तथा हि यदि घटादेः सत्त्वं स्वभावस्तीर्हि कारकव्यापारवैयर्थ्यम् ।
असत्त्वभाव इति पक्षं प्राचीन एव दोषः प्रादुःप्यात् । यथोक्तम्-

न सतः कारणापेक्षा व्योमादेरिव युज्यते ।

कार्यस्यासंभवी हेतुः सणुप्पादेरिवासतः ॥ इति ।

विरोधादितरी पक्षावनुपपत्नी । तदुक्तं भगवतीं लङ्कावतारे-

१ क. ग. घ. 'विष्वग्ना ते' । २ घ. दुःखमि' । ३ क. ख. ग. घ. '० तदि' । ४ ग'
'शान्तेः क' । ५ रा. ग. घ. 'या इयात्' । ६ क. रा. घ. 'त् । एते' । ७ क. ग. घ. 'न्यमित्यपि ।
'८ च सर्वान्' । ९ घ. 'तत्त्व' । १० घ. 'गस्याऽऽव' । ११ क. रा. ग. 'तुष्कोटिवि' । घ'
'तुष्कोटि' । १२ क. ख. ग. द 'सत्यं इति' । घ. 'सत्यं भा' । च. 'सत्यं सहाय इ' । १३ ग'
तदुक्तम् । १४ घ. द. 'मयो दे' । १५ घ. 'वदन्' । १६ क. ख. ग. 'ताऽलङ्काराव' ।

बुद्ध्यां विविच्यमानानां स्वभापो नावधार्यते ।
 अतो निरभिलष्यास्ते निःस्वभावाश्च दर्शिताः ॥ इति ।
 इदं वस्तुबलोपातं यद्दर्दन्ति विपश्चितः ।
 यथा यथाऽर्थाश्चिन्त्यन्ते विशीर्यन्ते तथा तथा ॥ इति च ।

न काचिदपि पक्षे व्यवतिष्ठत इत्यर्थः । इष्टार्थद्वयवहोर्दृष्टं न स्वप्नद्वय-
 पहारधत्संब्रवृत्त्या संगच्छते । अत एवोक्तम्-

परिघ्रादकामुकशुनामेकस्यां प्रमदातनौ ।

कुणपः कामिनी मक्ष्य इति तिस्रो विकल्पनाः ॥ इति ।

तदेवं भावनाचतुष्टयवशांनिखिलवासनानिवृत्तौ परनिर्वाणं शून्यरूपं
 सेत्स्यतीति वयं कृतार्थाः, नास्माकमुपदेश्यं किञ्चिदस्तीति । शिष्यैस्ता-
 वद्योगश्चाऽऽचारश्चेति द्वयं करणीयम् । तत्रा प्राप्तस्यार्थस्य प्राप्ते पर्यनु-
 योगो योगः । गुरुक्तस्यार्थस्याङ्गीकरणमाचारः । गुरुक्तस्याङ्गीकरणा-
 दुत्तमाः पर्यनुयोगस्याकरणाद्धमाश्च, अतस्तेषां माध्यमिका इति
 प्रसिद्धिः । गुरुक्तभावनाचतुष्टयं बाह्यार्थस्य शून्यत्वं चाङ्गीकृत्याऽऽन्त-
 रस्य शून्यत्वं चाङ्गीकृतं कथमिति पर्यनुयोगस्य करणात्केपांचिद्योगा-
 चारंप्रथा । एषा हि तेषां परिभाषा-संख्यवेदनं तावद्दृग्गीकार्यम्,
 अन्यथा जगदान्ध्र्यं प्रसज्येत । तत्कीर्तितं धर्मकीर्तिना-

अप्रत्यक्षोपलम्भस्य नार्थदृष्टिः प्रसिध्यति । इति ।

बाह्यं ग्राह्यं नोपपद्यत एव विकल्पानुपपत्तेः । अर्थो ज्ञानग्राह्यो
 भावादुत्पन्नो भवति, अनुत्पन्नो वा । न पूर्वः, उत्पन्नस्य स्थित्यभावात् ।
 नापरोऽनुत्पन्नस्यासत्त्वात् । अथ मन्येथाः, अतीत एवार्थो ज्ञानग्राह्य-
 स्तज्जनकत्वादिंति । तदपि बालभाषितं वर्तमानतावभासाविरोधात् ।
 इन्द्रियादेरपि ग्राह्यत्वप्रसङ्गाच्च । किं च ग्राह्यः किं परमाणुरूपोऽ-
 र्थोऽवयविरूपो वा । न चरमः, कृत्स्निकदेशविकल्पादिना तन्निराकरणात् ।

१ क. 'ध्यादिवार्य' । २ च. 'स्य द्रष्टव्यः स्व' । ३ च. 'नो नैव' । ४ ख. घ. 'भिलष्यास्ते ।
 ग. 'भिलष्यास्ते । २ च. 'लाभित' । ६ क. ख. घ. 'दक्षि वि' । ७ च. 'हारोऽव्यवहारश्च
 स्व' । ८ क. 'ध्वन स्व' । ग. 'ध्व स्व' । ९ घ. 'वत । युद्धिकल्पितमात्रेण न सत्यविषयं
 दिना दृष्टव्यवहारोऽऽ सत्यविषयको न स्वप्नवासंभ्रव्या संगच्छत इत्यर्थः । अ' । १० घ. 'देत-
 देवं । ११ घ. परं नि' । १२ क. ग. 'रुक्तं भा' । १३ च. 'र इति प्र' । १४ च. 'स्वसर्वे' ।
 १५ च. 'प्रसजेत्' । १६ च. 'द्वो भवशुभ' । १७ क. ख. ग. घ. 'रूपाथो' । १८ 'स्वप्न-
 र्कशाऽवयविरूप' । न ।

न प्रथमः, अतीन्द्रियत्वात्पदकेन युगपद्योगस्य बाधकत्वाच्च । यथोक्तम्—

*पदकेन युगपद्योगात्परमाणोः पडंशता ।

तेषामप्येकदेशत्वे पिण्डः स्यादणुमात्रकः ॥ इति ।

तस्मात्स्वव्यतिरिक्तग्राह्याविरहात्तदात्मिका बुद्धिः स्वयमेव स्वात्मरूप-
प्रकाशिका प्रकाशवदिति सिद्धम् । तदुक्तम्—

नान्योऽनुभाव्यो बुद्ध्याऽस्ति तस्य नानुभवोऽपरः ।

ग्राह्यग्राहकवैधुर्यात्स्वयं सैव प्रकाशते ॥ इति ।

ग्राह्यग्राहकयोरभेदश्चानुमातव्यः । यद्वेद्यते येन वेदनेन तत्ततो न
मिद्यते, यथा ज्ञानेनाऽऽत्मा । वेद्यन्ते तैश्च नीलादयः । भेदे हि सत्यधु-
नाऽनेनार्थस्य संबन्धित्वं न स्यात्तादात्म्यस्य नियमहेतोरभावात्तदुत्पत्तेर-
नियामकत्वात् । यश्चायं ग्राह्यग्राहकसंविक्तीनां पृथगवभासः स एकस्मि-
श्चन्द्रमासि द्वित्वावभास इव भ्रमः । अत्राप्यनादिरविच्छिन्नप्रवाहो भेद-
वासनैव निमित्तम् । यथोक्तम्—

सहोपलम्भनियमादभेदो नीलतद्धियोः ।

भेदश्च भ्रान्तिविज्ञानैर्दृश्येतेन्दाविवाद्भये ॥ इति ।

अविभागोऽपि बुद्ध्यात्मा विपर्यासितदर्शनैः ।

ग्राह्यग्राहकसंवित्तिभेदवानिव लक्ष्यते ॥ इति च ।

न च रसवीर्यविपाकादिसमानमाशामोदकोपार्जितमोदकोंनां स्यादिति
वेदितव्यं, वस्तुतो वेद्यवेदकाकारविधुराया अपि बुद्धेर्ध्ववहर्तृपरिज्ञाना-
नुरोधेन विभिन्नग्राह्यग्राहकाकाररूपवत्तया तिमिराद्युपहृताक्षणां केशोण्डू-
नाडीजोनाभेदवदनाद्युपप्लववासनासामर्थ्याद्यवस्थोपपत्तेः पर्यनुयोगोयो-
गात् । यथोक्तम्—

* मनःसहितज्ञानेन्द्रियेवेति घ. पु. टिप्पण्णाम् ।

१ क. ख. 'शिश्रं' । २ ग. प्रकाशिता । ३ क. ख. ग. घ. वेद्यते । ४ घ. संबन्धित्वं । ५
क. ग. 'य ग्राह' । ६ घ. 'त्यागर्' । ७ क 'हा वा' । ८ 'वादे भे' । ग. 'वाहभे' । ९ घ.
'दृश्य इन्द्रोरेष द्वे' । १० क. ग. 'गो विबु' । ११ घ. 'मान विद्यमानजदस्य चैतन्यात्मावभासव-
नियारा' । १२ घ. 'कानामिदं स्थ' । १३ घ. 'परिप्लववत्' । १४ घ. 'वतायास्तिमि' । १५
ग. घ. 'केशोन्द्रना' । ख. 'केशोण्डूकादिश' । १६ क. ख. ग. घ. 'ज्ञानभे' । १७ घ. 'वचना' ।
१८ घ. इ. 'गात्' ।

अवेद्यवेदकाकारा यथा भ्रान्तेर्निरीक्ष्यते ।

विमक्तलक्षणग्राह्यग्राहकाकारविप्लवा ॥

तथा कृतव्यवस्थेयं केशादिज्ञानभेदवत् ।

यदा तदा न संचोद्या ग्राह्यग्राहकलक्षणा ॥ इति ।

तस्माद्बुद्धिरेवानादियासनावशादनेकाकाराऽवभासत इति सिद्धम् । ततश्च प्रागुक्तभाषनाप्रचयबलान्निखिलवासनोच्छेदविगलितविविधविषयाकारोपप्लवविशुद्धविज्ञानोदयो महोदय इति ।

अन्ये तु मन्यन्ते यथोक्तं बाह्यं वस्तुजातं नास्तीति, तदयुक्तं प्रमाणाभावात् । न च सहोपलम्भनियमः प्रमाणमिति वक्तव्यं, वेद्यवेदकयोरभेदसाधकत्वेनाभिमतस्य तस्याप्रयोजकत्वेन संदिग्धविषयव्यावृत्तिकत्वात् । ननु भेदे सहोपलम्भनियमात्मकं साधनं न स्यादिति चेन्न, ज्ञानस्यान्तर्मुखतया ज्ञेयस्य बहिर्मुखतया च भेदेन प्रतिभासमानत्वादेकदेशत्वैककालत्वलक्षणसहत्वनियमासंभवाच्च । नीलाद्यर्थस्य ज्ञानाकारत्वेऽहमिति प्रतिभासः स्यात् । नत्विदमिति प्रतिपत्तिः प्रत्ययादव्यतिरेकात् । अथोच्यते ज्ञानस्वरूपोऽपि नीलाकारो भ्रान्त्या बहिर्वद्भेदेन प्रतिभासत इति, न च तत्राहमुल्लेख इति । तथोक्तम्—

परिच्छेदान्तराद्योऽयं भागो बहिरिष स्थितः ।

ज्ञानस्याभेदिनो भेदप्रतिभासोऽप्युपप्लवः ॥ इति ।

यदन्तर्ज्ञेयतत्त्वं तद्बहिर्वदवभासते ॥ इति च ।

तदयुक्तं बाह्यार्थाभावे तदुत्पत्तिरहिततया बहिर्वदित्युपमानोक्तेरयुक्तेः । न हि वसुंमित्रो वन्ध्यापुत्रवदवभासत इति प्रेक्षावानाचक्षीत । भेदप्रतिभासस्य भ्रान्तत्वेऽभेदप्रतिभासस्य प्रामाण्यं, तत्प्रामाण्ये च भेदप्रतिभासस्य भ्रान्तत्वमिति परस्पराश्रयप्रसङ्गाच्च, अविसंवादात्नीलतादिकमेव संविदांना बाह्यमेवोपाददते जगत्पेक्षेन्नेऽवान्तरमिति व्यवस्थादर्शनाच्च ।

१ घ. 'च्छेदो वि' । २ ग. 'लम्भात्म' । ३ ख. घ. 'दाऽर्थस्य' । ४ क. ख. ग. च 'न तवैक' । ५ घ. 'ख । किंच नीला' । ६ घ. 'पि आ' । ७ क. 'वारभ्रा' । ८ ख. 'ष्यार्थमा' । ९ क. ख. ग. घ. 'तदव्युत्प' । १० ख. 'सुपुत्रो' । ११ क. ख. ग. घ. 'प्ये भे' । १२ घ. 'लवादि' । १३ ख. 'दानो बा' । १४ घ. 'ते महत्यु' । १५ ग. 'क्षतेऽज्ञा' । १६ क. ग. घ. 'ने चान्त' ।

एवं चायमभेदसाधको हेतुर्गोमर्यपार्यंसीयन्यायवदाभासतां मंजेत् ।
अतो बहिर्वदिति वदता बाह्यं ग्राह्यमेवेति भावनीयमिति भवदीय एव
बाणो भवन्तं प्रहरेत् ।

ननु ज्ञानामिन्न कालस्यार्थस्य बाह्यत्वमनुपपन्नमिति चेत्तदनुपपन्नम् ।
इन्द्रियसंनिकृष्टस्य विषयस्योत्पाद्ये ज्ञाने स्वाकारसमर्पकतया समर्पितेन
चाऽऽकारेण तस्यार्थस्यानुमेयतोपपत्तेः । अत एव पर्यनुयोगपरिहारौ
समग्राहिपाताम्—

मिन्नकालं कथं ग्राह्यमिति चेद्बाह्यतां विदुः ।

हेतुत्वमेव च व्यक्तेर्ज्ञानाकारार्पणक्षमम् ॥ इति ।

तथा च यथा पुष्ट्या भोजनमनुमीयते, यथा च भाषया देशः, यथा
वा संप्रमेण स्नेहः, तथा ज्ञानाकारेण ज्ञेयमनुमेयम् । तदुक्तम्—

अर्धेन घटयत्येनां न हि मुत्वाऽर्धरूपताम् ।

तस्मात्प्रमेयाधिगतेः प्रमाणं मेयरूपता ॥ इति ।

न हि वित्तिसत्तैव तद्वेदना युक्ता तस्याः सर्वत्राविशेषात् । तां तु
सारूप्यमाविशत्सरूपयितुं घटयोदिति च । तथा बाह्यार्थसद्भावे प्रयोगः-
ये यस्मिन्सत्यपि कदाचित्कास्ते सर्वे तदतिरिक्तसापेक्षाः । यथाऽविव-
क्षति, अजिगमिपति मयि वचनगमनप्रतिभासा विवक्षुजिगमिपुपुरुषान्तर-
संतानसापेक्षाः । तथा च विवादाध्यासिताः प्रवृत्तिप्रत्ययाः सत्यप्यालय-
विज्ञाने कदाचिदेव नीलाद्युल्लेखेना इति । तत्राऽऽलयविज्ञानं नामाहमा-
स्पदं विज्ञानं, नीलाद्युल्लेखि च प्रवृत्तिविज्ञानम् । यथोक्तम्—

तत्स्यादालयविज्ञानं यद्भवेदहमास्पदम् ।

तत्स्यात्प्रवृत्तिविज्ञानं यन्नीलादिकमुल्लिखेत् ॥ इति ।

१ व. ख. 'यवाय' । २ घ. 'यस्यन्या' । ३ क. ख. ग. घ. 'जेत । भ' । ४ च. 'सं वाप' ।
५ घ. 'ति गणनीयानेयमतो गणनीयमेव । ६ ख. 'धनार्थ' । ७ ग. 'द्यवि' । ८ च. 'धे स्वा' । ९ ग.
'य व्यक्तित्व ज्ञाना' । च 'व युक्तिज्ञा ज्ञाना' । १० ख यथा यथा । ११ ख. 'ते तथा ।
१२ ख 'था च ज्ञा' । १३ घ. 'नुमेय' । १४ च. 'अधर्मेण न हि मुह्यार्थरू' । १५ घ. 'त ।
तत्तत्त्वास्प्यमाविशती तत्तत्सरूपता पट' । १६ ख. 'विविक्षु' । १७ क. 'रसत्तान' । घ. 'रसा' ।
१८ ख. 'नीलादे' । १९ युल्लेखिन इ' । २० च. 'ख च. प्रवृत्तिविज्ञान त' ।

तस्मादालयविज्ञानसंतानातिरिक्तः कादाचित्कः प्रवृत्तिविज्ञानहेतुर्बा-
ह्योऽर्थो ग्राह्य एव, न वासनांपरिपाकप्रत्ययः कादाचित्कत्वात्कदाचि-
दुत्पाद इति वेदितव्यम् । विज्ञानवादिनये हि वासनानामेकसंतानवर्ति-
नामालयविज्ञानानां तत्तत्प्रवृत्तिजननशक्तिः, तस्याश्च स्वकार्योत्पादं
प्रत्याभिमुख्यं परिपाकः । तस्य च प्रत्ययः कारणं स्वसंतानवर्तिपूर्वक्षणः
कक्षी क्रीयते, संतानान्तरनिबन्धनत्वानङ्गीकारात् । ततश्च प्रवृत्तिज्ञान-
जननालयविज्ञानवर्तिवासनापरिपाकं प्रति सर्वेऽप्यालयविज्ञानवर्तिनः
क्षणाः समर्था एवेति वक्तव्यम् । न चेदेकोऽपि न समर्थः स्यादालयवि-
ज्ञानसंतानवर्तित्वाविशेषात् । सर्वे समर्था इति पक्षे कार्यक्षेपानुपपत्तिः ।
ततश्च कादाचित्कत्वानिर्वाहाय शब्दस्पर्शरूपरसगन्धविषयाः सुखादिवि-
षयाः पदपि प्रत्ययाश्चतुरः प्रत्ययान्प्रतीत्योत्पद्यन्त इति चतुरेणानिच्छताऽ-
प्यच्छमतिना स्वानुभवमनाच्छाद्य परिच्छेत्तव्यम् । ते चत्वारः प्रत्ययाः
प्रसिद्धा आलम्बनसमनन्तरसहकार्यधिपतिरूपाः । तत्र ज्ञानपदवेदनीयस्य
नीलाद्यवभासस्य चित्तस्य नीलालम्बनप्रत्ययान्नीलाकारता भवति, समन-
न्तरप्रत्ययात्प्राचीनज्ञानाद्बोधरूपता, सहकारिप्रत्ययादालोकाञ्छुषोऽधिप-
तिप्रत्ययाद्विषयग्रहणप्रतिनियमः, विदितस्य ज्ञानस्य रसादिसाधारण्य-
प्राप्तेर्नियामकं चक्षुरधिपतिर्भवितुमर्हति । लोके नियामकस्याधिपति-
त्वोपलम्भात् । एवं चित्तचैत्तात्मकानां सुखादीनां चत्वारि कारणानि
द्रष्टव्यानि । एवं चित्तचैत्तात्मकः स्कन्धः पञ्चविधो रूपविज्ञानवेदेनासं-
ज्ञासंस्कारसंज्ञकः । तत्र रूप्यन्त एमिर्विषया इति रूप्यन्त इति च
व्युत्पत्त्या सविषयाणोन्द्रियाणि रूपस्कन्धः । आलयविज्ञानप्रवृत्तिविज्ञान-
प्रवाहो विज्ञानस्कन्धः । प्रागुक्तस्कन्धद्वयसंबन्धजन्यः सुखदुःखादिप्र-
त्ययप्रवाहो वेदनास्कन्धः । गौरित्यादिशब्दोल्लेखिसाविज्ञानप्रवाहः संज्ञां-

१ ग. 'ज्ञानासं' । २ च 'नाप्र' । ३ ख. ग. 'लयका' । ४ ख 'म' । दिव्यज्ञानवादिन ये ।
५ ख. 'लवं वि' । ३ ख. लय वि' । ६ ख. 'तिविज्ञानज्ञ' । ७ ख. च. कार्य प्र' ८ घ. 'यः ६३ ।
९ ख ग. 'बाह्यो' १० ख. ग. 'ति विज्ञा' । च. 'तिविज्ञानजनफल' । ११ च. नपृत्तसंतानक्ष' ।
१२ ख. 'को न' । १३ ग. 'मद' । १४ ग. 'बालक्षे' । १५ ख. 'रुने' । १६ क. ख. ग घ.
'लादिभा' । १७ च. लायाल' । १८ घ. 'नादाध' । १९ च. 'वात्स्पृष्टता चक्षु' । २० च. उरि-
त्तस्य । २१ ख. 'रथे प्रा' । २२ क. ख. ग. घ. 'चेत्याम' । २३ च 'नि सोऽय वि' । २४ ख.
'दसज्ञानसंज्ञानसंज्ञा' । २५ घ. 'ज्ञानसं' । २६ च. 'प्य ए' । २७ घ 'दिप्रत्ययोद्देशसविप्रवा' ।
२८ द. 'लिसाधि' । २९ ख. 'ज्ञानक' ।

स्कन्धः । वेदनास्कन्धनिबन्धना रागद्वेषादयः क्लेशा उपक्लेशश्च मदमा-
नादयो धर्माधर्मौ च संस्कारस्कन्धः ।

तदिदं सर्वं दुःखं दुःखायतनं दुःखसाधनं चेति भावयित्वा तन्निरो-
धोपायं तत्त्वज्ञानं संपादयेत् । अत एवोक्तं दुःखसमुदायानिरोधमार्गा-
श्चत्वारः, आर्यस्य बुद्धाभिमतानि तत्त्वानि । तत्र दुःखं प्रसिद्धं, समु-
दायो दुःखकारणं, तद्द्विविधं, प्रत्ययोपनिबन्धनो हेतूपनिबन्धनश्च ।
तत्र प्रत्ययोपनिबन्धनस्य संग्राहकं सूत्रम् । “ इदं कार्यं ये अन्ये हेतवः
प्रत्ययन्ति ” गच्छन्ति तेषामयमानानां हेतूनां भावः प्रत्ययत्वं कारणस-
मवायः, तन्मात्रस्य फलं, न चेतनस्य कस्यचिदिति सूत्रार्थः । यथा
बीजहेतुरङ्कुरो धातूनां पण्णां संभवायाज्जायते । तत्र पृथिवीधातुरङ्कुरस्य
काठिन्यं गन्धं च जनयति, अग्धातुः ग्रेहं रसं च जनयति, तेजोधातु
रूपमौष्ण्यं च, वायुधातुः स्पर्शनं चलनं च, आकाशधातुरवकाशं शब्दं
च, ऋतुधातुर्यथायोगं पृथिव्यादिकम् । हेतूपनिबन्धनस्य च संग्राहकं
सूत्रम्, उत्पादाद्वा तथागतानामनुत्पादाद्वा स्थितैवैषां धर्माणां धर्मता
धर्मस्थितिता धर्मनियामकता च प्रतीत्य समुत्पादानुलोमतेति । तथा-
गतानां बुद्धानां मते धर्माणां कार्यकारणरूपाणां या धर्मता कार्यकार-
णभावरूपा ऽप्युत्पादादनुत्पादाद्वा स्थिता, यस्मिन्सति यदुत्पद्यते
तत्तस्य कारणस्य कार्यमिति धर्मतेत्यस्य विवरणं, धर्मस्य कार्यस्य कार-
णानतिक्रमेण स्थितिः स्वार्थिकस्तत्प्रत्ययः । धर्मस्य कारणस्य कार्यं
प्रति नियामकता । नन्वयं कार्यकारणभावश्चेतनमन्तरेण न संभवतीति
अत उक्तं कारणे सति तत्प्रतीत्य प्राप्य समुत्पादेऽनुलोमतानुसारिता या
सैव धर्मतोत्पादादनुत्पादाद्वा धर्माणां स्थिता । न चात्र कश्चित्तनोऽ-
धिष्ठातोपलभ्यत इति सूत्रार्थः । यथा प्रतीत्य समुत्पादस्य हेतूपनिबन्धः,
बीजादङ्कुरोऽङ्कुरात्काण्डं काण्डान्नालो नालाद्गर्भस्ततः शूकं ततः
पुष्पं ततः फलं, न चात्र बाह्ये समुदाये कारणं बीजादिकार्यमङ्कुरादि
या चेतीयते । अहमङ्कुरं निर्धत्तयामि, अहं बीजेन निर्धत्तित इति । एव-

१ ए. 'स्वा वृत्तिरौषावा' । २ घ. 'ययु' । ३ न. 'पुद्गल्याभिम्' । ४ घ. 'दिया' । ५ ग. 'य अन्ये' । ६ घ. 'स्ववि' । ७ ए. 'समुदायाज्जा' । ८ ग. 'न्धस्य' । ९ ग. 'स्तिने विपा' ।
१० ए. ग. 'नां धर्म' । ११ क. 'एवोत्पा' । घ. 'एवामुत्पा' । १२ घ. 'स्य कार्यं' । १३ ए. 'निबन्ध' । १४ घ. 'कारण' । १५ क. 'तस्य इति' । १६ घ. 'बन्धनः । बी' । १७ क. ग. घ. 'चेतयते' । ए. 'चेतयते' ।

माध्यात्मिकेष्वपि कारणद्वयमवगन्तव्यम् । पुरःस्थिते प्रमेयाब्धी ग्रन्थ-
विस्तरभीरुभिंरुपरम्यते । तदुभयानिरोधः, तदनन्तरं विमलज्ञानोद्दयो वा
मुक्तिः । तन्निरोधोपायो मार्गः स च तत्त्वज्ञानं, तच्च प्राचीनभावनाब-
लान्द्रवतीति परमं रहस्यम् । सूत्रस्यान्तं पृच्छतां कथितं भवन्तश्च सूत्र-
स्यान्तं पृष्ठवन्तः सौत्रान्तिका भवन्त्विति भगवताऽभिहिततया सौत्रा-
न्तिकसंज्ञा संज्ञातेति ।

केचन बौद्धा बाह्येषु गन्धादिषु आन्तरेषु रूपादिस्कन्धेषु सत्स्वपि
तत्रानास्थामुत्पादयितुं सर्वं शून्यमिति, प्राथमिकान्विनेयानेचीकथञ्ज-
गवान्, द्वितीयांस्तु विज्ञानमात्रग्रहाविटान्द्रिज्ञानमेवैकं सदिति, तृती-
यानुभयं सत्यमित्यांस्थितान्विज्ञेयमनुभेयमिति, सेयं विरुद्धा भाषेति
घर्णयन्तो वैभाषिकारयया स्याताः । एषा हि तेषां परिभाषा समु-
न्मिपति । विज्ञेयानुभेयत्ववादे प्रात्याक्षिकस्य कस्यचिदप्यर्थस्याभावेन
व्याप्तिसंवेदनस्थानाभावेनानुमानप्रवृत्त्यनुपपत्तेः सकललोकानुभवविरो-
धश्च । ततश्चार्थो द्विविधः, ग्राह्योऽध्यवसेयश्च तत्र ग्रहणं निर्विकल्पकरूपं
प्रमाणं कल्पनांप्रोढत्वात्, अध्यवसायः सविकल्पकरूपोऽप्रमाणं कल्पना-
ज्ञानत्वात् ।

तदुक्तम्—

कल्पनापोढमग्रान्तं प्रत्यक्षं निर्विकल्पकम् ।

विकल्पो वस्तुनिर्मासादसंवादादुपप्लवः ॥ इति ।

आहं वस्तुप्रमाणं हि ग्रहणं यदितोऽन्यथा ।

न तद्वस्तु न तन्मानं शब्दलिङ्गेन्द्रियादिजम् ॥ इति च ।

ननु सविकल्पकस्याप्रामाण्ये कथं ततः प्रवृत्तस्यार्थप्राप्तिः संवादश्चो-
पपद्येयातामिति चेन्न तद्वद्दं मणिप्रभाविपयमणिविकल्पन्यायेन पारम्प-
र्येणार्थप्रतिलम्भसंभवेन तदुपपत्तेः । अवशिष्टं सौत्रान्तिकप्रस्तावे प्रपञ्चि-
तमिति नेह प्रतन्यते । न च विनेयाशयानुरोधेनोपदेशभेदः सांप्रदायिको
न भवतीति भणितव्यम्, यतो भणितं बोधचित्तविवरणे—

१ क. ख. ग. 'तेऽपि प्र' । २ घ. 'भित्तिन्यायेनोप' । ३ ख. 'यवितो' । ४ च. 'दयाम्' ।
५ च. 'नच' । ६ ख. 'न ग्रहा' । ७ क. 'स्यान्नस्यि' । ग. 'स्याहस्यि' । च. 'स्यास्यावस्यि' ।
८ ख. ग. 'पतिः स' । ९ क. ख. ग. 'नापोढ' । घ. 'नादूरापेताकार' । १० क. 'द्वस्तु' ।
११ क. 'शिष्टो' ।

देशना लोकनाथानां सत्त्वाशयवशानुगाः ।

मिथ्यन्ते बहुधा लोके उपायैर्बहुभिः किंल ॥

गम्भीरोत्तानभेदेन क्वचिच्चोभयलक्षणाः ।

भिन्ना हि देशना भिन्ना शून्यताऽद्वयलक्षणा ॥ इति ।

द्वादशायतनपूजा श्रेयस्करीति बौद्धनये प्रसिद्धम्—

अर्थानुषार्ज्यं बहुशो द्वादशायतनानि वै ।

पेरितः पूजनीयानि किमन्यैरिह पूजितैः ॥

ज्ञानेन्द्रियाणि पञ्चैव तथा कर्मेन्द्रियाणि च ।

मनो बुद्धिरिति प्रोक्तं द्वादशायतनं बुधैः ॥ इति ।

विवेकविलासे बौद्धमतमित्थमभ्यधायि—

बौद्धानां सुगतो देवो विश्वं च क्षणमद्भुतम् ।

आर्यसत्त्वाख्यया तत्त्वचतुष्टयमिदं क्रमात् ॥

दुःखमायतनं चैव ततः समुदयो मतः ।

मार्गश्चेत्यस्य च व्याख्या क्रमेण श्रूयतामतः ॥

दुःखं संसारिणः स्कन्धास्ते च पञ्च प्रकीर्तिताः ।

विज्ञानं वेदना संज्ञा संस्कारो रूपमेव च ॥

पञ्चेन्द्रियाणि शब्दाद्या विषयाः पञ्च मानसम् ।

धर्मायतनमेतानि द्वादशायतनानि तु ॥

रागादीनां गणोऽयं स्यात्समुदेति नृणां हृदि ।

आत्मात्मीयस्वभावाख्यः स स्यात्समुदयः पुनः ॥

क्षणिकाः सर्वसंस्कारा इति या वासना स्थिरा ।

स मार्ग इति विज्ञेयः स च मोक्षोऽभिधीयते ॥

प्रत्यक्षमनुमानं च प्रमाणाद्वितयं तथा ।

चतुष्प्रस्थानिका बौद्धाः स्याता वैभाषिकादयः ॥

अर्थो ज्ञानान्वितो वैभाषिकेण बहु मन्यते ।

सोत्रान्तिकेन प्रत्यक्षग्राह्योऽर्थो न बहिर्मतः ॥

आकारसहिता बुद्धिर्योगाचारस्य संमता ।

केवलां संविदं स्वस्थां मन्यन्ते मध्यमाः पुनः ॥

१ ग. 'सुधा । भि' । २ ग. 'भिचरे' । ३ क. पां. ग. 'लोक उ' । ४ क. ग. च. पुनः ।
५ मूलपु. क्षणा । भि' । ६ घ. परितः * । ७ ख. 'नो वरमात्' ।

रागादिज्ञानसंतानवासनोच्छेदसंभवा ।
 चतुर्णामपि बौद्धानां मुक्तिरेया प्रकीर्तिता ॥
 वृत्तिः कमण्डलुर्मण्ड्यं चीरं पूर्वाह्नभोजनम् ।
 संवो रक्ताम्बरत्वं च शिश्रिये बौद्धभिक्षुभिः ॥ इति ।
 इति सर्वदर्शनसंग्रहे बौद्धदर्शनम् ॥

अथाऽऽर्हतदर्शनम् ॥ ३ ॥

तदित्यं मुक्तकच्छानां मतमसहमाना विवसनाः कथंचित्स्थायित्व-
 मास्थाय क्षणिकत्वपक्षं प्रतिक्षिपन्ति । यद्यात्मा कश्चिन्नाऽऽस्थीयेतं
 स्थायी तथाऽपीह लौकिकफलसाधनसंपादनं विफलं भवेत् । न ह्येत-
 त्संभविष्यति, अन्यः करोत्वन्यो भुङ्क्ते इति । तस्माद्योऽहं प्राक्कर्माकरवं
 सोऽहं संप्रति तत्फलं भुङ्क्ते इति । पूर्वापरकालानुयायिनः स्थायिनस्तस्य
 स्पष्टप्रमाणावसिततया पूर्वापरभागविकलकालकलावस्थितिलक्षणक्षणि-
 कता परीक्षकैरहंन्द्रिनं परिग्रहार्हा । अथ मन्येयाः प्रमाणवत्त्वादायातः
 प्रवाहः केन धार्यते इति न्यायेन यत्सत्क्षणिकमित्यादिना प्रमाणेन
 क्षणिकतायाः प्रमिततया तदनुसारेण समानसंतानवर्तिनामेव प्राचीनः
 प्रत्ययः कर्मकर्ता उत्तरः प्रत्ययः फलभोक्ता । न चातिप्रसङ्गः कार्यकार-
 णभावस्य नियामकत्वात् । यथा भधुररसभायितानामाश्रयीजानां परिकर्षि-
 तायां भूमावुप्तानामद्भुतकाण्डस्कन्धशाखापल्लवादिषु तद्द्वारा परम्परया
 फले माधुर्यनियमः । यथा वा लाक्षारसावसिक्तानां कार्पासबीजादीना-
 मद्दुरादिपारम्पर्येण कार्पासादौ रक्तिमनियमः ।

यथोक्तम्-

यस्मिन्नेव हि संताने आहिता कर्मवासना ।
 फलं तत्रैव यद्भाति कार्पासे रक्तता यथा ॥
 कुसुमे बीजपूरादेर्यद्वाक्षायवसिच्यते ।
 शक्तिराधीयते तत्र काचित्तां किं ? न पश्यसि ॥ इति ।

१ ख. 'सनाच्छे' । २ क. 'वि त्स्यायी नास्थीयेत त' । ख. 'विशास्थीयेत । ग 'विशा-
 स्थीयेत स्थायी नास्थीयेत त' । ३ ख. 'त तदा येऽपि लौकिकरत्नौ' । ४ ख संभवति । ५ क.
 ग. 'वर्षे' । ६ ख. 'दिवतल' । ७ ख. 'इन्द्रिः प' । ८ क. 'गण्डला' । ९ ख. 'वताया' ।
 १० ख. 'तल्लुप्त' । ११ ख. 'तथा' ।

तदपि काशकुशावलम्बनकल्पं विकल्पासहत्वात् । जलधरादौ दृष्टान्ते क्षणिकत्वमनेन प्रमाणेन प्रमितं प्रमाणान्तरेण वा । नाऽऽद्यः, भवदमि-
मतस्य क्षणिकत्वस्य क्वचिदप्यदृष्टचरत्वेन दृष्टान्तासिद्धावस्यानुमानस्या-
नुत्थानात् । न द्वितीयः, तेनैव न्यायेन सर्वत्र क्षणिकत्वसिद्धौ सत्त्वा-
नुमानवैफल्यापत्तेः । अर्थक्रियाकारित्वं सत्त्वमित्यङ्गीकारे मिथ्यासर्पदं-
शादेरप्यर्थक्रियाकारित्वेन सत्त्वापाताच्च । अत एवोक्तम्—उत्पादव्ययधौ-
व्ययुक्तं सदिति । अथोच्यते सामर्थ्यासामर्थ्यलक्षणविरुद्धधर्माध्यासात्त-
त्सिद्धिरिति तदसाधुं स्यात्, वादिनामनैकान्ततावादस्येष्टतया विरोधा-
सिद्धेः । यदुक्तं कार्पासादिदृष्टान्त इति तदुक्तिमात्रं युक्तेरनुक्तेः, तत्रापि
निरन्वयनाशस्थानङ्गीकाराच्च । न च संतान्यतिरेकेण संतानः प्रमाणप-
द्वीमुपारोढुमर्हति । तदुक्तम्—

सजातीयाः क्रमोत्पन्नाः प्रत्यासन्नाः परस्परम् ।

व्यक्तयस्तासु संतानः स चैक इति गीयते ॥ इति ।

न च कार्यकारणभावनियमोऽतिप्रसङ्गं मङ्गुमर्हति । तथा हि उपा-
ध्यायबुद्धचनुभूतस्य शिष्यबुद्धिः स्मरेत्तदुपचितकर्मफलमनुभवेद्वा तथा
च कृतप्रणाशाकृताभ्यागमप्रसङ्गः । तदुक्तं सिद्धसेनवाक्यकारेण—

कृतप्रणाशाकृतकर्मभोग-

भयप्रमोक्षस्मृतिमङ्गदोषान् ।

उपेक्ष्य साक्षात्क्षणमङ्गमिच्छ-

न्नहो महासाहसिकः परोऽसौ ॥ इति ।

किंच क्षणिकत्वपक्षे ज्ञानकाले ज्ञेयस्यासत्त्वेन ज्ञेयकाले ज्ञानस्यास-
त्त्वेन च ग्राह्यग्राहकभावानुपपत्तौ सकललोकयात्राऽस्तमियात् । न च
समसमयवर्तिता शङ्कनीया सत्येतरविपाणवत्कार्यकारणभावासंभवेना-
ग्राह्यस्याऽऽलम्बनप्रत्ययानुपपत्तेः । अथ भिन्नकालस्यापि तस्याऽऽर्कार-
णकत्वेन ग्राह्यत्वं, तदप्यपेशलं क्षणिकस्य ज्ञानस्याऽऽर्कारणकताश्रयताया

* भवभङ्गः परलोकाभावप्रसङ्गः प्रमोक्षमहः । भव्यः क्षणोवद्दः क्षणान्तरस्य मुक्तिरिति
मोक्षभावरः स्मृतिमङ्ग दोषः । नह्यन्यदृष्टोर्षोऽभ्येन स्मर्यते । इति ।

१ घ. 'कस्य । २ घ. 'पुत्वाद्वादि' । ३ स. 'रयुक्तेः । घ. 'नुपपत्तेः । त' । ४ क. ग.
घ. 'यविना' । ५ क स ग. घ. क. 'ता निव्यति' । ६ ग. 'हति इति । त' । ७ ग. 'यदुक्तम् । ८ घ.
सेतानी' । ९ घ. 'इं भोगुं प्रभवति । १० घ. 'अपेक्ष्य । ११ ग. 'ते ज्ञेयत्वा' । १२ घ. 'पत्तेः ।
य' । १३ घ. 'विना' । १४ घ. 'वामपं' । १५ घ. 'दामा ध' ।

दुर्वचत्वेन साकारज्ञानवादे प्रत्यादेशेन निराकारज्ञानवादेऽपि योग्यता-
 वशेन प्रतिफलव्यवस्थायाः स्थितत्वात् । तथा हि प्रत्यक्षेण विषयाका-
 ररहितमेव ज्ञानं प्रतिपुरुषमहमहमिकया घटादिज्ञानमनुभूयते न तु
 दर्पणादिवत्प्रतिबिम्बक्रान्तम् । विषयाकारधारितत्वेन च ज्ञानस्यार्थं
 वृत्तिकटादिव्यवहाराय जलाञ्जलिर्वितीर्यते । न चेदमिष्टापादनमेष्टव्यं
 दूषीयान्दीर्घो बहुरिति व्यवहारस्य निराबाधं जागरूकत्वात् ।
 नचाऽऽकोराधायकस्य तस्य दूषीयस्त्वादिशालितया तथा व्यवहार इति
 कथनीयं, दर्पणादौ तथाऽनुपलम्भात् । किंचार्थाद्गुणजायमानं ज्ञानं
 यथा तस्य नीलाकारतामनुकरोति तथा यदि जडतामपि तदर्थवत्तदपि
 जडं स्यात् । तथा च वृद्धिमिष्टवतो मूलमपि ते नटं स्यादिति मह-
 त्कष्टमापन्नम् । अथैतद्गोपपरिजिहीर्षया ज्ञानं जडतां नानुकरोतीति
 द्रूपे हन्त तर्हि +तस्या ग्रहणं न स्यादित्येकमनुसंधित्ततोऽपरं प्रच्यवत
 इति न्यायापातः । ननु मा भूज्जडताया ग्रहणं किं नश्छिन्नं × तद्ग्रहणे-
 ऽपि नीलाकारग्रहणे = तयोर्भेदो नै = कान्तौ वा भवेत् । नीलाकार-
 ग्रहणे चागृहीता जडता कथं तस्यानुरूपं स्यात्, अपरथा गृहीतस्य
 स्तम्भस्यागृहीतं त्रैलोक्यमपि रूपं भवेत् । तदेतत्प्रमेयजातं प्रतापच-
 न्द्रप्रमृतिभिर्हन्मतानुसारिभिः प्रमेयकमलंमार्तण्डादौ प्रबन्धे प्रपञ्चितं-
 मिति ग्रन्थभूयस्त्वभयान्नोपन्यस्तम् ।

तस्मात्पुरुषार्थाभिलाषुकैः पुरुषैः सौगती गतिर्नानुगन्तव्या, अपि-
 त्वाहर्त्वेवाहणीयां । अहत्स्वरूपं च चन्द्रसुरिभिराप्तनिश्चयालङ्कारे
 निरटङ्कि ।

* घ. प्रतिविषयव्यवस्थाया अयुक्तायात् ॥ + जडतायाः घ. पुस्तके । × तद्ग्रहणे इत्यत्र
 जडतायाः इति व्याख्या ग. पुस्तके । = नीलाकरजडतयोः । = ग्रहणाग्रहणस्यः । ग. पुस्तके ।

१ क. घ. °वादप्रत्याशादे° । २ घ. नभेदे° । ३ घ. स्याया वस्थि° । च. स्यायासिद्धत्वा° ।
 ४ घ. दिग्माहकम् । ५ ग. विम्बाका° । ६ घ. रिस्वे च । ७ घ. विधीयते । ८ घ. मिष्टमापा° ।
 ९ ग. कारोपधा° । १० ख. कस्य° । ११ मू. पु. ट. ते नेटं । १२ घ. °णे नीलाकारस्यापि ग्रहणं
 न स्यादित्येको दोषः । तद्ग्रहणेऽपि निराकारस्यापि । १३ ग. °रस्वग्र° । १४ घ. न्तो
 भ° । १५ ग. तस्य स्वरू° । १६ ख. तस्यागृहीतं...मपि अनुरू° । १७ घ. °हृत्वनुरू° । १८ घ.
 रस्मम् । १९ घ. °भिः मुरिभिः प्र° । २० घ. °लक्षयमा° । २१ घ. °तमति ।
 २२ क. वाऽऽभयणी° । २३ घ. °या। आर्इ° । २४ क. ख. °रूपमर्हन्म° । प. °रूपमर्हन्म° ।
 २५ घ. °र्हमेव° ।

सर्वज्ञो जितरागादिदोषखैलोक्यपूजितः ।
यथास्थितार्थवादी च देवोऽर्हन्परमेश्वरः । इति ॥

ननु न कश्चित्पुरुषाविशेषः सर्वज्ञपदधेदनीयः प्रमाणपद्धतिमध्यास्ते
सद्भावग्राहकस्य प्रमाणपञ्चकस्य तत्रानुपलम्भात्तथा चोक्तं तौता-
तिकैः ।

सर्वज्ञो दृश्येते तावन्नेदानीमस्मदादिभिः—
दृष्टो न चैकदेशोऽस्ति लिङ्गं वा योऽनुमापयेत् ॥
न चाऽऽगमविधिः कश्चिन्नित्यसर्वज्ञबोधकः ।
न च तत्रार्थवादानां तात्पर्यमपि कल्प्यते ॥
न चान्यार्थप्रधानैस्तैस्तदस्तित्वं विधीयते ।
न चानुबदितुं शक्यः पूर्वमन्यैरबोधितः ॥
अनादिरागमस्यार्थो न च सर्वज्ञ आदिमान् ।
* कृत्रिमेण त्वसत्येन स कथं प्रतिपाद्यते ॥
अथ तद्वचनेनैव सर्वज्ञोऽन्यैः प्रतीयते ।
प्रकल्पयेत् कथं सिद्धिरन्योन्याश्रययोस्तपोः ।
सर्वज्ञोक्ततया वाक्यं सत्यं तेन तदस्तिता ।
कथं तदुभयं सिध्येत्सिद्धमूलान्तराहते ॥
असर्वज्ञप्रणीतास्तु वचनान्मूलवर्जितात् ।
सर्वज्ञमवगच्छन्तस्तद्वाक्योक्तं न जानते ॥
सर्वज्ञसदृशं किञ्चिद्यदि पश्येम संप्रति ।
उपमानेन सर्वज्ञं जानीयाम ततो वयम् ॥
उपदेशोऽपि बुद्धस्य धर्माधर्मादिगोचरः ।
अन्यथा नोपपद्येत सार्वज्ञ्यं यदि नाभवेत् ॥ इत्यादि ।

अत्र प्रतिविधीयते यदभ्यधार्य सद्भावग्राहकस्य प्रमाणपञ्चकस्य
तत्रानुपलम्भादिति तदयुक्तं तत्सद्भावावेदकस्यानुमानादेः सद्भावात् ।
तथा हि कश्चिदात्मा सकलपदार्थसाक्षात्कारी तद्ब्रह्मणस्वभावत्वे सति

* ग. पुस्तके एतत्पद्विप्रयं नास्ति ।

१ क. स युक्तं । २ घ. 'स्ते । तत्तद्भा' । ३ स. तौमातिकैः । छ^० । घ. द. हातावेकैः
स^० । घ. 'तातेः । स^० । ४ क. स ग. 'इयतां ता' । ५ क. 'नादिरा' । ६ घ. 'जायते । ७ घ. 'मपेदि' ।
८ घ. 'यित्तमद्भा' । ९ घ. 'वादेवैक' । १० घ. 'वादे' ।

प्रक्षीणप्रतिबन्धप्रत्ययत्वीद्यद्ग्रहणस्वभावत्वे सति प्रक्षीणप्रतिबन्धप्रत्ययं
तत्तत्साक्षात्कारि, यथाऽपगततिमिरादिप्रतिबन्धं लोचनविज्ञानं
रूपसाक्षात्कारि । तद्ग्रहणस्वभावत्वे सति प्रक्षीणप्रतिबन्धप्रत्ययश्च कश्चि-
दात्मा तस्मात्सकलपदार्थसाक्षात्कारीति । न तावदशोपार्थग्रहणस्वभाव-
त्वमात्मनोऽसिद्धं चोदनाबलान्निखिलार्थज्ञानात् । नाप्यन्यथाऽनुपपत्त्या
सर्वमनैकान्तात्मकं, सत्त्वादिति व्याप्तिज्ञानोत्पत्तेश्च । चोदना हि भूतं
भवन्तं भविष्यन्तं सूक्ष्मं व्यवहितं विप्रकृष्टमित्येवंजातीयकंमर्थमवग-
मयतीत्येवंजातीयकैरध्वरभीमांसागुरुभिर्विधिप्रतिषेधाविचारणानिवन्धनं
सकलार्थविषयज्ञानं प्रतिपद्यमानैः सकलार्थग्रहणस्वभावकत्वमात्म-
नोऽभ्युपगतम् । न चाखिलार्थप्रतिबन्धकावरणप्रक्षयानुपपत्तिः सम्यद्दर्श-
नादित्रयलक्षणस्याऽऽवरणप्रक्षयहेतुभूतस्य सामग्रीविशेषस्य प्रतीतत्वाद्-
नया मुद्रयाऽपि क्षुद्रोपद्रवा विद्राव्याः ।

नन्वावरणप्रक्षयवशादशोपविषयं विज्ञानं विशदं मुख्यप्रत्यक्षं
प्रभवतीत्युक्तं तदयुक्तं तस्य सर्वज्ञस्यानादिमुक्तत्वेनाऽऽवरणस्यैवासंभवा-
दिति चेत्तन्न, अनादिमुक्तत्वस्यैवासिद्धेर्न सर्वज्ञोऽनादिमुक्तः, मुक्तत्वादि-
तरमुक्तवद्द्वन्द्वापेक्षया च मुक्तव्यपदेशस्तद्ग्रहिते चास्याप्यभावः स्यादाका-
शवत् । नन्वनादेः क्षित्यादिकार्यपरम्परायाः कर्तृत्वेन तत्सिद्धिः । तथा हि
क्षित्यादिकं सकर्तृकं कार्यत्वाद्घटवदिति तदप्यसमीचीनं कार्यत्वस्यैवा-
सिद्धेः । न च सावयवत्वेन तत्साधनमित्यभिधातव्यं यस्मादिदं विकल्प-
जालमवतरति । सावयवत्वं किमवयवसंयोगित्वं, अवयवसमवायित्वम्,
अवयवजन्यत्वं, समवेतद्रव्यत्वं, सावयवबुद्धिविषयत्वं वा । न प्रथमः,
आकाशादावनैकान्त्यात् । न द्वितीयः सामान्यादौ व्यभिचारात् । न
तृतीयः साध्याविशिष्टत्वात् । न चतुर्थो विकल्पयुगलार्गलग्रहणत्वत्वात् ।
समवायसंबन्धमात्रवद्द्रव्यत्वं समवेतद्रव्यत्वम्, अन्यत्र समवेतद्रव्यत्वं
वा विवक्षितं हेतु क्रियते । आद्ये गगनादौ व्यभिचारस्तस्यापि गुणादि-
समवायवत्त्वद्रव्यत्वयोः संभवात् । द्वितीये साध्याविशिष्टता । अन्य-
शब्दार्थेषु समवायकारणभूतेष्ववयवेषु समवायस्य साधनीयत्वात् ।

१ च. 'हृत्' । २ च. 'तिसाक्षात्कारि य' । ३ च. 'रक्षा' । य° । ४ क. 'यावदत' ।
५ घ. 'मन्धलो' । ६ घ. 'रक्षा' । त° । ७ क. त् । नोत्पलन्व° । ख. 'त् । नोत्पलन्व° ।
ग. 'त् । नोत्पलन्व° । घ. 'त् । न च व्याप्तिघटकप्रतिबन्धके प्रक्षीणता प्र हीतुं शक्या, वर' पन्व° ।
८ घ. 'ति, अनुमानेन व्या' । ९ ख. 'मव' । १० ग. 'तीदेर' । घ. 'तीयकमध्य' । *

अभ्युपगम्यैतद्भाणि वस्तुतस्तु समवाय एव न समस्ति प्रमाणाभा-
वात् । नापि पञ्चमः, आत्मादिनाऽनैकान्त्यात्तस्य सावयवबुद्धि-
विषयत्वेऽपि कार्यत्वाभावात् । न च निरवयवत्वेऽप्यस्य सावयवार्थ-
संबन्धेन सावयवबुद्धिविषयत्वमौपचारिकमित्येष्टव्यं निरवयवत्वे व्यापि-
त्वत्रिरोधात्परमाणुवत् । किं च किमेकः कर्ता साध्यते किंवा
स्वतन्त्रः प्रथमे प्रासादादौ व्यभिचारः स्थपत्यादीनां बहूनां पुरुषाणां
तत्र कर्तृत्वोपलम्भादनेनैव सकलजगज्जननोत्पत्तावितरवैयर्थ्यं च ।
तदुक्तं वीतरागस्तुतौ-

कर्ताऽस्ति नित्यो जगतः स चैकः

स सर्वगः सन्स्ववशः स सत्यः ।

इमाः कुहेयाः कुविडम्बनाः स्यु-

स्तेषां न येषामनुशासकस्त्वम् ॥ इति ।

अन्यत्रापि-

कर्ता न तावदिह कोऽपि यथेच्छया वा

दृष्टोऽन्यथा कटकृतावपि तत्प्रसङ्गः ।

कार्यं किमत्र भवताऽपि च तक्षकाद्यै-

राहत्य च त्रिभुवनं पुरुषः करोति ॥ इति ।

तस्मात्प्रागुक्तकारणात्रितयबलादावरणप्रक्षये सार्वज्ञ्यं युक्तम् । न
चास्योपदेष्टृन्तराभावात्सम्यग्दर्शनादित्रितयानुपपत्तिरिति भणनीयं पूर्व-
सर्वज्ञप्रणीतागमप्रभवत्वाद्मुप्याशेषार्थज्ञानस्य । नचान्योन्याश्रयतादि-
दोषः । आगमसर्वज्ञपरम्पराया बीजाङ्कुरवदनादित्वाङ्गीकारादि-
त्यलम् ।

एतन्नयपदधेदनीपतया प्रसिद्धं सम्यग्दर्शनादित्रितयमर्हत्प्रवचनसंग्र-
हपरे परमागमसारे प्ररूपितं सम्यग्दर्शनज्ञानचारित्र्याणि मोक्षमार्गं इति ।
विवृतं च योगदेवेन येन रूपेण जीवाद्यर्थो व्यवस्थितस्तेन रूपेणार्हता
प्रतिपादिते तत्त्वार्थे विपरीताभिनिवेशरहितत्वाद्यपरपर्यायं, श्रद्धानं
सम्यग्दर्शनं तथा च तत्त्वार्थसूत्रं तत्त्वार्थ-श्रद्धानं सम्यग्दर्शनमिति ।
अन्यदपि-

१ इ 'जज्ञ' । २ च. 'धियादि' । ३ घ. 'हृदय' । ४ ग. 'प्रहेपर' । ५ क. ग. '३' ।
'गर्वात्' । ६ ग. 'रीतभावना' । ७ ख. घ. 'ऽपरत्वादि' । ८ ख. 'त्वार्यम्प्राणां थ' ।

रुचिर्जिनोक्ततत्त्वेषु सम्पक्वभ्रद्धानमुच्यते ।

जायते तन्निसर्गेण गुरोरधिगमेन वा । इति ॥

परोपदेशनिरपेक्षमात्मस्वरूपं निसर्गः । व्याख्यानादिरूपपरोपदेश-
जनितं ज्ञानमधिगमः । येन स्वभावेन जीवाद्यः पदार्था व्यवस्थिताः,
तेन स्वभावेन मोहसंशयरहितत्वेनावगमः सम्पग्ज्ञानम् । यथोक्तम्-

यथावस्थिततत्त्वानां संक्षेपाद्विस्तरेण वा ।

योऽवबोधस्तमत्राऽऽहुः सम्पग्ज्ञानं मनीषिणः । इति ॥

तज्ज्ञानं पञ्चविधं मतिश्रुतावधिमनःपर्यायकेवलभेदेन । तदुक्तम्,
मतिश्रुतावधिमनःपर्यायकेवलानि ज्ञानमिति । अस्पार्थः-ज्ञानावर-
णक्षयोपशमे सतीन्द्रियमनसी पुरस्कृत्य व्यापृतः सन्वथार्थं मनुते,
सा मतिः । ज्ञानावरणक्षयोपशमे सति मतिजनितं स्पष्टं ज्ञानं श्रुतम् ।
ज्ञानान्यद्दर्शनादिगुणजनितंक्षयोपशमनिमित्तमवाच्छिन्नविषयं ज्ञानम-
वधिः । इन्द्रियान्तरायज्ञानावरणक्षयोपशमे सति परमनोगतस्वार्थस्य स्फुटं
परिच्छेदकं ज्ञानं मनःपर्यायः । तपः क्रियाविशेषान्यदर्थं सेवन्ते तप-
स्विनस्तज्ज्ञानमन्यज्ञानासंसृष्टं केवलम् । तत्राऽऽद्यं परोक्षं प्रत्यक्ष-
मन्यत् । तदुक्तम्-

विज्ञानं स्वपरामासि प्रमाणं बाधवर्जितम् ।

प्रत्यक्षं च परोक्षं च द्विधा भेषविनिश्चयात् ॥ इति ।

अन्तर्गणिकभेदस्तु सविस्तरस्तत्रैवाऽऽगमेऽवगन्तव्यः । संसरणकर्मा-
च्छित्तावुद्यतस्य श्रद्धानस्य ज्ञानवतः पापगमनकारणक्रियानिर्वृत्तिः
सम्पक्वचारिष्यम् । तदेतत्सप्रपञ्चमुक्तमर्हता-

सर्वथावद्ययोगानां त्यागश्चारिष्यमुच्यते ।

कीर्तितं तदहिंसादिव्रतभेदेन पञ्चधा ।

अहिंसासूनुतास्तेयब्रह्मचर्यापरिग्रहाः ॥

न यत्प्रमादयोगेन जीवितं व्यपरोपणम् ।

चराणां स्थावराणां च तदहिंसाव्रतं मतम् ॥

१ क. ग. 'जायते' । २ ग. च । ३ ग. 'वेक्षात्म' । ४ क. 'न बीजाद' । ५ ख. ग. 'पर्याय' । ६ ग. 'पर्याय' । ७ क. ख. ग. 'मतिः' । ८ ग. 'रणीयो' । ९ क. ख. ग. 'मतिः' ।
१० ग. 'रणीयो' । ११ ख. ग. च. 'म' । १२ ग. 'त आवा-
रणक्ष' । १३ ख. ग. 'पर्यायः' । १४ क. ग. 'वाद्यद' । १५ च. 'ज्ज्ञानं सं' । १६ क. 'प्राये प' ।
१७ ग. 'मामचमस्ते' । १८ च. 'तथाप' ।

प्रियं पथ्यं वचस्तथ्यं सनृतं व्रतमुच्यते ।
 तत्तथ्यमपि ना तथ्यमप्रियं चाहितं च यत् ॥
 अनादानमदत्तस्यास्तेयव्रतमुदारितम् ।
 बाह्याः प्राणा नृणामर्थो हरता तं हता हि ते ॥
 दिव्यौदरिककामानां कृतानुमतकारितैः ।
 मनोवाक्कायतस्त्यागो ब्रह्माष्टादशधा मतम् ॥
 +सर्वभावेण मूर्च्छायास्त्यागः स्यादपरिग्रहः ।
 यदसत्स्वपि जायेत मूर्च्छया चित्तविषुवः ॥
 भावनाभिर्भावितानि पञ्चभिः पञ्चधा क्रमात् ।
 महाव्रतानि लोकस्य साधयन्त्यव्ययं पदम् ॥ इति ।

भावनापञ्चकप्रपञ्चन च प्ररूपितम्—

हास्यलोभभयक्रोधप्रत्याख्यानैर्निरन्तरम् ।

आलोच्य भाषणेनापि भावयेत्सूनृत व्रतम् ॥ इत्यादिना ।

एतानि सम्यग्दर्शनज्ञानचारित्र्याणि मिलितानि मोक्षकारणं न
 प्रत्येकं यथा रसायनज्ञानं श्रद्धानांवरणानि संभूय रसायनफलं साध-
 यन्ति न प्रत्येकम् ।

अत्र संक्षेपतस्तावज्जीवाजीवाख्ये द्वे तत्त्वे स्तरतत्र बोधात्मको जीवः,
 अबोधोधात्मकस्त्वजीवः । तदुक्तं पद्मनन्दिना—

चिदचिद्द्वे परे तत्त्वे विवेकस्ताद्विवेचनम् ।

उपादेयमुपादेयं हेय हेयं च कुर्वतः ॥

हेयं हि कर्तुरागादि तत्कार्यमविवेकिनः ।

उपादेयं परं ज्योतिरुपयोगैकलक्षणम् ॥ इति ।

सहजचिद्रूपपरिणतिं स्वीकुर्वाणे ज्ञानदर्शने उपयोगः, स परस्परप्रदे-
 शात्तु प्रदेशचन्धात्कर्मणैकीभूतस्याऽऽत्मनोऽन्यत्वमतिपत्तिकारणं लक्षणं

* हरणात्तद्विदादितैः सद्भितानां बुद्ध्यां सतामेवमुत्तराणि भावत इति तृतीया बहुरचनार्थे
 तद्विस्तरसहितरत्यागः । तथा च आद्यादियोगता अटादत्त अनुचर्यां मन्त्रचर्या । घ. पु. टि.
 + सर्वभावनियमवृद्धेस्त्यागः । मूर्च्छितं तम इत्यादौ मूर्च्छाशब्दस्य इत्यर्थकत्वदर्शनात् । घ. पु. ।

१ च. 'यो हरितातं हिता' । २ * घ. 'रणात्तद्विदादितैः । दि' । ३ घ. घ. ३.
 च 'सर्वमा' । ४ ख. 'दः । स' । ५ च. बनस्य निरु' । ६ ग. घ. 'माचर' । ७ घ. ग. घ. 'गः
 ५' । ८ घ. इ. 'भं भ' ।

भवति । सकलजीवसाधारणं चैतन्यमुपशमक्षयक्षयोपशमवशाद्रीपशमिक-
क्षयात्मकक्षयीपशमिकभावेन कर्मोदयवशात्कलुषान्याकारेण च परि-
णतजीवपर्यायजीवविचक्षायां स्वरूपं भवति । यदवोचद्वाचकाचार्यः—
औपशमिकक्षाणिकी भावो मिश्रश्च जीवस्य सत्त्वमौदयिकपारिणामिकी
चेति । *अनुदयप्राप्तिरूपे कर्मण उपशमे सति जीवस्योत्पद्यमानो भाव
औपशमिकः । यथा पँङ्केऽकलुषतां कुर्वति कतकादिद्रव्यसंबन्धाद्दधः
पतिते जलस्य स्वच्छतां कर्मणः क्षयोपशमे सति जायमानो भावः
क्षाणिकः, यथा मोक्षः । उभयात्मा भावो मिश्रः । यथा जलस्यार्धस्व-
च्छता । कर्मोदये सति भवन्भाव औदयिकः । कर्मोपशमाद्यनपेक्षः
सहजो भावश्चेतनत्वादिः पारिणामिकः । तदेतत्सत्त्वं यथासंभवं भव्य-
स्याभवस्य वा जीवस्य तत्त्वं स्वरूपमिति सूत्रार्थः ।

तदुक्तं स्वरूपसंबोधने—

ज्ञानाद्भिन्नो नैवाभिन्नो भिन्नाभिन्नः कथं च न ।

ज्ञानं पूर्वापरीभूतं सोऽयमात्मेति कीर्तितः । इति ॥

ननु भेदाभेदयोः परस्परपरिहारेणावस्थानादन्यतरस्यैव वास्तवत्वा-
दुभयात्मकत्वमयुक्तमिति चेत्तदयुक्तं बाधे प्रमाणाभावात् । अनुपलम्भो
हि बाधकं प्रमाणं न सोऽस्ति समस्तेषु वस्तुष्वनेकैरसात्मकत्वस्य स्याद्वा-
दिनो मते सुप्रसिद्धत्वादित्यलम् ।

अपरे पुनर्जीवाजीवयोरपरं प्रपञ्चमाचक्षते जीवाकाशधर्मार्धमपुद्गला-
स्तिकायभेदात् । एतेषु पञ्चसु तत्त्वेषु कालत्रयसंबन्धितयां स्थितिव्यपदे-
शोऽनेकप्रदेशत्वेन शरीरत्कायव्यपदेशः । तत्र जीवा द्विविधाः,
संसारिणो मुक्तार्थं । भवान्भवान्तरप्राप्तिमन्तः संसारिणः । ते च द्विविधाः,

* सत्त्वरप्राप्तिरूपे । घ. पु ।

१ ख. 'वनि' । २ ख. क्षायिकी । ३ ख. घ. 'कः आर्हत्तत्त्वानुसप्तानवशादाद्यादिपङ्कालनेन
निर्मलत्वापादकः क्षायिकी भावः । यथा' । ४ ख. 'पद्मलुपान्तां' । ५ घ 'ता । अनुदयप्राप्तिकर्म-
णोऽर्थे' । ६ ख 'मणोपशम' । ७ च. 'उत्पद्यमानो' । ८ ख घ. 'भावो मि' । ९ ह 'क्षयिक' ।
१० घ 'यापद्मलुपयग्भूतस्य निर्मलस्य स्फटिकादिभाजनान्तर्गतस्य जलस्य स्वच्छता । कर्मणः
क्षयोपशमे सुद्धं जायमानो मा' । ११ ख. 'स्यार्थे इति' । १२ ख. 'हजः धेतत्वादिपि' । १३ क. ग.
'नवाभि' । ख घ 'नवाभिन्नो' । १४ ख. 'क बोधप्रमा' । १५ ख 'नेकान्ताम' । १६ ख.
'इत्ताम' । १७ घ बाधस्तिव' । १८ ख 'याऽस्तातिस्वि' । १९ च. 'ध । मावाद्वावा' ।

समनस्का अमनस्काश्च । तत्र संज्ञिनः समनस्काः, शिक्षांक्रियालापग्रहणरूपा संज्ञा । तद्विधुरास्त्वमनस्काः । ते चामनस्का द्विविधाः, त्रसस्थावरमेदात्तत्र द्वीन्द्रियादयः शङ्खगण्डोलकप्रभृतयश्चतुर्विधास्त्रसाः पृथिव्यस्तेजोवायुवनस्पतयः स्थावराः । तत्र मार्गगतधूलिः पृथिवी इष्टकादिः पृथिवीकायः पृथिवी कायत्वेन येन गृहीता स पृथिवीकायकः, पृथिवी कायत्वेन यो ग्रहीष्यति स पृथिवीजीवः । एवमबादिष्वपि भेदचतुष्टयं योज्यम् । तत्र पृथिव्यादि कायत्वेन गृहीतवन्तो ग्रहीष्यन्तश्च स्थावरा गृह्यन्ते न पृथिव्यादिपृथिवीकायादयः, तेषां जीवत्वात् । ते च स्थावराः स्पर्शनैकेन्द्रियाश्च भवान्तरप्रातिविधुरा मुक्ताः, धर्माधर्माकाशास्तिकायास्त एकत्वशालिनो निष्क्रियाश्च द्रव्यस्य देशान्तरप्रातिहेतुः । तत्र धर्माधर्मौ प्रसिद्धौ, आलोकेनाविच्छिन्ने नमसि लोकाकाशपदवेदनीये सर्वत्रावस्थितिगतिस्थित्युपग्रहौ धर्माधर्मयोरुपकारः, अत एव धर्मास्तिकायः प्रवृत्त्यनुमेयः । अधर्मास्तिकायः स्थित्यनुमेयः । अन्यवस्तुप्रदेशमध्येऽन्यस्य वस्तुनः प्रवेशीऽवंगाहः, तदाकाशकृत्यम् । स्पर्शरसवर्णवन्तः पुद्गलाः । ते च द्विविधा अणवः स्कन्धाश्च मोक्तुमशक्या अणवः । द्यणुकादयः स्कन्धाः । तत्र द्यणुकादिस्कन्धभेदादण्वादिरुत्पद्यते, अण्वादिसंघाताद्द्यणुकादिरुत्पद्यते, क्वचिद्भेदसंघाताभ्यां स्कन्धोत्पत्तिः । अत एव पूर्यन्ति गलन्तीति पुद्गलाः । कालस्यानेकप्रदेशत्वाभावेनास्तिकायत्वाभावेऽपि द्रव्यत्वमस्ति तल्लक्षणयोगात्तदुक्तं गुणपर्यायवद्द्रव्यमिति । द्रव्याश्रया निर्गुणा गुणाः । यथा जीवस्य ज्ञानत्वादिसामान्यरुग्णः पुद्गलस्य रूपत्वादिसामान्यस्वर्मावाः । धर्माधर्माकाशार्कायानां यथासंभवं गतिस्थित्यवगांहहेतुत्वादिसामान्यानि गुणाः । तस्य द्रव्यस्योक्तरूपेण भवनमुत्पादः,

१ घ. 'स्वाः । गिस्ता' । २ घ. 'हृष' । ३ ड. 'प्रवस्था' । घ. 'प्रस्तस्था' । ४ घ. 'स्तताः पृ' । ५ क. ग. घ. 'तेषामर्मा' । ख. 'तेषां जीवाद्यस्तेषां जी' । घ. 'तेषामनेदत्ता' । ६ घ. 'थ । भावा' । ७ ग. 'स्यप्रदे' । ८ क. ग. 'सिद्धेयः । त । ९ घ. 'हेतवः । त' । १० ख. 'धर्मा धर्मास्तिकायः स्थित्यनुमेयः । अन्यधर्मास्तिकायः स्थित्यनुमेयः । ११ घ. 'शो विभागः । त' । १२ ग. 'वशातः, त' । १३ घ. 'ते क' । १४ क. 'तात्तत्र द्यणुकादिस्कन्धभेदादण्वादि' । १५ ख. घ. 'पूर्यन्ति' । १६ घ. 'न्तिप्रसन्ती' । १७ घ. 'दिपमत्त्व' । १८ घ. 'पाः स्वभावाः । तया पु' । १९ घ. ग. घ. 'भावा । प' । २० घ. 'पारानां । २१ घ. 'गृहवर्तनाहेतुपता' । २२ घ. 'शियोत्तर' ।

तद्भावः परिणामः पर्याय इति पर्यायाः । यथा जीवस्य घटादिज्ञानमुखकेशादयः पुद्गलस्य मृत्पिण्डघटादयः । धर्मादीनां गत्यादिविशेषाः । अत एव पद्मद्रव्याणीति प्रसिद्धिः ।

केचन सप्त तत्त्वानीति वर्णयन्ति, तदाह जीवाजीवास्रवबन्धसंवर-
निर्जरमोक्षास्तत्त्वानीति । तत्र जीवाजीवौ निरूपितौ । आस्रवो निरू-
प्यते—औदारिकादिकायादिचलनद्वारेणाऽऽत्मनश्चलनं योगपदवेदनीय-
मास्रवः । यथा सलिलावगाहि द्वारं नद्यास्रववैकारणत्वादात्रव इति
निगद्यते, तथा घोगप्रणाडिकया कर्माऽऽस्रवतीति स योग आस्रवः ।
यथाऽऽर्द्धं वस्त्रं समन्ताद्वातानीतं रेणुजातमुपादत्ते तथा कपायजलार्द्र-
आत्मा योगानीतं कर्म सर्वप्रदेशैर्गृह्णाति । यथा वा निष्टप्तायःपिण्डे जले
क्षितेऽम्भः समन्ताद्गृह्णाति, तथा कापायोष्णो जीवो योगानीतं कर्म
समन्तादादत्ते । कंपति हिनस्त्यात्मानं कुगतिप्रापणादिति कपायः
क्रोधो मानो माया लोभश्च, स द्विविधः शुभाशुभमेदात् । अत्राहिं-
सादिः शुभः काययोगः सत्यमितहितभापणादिः शुभो वाग्योगः । तदे-
तदास्रवमेदप्रभेदजात कायवाद्यनःकर्मयोगः स आस्रवः । शुभः पुण्यस्य,
अशुभः पापस्येत्यादिना सूत्रसंदर्भेण ससंरम्भमभांणि । अपरे त्वेवं
मेनिरे—आस्रववति पुंरुपं विषयेष्विन्द्रियप्रवृत्तिरास्रवः । इन्द्रियद्वारा हि
पौरुषं ज्योतिर्विषयान्स्पृशद्रूपादिज्ञानरूपेण परिणमत इति ।

मिथ्यादर्शनाविरतिप्रमादकपायवशाद्योगवशाच्चाऽऽत्मा सूक्ष्मैकक्षेत्रा-
वगाहिनामनेन्तप्रदेशानां पुद्गलानां कर्मबन्धयोग्यानामादानमुपश्लेषणं
यत्करोति स बन्धः । तदुक्तं सकपायत्वाज्जीवः कर्मभावयोग्यानुद्गला-
नादत्ते स बन्ध इति । तत्र कपायग्रहणं सर्वबन्धहेतूपलक्षणार्थम् ।
बन्धहेतून्पपाठ वाचकाचार्यः—मिथ्यादर्शनाविरतिप्रमादकपाया बन्ध-
हेतव इति । मिथ्यादर्शनं द्विविधं मिथ्याकर्मादयात्परोपदेशानपेक्षं

१ घ. 'पर्यायाः । य' । २ घ. 'रिण्डाद' । ३ क. 'णामनश्चलनद्वारेणाऽऽत्म' । ४ क. ग. 'ई जलाया' । ५ घ. 'वर्ण का' । ख. 'ति संयो' । ६ ग. 'यानि' । ७ घ. 'कंपति' । ८ घ. 'गः । अर्हतिज्ञानार्थोपाध्यायसाधुनामधेयपक्षपरमेष्ठिभक्तिपौष्टिभुतविननयादिः शुभो मनोयोगः । एत-
द्विपरीतस्त्वशुभः । त्रिविधो योगस्तदे' । ९ स. 'दजा' । १० घ. 'स्यया' । ११ क. 'ण सं' ।
१२ ग. 'स मामा' । १३ ग. 'यह' । १४ घ. 'दक्षिणववि' । १५ घ. 'दिना भवान्तरप्र' ।
१६ क. 'नन्तरप्रदे' । ख. 'नन्तान्त' । घ. 'नन्तान्त' । १७ ग. 'यद्' । १८ घ. 'न्यनार्थे' ।

तत्त्वार्थश्रद्धानं नैसर्गिकमेकम्, अपरं परोपदेशजम् । पृथिव्यादियंद्रका-
पादानकं षडिन्द्रियासंयमनं चाविरतिः । पञ्चसंमितिगुप्तिष्वनुत्साहः
प्रमादः । कपायः क्रोधादिः । तत्र कपायान्ताः स्थित्यनुभावब-
न्धहेतवः प्रकृतिप्रदेशबन्धहेतुर्योग इति विभागः । बन्धश्चतुर्विध
इत्युक्तं प्रकृतिस्थित्यनुभावप्रदेशास्तु तद्विधय इति, यथा निम्बगु-
डादेस्तिक्तत्वमधुरत्वादिस्वभावः । एवमावरणीयस्य ज्ञानदर्शनाव-
रणत्वमादित्यप्रभाच्छादकाम्भोधरं वत्प्रदीपप्रभातिरोधायककुम्भवच्च सद-
सद्वेदनीयस्य सुखदुःखोत्पादकत्वमसिधारामधुलेहनवदर्शनमोहनीयस्य
तत्त्वार्थश्रद्धानकारित्वं दुर्जनसङ्गबच्चारित्रे मोहनीयस्यासंयमहेतुत्वं
मध्यमदवदायुषो देहबन्धकर्तृत्वं जलवैभ्राम्भो विचित्रनामकारित्वं चित्रि-
कवद्भोत्रस्योच्चनीचकारित्वं कुम्भकारवहानादीनां विघ्ननिदानत्वमन्त-
रायस्य स्वभावः कोशाध्यक्षवत् । सोऽयं प्रकृतिबन्धोऽष्टविधो
द्रव्यकर्मायान्तरभेदमूलप्रकृतिवेदनीयः । तथाऽवोचदुर्मोस्वातिवाचका-
चार्यः—आद्यो ज्ञानदर्शनावरणवेदनीयमोहनीयायुर्नामगोत्रान्तराया
इति । तद्भेदं च संमगूह्यात्पञ्चनवाटाविंशतिचतुर्द्विचत्वारिंशद्विपञ्चदं-
शभेदा यथाक्रममिति । एतच्च सर्वं विद्यानन्दादिभिर्विवृतमिति विस्तर-
मयान्न प्रस्तूयते । यथाऽजागोमहिष्यादिक्षीराणामेतावन्तमनेहसं
मार्पुयस्वभावादप्रच्युतिस्थितिः । तथा ज्ञानाचरणादीनां मूलप्रकृती-
नामादितस्तिसृणामन्तरायस्य च त्रिंशत्सागरोपमकोटिकोट्यः परह
स्थितिरित्याद्युक्तं काल * दुर्धानवत्स्वीयस्वभावादप्रच्युतिस्थितिः । यथाऽ-
जागोमहिष्यादिक्षीराणां तीव्रमन्दादिभावेन स्वकार्यकारणे सामर्थ्य-

* दुर्द्धरागमस्वभावात् । घ. पु. टि. ।

१ अ. 'रवाधाम्' । २ घ. 'दृष्टो' । ३ क. 'सामान्य' । (संमिति त्रिगुप्तिः) । ख.
घ. 'संविदुत्ति' । ४ घ. 'तिप्रसृतिप्रसृतिष्व' । ५ घ. 'नभव' । ६ घ. 'ग' । स ब' । ७ ग. 'द्वियय' ।
८ घ. 'दिस्याच्छाप्रभोच्छा' । ९ ख. घ. 'मातिरोपायका' । १० ग. 'रप्रदी' । ११ घ.
'एय तरवा । पंभ' । १२ अ. 'रिप्रमो' । १३ ग. 'मनहे' । १४ ग. 'मदव' । १५ ख. 'वैवज
स्त्वात् । जिनाधो' । १६ क. 'पौतन धो' । १७ इ. 'यिप्रह' । १८ ग. 'वत्स' । १९ ग.
'मान्त' । २० अ. 'तिपदये' । २१ (उपास्वामिवाचकाचार्यः) । २२ ग. 'ज्ञानं द' । २३ क. ख.
'रणं बे' । २४ अ. 'समाष्ट' । २५ ख. 'दशा भे' । २६ ख. 'मिनिवृत्तमे' । २७ ख. 'वाऽजागो' ।
२८ अ. 'पुयं मापुयं' । २९ घ. 'रित्युक्तं' । ३० ग. 'कालाद्दुर्गतं' । ३१ ख. 'धानंरधेवंगमस्व' ।
ब. 'पंशममः । स्वी' । ३२ क. 'व स्वीय' । घ. 'वस्वीगमस्व' । ३३ क. घ. 'तिपरादिप'
३४ क. ग. 'तां ताशदियते ती' । ३५ क. ख. ग. घ. 'दंष्ट' ।

विशेषोऽनुभावः । तथा कर्मपुत्रलानां स्वकार्यकरणे सामर्थ्यविशेषो-
ऽनुभावः । कर्मभायपरिणतपुद्गलस्कन्धानामनन्तान्तप्रवेशानाम्, आत्मप्र-
देशानुप्रवेशः प्रवेशबन्धः । आघ्नयनिरोधः संवरः । येनाऽऽत्मनि
प्रविशत्कर्म प्रतिषिध्यते स गुप्तिसमित्पादिः संवरः । संचारकारणाद्यो-
गादात्मनो गोपनं गुप्तिः । सा त्रिविधा, कायवाद्यनोनिग्रहमेदात् ।
प्राणिपीडापरिहारेण सम्यगयनं समीरितः । सेर्ष्याभापादिभेदात्प-
ञ्चधा । प्रपञ्चितं च हेमचन्द्राचार्यः-

लोकातिवाहिते मार्गे चुम्बिते मांस्यदंशुभिः ।
जन्तुरक्षार्थमालोक्य गतिरीर्ष्यां मता सतामूं ॥
आपद्यतांगतः सर्वजनीनं मितभाषणम् ।
प्रिया वाचंयमानां सा मापासमितिरुच्यते ॥
द्विचत्वारिंशता भिक्षादोर्षेर्नित्यमदूषितम् ।
मुनिर्यदन्नमादत्ते सेपणासमितिर्मता ॥
आसनादीनि संबीक्ष्य प्रंतिलङ्घ्य च यत्नतः ।
गृह्णीयान्निक्षिपेद्द्व्यायेत्साऽऽदानसमितिः स्मृता ॥
कफमूत्रमलप्रायेर्निर्जन्तुजगतीतले ।
यत्नाद्यदुत्सृजेत्सांधुः सोत्सर्गसमितिर्भवेत् ॥

अत एवाऽऽस्रवः स्रोतसो द्वारं संवृणोतीति संवर इति निराहः ।
तदुक्तमभियुक्तैः-

आघ्नवो भवहेतुः स्यात्संवरो मोहकारणम् ।

इतीयमार्हती मुष्टिरन्यदस्याः प्रपञ्चनमूं ॥

अर्जितस्य कर्मणस्तपःप्रभृतिभिर्निर्जरणं निर्जाराख्यं तत्त्वं चिर-
कालप्रवृत्तकपायकलापं पुण्यं सुरदुःखे च देहेन जरयति नाशयति

* द्विचत्वारिंशत्सहस्रायुष्माभ्यसन्ताद्विंशदोषास्तैरित्यर्थः । च. पु. टि.

१ ख. घ. 'शेषानु' । २ ख. ग. घ. 'नुभव' । ३ क ख. घ. 'शेषानु' । ४ ख. ग. घ. नुभवः ।
५ ख. 'शानुमवे' । ६ च. 'नुग्न्यः । प्र' । ७ क. ख. ग. च. 'हसार' । ८ च. 'ति' । सा संसारस्ये ।
९ घ. 'भास्करांशु' । १० क. ख. घ. 'रीर्याम' । ११ घ. 'म्' । अथवागतासाव' । १२ क.
'गतास' । १३ घ. 'नीनामितमलणा । प्रि' । १४ ख. 'प्रविड' । १५ क. ग. घ. ये ध्यायन्ता' ।
१६ च. 'ता । निजम्' । १७ ग. साध. ख. ' । १८ ग. च. मोक्षका' । १९ घ. 'ती खटि' ।
२० क. ख. घ. म् । अर्जि' । २१ ग. ति । इति के ।

केशोलुञ्चनादिकं तप उच्यते । सा निर्जरा द्विविधा, यथा कालौषक-
मिकभेदात् । तत्र प्रथमा यस्मिन्काले यत्कर्म फलप्रदत्वेनामिमत्
तस्मिन्नेव काले फलदानाद्भवन्ती निर्जरा कामादिपाकजेति च
जेगीयते । यत्कर्म तपोबलात्स्वकामनयोव्यावलिं प्रवेश्य प्रपद्यते
तत्कर्म निर्जरा । यथाह—

संसारबीजभूतानां कर्मणां जरणादिह ।

निर्जरा संमता द्वेषा सकामा कामनिर्जरा ॥

स्मृता सकामा यमिनामकामा त्वन्यदेहिनाम् ॥ इति ।

मिथ्यादर्शनादीनां बन्धहेतूनां निरोधः, अभिनवकर्माभावात् । निर्ज-
राहेतुसंनिधानेनार्जितस्य कर्मणो निरसनादात्यन्तिककर्ममोक्षण मोक्षः,
बन्धहेतुभवहेतुनिर्जराभ्यां कृत्स्नकर्मविप्रमोक्षणं मोक्ष इति तदन-
न्तरमूर्ध्वं गच्छत्यालोकान्ताद्यथा हस्तदण्डादिभ्रमिप्रेरितं कुलालचक्रमु-
परतेऽपि तस्मिंस्तद्द्वलादेवाऽऽसंस्कारक्षयं भ्रमति, तथा भवस्थेनाऽऽत्मनाऽ-
पवर्गप्राप्तये बहुशो यत्कृतं प्रणिधानं मुक्तस्य तदभावेऽपि पूर्वसंस्का-
रादालोकान्तं गमनमुपपद्यते, यथा वा मृत्तिकालेपकृतं मलाबुद्ध्यं जलेऽधः
पतति, पुनरपेतमृत्तिकाबन्धमूर्ध्वं गच्छति तथा कर्मरहित आत्मा, अस-
ङ्गत्वादूर्ध्वं गच्छति बन्धच्छेदादेरण्डबीजवच्चोर्ध्वं गतिस्वभावाच्चाग्निशि-
खावत् । अन्योन्यं प्रवेशानुप्रवेशे सत्यविभागेनावस्थानं बन्धः । परस्पर-
प्राप्तिमात्रं सङ्गः । तदुक्तं पूर्वप्रयोगादसङ्गत्वादूर्ध्वच्छेदात्तथा गतिपरि-
णामाच्चाविरुद्धं कुलालचक्रवद्व्यपगतलेपालाबुवदेरण्डबीजवदग्निशि-
खावच्चेति । अत एव पठन्ति—

गत्वा गत्वा निवर्तन्ते चन्द्रसूर्यादयो ग्रहाः ।

अद्यापि न निवर्तन्ते त्वालोकाकाशमागताः ॥ इति ।

अन्ये तु गतसमस्तक्लेशतद्वासनस्यानावरणज्ञानस्य सुखैकतानस्याऽऽ-
त्मन उपरिदेशावस्थानं मुक्तिरित्यास्थिपत । एवमुक्तानि सुखदुःखसाध-

१ घ. 'हुञ्चना' । २ क. ख. य 'वतिनि' । ३ घ. 'कर्मोपक्रमे' । ४ च. 'रा द्वितीया ।
घ' । ५ क. ख. ग. घ. ङ. संस्मृता । ६ क. ख. ग. भारता । ७ ग. 'संभा' । ८ च. 'क्षः । तदाह ।
बन्धहेतुभावेति' । ९ ग. 'स्त भ्र' । १० ग. 'रुद्रादे' । ११ ग. 'या मृ' । १२ च. 'तर्गावम' ।
१३ ख. 'व्य दशादे' । १४ घ. 'न्योन्यप्र' । १५ च. 'ने प' । १६ च. 'सप्तते त' । १७ घ.
'ददाह' । १८ क. ख. ग. घ. 'न्ते तलो' ।

नाभ्यां पुण्यपापाभ्यां सहितानि नव पदार्थान्केचनाङ्गी चक्रुः । तदुक्तं सिद्धान्ते, जीवाजीवौ पुण्यपापयुतावास्रवः संवरो निर्जरणं बन्धो मोक्षश्च नव तत्त्वानीति । संग्रहे प्रवृत्ता वैयमुपरताः स्म ।

अत्र सर्वत्र सप्तमङ्गिनयोख्यं न्यायमवतारयन्ति जैनाः । स्यादस्ति स्यान्नास्ति स्यादस्ति च नास्ति च स्यादवक्तव्यः स्यादस्ति चावक्तव्यः स्यान्नास्ति चावक्तव्यः स्यादस्ति च नास्ति चावक्तव्य इति । तत्सर्वमनन्तवीर्यः प्रत्यपीपदत्-

तद्विधानविवक्षायां स्यादस्तीति गतिर्मवेत् ।
स्यान्नास्तीति प्रयोगः स्यात्तन्निषेधे विवाक्षिते ॥
क्रमेणोभयवाञ्छायां प्रयोगः समुदायमाह ।
युगपत्तद्विवक्षायां स्यादवाच्यमशक्तिः ॥
आद्यावाच्यविवक्षायां पञ्चमो भङ्ग इष्यते ।
अन्त्यावाच्यविवक्षायां षष्ठमङ्गसमुद्भवः ॥
समुच्चयेन युक्तश्च सप्तमो भङ्ग उच्यते ॥ इति ।

स्याच्छब्दः खल्वयं निपातः, तिङन्तप्रतिरूपकोऽनेकान्तद्योतकः । यथोक्तम्-

वाक्येष्वनेकान्तद्योतिगम्यं प्रति विशेषणम् ।

स्यान्निपातोऽर्थयोगित्वात्तिङन्तप्रतिरूपकः ॥ इति ।

यदि पुनरेकान्तद्योतकः स्याच्छब्दोऽयं स्यात्तदा स्यादस्तीति वाक्ये स्यात्पदमनर्थकं स्यात्, अनेकान्तद्योतकत्वे तु स्यादस्ति कथंचिदस्तीति स्यात्पदांक्तथंचिदित्ययमर्थो लभ्यत इति नाऽऽनर्थक्यम् । तदाह-

स्याद्वाद्दः सर्वथैकान्तत्यागात्किं वृत्तर्तद्विधेः ।

सप्तमङ्गिनयापेक्षो हेर्यादेयविशेषकृत् ॥ इति ।

१ ख 'प्रायास' । २ घ. 'पतावा' । ३ य. 'वयं विस्तरभयादुप' । ४ क. ख. ग. घ. स्मः । ५ च 'यार्ये न्या' । ६ च. पर्यपीपदत् । ७ क. ख. घ. भग्यावा । ८ क. ख. 'पातेऽर्थ' । ग. घ. 'पातार्थ' । ९ घ. 'दि अभिमतस्त्वेशान्तवाद. सर्वथा । १० क. ख. ग. 'नरनेहा' । ११ क. ख. ग. घ. 'दो न स्या' । १२ घ. 'दादयम्' । १३ क. ख. ग. 'वि दस्तीति श' । १४ मउपु । १५ इ. वृत्तदि । १६ क. ग. 'तद्विधे' । घ । च. तद्विधी । य । १७ ग. 'वाह्य' ।

यदि वस्त्वस्त्येकान्ततः सर्वथा सर्वदा सर्वत्र सर्वात्मनाऽस्तीति न उपादित्साजिहासाभ्यां क्वचित्कदाचित्केनचित्प्रवर्तेत निवर्तेत वा प्राप्ताप्रापणीयत्वेह्यैहानानुपपत्तेश्च । अनेकान्तपक्षे तु कथंचित्क्वचित्केनचित्सत्त्वेन हानोपादाने प्रेक्षावतामुपपद्येते । किं च स्तुनः सत्त्वं स्वभावः, असत्त्वं वेत्यादि प्रष्टव्यं न तावदस्तित्वं वस्तुनः स्वभाव इति * समस्ति घटोऽस्तीत्यनयोः पर्यायतया युगपत्प्रयोगयोगान्नास्तीति प्रयोगविरोधाच्च । एवमन्यत्रापि योज्यम् । यथोक्तम्—

घटोऽस्तीति न वक्तव्यं सन्नेव हि यतो घटः ।

नास्तीत्यपि न वक्तव्यं विरोधात्सदसत्त्वयोः ॥ इत्यादि ।

तस्मादित्थं वक्तव्यं सदसत्सदसदानिर्वचनीयवादभेदेन प्रतिवादिनश्चतुर्विधाः । पुनरप्यनिर्वचनीयमतेनामिश्रितानि सदसदादिमतानीति त्रिविधाः । तान्प्रति किं वस्त्वस्तीत्यादिपर्यनुयोगे कथंचिदस्तीत्यादिप्रतिवचनसंभवेन ते वादिनः सर्वे निर्विण्णाः सन्तस्तूष्णीमारुत इति संपूर्णार्थविनिश्चायिनः स्याद्वादमङ्गीकुर्वतस्तत्र तत्र विजय इति सर्वमुपपन्नम् । यदवोचदाचार्यः स्वाद्वादमञ्ज्याम्—

अनेकान्तात्मकं वस्तु गोचरः सर्वसंविदाम् ।

एकदेशविशिष्टोऽर्थो न यस्य विषयो मतः ॥

न्यायानामेकनिष्ठानां प्रवृत्तौ श्रुतवर्त्मनि ।

संपूर्णार्थविनिश्चायि स्याद्द्वस्तु श्रुतमुच्यते ॥ इति ।

अन्योन्यपक्षप्रतिपक्षभावा-

द्यथा परे मत्सरिणः प्रवादाः ॥

नयानशेषानविशेषमिच्छन्

न पक्षपाती समयस्तथा+ऽऽर्हतः ॥ इति च ।

जिनदत्तसूरिणा जैनं मतमित्थमुक्तम्—

बलभोगोपभोगानामुमयोर्दानलाभयोः ।

अन्तरायस्तथा निर्द्रां मीरज्ञानं जुगुप्सितम् ।

* संभवतीत्यर्थकम् । घ. पु. टि. । + स्याद्वादमञ्ज्यां ' तथा ते ' इति पाठः ।

१ घ. 'पादानजि' । २ क. ख. ग. घ. 'यत्वाद् दे' । ३ च. 'यमाना' । ४ घ. 'वित्तत्वे' ॥
५ क. घ. ग. घ. नीयं वा पदं । ६ घ. 'न वा प्र' । ७ ख. ग. घ. च. 'तैनामि' । ८ च.
विषयाः सन्तीति तु । ९ ख. घ. 'शिष्टार्थो' । १० घ. 'नतो भ' । ११ क. ख. 'शामिर' । घ.
'शतमोऽज्ञानजु' ।

हिंसा रत्यरती रागद्वेषी रतिरतिस्मरः ।
 शोको मिथ्यात्वमेतेऽष्टादश दोषा न यस्य सः ।
 जिनो देवो गुरुः सम्यक्तत्त्वज्ञानोपदेशकः ।
 ज्ञानदर्शनचारित्र्याण्यपवर्गस्य वर्तिनि ।
 स्याद्वादस्य प्रमाणे द्वे प्रत्यक्षमनुमाऽपि च ।
 नित्यानित्यात्मकं सर्वं नव तत्त्वानि सप्त वा ।
 जीवाजीवी पुण्यपापे चाऽऽस्रवः संवरोऽपि च ।
 बन्धो निर्जरणं मुक्तिरेषां व्याख्याऽधुनोच्यते ।
 चेतनालक्षणो जीवः स्यादजीवस्तदन्यकः ।
 सत्कर्मपुत्रेलाः पुण्यं पापं तस्य विपर्ययः ॥
 आस्रवः कर्मणां बन्धो निर्जरस्तद्वियोजनम् ।
 अष्टकर्मक्षयान्मोक्षोऽथान्तर्भावश्च केश्वर ।
 पुण्यस्य संस्रवे पापस्याऽऽस्रवे क्रियते पुनः ॥
 लब्धानन्तचतुष्कस्य लोकागूढस्य चाऽऽत्मनः ।
 क्षीणाष्टकर्मणो मुक्तिर्निर्व्यावृत्तिर्जिनोदिता ॥
 * सरजोहरणा भैक्षमुजो लुञ्चितमूर्धजाः ।
 + श्वेताम्बराः क्षमाशीला निःसङ्गा जैनसाधवः ॥
 लुञ्चिताः पिच्छिकाहस्ताः पाणिपात्रा दिग्म्बराः ।
 उर्ध्वाशिनी गृहे दातुर्द्वितीयाः स्युर्जिनर्षयः ॥
 मुद्गे न केवलं न स्त्रीं मोक्षमेति दिग्म्बरः ।
 प्राहुरेपामयं भेदो महाश्वेताम्बरैः सह ॥ इति ।
 इति सर्वदर्शनसंग्रह आर्हतदर्शनम् ।

अथ रामानुजदर्शनम् ॥ ४ ॥

तदेतदारहतमतं प्रामाणिकगर्हणमर्हति न ह्येकस्मिन्वस्तुनि परमार्थे

* हरणाशेष्याः सरजा मलिनवस्त्रा इत्यर्थः । + घ. पु. गैरिकादिना रजनीवर्जिता इत्यर्थः ।
 घ. पु. ।

१ घ. जीनो । २ क. ख. ग. गुरु । ३ क. ख. ग. शकम् । ४ ग. पापावाक् । ५ घ.
 इत्यर्थः पु । ६ घ. आस्रावः । ७ ग. भेदादि । ८ ग. लोकम् । ९ ख. नास्तकर्मणाम् । १० ग.
 पिच्छिका ।

सति परमार्थसतां युगपत्सदसत्त्वादिधर्माणौ समावेशः सम्भवति । न च
 सदसत्त्वयोः परस्परविरुद्धयोः समुच्चयासम्भवे विकल्पः किं न स्यादिति
 वैदितव्यं क्विपा हि विकल्प्यते न वस्त्विति न्यायात् । न चानेकान्त
 जगत्सर्वं हेरम्बनरसिंहवदिति वृष्टान्तावष्टम्भवशादेष्टव्यम् । एकस्मिन्दे
 गजत्वं सिंहत्वं वाऽपरस्मिन्नरत्वमिति देशभेदेन विरोधाभावेन तस्यै-
 कस्मिन्देश एव सत्त्वोसत्त्वादिनाऽनेकान्तत्वाभिधाने वृष्टान्तानुपपत्तेः ।
 ननु द्रव्यात्मना सत्त्वं * पर्यायात्मना तदभाव इत्युभयमप्युपपन्नमिति
 चेन्मैवं, कालभेदेन हि कस्यचित्सत्त्वमसत्त्वं च स्वभाव इति न कश्चि-
 द्दोषः । न चैकस्य ह्रस्वत्वदोषत्ववन्नकान्तत्वं जगतः स्यादिति वाच्यं
 + प्रतियोगिभेदेन विरोधाभावात् । तस्मात्प्रमाणाभावाद्युगपत्सत्त्वासत्त्वं
 परस्परविरुद्धे नैकस्मिन्वस्तुनि वस्तुं युक्ते । एवमन्यासामपि भङ्गीनां
 मङ्गोऽवगन्तव्यः । किं च सर्वस्यास्य मूलभूतः सप्तमङ्गिनयः स्वयमेका-
 न्तोऽनेकान्तो वा, आद्ये सर्वमनेकान्तमिति प्रतिज्ञाव्याघातः । द्वितीये
 विवक्षितार्थासिद्धिः । अनेकान्तत्वेनासाधकत्वात् । तथा चैयमुभयतः-
 पाशा रज्जुः स्याद्वादिनः स्यात् । अपि च नवत्वसत्त्वादिनिर्धारणस्य
 फलस्य तन्निर्धारयितुः प्रमानुश्च तत्करणस्य प्रमाणस्य नवत्वादेरनियमे
 साधु समर्थतमात्मनस्तीर्थकरत्वं देवानां प्रियेणाऽऽर्हतमतप्रवर्तकेन ।
 तथा जीवस्य देहानुरूपपरिमाणत्वाङ्गीकारे, योगबलादनेकेपरिग्राहकयोः
 गिजीवेषु प्रतिशरीरं जीवविच्छेदः प्रसज्येत, मनुजशरीरपरिमाणो जीवो
 मतङ्गजवेहं कृत्स्नं प्रवेष्टुं न प्रमवेत् । किं च गजादिशरीरं परित्यज्य
 पिपीलिकाशरीरं विहातः प्राचीनशरीरसंनिवेशविनाशोऽपि प्राप्नुयात् ।
 न च यथा प्रदीपप्रभाविशेषः + प्रपाप्रासादाद्युदरवार्तिसंकोचविकाशार्वा-
 स्तथा जीवोऽपि मनुजमतङ्गजादिशरीरेषु स्यादित्येपित्तव्यं, प्रदीपवदेव
 सैविकारत्वेनानित्यत्वप्राप्तौ कृतप्रणाशाकृताम्यागमप्रसङ्गात् । एवं प्रधा-

* परिगत आत्मा पर्यायात्मना अनुभोग्यारमना तदभावरत्नार्थः ॥ प. पु. । + निरूपकभेदेन ध. पु.
 + प्रपापानीयशाडिकेलेमरः ॥

१ घ. 'तां सदसत्त्वादिधर्माणौ तु' । २ ग. 'वक्तव्यं' । च. 'विदितव्यम्' । ३ ग. 'स्यादि' ।
 ४ घ. 'दाम्बतत्वानु' । ५ क. 'स्मिन्वस्तु' । ६ ख. 'तत्कार' । च. 'तत्कारणस्य प्रमानुष तत्कार-
 णस्य प्रमा' । ७ ख. घ. 'स्य तद्विषयस्य प्र' । घ. 'स्य तद्व्ययम्' । ८ च. 'रूपस्य' । ९ ख. 'माणाश्री' ।
 १० ख. 'क देहमा' । ग. घ. 'क. देहप' । ११ च. 'गिशीरिषु' । १२ घ. 'प्रसज्येत्' । १३ घ.
 'धः सा' । १४ घ. 'सर्ववि' ।

नमल्लनिबर्हणन्यायेन जीवपदार्थदूषणाभिधानदिशाऽन्यत्रापि दूषणमु-
त्प्रेक्षणीयम् । तस्मान्नित्यनिर्दोषश्रुतिविरुद्धत्वादिदमुपादेयं न भवति ।
तदुक्तं भगवता व्यासेन—नैकस्मिन्नसंमत्त्वादिति । रामानुजेन च जैनमतनि-
राकरणपरत्वेन तदिदं सूत्रं व्याकारं । एष हि तस्य सिद्धान्तः—चिद-
चिदीश्वरभेदेन भोक्तृभोग्यनियामकभेदेन व्यवस्थिताश्रयः पदार्था
इति । तदुक्तम्—

ईश्वरश्चिदचिच्चेति पदार्थत्रितयं हरिः ।

ईश्वराश्चिदिति प्रोक्तो जीवो दृश्यमचित्पुनः ॥ इति ।

अपरे पुनरशेषविशेषप्रत्यनीकं चिन्मात्रं ब्रह्मैव परमार्थः । तच्च
नित्यशुद्धबुद्धमुक्तस्वभावमपि तत्त्वमस्यादिसामानाधिकरण्याधिगतजी-
वैक्यं वेद्यते मुच्यते च । तदतिरिक्तनानाविधमाकृमाक्तव्यादिभेदप्रपञ्चः
सर्वोऽपि तस्मिन्नविद्यया परिकल्पितः सदेव सोम्येदमग्र आसीदेकमे-
वाद्द्वितीयमित्यादिवचननिचयप्रामाण्यादिति बुवाणास्तरति शोक-
मात्मविदित्यादिश्रुतिशिरःशतवशेन निर्दिशेषब्रह्मात्मैकत्वविद्ययाऽनाद्य-
विद्यानिवृत्तिमङ्गीकुवांणा मृत्योः स मृत्युमाप्नोति य इह नानेव
पश्यतीति भेदनिन्दाश्रवणेन पारमार्थिकं भेदं निराचक्षाणा विचक्षणं-
मन्यास्तामिमं विभागं न सहन्ते । तत्रायं समाधिरभिधीयते भवेदेतदेवं
यद्यविद्यायां प्रमाणं विद्येत, नैवैवमनादिभावरूपं ज्ञाननिवर्त्यमज्ञानं-
महमज्ञो मामन्यच्च न जानामीति प्रत्यक्षप्रामाण्यसिद्धम् ।

तदुक्तम्—

अनादिभावरूपं यद्विज्ञानेन विलीयते ।

तदज्ञानमिति प्राज्ञा लक्षणं संप्रचक्षते ॥ इति ।

न चैतज्ज्ञानाभावविषयमित्याशङ्कनीयं, को हि कं ब्रूयात्प्रमाकर-
करावलम्बी महदुत्तहस्तो वा नाऽऽद्यः—

स्वरूपपररूपाम्यां नित्यं सदसदात्मके ।

वस्तुनि ज्ञायते किञ्चित्कैश्चिद्रूपं कदाचन ॥ इति ।

१ क. ग. घ. 'दानं दू' । २ ख. 'वेनेदं' । ३ ग. 'न च व्य' । ४ क. ख. घ. 'व्य' ।
५ ख. 'प्याग' । न. 'प्यावग' । ६ घ. 'मुच्यते' । ७ ग. 'भोग्यादि' । ८ घ. 'तीर्य बहोला' ।
९ घ. 'दिश्रुति' । १० ग. 'विषया' । ११ ग. 'नन्विदम' । १२ घ. 'नमज्ञो' । १३ मन्वोऽहम' ।
१४ क. ख. ग. घ. 'न्यं च न' । १५ ख. 'हि कमेवं ब्रू' । घ. 'हि एवं ब्रू' । १६ क. ख. घ. घ.
प्राभाकर' ।

भावान्तरमभावो हि कयाचिन्नु व्यपेक्षया ।

भावान्तरमभावोऽन्यो न कश्चिद्वनिरूपणात् ॥

इति वदता भावव्यतिरिक्तस्याभावस्यानभ्युपगमात् । अभावस्य षष्ठप्रमाणबोचरत्वेन ज्ञानस्य नित्यानुमेयत्वेन च तदभावस्य प्रत्यक्षविषयत्वानुपपत्तेः । यदि पुनः प्रत्यक्षाभाववादी कश्चिदेवमाचक्षीत तं प्रत्याचक्षीत, अहमज्ञ इत्यस्मिन्ननुभवेऽहमित्यात्मनोऽभावधर्मितया ज्ञानस्य प्रतियोगितया चावृगातिरस्ति न वा, अस्ति चेद्विरोधादेवं न ज्ञानाभावानुभवसंभवः । न चेद्धर्मिप्रतियोगिज्ञानसोपक्षो ज्ञानाभावानुभवः सुतरां न संभवति तस्याज्ञानस्य भावरूपत्वे प्रागुक्तदूषणामावाद्यमनुभवो भावरूपाज्ञानगोचर एवाभ्युपगन्तव्य इति । तदेतद्वर्गनरोमन्थायितं भावरूपस्याज्ञानस्य ज्ञानाभावसमानयोगक्षेमत्वात् । तथा हि विषयत्वेनाऽऽश्रयत्वेन च ज्ञानस्य ध्यावर्तकतया प्रत्यगर्थः प्रतिपन्नो न वा प्रतिपन्नश्चेत्स्वरूपज्ञाननिवर्त्यं यदज्ञानमिति तस्मिन्प्रतिपन्ने कथंकारमवतिष्ठते, अप्रतिपन्नश्चेद्वावर्तकाश्रयविषयं शून्यमज्ञानं कथमनुभूयेत् । अथ विशदः स्वरूपावभास एवाज्ञानविरोधिना ज्ञानेनाऽऽभासित इत्याश्रयविषयज्ञाने सत्यपि नाज्ञानानुभवविरोध इति हन्त तर्हि ज्ञानभावेऽपि समानमेतत् । * अन्यत्राभिनिवेशात् । तस्मादुभयाम्युपगतज्ञानाभाव एवाहमज्ञो मामन्यं चै न जानामीत्यनुभवगोचर इत्यभ्युपगन्तव्यम् । अस्तु तर्ह्यनुमानं विवादास्पदं प्रमाणज्ञानं स्वप्रागभावव्यतिरिक्तस्वविषयावरणस्वानिवर्त्यस्वदेशगतवस्त्वन्तरपूर्वकं प्रकाशितार्थप्रकाशकत्वात्, अन्धकारे प्रथमोत्पन्नप्रदीपप्रभावादिति तदपि न क्षोदक्षमम् । अज्ञानेऽप्यनभिमतज्ञानान्तरसाधनेऽपसिद्धान्तापातात् + तदसा-

* विशदस्वरूपावभासस्याज्ञानविरोधत्वं नाविशदस्वरूपावभासस्येति चेज्ज्ञानाभावेऽपि विशदस्वरूपावभास एव विरोधीनाविशदस्वरूपावभास इति नुन्यमतो भावरूपाज्ञानस्य ज्ञानाभावसमानयोगक्षेमत्वं तां हं यादिप्रतिवादिनोरेकमत्ये क विरोध इति चेदन्यत्राज्ञानपदार्थत्वेनाभिमतयोर्भावस्वरूपावभासस्वरूपेतरैव मत्वाप्रदादितरांशतोऽपि न वादयिच्छित्तिरिति भावः । प. पु. टि. । + तस्मिन्प्रज्ञानविषयप्रमाणज्ञाने ताव्यस्यासाधने ॥ प पु टि. ।

१ ए. 'श्यानु' । २ घ. च. 'त्' । न द्विर्भावः । अ' । ३ ए. 'न त' । ४ ख. 'धर्मत्वेन ज्ञा' । ५ ए. 'व हा' । ६ घ. 'चेत्प तत्प्रति' । ७ घ. 'ज्ञानभा' । ८ च. 'गनीमथित' । ९ च. 'भावेन घा' । १० घ. 'नस्याप्या' । ११ क. ख. ग. घ. ङ. च. 'हं तद' । १२ घ. 'यज्ञानं' । १३ ख. 'भूयते' । भा १४ ए. घ. 'नेन भा' । प. 'नेन सहमासत' । १५ ख. 'भासत' । १६ क. 'पि हा' । १७ ख. 'तिपेत् इ' । १८ क. ख. ग. घ. ङ. 'ज्ञानाभा' । १९ ग. 'च ज' । २० घ. 'तार्द तत्रा' । २१ घ. १ घ. 'न मा नं वि' । २२ ख. 'मावादि' । २३ ख. 'नेऽसि' ।

धनेऽनेकान्तिकत्वाद्दृष्टान्तस्य साधनविकलत्वाच्च, न हि प्रदीपप्रमाया अप्रकाशितार्थप्रकाशकत्वं संभवति ज्ञानस्यैव प्रकाशकत्वात् । सत्यपि प्रदीपे ज्ञानेन विषयप्रकाशसंभवात्प्रदीपप्रमायास्तु चक्षुरिन्द्रियस्य ज्ञानं समुत्पादयतो विरोधिसंतमसानिरसनद्वारेणोपकारकत्वंमात्रमेवेत्य-
लमातिविस्तरेण ।

प्रतिप्रयोगश्च विवादाध्यासितमज्ञानं न ज्ञानमात्रब्रह्माश्रितम् । अज्ञान-
नत्वाच्छुक्तिकाद्यज्ञानवदिति । ननु शुक्तिकाद्यज्ञानस्याऽऽश्रयस्य प्रत्य-
गर्थस्य ज्ञानमात्रस्वभावत्वमेवेति चेन्मैवं शङ्किताः । अनुमूर्तिर्हि स्वस-
द्भावेनैव कस्यचिद्वस्तुनो ध्यवहारानुगुणत्वापादकस्वभावाज्ञानावगति-
संगतिविदाद्यपरनामा सकर्मकानुभावितुरात्मत्वं ज्ञानत्वमित्याश्रयणात् ।
ननु ज्ञानरूपस्याऽऽत्मनः कथं ज्ञानगुणकत्वमिति चेत्तदसारं यदा हि
मणिद्युमणिप्रभृति तेजोद्रव्यं प्रभावेद्द्रूपेणावतिष्ठमानं प्रमारूपगुणाश्रयः ।
स्वाश्रयादन्यत्रापि वर्तमानत्वेन रूपत्वेन च प्रमा द्रव्यरूपाऽपि तच्छेष-
त्वनिबन्धनगुणव्यवहारा एवमयमात्मा स्वप्रकाशचिद्रूप एव चैतन्यगुणः ।
तथा च श्रुतिः—“ स यथा सैन्धवघनोऽनन्तरोऽबाह्यः कृत्स्नो रसघन
एवैवं वा अरे ऽयमात्माऽनन्तरोऽबाह्यः कृत्स्नः प्रज्ञानघन एव ” (बृ०-
४।५।१३) “अत्रायं पुरुषः स्वयं ज्योतिर्मवति ” (बृ०४।३।९ “ न हि
विज्ञातुर्विज्ञातेर्विपरिलोपो विद्यते । ” (बृ०४।३।३०) “ अथ यो धेदेदं
जिघ्राणीति स आत्मा ” (छ०८।१२।४) योऽयं विज्ञानमयः प्राणेषु
“ हृद्यन्तर्ज्योतिः पुरुषः (ब० ४।३।७) एष हि द्रष्टा स्पष्टा श्रोता
घ्राता रसयिता मन्ता बोद्धा कर्ता विज्ञानात्मा पुरुषः ” (प्र०४।९)
इत्यादिका न च “ अनृतेन हि प्रत्यूढाः ” (छा०८।३।२) इति श्रुतिर-
चिद्यायां प्रमाणमित्याश्रयितुं शक्यमृतेतरविषयो ह्यनृतशब्दः, ऋतशब्दश्च

१ घ. 'शता' । २ ख. निरासदा' । ३ ख. 'त्वमेवं' । ग. 'त्व माप्रमित' । च. 'तिप्रपणेन ।
प्र' । ४ क. 'तियो' । ५ ख. 'शाश्रयम् । अ' । ६ ख. 'वमे' । ७ क. ग. 'भावोऽहा' ।
८ ख. घ. 'विश्वि' । ९ ख. ग. च. 'मिकोनु' । घ. 'कर्मिहा' । १० घ. 'रसवमात्मवृत्ति-
गुणविशेषस्य हा' । ११ ख. 'धेदे' । १२ ग. यथा । १३ क. ग. 'हिमम' । १४ ख. 'वरूपे' ।
१५ घ. 'रह' । १६ क. ख. घ. 'धय स्या' । १७ ग. 'व्यगु' । १८ च. दिना श्रुतिरविद्याया
श्रुतिः प्रमाण' । १९ ग. 'योऽऽ' । २० ख 'न्दधक' ।

कर्मवचनः, ऋतं पिबन्ताविति वचनादृतं कर्मफलाभिसंधिरहितं पर-
मपुरुपाराधनैवैव तत्प्राप्तिफलम् । अत्र तद्व्यतिरिक्तं सांसारिकात्पफलं
कर्मानृतं ब्रह्मप्राप्तिविरोधि य एतं ब्रह्मलोकं न विदन्ति अनृतैः हि
प्रत्यूढा इति वचनात् । मायां तु प्रकृतिं विद्यादित्यादौ मायाशब्दो विचि-
त्रार्थसर्गकत्रिगुणात्मकप्रकृत्यभिधायको नानिर्वचनीयाज्ञानवचनः ॥

तेन मायासहस्रं तच्छवरस्याऽऽशुगामिना ।

बालस्य रक्षता देहमेकैकश्येन सूदितम् ॥

इत्यादौ विचित्रार्थसर्गसमर्थस्य पारमार्थिकस्यैर्वांमुराद्यस्त्रविशेषस्यैव
मायाशब्दाभिधेयत्वोपलम्भादतो न कदाचिदपि भ्रुंत्याऽनिर्वचनीया-
ज्ञानप्रतिपादनं नाप्यैक्योपदेशान्नुपपत्त्या तत्त्वंपदयोः सविशेषब्रह्माभि-
धेयत्वेन विरुद्धयोर्जीवपरयोः स्वरूपैक्यस्य प्रतिपत्तुमशक्यतयाऽर्थाप-
त्तेरनुदयदोषदूषितत्वात् । तथा हि तत्पदं निरस्तसमस्तदोषमनवधिकां-
तिशयासंख्यैकल्याणगुणास्पदं जगद्दुयविभवलयलीलं ब्रह्म प्रतिपाद-
यति, “ तदैक्षत बहु स्यां प्रजायेय ” (छा० ६।२।३।)
इत्यादिषु तस्यैव प्रकृतत्वात्समानाधिकरणं त्वंपदं वा चिद्विशिष्टं
जीवशरीरं ब्रह्माऽऽचष्टे प्रकारद्वयविशिष्टैकवस्तुपरत्वात्सामानाधिकर-
ण्यस्य । ननु सोऽयं देवदत्त इतिवत्त्वामिति पदयोर्विरुद्धभाग-
त्यागलक्षणयोर्निर्विशेषस्वरूपमात्मैक्यं सामानाधिकरण्यार्थः किं न
स्यात् । यथा सोऽयमित्यत्र तच्छब्देन देशान्तरकालान्तरसंबन्धी
पुरुषः प्रतीयते, इदं शब्देन च संनिहितदेशवर्तमानकालसंबन्धी
तयोः सामानाधिकरण्येनैक्यमवगम्यते । तत्रैकस्य युगपद्विरुद्धदे-
शकालप्रतीतिर्न संभवतीति द्वयोरपि पदयोः स्वरूपपरंत्ये स्वरूपस्य
चैक्यं प्रतिपत्तुं शक्यमेवमत्रापि किंचिज्ज्ञत्वसर्वज्ञत्वादिविरुद्धांशप्र-
हंणेनारण्डस्वरूपं लक्ष्यत इति चेद्विषमोऽयमुपन्यासः । दृष्टान्तेऽपि
विरोधवैधुर्येण लक्षणागन्धासंभवादेकस्य तावद्भूतवर्तमानकालद्वयसं-

१ ख नतये । घ नमेव २ क ख ग प्राणं फ ३ ख. फनं क । ४ क ग
विन्दन्ति । ख. विन्दति । ५ ख. ते प्र । ग. तेनहि प्रत्येथा इ । ६ ख. नमि । ७ क ख. ग घ.
तच्छब्द । (तत्त्ववर इति त्यात्) ८ क. ग घ. कैश्ये । ९ ख. नमूलिन । १० ग
कस्यात् । ११ घ. पात्रवि । १२ क. न घ. धुतावति । १३ ग. शान्दवा नु । १४ क.
क्यपरस्य । १५ घ. कानति । १६ घ. यगु । १७ क. ग. विल । १८ ख. त्यात् । तस्मात्
१९ ग. घ. दं चाधि । २० घ. र व्याधि । २१ ख. शिष्टकवस्तुवियवत्वात्समा । २२ ख
इत्यादिब । २३ ख. न । २४ ख. शकाल । २५ ख. स्य विद । २६ ग. त्वस्य ।
२७ घ. हारेपाव ।

बन्धो न विरुद्धः । देशान्तरस्थितिभूतासंनिहितदेशस्थितिर्वर्तत इति
 वशभेदसंबन्धविरोधश्च कालभेदेन परिहरणीयः । लक्षणापक्षेऽप्येक-
 स्यैव पदस्य लक्षणत्वाश्रयणेन विरोधपरिहारे पदद्वयस्य लाक्षणिकत्व-
 स्वीकारो न संगच्छते । इतरथैकस्य वस्तुनस्तत्तेदंताविशिष्टत्वाव-
 गाहनेन प्रत्यभिज्ञायाः प्रामाण्यानङ्गीकारे स्थायित्वासिद्धौ क्षणमङ्ग-
 वावी बौद्धो विजयेत । एवमत्रापि जीवपरमात्मनोः शरीरात्ममावेन
 तावोत्पन्नं न विरुद्धमिति प्रतिपादितं, जीवात्मा हि ब्रह्मणः शरीरतया
 प्रकारत्वाद्ब्रह्मात्मकः । “य आत्मनि तिष्ठन्नात्मनोऽन्तरो य आत्मानं वेद
 यस्याऽऽत्मा शरीरम्” इति श्रुत्यन्तरात् । अत्यल्पमिदमुच्यते सर्वे शब्दाः
 परमात्मन एव वाचकाः । न च पर्यायत्वं द्वारभेदसंभवात्, तथा हि
 जीवस्य शरीरतया प्रकारभूतानि देवमनुष्यादिसंस्थानानीव सर्वाणि
 वस्तूनीति ब्रह्मात्मकानि तानि सर्वाणि । अतः-

देवो मनुष्यो यक्षो वा पिशाचोरगरीक्षसाः ।

पक्षी वृक्षो लता काष्ठं शिला तृणं घटः पटः ॥

इत्यादयः सर्वे शब्दाः प्रकृतिप्रत्यययोगेनाभिधायकतया प्रसिद्धा
 लोके तद्वाच्यतया प्रतीयमानतत्तत्संस्थानवद्वस्तुमुत्प्रेनेन तदभिमानिजीव-
 तदन्तर्पामिपरमात्मपर्यन्तसंस्थानस्य वाचकाः । देवादिशब्दानां परमात्म-
 पर्यन्तत्वमुक्तं तत्त्वमुक्तावैल्यां चतुरन्तरे च ।

जीवं देवादिशब्दो वदति तदपृथक्सिद्धभावामिधानं
 निष्कर्षाकृतयुक्तो बहुरिह च हृदो लोकवेदप्रयोगः ।
 आत्मासंबन्धकाले स्थितिरनवगता देवमर्त्यादिभूति-
 र्जीवात्मानुप्रवेशाज्जगति विभुरपि व्याकरोन्नामरूपे ॥ इति ।

अनेन देवादिशब्दानां शरीरपर्यन्तत्वं प्रतिपाद्य संस्थानैक्याद्यभावाद्
 इत्यादिना शरीरलक्षणं दर्शयित्वा शब्दैस्तत्त्वस्वरूपप्रतिकृतिभिरित्यादि-
 ना विश्वेश्वरादपृथक्सिद्धत्वमुपपाद्य निष्कर्षाकृतेत्यादिना पद्येन सर्वेषां

१ क 'बन्धावि' । २ ख क्षणाध' । ३ क रोधिप' । ४ ख 'स्वपञ्जीका' । ग, घ.
 'स्वपञ्जीका' । ५ घ 'क्षाम्यमवि' । ६ क ख ग 'त्मानवे' । ७ ग, 'रप्र' । ८ घ स्थानीनि व' ।
 ९ क 'नानिस' ख 'नानिव' । ग 'नानि सर्वाणि च व' । १० क 'नि इति ता' ख 'नि स' ।
 ११ ग ग राक्षस । १२ घ तृणप' । १३ ख 'द्वेत' । १४ च 'लघातस्य' । १५ क ग-
 'बर्त्सये च' । ख बल्या जी' । १६ क ग चतुरन्तरे । घ चतुरे । च चतुर्थेसर्वे । जी' । १७ च-
 'र्षाभावयु' । १८ स प्रगाय । १९ क ख ग घ 'प्रह' । २० ग 'कूरीवावित्या' ।

शब्दानां परमात्मपर्यन्तत्वं प्रतिपादितं तत्सर्वं तत एवावधार्यम् । अय-
मेवार्थः समर्थितो वेदार्थसंग्रहे नामरूपश्रुतिल्याकरणसमये रामानुजेन ।

किंच सर्वप्रमाणस्य सविशेषविषयतया निर्विशेषवस्तुनि न किमपि
प्रमाणं समास्ति निर्विकल्पप्रत्यक्षेऽपि सविशेषमेव वस्तु प्रतीयते ।
अन्यथा सविकल्पके सोऽयमिति पूर्वप्रतिपन्नप्रकारविशिष्टप्रतीत्यनुपपत्तेः ।
किंच तत्त्वमस्यादिवाक्यं न प्रपञ्चस्य बाधकं भ्रान्तिमूलकत्वात् ।
भ्रान्तिप्रयुक्तस्त्रुसर्पवाक्यवन्नापि ब्रह्मात्मैक्यज्ञानं निवर्तकं तत्र प्रमा-
णामावस्य प्रागेवोपपादनात् । न च प्रपञ्चस्य सत्यत्वप्रतिष्ठापनपक्ष
एकविज्ञानेन सर्वविज्ञानप्रतिज्ञाव्याकोपः प्रकृतिपुरुषमहदहंकारतन्मात्र-
भूतेन्द्रियचतुर्दशभुवनात्मकब्रह्माण्डतदन्तर्वर्तिदेवतिर्यङ्मनुष्यस्थावरादि-
सर्वप्रकारसंस्थानसंस्थितं कार्यमपि सर्वं ब्रह्मैवेति कारणमूतब्रह्मात्म-
ज्ञानादेव सर्वविज्ञानं भवतीत्येकविज्ञानेन सर्वविज्ञानस्योपपन्नतरत्वात् ।
अपि च ब्रह्मव्यतिरिक्तस्य सर्वस्य मिथ्यात्वे सर्वस्यासत्त्वादेवैकविज्ञानेन
सर्वविज्ञानं वाध्येत, नामरूपविभागानहंसूक्ष्मदशावत्प्रकृतिपुरुषशरीरं
ब्रह्मकारणावस्थं जगतस्तदापत्तिरेव प्रलयः । नामरूपविभाग-
विभक्तस्थूलचिदचिद्वस्तुशरीरं ब्रह्मकार्यावस्थं ब्रह्मणस्तथाविधस्थूल-
मावश्च सृष्टिरित्यभिधीयते । एवं च कार्यकारणयोरनन्यत्वम-
प्यारम्भणाधिकरणे प्रतिपादितमुपपन्नतरं भवति । निर्गुणवादाश्च
प्राकृतहेयगुणनिषेधविषयतया व्यवस्थिताः । नानात्वनिषेधवादाश्चै-
कस्यैव ब्रह्मणः शरीरतया प्रकारभूतं सर्वं चेतनाचेतनात्मकं
वस्त्विति सर्वस्याऽऽत्मतया सर्वप्रकारं ब्रह्मैवावस्थितमिति सर्वा-
त्मकब्रह्मपृथग्भूतवस्तुसद्भावनिषेधपरत्वाभ्युपगमेन प्रतिपादिताः । किमत्र
तत्त्वं भेदोऽभेद उभयात्मकं वा सर्वं तत्त्वं, तत्र शरीरतया सर्व-
प्रकारं ब्रह्मैवावस्थितमित्यभेदोऽभ्युपेयत एकमेव ब्रह्म नानामूतचि-
दचित्प्रकारान्नानात्वेनावस्थितमिति भेदाभेदौ चिदचिदीश्वराणां स्वरू-
पस्वभाववैलक्षण्यादसंकराच्च भेदः । तत्र चिद्रूपाणां जीवात्मनामसं-
कुचितापरिच्छिन्ननिर्मलज्ञानरूपाणामनादिकर्मरूपाविद्यावेष्टितानां तत्त-

* मङ्गापासः । प. पु ।

१ ग. 'वा सो' । २ च. प्रवृत् । ३ च. 'तिक्षेपपञ्च ए' । ४ क. ग. घ. किंच । ५ ग.
'ज्ञानप्रतिहास' । ६ ग. 'गासह सूक्ष्मदशापमप्रह' । ७ क. छ. ग. 'दं वा' । ८ ग. स्वस्व' ।
८ घ. 'पप्रभा' । ९ ग. 'कर्मादि' ।

त्कर्मानुरूपज्ञानसंकोचविकाशौ भोग्यभूता चिद्भोक्ता संसर्गः, तदनु-
गुणसुखदुःखोपभोगद्वयवत्कृता भगवत्प्रतिपत्तिर्भगवत्पदप्राप्तिरित्यादयः
स्वभावाः । अचिद्भूतानां तु भोग्यभूतानामचेतनत्वंमपुरुषार्थत्वं विकारा-
स्पदत्वमित्यादयः परस्येश्वरस्य भोक्तृभोग्ययोरन्तर्यामिरूपेणावस्थान-
मपरिच्छेद्यज्ञानैश्वर्यवीर्यशक्तितेजःप्रभृत्यनर्वास्थितिकातिशयासंरयेयक-
ल्याणगुणगणता स्वसंकल्पप्रवृत्तस्वेतरसमस्तचिदाचिद्भूतजातता स्वामि-
मतस्वानुरूपैकरूपदिव्यरूपनिरतिशयविविधानन्तभूषणतेत्यादयः ।

वेङ्कटनाथेन त्वित्थं निरादङ्कि पदार्थविभागः-

द्रव्याद्रव्यप्रभेदायितमुभयविधं तद्विधं तत्त्वमाहुः

द्रव्यं द्वेषा विभक्तं जडमजडमिति प्राच्यमव्यक्तकालौ ।

अन्त्यं प्रत्यक्पराक्च प्रथममुभयथा तत्र जीवेशभेदात्
नित्या भूतिर्मतिश्चेत्यपरमिह जडांमादिमां केचिदाहुः ॥

द्रव्यं नानादशावत्प्रकृतिरिह गुणैः सत्त्वपूर्वरूपेता

कालोऽब्दाद्याकृतिः स्यादणुरवगतिमास्तीव ईशोऽन्य आत्मा ॥

संप्रोक्ता नित्यभूतिस्त्रिगुणसमाधिका सत्त्वयुक्ता तथैव

ज्ञातुर्ज्ञेयावभासा मतिरिति कथितं संग्रहांद्रव्यलक्ष्म ॥ इत्यादिना ।

तत्र चिच्छब्दाच्या जीवात्मानः परमात्मनः सकाशान्द्रिज्ञाः
नित्याश्च । तथाच श्रुतिः,-“द्वा सुपर्णा सयुजा सखाया” (मु० ३।१।१।
श्वे० ४।६।) इत्यादिका । अत एवोक्तं नानात्मानो व्यवस्थात इति ।
तन्नित्यत्वमपि श्रुतिप्रसिद्धम्-

न जायते म्रियते वा विपश्चिन्नाय भूत्वा भविता वा न भूयः ।

अजो नित्यः शाश्वतोऽयं पुराणो न हन्यते हन्यमाने शरीरे।इति॥

अपरथा कृतप्रणाशाकृताभ्यागमप्रसङ्गः । अत एवोक्तं वीतरागज-
न्मादर्शनादिति । तदणुत्वमपि श्रुतिप्रसिद्धम्-

बालाग्रशतभागस्य शतधा कल्पितस्य च ।

भागो जीवः स विज्ञेयः स चाऽऽनन्त्याय कल्पते (श्वे० ५।९।) ॥ इति ।

१ क. ख. ग. घ भोग्यभू । २ क 'त्वपु' । ३ ख घ. 'ग्ययोरुभयोर' । ग. 'ग्यो
भयोर' । ४ ग 'विकृतनतिश' । ५ क 'वृत्तत्वे' । ख. घ 'वृत्त्या स्वे' । ६ ख. 'स्वयैक' । ग.
'रूपदि' । ७ ग. निरट' । ८ क 'दाभिमत्' । ख. घ 'दाभित' । ग. 'दाभिमत्तमुभयधे' । ९ घ.
अन्ते । १० क ख. घ 'दा वादिन के' ग. 'दामादिका के' । ११ घ 'गुवरण' । १२ ख.
'शक्तिम्' । १३ ग. 'वा कदाशिया' । घ. वाऽपि कथि । १४ ख. अन्यथा ।

आराधमात्रः पुरुष (मु० ३।१।९) “अणुरात्मा चेतसा वेदितव्य ”
इति च ।

अचिच्छब्दवाच्यं दृश्यं जडं जगद्विधिं भोग्यभोगोपकरणभोगा-
यतनभेदात् । तस्य जगतः कर्तोपादानं चेश्वरपदार्थः पुरुषोत्तमो वासु-
देवादिपदवेदनीयः । तदप्युक्तम्—

वासुदेवः परं ब्रह्म कल्याणगुणसयुतः ।

भुवनानामुपादानं कर्ता जीवनियामकः ॥ इति ।

स एव वासुदेवः परमकारुणिको भक्तवत्सलः परमपुरुषस्तदुपासका-
नुगुणतत्तत्फलप्रदानाय स्वलीलावशादर्चाविभवव्यूहसूक्ष्मान्तर्यामिभेदेन
पञ्चधाऽवतिष्ठते । तत्रार्चा नाम प्रतिमादयः । रामाद्यवतारो विभवः ।
व्यूहश्चतुर्विधो वासुदेवसंकर्षणप्रद्युम्नानिरुद्धसंज्ञकः । सूक्ष्मं संपूर्णं
पद्मगुणं वासुदेवार्थं परं ब्रह्म । गुणा अपहतपाप्मत्वादयः । “सोऽपहत-
पाप्मा विजरो विमृत्युर्विशोको विजिघत्सः सत्यकामः सत्यसंकल्पः ”
(छा० ८।७।३) इति श्रुतेः । अन्तर्यामी सकलजीवनियामकः । “य आत्मनि
तिष्ठन्नात्मानमन्तरो यमयति” इति श्रुतेः । तत्र पूर्वपूर्वमूर्त्युपासनया पुरु-
षार्थपरिपान्थिदुरितनिचयक्षये सत्युत्तरोत्तरमूर्त्युपास्त्याधिकारः । तदुक्तम्—

वासुदेवः स्वमक्तेषु वात्सल्यात्तत्तदीहितम् ।

अधिकार्यानुगुण्येन प्रयच्छति फलं बहु ॥

तदर्थं लीलया स्वीयाः पञ्च मूर्तीः करोति वै ।

प्रतिमादिकमर्चा स्यादवतारास्तु वैभवाः ॥

संकर्षणो वासुदेवः प्रद्युम्नश्चानिरुद्धकः ।

व्यूहश्चतुर्विधो ज्ञेयः सूक्ष्मं संपूर्णपद्मगुणम् ॥

तदेव वासुदेवार्थं परं ब्रह्म निगद्यते ।

अन्तर्यामी जीवसंस्थो जीवप्रेरक ईरितः ॥

य आत्मनीतिवेदान्तवाक्यजालैर्निरूपितः ।

अर्चोपासनेषु क्षिप्ते कल्मषेऽधिकृतो भवेत् ।

विभवोपासने पश्चाद्व्यूहोपास्तौ ततः परम् ।

सूक्ष्मे तदनु शक्तः स्यादन्तर्यामिणमीक्षितुम् ॥ इति ।

१ क. घ. ग. घ. 'एष एषोऽ' । २ घ. 'क्ष्मं संपूर्णम्' । ३ क. घ. ग. संपूर्णं ।
४ ग. 'दि । अन्तर्यामा त' । ५ घ. घ. 'मी अन्तर्यामा त' । ६ ग. 'तद' । ७ घ.
'शो ज्ञेय प्र' । ८ घ. 'नसाहृष्ये इस्वितेऽधि' ।

तदुपासनं च पञ्चविधमभिगमनमुपादानमिज्या स्वाध्यायो योग इति श्रीपञ्चरात्रेऽभिहितम् । तत्राभिगमनं नाम देवतास्थानमार्गस्य संमार्जनोपलेपनादि । उपादानं गन्धपुष्पादिपूजासाधनसंपादनम् । इज्या नाम देवतापूजनम् । स्वाध्यायो नाम—अर्थानुसंधानपूर्वको मन्त्रजपो वैष्णवसूक्तस्तोत्रपाठो नामसंकीर्तनं तत्त्वप्रतिपादकशास्त्राभ्यासश्च । योगो नाम देवतानुसंधानम् । एवमुपासनाकर्मसमुच्चितेन विज्ञानेन ब्रह्मदर्शने नष्टे भगवद्भक्तस्य तन्निष्ठस्य भक्तवत्सलः परमकारुणिकः पुरुषोत्तमः स्वयाथात्म्यानुभवानुगुणानिरवाधिकानन्तरूपं पुनरावृत्तिरहितं स्वपदं प्रयच्छति । तथा च स्मृतिः—

मामुपेत्य पुनर्जन्म दुःखालयमशाश्वतम् ।

नाऽऽप्नुवन्ति महात्मानः संसिद्धिं परमां गताः ॥ (म० गी०

अ० ८। श्लो० १५) इति ।

स्वभक्तं वासुदेवोऽपि संप्राप्याऽऽनन्दमक्षयम् ।

पुनरावृत्तिरहितं स्वीयं धाम प्रयच्छति ॥ [इति च] ।

तदेतत्सर्वं हृदि निधाय महोपनिषन्मताबलम्बनेन भगवद्बोधायनाचार्यकृता ब्रह्मसूत्रवृत्ति विस्तीर्णामालक्ष्य रामानुजः शारीरकमीमांसाभाष्यमकार्षीत् । तत्राथातो ब्रह्मजिज्ञासेति प्रथमसूत्रस्यायमर्थः—अत्राथशब्दः पूर्वप्रवृत्तकर्माधिगमनानन्तर्यार्थः । तदुक्तं वृत्तिकारेण—वृत्तात्कर्माधिगमादनन्तरं ब्रह्मं विविदिपतीति । अतःशब्दो हेत्वर्थः । अधीतसाङ्गवेस्याधिगततदर्थस्य विनश्वरफलात्कर्मणो विरक्तत्वान्द्वेतोः स्थिरमोक्षाभिलाषुकस्य तदुपायभूतब्रह्मजिज्ञासा भवति । ब्रह्मशब्देन स्वभावतो निरस्तसमस्तदोषानवधिकातिशयासंख्येयकल्याणगुणः पुरुषोत्तमोऽभिधीयते । एवं च कर्मज्ञानस्य तदनुष्ठानस्य च वैराग्योत्पादनद्वारा चित्तकल्मषापनयद्वारा च ब्रह्मज्ञानं प्रति सार्धनत्वेन तयोः कार्यकारणत्वेन पूर्वोत्तरमीमांसयोरैकशास्त्रत्वम् । अत एव वृत्तिकारा एकमेवेदं शास्त्रं जैमिनीयेन षोडशलक्षणेनेत्याहुः । कर्मफलस्य क्षयित्वं ब्रह्मज्ञानफलस्य चाक्षयित्वं “परीक्ष्य लोकान्कर्मचितान्ब्राह्मणो निर्वेदमायान्नास्त्यकृतः कृतेन” (मु० १।२।१२) इत्यादिश्रुतिभिरनुमानार्थापत्त्युपवृंहिताभिः प्रत्येपादि । एकैकनिन्द्या कर्मविशिष्टस्य ज्ञानस्य मोक्षसाधनत्वं दर्शयति श्रुतिः—“अन्धं तमः प्रविशन्ति येऽविद्यामुपासते ।

१ 'गीस्य सं' । २ छ. ग. 'वैवृ' । ३ ग. 'आभिज्ञासा भवती' । ४ च. 'धक्त्वे' । ५ 'क्षणमिला' । ६ प. 'लवोदिति । ए' ।

ततो भूय इव ते तमो य उ विद्यायां रताः । विद्यां चाविद्यां च पस्तद्वे-
द्योमयं सह । अविद्यया मृत्युं तीर्त्वा विद्ययाऽमृतमश्नुते ”(बृ०४।४।१०)
इत्यादि ।

तदुक्तं पाञ्चरात्ररहस्ये—

स एव करुणासिन्धुर्भगवान्भक्तवत्सलः ।
उपासकानुरोधेन भजते मूर्तिपञ्चकम् ॥
तदर्चाविभवव्यूहसूक्ष्मान्तर्यामिसंज्ञकम् ।
तदाश्रित्यैव चिद्द्वर्गस्तत्तज्ज्ञेयं प्रपद्यते ॥
पूर्वपूर्वोदितोपास्तिविशेषक्षीणकल्मषः ।
उत्तरोत्तरमूर्तीनामुपास्त्यधिकृतो भवेत् ॥
एवं ह्यहरहः श्रौतस्मार्तधर्मानुसारतः ।
उक्तोपासनया पुंसां वासुदेवः प्रसीदति ॥
प्रसन्नात्मा हरिर्मक्त्या निदिध्यासनरूपया ।
अविद्यां कर्मसंघातरूपां सद्यो निवर्तयेत् ॥
ततः स्वाभाविकाः पुंसां ते संसारतिरोहिताः ।
आविर्भवन्ति कल्याणाः सर्वज्ञत्वादयो गुणाः ॥
एवं गुणाः समानाः संयुक्तानामीश्वरस्य च ।
सर्वकर्तृत्वमेवैकं तेभ्यो देवे विशिष्यते ॥
मुक्तास्तु शेषिणि ब्रह्मण्यशेषे शेषरूपिणः ।
सर्वानश्नुवते कामान्सह तेन विपश्चिता ॥ इति ।

तस्मात्तापत्रयातुरैरमृतत्वाय पुरुषोत्तमादिपदवेदनीयं ब्रह्म जिज्ञासि-
तव्यमित्युक्तं भवति । प्रकृतिप्रत्ययौ प्रत्ययार्थं प्राधान्येन सह ब्रूत इतः स
नोऽन्यत्रोतिविचनबलादिच्छाया इष्यमाणप्रधानत्वादिष्यमाणं ज्ञानमिह
विधेयं तच्च ध्यानोपासनादिशब्दवाच्यं वेदनं न तु वाक्पजन्यमापातज्ञानं
पदसंदर्भश्राविणो व्युत्पन्नस्य विधानमन्तरेणापि प्राप्तत्वात् । ”(बृ०२।४।५)
“आत्मा वा अरे द्रष्टव्यः श्रोतव्यो मन्तव्यो निदिध्यासितव्यः ” । (बृ०२।४।५)
आत्मेत्येवोपासीत” (बृ०१।४।७) विज्ञाय प्रज्ञां कुर्वीत । “अनुविद्य विजा-
नाति ” (छा०८।१२।६) इत्यादिश्रुतिभ्यः । अत्र श्रोतव्य इत्यनुवादः ।
अध्ययनविधिना साङ्गस्य स्वाध्यायस्य ग्रहणेऽधीतवेदस्य पुरुषस्य

प्रयोजनवर्धदृशनात्तन्निर्णयाय स्वरसत एव श्रवणे प्रवर्तमानतया
 ऋतस्य प्राप्तत्वात् । मन्तव्य इति चानुवादः श्रवणप्रतिष्ठार्थत्वेन मनन-
 स्थापि प्राप्तत्वाद्प्राप्ते शास्त्रमर्थवदिति न्यायात् । ध्यानं च तैलधारावद-
 विच्छिन्नस्मृतिसंतानरूपो वा स्मृतिः स्मृतिप्रतिलम्भे सर्वग्रन्थीनां विप्र-
 मोक्ष इति ध्रुवायाः स्मृतेरेव मोक्षोपायत्वश्रवणात् । सा च स्मृतिदर्शन-
 समानाकारा ॥

“भिद्यते हृदयग्रन्थिच्छिद्यन्ते सर्वसंशयाः ।

क्षीयन्ते चास्य कर्माणि तस्मिन्दृष्टे परावरे” (मु० २।२।८) ॥

इत्यनेनैकत्वात् । तथा च “आत्मा वा अरे द्रष्टव्यः” (बृ० २।४।५)
 इत्यनेनास्या दर्शनरूपता विधीयते । भवति च भावनाप्रकर्षात्स्मृतेर्दर्श-
 नरूपत्वम् । वाक्यकारणैतत्सर्वं प्रपञ्चितं वेदनमुपासनं स्यादित्यादिना ।
 तदेव ध्यानं विशिनष्टि श्रुतिः,—“नायमात्मा प्रवचनेन लभ्यो न मेधया
 न बहुना श्रुतेन । यमेवैष वृणुते तेन लभ्यस्तस्यैष आत्मा विवृणुते तन्नं
 स्वाम्” (कठ० २।२३) इति । प्रियतम एव हि वरणीयो भवति यथाऽयं
 प्रियतममात्मानं प्राप्नोति तथा स्वयमेव भगवान्प्रियतम इति । भगवतै-
 वाभिहितम्—

तेषां सततपुक्तानां भजतां प्रीतिपूर्वकम् ।

द्वाभि बुद्धियोगं तं येन मामुपयान्ति ते ॥ (म० गी०
 अ० १० श्लो० १०) इति ।

पुरुषः स परः पार्थ भक्त्या लभ्यस्त्वनन्यया (म० गी०
 अ० ८ श्लो० २२) इति च ।

मक्तिस्तु निरतिशयानन्दप्रिया न्याः योजनसकलेतरवैतृष्ण्यवज्ज्ञान-
 विशेष एव । तस्मिद्धिश्च विवेकादिभ्यो भवतीति वाक्यकारेणोक्तं तद्व-
 द्विर्विवेकविमोकाभ्यासक्रियाकल्याणानवसादानुद्धर्पेभ्यः संभवाद्निर्व-
 चनाच्चेति । तत्र विवेको नामादुष्टादन्नात्सत्त्वशुद्धिः । अत्र निर्वचनम्,—
 आहारशुद्धेः सत्त्वशुद्धिः, सत्त्वशुद्ध्या ध्रुवा स्मृतिरिति । विमोकः
 कार्मानभिष्वङ्गः । शान्त उपासीतेति निर्वचनम् । पुनः पुनः संशीलनम-

*तस्य श्रवणस्य प्राप्तत्वात् ॥ प. पु. टि ।

१ स. 'धैर्याना' । २ क. ग. तस्याः । ३ ख. इत्यनुवादमात्रं ध' । ४ क. 'पि अत्रा' । ५
 क. स. ग. प. 'पा ध्रुवा' । ६ स. मोक्षहेतुत्व' । ७ ग. 'क. वाक्यरत्वा' । ८ ख. ग. प. 'त्मा वृ' ।
 ९ ख. शयप्रि' । १० क. ग. 'नवि' । ११ च. 'भावामभि' ।

भ्यासः । निर्वचनं च स्मार्तमुदाहृतं माप्यकारेण सदा तद्भावभावित इति ।
 श्रौतस्मार्तकर्मानुष्ठानं शक्तिः क्रिया । क्रियावानेष ब्रह्मविदां वरिष्ठ इति
 निर्वचनम् । सत्यार्जवदयादानादीनि कल्याणानि । सत्येन लभ्यत इत्यादि
 निर्वचनम् । दैन्यविपर्ययोऽनवसादः । नायमात्मा बलहीनेन लभ्यत इति
 निर्वचनम् । *तद्विपर्ययजा तुष्टिरनुद्धर्षः । शान्तो दान्त इति निर्वचनम् ।
 तदेवमेवंविधनियमविशेषमासादितपुरुषोत्तमप्रसादविध्वस्तंतमःस्वा-
 न्तस्यानन्यप्रयोजनानवरतनिरतिशयभिर्यवदात्मप्रत्ययावभासतापन्नध्या-
 नरूपया भक्त्या पुरुषोत्तमपदं लभ्यत इति सिद्धम् । तदुक्तं यामुनेन-
 उभयपरिकर्मितस्वान्तस्यैकान्तिकात्यन्तिकभक्तियोगो लभ्य इति ज्ञानक-
 र्मयोगसंस्कृतान्तःकरणस्येत्यर्थः ।

किं पुनर्ब्रह्म जिज्ञासितव्यमित्यपेक्षायां लक्षणमुक्तं 'जन्माद्यस्य यतः'
 इति । जन्मादीति सृष्टिस्थितिप्रलयं तद्गुणसंविज्ञानो बहुव्रीहिः । अस्या-
 चिन्त्यविविधरचनारच्यस्य नियतदेशकालेभोगब्रह्मादिस्तम्बपर्यन्तक्षेत्र-
 ज्ञमिश्रस्य जगतो यतो यस्मात्सर्वेश्वरान्निखिलहेयप्रत्यनीकस्वरूपात्स-
 त्यसंकल्पाद्यनवधिकीतिशयासंख्येयकल्याणगुणात्सर्वज्ञात्सर्वशक्तेः पुंसः
 सृष्टिस्थितिप्रलयाः प्रवर्तन्त इति सूत्रार्थः ।

इत्थंभूते ब्रह्मणि किं प्रमाणमिति जिज्ञासायां शास्त्रमेव प्रमाणमित्युक्तं
 'शास्त्रयोनित्वात्' इति । शास्त्रं योनिः कारणं प्रमाणं यस्य तच्छास्त्रयोनि
 तस्य भावस्तत्त्वं तस्माद्ब्रह्मज्ञानकारणात्मज्ञानकारणत्वाच्छास्त्रस्य तद्यो-
 नित्वं ब्रह्मण इत्यर्थः । न च ब्रह्मणः प्रमाणान्तरगम्यत्वं शङ्कितुं शक्य-
 मतीन्द्रियत्वेन प्रत्यक्षस्य तत्र प्रवृत्त्यनुपपत्तेः । नापि महार्णवादिकं सक-
 न्तुं कार्यत्वाद्घटवदित्यनुमानस्य पूतिकुष्माण्डायमानत्वात् । तल्लक्षणं
 ब्रह्म, 'प्रतो वा इमानि भूतानि,' इत्यादिवाक्यं प्रतिपादयतीति स्थितम् ।

यद्यपि ब्रह्म प्रमाणान्तरगोचरतां नावतरति तथाऽपि प्रवृत्तिनिवृत्ति-
 परत्वाभावे सिद्धरूपं ब्रह्म न शास्त्रं प्रतिपादयितुं प्रभवतीति एतत्पर्यनु-
 योगपरिहारायोक्तं 'तच्च समन्वयात्' इति । तुशब्दः प्रसक्ताशङ्काव्या-
 वृत्त्यर्थः । तच्छास्त्रप्रमाणकत्वं ब्रह्मणः संभवत्येव । कुतः समन्व-

* दैन्यविपर्ययजा घ. पु. टि.

मवाद्दिवाप्रदीपप्रमादौ समानाभिहारान्नीरक्षीरादौ यथावद्ग्रहणं नास्ती-
त्यर्थः । भवतु वा धर्मभेदवादस्तथाऽपि न कश्चिद्दोषः । धर्मप्रतियोगिग्रहणे
सति धर्मभेदमानसंभवत् । न च धर्मभेदवादे तस्य तस्य भेदस्य भेदा-
न्तरभेद्यत्वेनानवस्था दुरवस्था स्यादित्यास्थेयं भेदान्तरप्रसक्तौ मूलामावा-
द्भेदभेदिनी भिन्नाविति व्यवहारदर्शनात् । न चैकभेदबलेनान्यभेदानु-
मानं *दृष्टान्तभेदाविधातेनोत्थाने दोषामावात् । सोऽयं पिण्याकंयाच-
नार्थं गतस्यं खारिकतैलदातृत्वाम्युपगम इव । दृष्टान्तभेदविमर्दे त्वनु-
त्थानमेव । नहि वरविघाताय कन्योद्वाहः । तस्मान्मूलक्षयामावादन-
वस्था न दोषाय । अनुमानेनापि भेदोऽवसीयते, परमेश्वरो जीवामिन्नः,
तं प्रति सेव्यत्वाद्यो यं प्रति सेव्यः स तस्माद्भिन्नः । यथा मृत्याद्राजा ।
न हि सुखं मे स्याद्वदुःखं मे न मनागपि, इति पुरुषार्थमर्थयमानाः पुरुषाः
स्थपतिपदं कामयमानाः सत्कारंभाजो भवेयुः प्रत्युत सर्वानर्थमार्जनं
भवन्ति । यः स्वस्याऽऽत्मनो हीनत्वं परस्य गुणोत्कर्षं च कथयति स
स्तुत्यः प्रीतः स्तावकस्य तस्याभीष्टं प्रयच्छति । तदाह-

धांतयन्ति हि राजानो राजाऽहमितिवादिनः ।

द्वत्यखिलमिष्टं च स्वगुणोत्कर्षवादिनाम् ॥ इति ।

एवं च परमेश्वरभेदतृष्णया विष्णोर्गुणोत्कर्षस्य मृगतृष्णिकासमत्वा-
भिधानं त्रिपुलकदलीफललिप्सया जिह्वाच्छेदनमनु हंरुंति, एतादृशवि-
ष्णुविद्वेषणादन्धतमसप्रवेशप्रसङ्गात् । तदेतत्प्रतिपादितं मध्यमन्दिरेण
महामारततात्यर्थनिर्णये-

* धर्मभेदवति धर्मिणि धर्मभेदसिद्धबलेन भेदान्तरानुमानं विमतो धर्मभेदो भेदान्तरभेदो
भेदात्तादामविशेषणीभूतभेदवदित्यनुमानं दृष्टान्तभेदाविधातक विधातक वेति विकल्प्याऽऽद्यं निरा-
चष्टे । दृष्टान्तेति द्वितीयं निराचष्ट दृष्टान्तभेद विमर्देति ।

१ ख 'मंदा' । २ च 'ति पथातद्द्विभेदग्रहणोपपत्ते । न च परस्परश्रयप्रसङ्गः । परानन-
वेक्ष्य प्रभेदशालिनो वस्तुनो ग्रहणे सति ध' । ३ च 'नप्रसङ्गात् । न । च 'दभानवा' । ४ ग 'रमस' ।
५ ख 'मूलभा' । ७ घ. 'नाथ ननैतद्वलेनान्यभेदान्तरानु' । ८ क ग नव भे' । ९ क. ख. ग
घ 'रुपाय' । १० च 'स्य भीतिकस्य खा' । ११ च न तेषामावहति । अ' । १२ क. ग 'ख मे
म' । १३ च मे मामूदिति । १४ ख. ग 'वि पु' । १५ घ. 'रुपास्तस्य स्याविष्ठय' । १६ घ 'माना-
मानस' । १७ च 'दानमानमाजो' । १८ घ 'जना भवेयु' । १९ ग. 'स्वस्थास' । २० घ 'यात-
यन्ति' । च. 'विधातयान्ति' । २१ घ. 'दिनम् । दं' । २२ घ. 'दिनम् । दं' । २३ च. 'विकल' ।
२४ घ सरति । २५ ख. 'तं मेत्य' ।

अनादिद्वेषिणो दैत्या विष्णोर्द्वेषो विवर्धितः ।
तमस्यन्धे पातयति दैत्यानन्धे विनिश्चयात् । इति ॥

सा च सेवा—अङ्कननामकरणमजनभेदात्रिविधा । तत्राङ्कनं नाराय-
णायुधादीनां तद्रूपस्मरणार्थमपेक्षितार्थसिद्धयर्थं च । तथा च शाकल्प-
संहितापरिशिष्टम्—

षक्रं विमर्ति पुरुषोऽमितमं
बलं देवानाममृतस्य विष्णोः ॥
स याति नाकं दुरितावधूय
विशन्ति यद्यतयो वीतरागाः ॥
देवांसो येन विधृतेन बाहुना
सुदर्शनेन प्रयांतास्तमायन् ।
येनाङ्किता मनवो लोकसृष्टिं
वितन्वन्ति ब्राह्मणास्तद्वहन्ति ॥
तद्विष्णोः परमं पदं येन गच्छन्ति लाञ्छिताः ।
उरुक्रमस्य चिह्नैरङ्किता लोके सुमगा भवामः ॥ इति ।

अतस्तनूर्न तदामो अस्तुते श्रितास इव्वहन्तस्तत्समासत ” इति तैत्ति-
रीयकोपनिषच्च । स्थानविशेषश्चाऽऽग्नेयपुराणे दर्शितः—

वृक्षिणो नु करे विप्रो विमृयाच्च सुदर्शनम् ।
सव्येन शङ्कं विमृयादिति ब्रह्मविदो विदुः ॥ इति ।

अन्यत्र चक्रधारणे मन्त्रविशेषश्च दर्शितः—

सुदर्शनं महाज्वालं कोटिसूर्यसमप्रभम् ।
अज्ञानान्धस्य मे नित्यं विष्णोर्मार्गं प्रदर्शय ॥
त्वं पुरा सागरोत्पन्नो विष्णुना विधृतः करे ।
नैमित्तः सर्वदेवैश्च पाञ्चजन्यं नमोऽस्तु ते, इति ॥

नामकरणं पुत्रादीनां केशवादिनाम्ना व्यवहारः सर्वदा तन्नामानुस्मर-
णार्थम् । मजनं दशाविधं वाचा सत्यं हितं प्रियं स्याध्यायः कायेन दानं

१ घ. 'द्वेषविशुद्धिः' । २ क. घ. ग. एतयन्ति । ३ ग. 'नन्धविनिश्चयात्' । ४ घ. 'ये ह' ।
५ इ. 'शाय ये' । ६ घ. 'द्वेषेन' । ७ घ. 'वाताः स्वर्गात्' । ८ घ. 'देवाणां' । ९ घ. 'तद्रूपदाणे' ।
१० घ. घ. घ. भिन्निः ।

परिव्राणं परिरक्षणं मनसा दया सृष्टा अद्वा चेति । अत्रैकैकं निष्पाद्य
नारायणे समर्पणं भजनम् । तदुक्तम्-

अङ्कनं नामकरणं भजनं दशधा च तं । इति ॥

एवं ज्ञेयत्वादिनाऽपि भेदोऽनुमातव्यः, तथा श्रुत्याऽपि भेदोऽवगन्तव्यः
सत्यमेतमनु विश्वे मदन्ति रातिं देव गृणतो मधोनः । सत्यासो अस्य महि-
मागृणे शवो यज्ञेषु विप्रराज्ये । सत्य आत्मा सत्यो जीवः सत्यं भिदा सत्यं
भिदा मयि वारुण्यो मयि वारुण्यो मयि वारुण्य इति भोक्षानन्दभेदप्र-
तिपादकश्रुतिभ्यः ।

इदं ज्ञानमुपाश्रित्य मम साधर्म्यमागताः ।

सर्गेऽपि नोपजायन्ते प्रलये न व्यथन्ति च ॥ (म०गी०अ०
१४ श्लो० २)

जगद्धापारवंजं प्रभुकरणासंनिहितत्वाच्चेत्यादिभ्यश्च । न च “ ब्रह्म
वेद ब्रह्मैव भवति ” (मु०३।२।९) इति श्रुतिबलाज्जीवस्य पारमैश्वर्यं शक्य-
शङ्कं संपूज्य ब्राह्मणं भक्त्या शूद्रोऽपि ब्राह्मणो भवेदिति वद्वृंहितो
भवतीत्यर्थपरत्वात् । ननु-

प्रपञ्चो यदि वर्तेत निवर्तेत न संशयः ।

मायामात्रमिदं द्वैतमद्वैतं परमार्थतः ॥

इति घचनादद्वैतस्य कल्पितत्वमवगम्यत इति चेत्सत्यं, भावमन-
भिसंधायाभिधानात् । तथा हि यद्ययमुत्पद्येत तार्हं निवर्तेत न संशयः ।
तस्मादनादिरेवायं प्रकृतः पञ्चविधो भेदप्रपञ्चः । न चायमविद्यमानो
मायामात्रत्वान्मायेति भगवंद्विच्छोच्यते ।

महामायेत्याविद्येति नियतिर्मोहिनीति च ।

प्रकृतिर्वासनेत्येव तैवेच्छाऽनन्त कथ्यते ॥

प्रकृतिः प्रकृतकरणाद्वासना वासयेद्यतः ।

अ इत्युक्ते हरिस्तस्य मायाऽविद्येति संज्ञिता ॥

मायेत्युक्ता प्रकृतत्वात्प्रकृष्टे हि मयाभिधा ।

विष्णोः प्रज्ञप्तिरेवैका शब्दैरेतैरुदीर्यते ॥

प्रज्ञप्तिरूपो हि हरिः सा च स्वानन्दलक्षणा ॥

१ क. ग. घ. परिव्राणनं । २ क. ए. ग. सा इ° । ३ घ. 'तन्तरमे°' । ४ घ. 'वर्ज्यं प्रमु-
हितोम°' । ५ क. ख. ग. घ. प्रकरणादक्ष° । ६ घ. 'शर्यमसक्य°' । ७ क. ग. 'त्ययते 'त°' । ८ क. ख.
ग. 'मनमा°' । ९ क. ख. ग. 'वर्. शोच्य°' । १० घ. 'वद्विच्छा°' ।

इत्यादिवचननिचयप्रामाण्यबलात्सैव प्रज्ञा मानन्नाणकर्त्री च यस्य तन्मायामात्रं ततश्च परमेश्वरेण ज्ञातत्वाद्भक्षितत्वाच्च न द्वैतं भ्रान्तिकल्पितं, न हीश्वरे सर्वस्य भ्रान्तिः संभवति विशेषादर्शननिबन्धनत्वाद्भ्रान्तेः । तर्हि तद्व्यपदेशः कथमित्यत्रोत्तरमद्वैतं परमार्थत इति । (*परमार्थत इति) परमार्थापेक्षया । तेन सर्वस्मादुत्तमस्य विष्णुतत्त्वस्य समाभ्यधिकशून्यत्वमुक्तं भवति । तथा च परमा श्रुतिः—

जीवेश्वरभिदा चैव जडेश्वरभिदा तथा ।

जीवभेदो मिथश्चैव जडजीवभिदा तथा ॥

मिथश्च जडभेदो यः प्रपञ्चो भेदपञ्चकः ।

सोऽयं सत्योऽप्यनादिश्च सादिश्चेन्नाशमाप्नुयात् ।

न च नाशं प्रयात्येव न चासौ भ्रान्तिकल्पितः ॥

कल्पितश्चेन्निवर्तत न चासौ विनिवर्तते ॥

द्वैतं न विद्यत इति तस्मादज्ञानिनां मतम् ।

मतं हि ज्ञानिनामेतान्मितं त्रातं हि विष्णुना ।

तस्मान्मात्रमिति प्रोक्तं परमो हरिरेव तु ॥ इत्यादि ।

तस्माद्विष्णोः सर्वोत्कर्ष एव तात्पर्यं सर्वागमानाम् ।

एतदेवाभिसंधायामिहितं भगवता—

‘ द्वाविमौ पुरुषौ लोके क्षरश्चाक्षर एव च ॥

क्षरः सर्वाणि भूतानि कूटस्थोऽक्षर उच्यते ॥

उत्तमः पुरुपरत्वन्यः परमात्मेत्युदाहृतः ।

यो लोकत्रयमाविश्य विभर्त्यव्यय ईश्वरः ॥

यस्मात्क्षरमतीतोऽहमक्षरादपि चोत्तमः ।

अतोऽस्मि लोके वेदे च प्रथितः पुरुषोत्तमः ॥

यो मामेवमसंमूढो जानाति पुरुषोत्तमम् ।

स सर्वविद्भजति मां सर्वभावेन भारत ॥

इति गुह्यतमं शास्त्रमिदमुक्तं मयाऽनघ ।

एतद्बुद्ध्या बुद्धिमान्स्पात्कृतकृत्यश्च भारत ’ (अ० १५-

श्लो० १६।२०) इति ॥

• पुरुषिहान्तमेतं न घ. द. पुस्तकयोः ।

परिघ्राणं परिरक्षणं मनसा दया स्पृहा श्रद्धा चेति । अत्रैकैकं निष्पाद्य
नारायणे समर्पणं भजनम् । तदुक्तम्-

अङ्कनं नामकरणं भजनं दशधा च तत् । इति ॥

एवं ज्ञेयत्वादिनाऽपि भेदोऽनुमातव्यः, तथा श्रुत्याऽपि भेदोऽवगन्तव्यः
सत्यमेतमनु विश्वे मदान्ति रातिं देव गृणन्तो मधोनः । सत्यासो अस्य महि-
मागृणे शबो यज्ञेषु विप्रराज्ये । सत्य आत्मा सत्यो जीवः सत्यं मिदा सत्यं
मिदा मयि वारुण्यो मयि वारुण्यो मयि वारुण्य इति मोक्षानैन्दुभेदप्र-
तिपादकश्रुतिभ्यः ।

इदं ज्ञानमुपाश्रित्य मम साधर्म्यमागताः ।

सर्गेऽपि नोपजायन्ते प्रलये न व्यथन्ति च ॥ (भ०गी०अ०
१४ श्लो० २)

जगद्ध्यापारखर्जं प्रभुररुणासंनिहितत्वाच्चेत्यादिभ्यश्च । न च “ ब्रह्म
वेद ब्रह्मैव भवति ” (मु०३।२।९) इति श्रुतिबलाज्जीवस्य पारमैश्वर्यं शक्य-
शङ्कं संपूज्य ब्राह्मणं भक्त्या शूद्रोऽपि ब्राह्मणो भवेदिति वद्वृंहितो
भवतीत्यर्थपरत्वात् । ननु-

प्रपञ्चो यदि वर्तेत निवर्तेत न संशयः ।

मायामात्रमिदं द्वैतमद्वैतं परमार्थतः ॥

इति षचनाद्द्वैतस्य कल्पितत्वमवगम्यत इति चेत्सत्यं, भावमन-
भिसेधायाभिधानात् । तथा हि यद्ययमुत्पद्येत तर्हि निवर्तेत न संशयः ।
तस्मादनादिरेवायं प्रकृतः पञ्चविधो भेदप्रपञ्चः । न चायमविद्यमानो
मायामात्रत्वान्मायेति भगवद्विच्छोच्यते ।

महामायेत्याविद्येति नियतिर्माहिनीति च ।

प्रकृतिर्वासनेत्येव तैवेच्छाऽनन्त कथ्यते ॥

प्रकृतिः प्रकृतकरणाद्वासना वासयेद्यतः ।

अ इत्युक्ते हरिस्तस्य मायाऽविद्येति संज्ञिता ॥

भायेत्युक्ता प्रकृतत्वात्प्रकृष्टे हि मयाभिधा ।

विष्णोः प्रज्ञातिरेयैका शब्दैरैतैरुदीर्यते ॥

प्रज्ञातिरूपो हि हरिः सा च स्वानन्दलक्षणा ॥

१ क ग, घ परिमाणन । २ क ख ग सा इ । ३ च 'नन्तरभे' । ४ च, वज्र्य प्रमु-
हितोम । ५ क ख, घ, प्रवर्णादस । ६ घ, 'श्वर्यमशक्य' । ७ क, ग, 'त्ययते त' । ८ क, घ,
ग 'मानमा' । ९ क ख ग, 'न, शोच्य' । १० ख 'व्यशोच्य' । १० ख 'व्यच्छा' ।

इत्यादिवचननिचयप्रामाण्यबलात्सैव प्रज्ञा मानत्राणकर्त्री च यस्य तन्मायामात्रं ततश्च परमेश्वरेण ज्ञातत्वाद्द्रक्षितत्वाच्च न द्वैतं भ्रान्तिकल्पितं, न हीश्वरे सर्वस्य भ्रान्तिः संभवति विशेषादर्शननिबन्धनत्वाद्भ्रान्तेः । तर्हि तद्व्यपदेशः कथमित्यत्रोत्तरमद्वैतं परमार्थत इति । (*परमार्थत इति) परमार्थापेक्षया । तेन सर्वस्मादुत्तमस्य विष्णुतत्त्वस्य समाभ्यधिकशून्यत्वमुक्तं भवति । तथा च परमा श्रुतिः—

जीवेश्वरभिदा चैव जडेश्वरभिदा तथा ।

जीवभेदो मिथश्चैव जडजीवभिदा तथा ॥

मिथश्च जडभेदो यः प्रपञ्चो भेदपञ्चकः ।

सोऽयं सत्योऽप्यनादिश्च सादिश्चेन्नाशमाप्नुयात् ।

न च नाशं प्रयात्येष न चासौ भ्रान्तिकल्पितः ॥

कल्पितश्चेन्निवर्तेत न चासौ विनिवर्तेत ॥

द्वैतं न विद्यत इति तस्मादज्ञानिनां मतम् ।

मतं हि ज्ञानिनामेतन्मितं त्रातं हि विष्णुना ।

तस्मान्मात्रमिति प्रोक्तं परमो हरिरेव तु ॥ इत्यादि ।

तस्माद्विष्णोः सर्वोत्कर्ष एव तात्पर्यं सर्वागमानाम् ।

एतदेवाभिसंधायामिहितं भगवता—

‘ द्वाविमौ पुरुषौ लोके क्षरश्चाक्षर एव च ॥

क्षरः सर्वाणि भूतानि कूटस्थोऽक्षर उच्यते ॥

उत्तमः पुरुषस्त्वन्यः परमात्मेत्युदाहृतः ।

यो लोकत्रयमाविश्य विभर्त्यव्यय ईश्वरः ॥

यस्मात्क्षरमतीतोऽहमक्षरादपि चोत्तमः ।

अतोऽस्मि लोके वेदे च प्रथितः पुरुषोत्तमः ॥

यो मामेवमसंसूढो जानाति पुरुषोत्तमम् ।

स सर्वविद्भजति मां सर्वभावेन भारत ॥

इति गुह्यतमं शास्त्रमिदमुक्तं मयाऽनघ ।

एतद्बुद्ध्या बुद्धिमान्स्यात्कृतकृत्यश्च भारत ’ (अ० १५-
श्लो० १६।२०) इति ॥

* धनुषिहान्तर्गतं न घ. ड. पुस्तकयोः ।

महावराहेऽपि-

मुख्यं च सर्ववेदानां तात्पर्यं श्रीपती परे ।

उत्कर्षं तु तदन्यत्र तात्पर्यं स्यादवान्तरम् । इति ॥

युक्तं च विष्णोः सर्वोत्कर्षं महातात्पर्यम् । मोक्षो हि सर्वपुरुषार्थोत्तमः ।
धर्मार्थकामास्त्वनित्याः । मोक्ष एव नित्यः । तस्मान्नित्यं तदर्थाय यतेत
मतिमात्र इति ब्राह्मवेद्यश्रुतेः । मोक्षश्च विष्णुप्रसादमन्तरेण न लभ्यते ।
यस्य प्रसादात्परमापत्स्वरूपात्तस्मात्संसाराण्युच्यते नावरे सुरानारा-
धयन्तोऽसौ परमो विचिन्त्यो मुमुक्षुभिः कर्मपाशादमुष्मादिति नारा-
यणश्रुतेः ।

तस्मिन्प्रसन्ने किमिहास्त्यलभ्यं

सर्वार्थकामैरलमल्पकास्ते ।

समाश्रिताद्ब्रह्मतरोरनन्तात्

निःसंशयं मुक्तिफलं प्रयान्ति ॥

इति विष्णुपुराणोक्तेश्च । प्रसादश्च गुणोत्कर्षज्ञानादेव नामेवज्ञाना
वित्युक्तम् । न च तत्त्वमस्यादितादात्म्यव्याकोपः श्रुतितात्पर्यापरिज्ञान-
विजृम्भणात्-

“आह नित्यपरोक्षं तु तच्छब्दो ह्यविशेषितः ।

त्वंशब्दश्चापरोक्षार्थं तयोरैक्यं कथं भवेत् ॥

आदित्यो यूष इतिवत्सादृश्यार्था तु सा श्रुतिः ” इति ।

तथा च परमा श्रुतिः-

“जीवस्य परमैक्यं च बुद्धिसारूप्यमेव वा ।

एकस्थाननिवेशो वा व्यक्तिस्थानमपेक्ष्य वा ॥

न स्वरूपैकता तस्य मुक्तस्यापि विरूपता ।

स्वातन्त्र्यपूर्णतेऽल्पत्वपारतन्त्र्ये विरूपता ॥ इति ।

अथवा तत्त्वमसीत्यत्र स एवाऽऽत्मा स्वातन्त्र्यादिगुणोपेतत्वात् ।
अतत्त्वमसि त्वं तन्न भवसि तद्गहितत्वादित्येकत्वमतिशयेन निराकृतम् ।
तदाह-

१ च 'धार्येयत्' । २ च. 'मास्वरू' । ३ घ. 'पान्मुक्तस्तस्मा' । ४ च. 'स्मात्प्रसादान्मु' ।
५ च. नापरेण नारायणोऽसौ । ६ घ. 'एनराना' । च. 'भिः । नावरेसुरानाराधयन्तोऽसौ परमो
विचिन्त्यो मुमुक्षुभिः कर्मपाशात् । ७ च. 'भ्यं परार्थं' । ८ घ. 'रे पतः । ९ क. ग. 'द । त' । ख. 'द । तत' ।

अतत्त्वमिति वा छेदस्तेनैक्यं सुनिराकृतम् ॥ इति ।

तैत्तस्माद्ब्रह्मदान्तनवकेऽपि स यथा शकुनिः सूत्रेणं बद्ध इत्यादिना
भेद एव हृदान्ताभिधानोपायमभेदोपदेश इति तत्त्ववादाहस्यम् । तथा
च महोपनिषत्—

यथा पक्षी च सूत्रं च नानावृक्षरसा यथा ।
यथा नद्यः समुद्राश्च शुद्धोदलवणे यथा ॥
चोरापहार्यी च यथा यथा पुंविषयावपि ।
तथा जीवेश्वरौ भिन्नौ सर्वदैव विलक्षणौ ॥
तथाऽपि सूक्ष्मरूपत्वान्न जीवात्परमो हरिः ।
भेदेन मन्ददृष्टीनां दृश्यते प्रेरकोऽपि सन् ॥
वैलक्षण्यं तयोर्ज्ञात्वा मुच्यते बध्यन्तेऽन्यथा ॥ इति ।
ब्रह्मा शिवः सुराद्याश्च शरीरक्षरणात्क्षराः ।
लक्ष्मीरक्षरदेहत्वावक्षराऽतः परो हरिः ॥
स्वातन्त्र्यशक्तिविज्ञानसुखाद्यैरखिलैर्गुणैः ।
निःसीमत्वेन ते सर्वे तद्दशाः सर्वदेवताः ॥ इति ।
विष्णुं सर्वगुणैः पूर्णं ज्ञात्वा संसारवर्जितः ।
निर्दुःखानन्दभुग्नित्यं तत्समीपे स मोदते ॥
मुक्तानां चाऽऽश्रयो विष्णुरधिकाधिपतिस्तथा ।
तद्दशा एव ते सर्वे सर्वदैव स ईश्वरः ॥ इति च ।

एकविज्ञानेन सर्वविज्ञानं च प्रधानत्वकारणत्वादिना युज्यते न तु
सर्वमिथ्यात्वेन । न हि सत्ताज्ञानेन मिथ्याज्ञानं संभवति, यथा प्रधान-
पुरुषाणां ज्ञानाज्ञानाभ्यां ग्रामो ज्ञातोऽज्ञात इत्येवमादिद्वयपदेशो दृष्ट
एव । यथा च कारणे पितरि ज्ञाते जानात्यस्य पुत्रमिति । अन्यथा
सौम्यैकेन मृत्पिण्डेन सर्वं मृन्मयं विज्ञातमित्यत्र एकपिण्डशब्दो वृथा
प्रसज्येयातां मृदा विज्ञातयेत्येतावतैव वाक्यस्य पूर्णत्वात् । न च वाचा-
रम्भणं विकारो नामधेयं मृत्तिकेत्येव सत्यमित्येतत्कार्यस्य मिथ्यात्वमा-
चष्ट इत्येष्टव्यं वाचोऽरम्भणं विकारो यस्य तदविकृतं नित्यं नामधेयं

१ क. श. ग. घ न. तस्मात् । २ घ. 'ष प्रथ' । ३ स. 'नामाय' । ग. 'नामाय' ।
४ स. 'न भेद' । ५ स. 'यद्वैवा इ' । घ. 'वदैव च इ' । ६ च. 'ज्ञात आहूत' । ७ च.
जानाम्यस्य । ८ स. घ. 'द्वी न प्रयुज्येया' । ९ क. ख. ग. वाचनमार' । १० घ. 'वाचनपर'
रम्भण रम्भण विकारो न रम्भणरम्भणं तथा च विकारः अ' । ११ स. ग. 'रोऽविकृ' ।

मृत्तिकेत्यादिकैमित्येतद्वचनं सत्यमिति तद्व्यस्य स्वीकारात् । अपरथा नामधेयमेवेति शब्दयोर्वैयर्थ्यं प्रसज्येत । अतो न कुत्रापि जगतो मिथ्यात्वसिद्धिः । किं च प्रपञ्चो मिथ्येत्यत्र मिथ्यात्वं तद्व्यस्यत्वत्वं वा । प्रथमं सत्याद्वैतभङ्गप्रसङ्गः । चरमे प्रपञ्चसत्यत्वापातः । नन्वानित्यत्वं नित्यमनित्यं वा, उभयथाऽप्यनुपपत्तिरित्याक्षेपवदयमपि नित्यसमजातिभेदः स्यात्तदुक्तं न्यायनिर्वाणवेधसा-नित्यमनित्यमावादनित्यनित्यत्वोपपत्तेरनित्यसम इति । तार्किकरक्षार्यां च-

धर्मस्य तदतद्भूषविकल्पानुपपत्तितः ।

धर्मिणस्तद्विशिष्टत्वमङ्गो नित्यसमो भवेत् ॥ इति ।

अस्याः संज्ञाया उपलक्षणत्वमभिप्रेत्याभिहितं प्रबोधसिद्ध्यावन्वार्थत्वात्तूपरञ्जकधर्मसमेति । तस्मात्सदुत्तरमेतदिति चेत्, अशिक्षितत्रासनमेतत् । दृष्टत्वमूलानिरूपणात् । तद्वद्विर्विधं साधारणमसाधारणं च । तत्राऽऽद्यं स्वव्याघातकं, द्वितीयं त्रिविधं युक्ताङ्गहीनत्वमयुक्ताङ्गाधिकत्वमविषयवृत्तित्वं चेति । तत्र साधारणमसंभावितमेवोक्तस्याऽऽक्षेपस्य स्वात्मव्यापनानुपलम्भात् । एवमसाधारणमपि घटस्य नास्तितेतीयां नास्तितोक्तावस्तित्ववत्प्रकृतेऽप्युपपत्तेः । ननु प्रपञ्चस्य मिथ्यात्वमभ्युपेयते नासत्त्वमिति चेत्तदेतत्सोऽयं शिरश्छेदेऽपि शतं न ददाति विशतिपञ्चकं तु प्रयच्छतीति शाकटिकवृत्तान्तमनुहरेत् । मिथ्यात्वासत्त्वयोः पर्यायत्वादित्यलमतिर्भेदञ्चैन ।

तत्राथातो ब्रह्म जिज्ञासेति प्रथमसूत्रस्यायमर्थः । तत्राथशब्दो मङ्गलार्थोऽधिकारानन्तर्यार्थश्च स्या क्रियते । अतःशब्दो हेत्वर्थः । तदुक्तं गारुडे-

अथातः शब्दपूर्वाणि सूत्राणि निसिलान्यपि ।

प्रारभेत नियत्यैव तत्किमत्र नियामकम् ॥

* अयमपि मिथ्यारूपवर्णोऽपि । घ. पु. टि ।

१ क. ख ग घ. 'क मवेत्य' । २ ख. 'मिथ्यस्य । ग. घ. मिततद्व्यस्य । ३ ख. 'पि मि' । ४ घ 'म पक्षे सत्याद्वैतमङ्गः । ५ क सत्याद्वैतमङ्गः । न' । ६ ख ग. 'मङ्गः । च' । ७ ख. न च लि' । ८ ग. 'त्यम' । ९ ख. 'निलं मा' । १० ग. निले नि' । ११ क ख. ग. 'स्मादसदु' । १२ क. ख. ग. घ. शिते प्रा' । १३ क. ख. 'विषयता' । १४ ग. 'तम' । १५ घ. 'स्तितो' । १६ क. ख. ग. घ. 'तायाता' । १७ ख. 'प्रसङ्गेन । *८ घ. प्ररभ्यते ।

कश्चार्थस्तु तयोर्विद्वान्कथमुत्तमता तयोः ।
 एतदाख्याहि मे ब्रह्मन्यथा ज्ञास्यामि तत्त्वतः ॥
 एवमुक्तो नारदेन ब्रह्मा प्रोवाच सत्तमः ।
 आनन्तर्याधिकारे च मङ्गलार्थं तथैव च ॥
 अथशब्दस्त्वतःशब्दो हेत्वर्थे समुदीरितः ॥ इति ।

यतो नारायणप्रसादमन्तरेण न मोक्षो लभ्यते प्रसादश्च ज्ञानमन्तरेण,
 अतो ब्रह्मजिज्ञासा कर्तव्येति सिद्धम् । जिज्ञास्यब्रह्मणो लक्षणमुक्तं
 जन्माद्यस्य यत इति । सृष्टिस्थित्यादि यतो भवति तद्ब्रह्मेति वाक्यार्थः-
 तथा च स्कान्दं वचः—

उत्पतिस्थितिसंहारा नियतिर्ज्ञानमावृतिः ।
 बन्धमोक्षी च पुरुषाद्यस्मात्स हरिरिकराद् ॥ इति ।

यतो वा इमानीत्यादिश्रुतिभ्यश्च । तत्र प्रमाणमप्युक्तं शास्त्रयोनि-
 त्वादिति । नावेद्विन्मनुते तं बृहन्तं तं त्वौपनिषदमित्यादिश्रुतिभ्यस्त-
 स्याऽऽनुमानिकत्वं निराकियते । न चानुमानस्य स्वातन्त्र्येण प्रामाण्य-
 मस्ति । तदुक्तं कौर्मै—

श्रुतिसाहचर्यरहितमनुमानं न कुत्रचित् ।
 निश्चयात्साधयेदर्थं प्रमाणान्तरमेव च ॥
 श्रुतिस्मृतिसहायं यत्प्रमाणान्तरमुत्तमम् ।
 प्रमाणपदवीं गच्छेद्भात्र कार्या विचारणा ॥ इति ।

शास्त्रस्वरूपमुक्तं स्कान्दे—

ऋग्यजुः सामाथर्वा च भारतं पाश्चरात्रकम् ।
 मूलरामायणं चैव शास्त्रमित्यभिधीयते ॥
 यच्चानुकूलमेतस्य तच्च शास्त्रं प्रकीर्तितम् ।
 अताडेन्यो ग्रन्थावस्तारो नैव शास्त्रं कुवल्तत् ॥ इति ।

तदनेनानन्यलभ्यः शास्त्रार्थ इति न्यायेन भेदस्य प्राप्तत्वेन तत्र न
 तात्पर्यं किंत्वद्वैत एव भेदवाक्यानां तात्पर्यमिति अद्वैतप्रत्याशा प्रति-
 क्षिप्ता, अनुमानादीश्वरस्य सिद्ध्यभावेन तद्भेदस्यापि ततः सिद्ध्यभा-
 वात् । तस्मान्न भेदानुवादकत्वमिति तत्परत्वमवगम्यते । अत एवोक्तम्—

* शास्त्रस्य ।

सदागमेकविज्ञेयं समतीतक्षराक्षरम् ।

नारायणं सदा वन्दे निर्दोषाशेषसद्गुणम् ॥ इति ।

शास्त्रस्य तत्र प्रामाण्यमुपपादितं तच्च समन्वयादिति समन्वय उप-
क्रमादिलिङ्गम् । उक्तं बृहत्संहितायाम्-

उपक्रमोपसंहारावभ्यासोऽपूर्वताफलम् ।

अर्थवादोपपत्ती च लिङ्गं तात्पर्यनिर्णये ॥ इति ।

एवं वेदान्ततात्पर्यवशात्तदेव ब्रह्म शास्त्रगम्यमित्युक्तं भवति ।
दिङ्मात्रमत्र प्रादर्शि शिष्टमानन्दतीर्थमाप्यध्यास्यानादौ द्रष्टव्यं ग्रन्थब-
हुत्वभियोपरम्यत इति । एतच्च रहस्यं पूर्णप्रज्ञेन मध्यमन्दैरेण धायो-
स्तृतीयावतारमन्येन निरूपितमिति ।

प्रथमस्तु हनूमान्स्याद्वितीयो भीम एव च ।

पूर्णप्रज्ञस्तृतीयश्च भगवत्कार्यसाधकः ॥ इति ।

एतदेवामिमेत्य तत्र तत्र ग्रन्थसमाप्ताविदं पद्यं लिख्यते-

यस्य त्रीण्युदितानि वेदवचने दिव्यानि रूपाण्यलं

ह्येतद्वर्शितमित्यमेतदखिलं वेदस्य गर्भे महः ।

धायो रामवचोनतं प्रथमकं वृक्षो द्वितीयं वपु-

मंधवो यस्तु तृतीयमेतदमुना ग्रन्थः कृतः केशवे ॥

एतत्पद्यार्थस्तु " बळित्थातद्रूपे धायि दर्शितं देवस्य मार्गः सहसो
यतोजनि " इत्यादिश्रुतिपर्यालोचनयाऽवगम्यत इति । तस्मात्सर्वस्य
शास्त्रस्य विष्णुतत्त्वं सर्वोत्तममित्यत्र तात्पर्यमिति सर्वं निरवद्यम् ॥

इति सर्वदर्शनसंग्रहे पूर्णप्रज्ञदर्शनम् ।

अथ नकुलीशपाशुपतदर्शनम् ॥ ६ ॥

तदेतद्वैष्णवमंतं दासत्वादिपद्वेदनीयं परतन्त्रदुःखावहत्वाच्च दुःखा-
न्तादीप्सितास्पदमित्यरोचयमानांः पारमैश्वर्यं कामयमानाः परामिमता

१ क ख घ. मेध्यं । २ घ. 'मिदरभद्रगुणेण । ३ ख. मार्गं । ग. गर्भो । घ. गर्भो म' ।
४ ख. पशो । ५ घ. केशव । ६ घ. 'मिति निवृत्तम् । ७ घ. 'मतरात्यादा' । ८ ग. 'नयिपरतन्त्र
दुः' । ९ घ. 'अत्र दुःखावहत्वनतः खान्तादिपदास्पदभि' । १० क. ग. प. 'ना पर' । ११ घ.
'मिदा मु' । इ. 'मिहता ।

मुक्ता न भवन्ति परतन्त्रत्वात्, पारमेश्वर्यरहितत्वाद्ब्रह्मदादिवत्, मुक्ता-
त्मानश्च परमेश्वरगुणसंबन्धिनः पुरुषत्वे सति समस्तदुःखबीजविधुर-
त्वात्परमेश्वरवदित्याद्यनुमानं प्रमाणं प्रतिपद्यमानाः केचन माहेश्वराः
परमपुरुषार्थसार्धनपञ्चार्थप्रपञ्चनपरं पाशुपतशास्त्रमाश्रयन्ते । तत्रेदमा-
दिसूत्रम्, अथातः पशुपतेः पाशुपतयोगविधिं व्याख्यास्याम इति ।
अस्यार्थः—अत्रार्थशब्दः पूर्वप्रकृतापेक्षः । पूर्वप्रकृतश्च गुणं प्रति शिष्यस्य
प्रश्नः । गुरुस्वरूपं गणकारिकायां निरूपितम्—

पञ्चकास्त्वष्ट विज्ञेया गणश्रीकनिकात्मकः ।

वेत्ता नवगणस्यास्य संस्कर्ता गुरुरुच्यते ॥ इति ।

लामा मला उपायाश्च देशावस्थाविशुद्धयः ।

दीक्षाकारिबलान्यष्टौ पञ्चकास्त्रीणि वृत्तयः ॥ इति ।

तिस्रो वृत्तय इति प्रयोक्तव्ये त्रीणि वृत्तय इति च्छान्दसः प्रयोगः ।
तत्र विधीयमानमुपायफलं लामः । ज्ञानतपोदेवनित्यत्वस्थितिशुद्धि-
भेदात्पञ्चविधः । तदाह हरवृत्ताचार्यः 'ज्ञानं तपोऽथ नित्यत्वं स्थितिः
शुद्धिश्च पञ्चमम्' इति । आत्माश्रितो दुष्टभावो मलः स मिथ्याज्ञाना-
दिभेदात्पञ्चविधः । तदप्यार्ह—

मिथ्याज्ञानमधर्मश्च सक्तिर्हेतुश्चपुतिस्तथा ।

पशुत्वमूलं पञ्चैते तेन्त्रे हेया विविक्तितः ॥ इति ।

सार्धकस्य शुद्धिहेतुरुपायो वासचर्यादिभेदात्पञ्चविधः । तदप्यार्ह—

वासचर्या जपो ध्यानं सदा रुद्रस्मृतिस्तथा ।

प्रतिपत्तिश्च लाभानामुपायाः पञ्च निश्चिताः ॥ इति ।

येनार्थानुसंधानपूर्वकं ज्ञानतपोवृद्धी प्राप्नोति स देशो गुरुजनादिः
यदाह—

गुरुर्जनो गुहादेशः श्मशानं रुद्र एव च ॥ इति ।

आलामप्राप्तेरेकतमादौ यदवस्थानं साऽवस्था ध्यक्तादिविशेषेण
विशिष्टा ।

१ क. ग. महेश्वराः । २ ख. 'धनं प' । ३ ड. 'तयाम्' । ४ ग. 'पि गुण' । ५ ख.
'कन्निराम' । ६ ख. 'पण्ण' । ७ ख. घ. 'पोनि' । ग. 'पोपनि' । ख. 'ह ज्ञानं धर्मश्च नित्यत्वं
स्थितिः सिद्धिश्च पञ्चममिति । ८ च. 'तत्रभेदाविषयता इति । ९ च. 'धनस्य शुद्धिवृद्धेर्' ।
१० च. 'प्रपत्तिश्चेति दा' । ११ ख. 'नाथेन साधकः शुद्धिर्' । १२ च. 'कमर्यादाव-
स्थितस्य च' ।

तदुक्तम्-

व्यक्ताव्यक्ताजपादानं निष्ठा चैव हिं पञ्चमम् ॥ इति ।

मिथ्याज्ञानादीनामत्यन्तव्यपोहो विशुद्धिः । सा प्रतियोगिभेदात्पञ्च-
विधा । तदुक्तम्-

अज्ञानस्याप्यसङ्गस्य हानिः सङ्गकरस्य च ।

च्युतिर्हानिः पशुत्वस्य शुद्धिः पञ्चविधा स्मृता ॥ इति ।

दीक्षाकारिपञ्चकं चोक्तम्-

द्रव्यं कालः क्रिया मूर्तिगुरुश्चैव हि पञ्चमः । इति ॥

बलपञ्चकं च-गुरुभक्तिः प्रसादश्च मतेर्द्वन्द्वजयस्तथा ।

धर्मश्चैवाप्रमादश्च बलं पञ्चविधं स्मृतम् ॥ इति ।

पञ्चमललघूकरणार्थं मानामानविरोधिनोऽन्नार्जनोपाया वृत्तयो
मैक्ष्योत्सृष्टयथावधाभिधा इति । शेषमशेषमाकर एवावगन्तव्यम् ।

अत्रार्थशब्देन दुःखान्तस्य प्रतिपादनम् । आध्यात्मिकादिदुःखैर्व्यपो-
हप्रश्नार्थत्वात्तस्य पशुशब्देन कार्यस्य परतन्त्रवचनत्वात्तस्य पतिशब्देन
कारणस्येश्वरः पतिरीशितेति जगत्कारणीभूतेश्वरवचनत्वात्तस्य । योग-
विधी तु प्रसिद्धौ । तत्र दुःखान्तो द्विविधः-अनात्मकः सात्मकश्चेति ।
तत्रानात्मकः सर्वदुःखानामत्यन्तोच्छेदरूपः । सात्मकस्तु दृक्क्रियाश-
क्तिलक्षणमैश्वर्यम् । यंत्र-दृक्शक्तिरेकाऽपि विषयभेदात्पञ्चविधोपचर्यते
दर्शनं श्रवणं मननं विज्ञानं सर्वज्ञत्वं चेति । तत्र सूक्ष्मव्यवहितविप्रकृ-
ष्टाशेषचाक्षुस्पस्पर्शादिविषयं ज्ञानं दर्शनम् । अशेषशब्दविषयं सिद्धि-
ज्ञानं श्रवणम् । समस्तचिन्ताविषयं सिद्धिज्ञानं मननम् । निर-
वशेषशास्त्रविषयं ग्रन्थतोऽर्थतश्च सिद्धिज्ञानं विज्ञानम् । उक्तानुक्ता-
शेषार्थेषु समासविस्तरविभागविशेषतश्च तत्त्वव्याप्तसदोदितसिद्धिज्ञानं
सर्वज्ञत्वम्, इत्येषा धीशक्तिः । क्रियाशक्तिरेकाऽपि त्रिविधोपचर्यते
*मनोजयित्वं कामरूपित्वं विक्रमणधर्मित्वं चेति । तत्र निरतिशयशीघ्र-

* मनोजयित्वमित्यपि । ४. पुस्तके ।

१ क. ख. ग. घ. 'जयादा' । २ व. तुपवमीति । ३ च. 'प्यधर्मस्य । ४ क. ख. घ.
च्युतेर्हा' । ५ 'णार्थमागमाधि' । ६ घ. 'त्रातः श' । ७ व. 'स्रजयव्य' । ८ व. 'स्य तत्रप' ।
९ घ. 'स्तु दुःखकि' । १० द. 'क्तिश्' । ११ क. ख. ग. घ. तत्र ।
१२ च. 'विस्तार' । १३ व. 'विकरण' ।

कारित्वं मनोजवित्वम् । कर्मादिनिरपेक्षस्य स्वेच्छयैवानन्तसलक्षणविलक्षणसरूपकरणाधिष्ठातृत्वं कामरूपित्वम् । उपसंहर्तकरणस्यापि निरतिशयैश्वर्यसंबन्धित्वं विक्रमणधर्मित्वमित्येषा क्रियाशक्तिः । यदस्वतन्त्रं सर्वं कार्यं [तत्] त्रिविधं विद्या कला पशुश्चेति । तत्र पशुगुणो विद्या । साऽपि द्विविधा—बोधाबोधस्वभावभेदात् । बोधस्वभावा विवेकाविवेकप्रवृत्तिभेदा । द्विविधा । तत्र या विवेकप्रवृत्तिः प्रमाणमात्रव्यङ्ग्या [सा] चित्तमित्युच्यते । चित्तेन हि सर्वः प्राणी बाह्यार्थात्मकप्रकाशानुगृहीतं सामान्येन विवेचितमविवेचितं चार्थं चेतयत इति । पश्वर्थधर्माधर्मिका पुनरबोधात्मिका विद्या । स्वशास्त्रं येनोच्यते चेतनपरतन्त्रत्वे सत्यचेतना कला । साऽपि द्विविधा—कार्याख्या कारणाख्या चेति । तत्र कार्याख्या दशविधापृथिव्यादीनि पञ्च तत्त्वानि, रूपादयः पञ्च गुणाश्चेति । कारणाख्या त्रयोदशविधा—ज्ञानेन्द्रियपञ्चकं कर्मेन्द्रियपञ्चकम्, अभ्यवसायाभिमानसंकल्पाभिधवृत्तिभेदाद्बुद्धयहंकारमनोलक्षणमन्तःकरणत्रयं चेति । पशुत्वसंबन्धी पशुः । सोऽपि द्विविधः—साञ्जनो निरञ्जनश्चेति । तत्र साञ्जनः शरीरेन्द्रियसंबन्धी निरञ्जनस्तु तद्रहितः । तत्प्रपञ्चस्तु पञ्चार्थभाष्यदीपिकादौ द्रष्टव्यः । समस्तसृष्टिसंहारानुग्रहकारि कारणं तस्यैकस्यापि गुणकर्मभेदापेक्षया विभाग उक्तः पतिः साद्य इत्यादिना । तत्र पतित्वं निरतिशयदृक्क्रियाशक्तिमत्त्वं तेनैश्वर्येण नित्यसंबन्धित्वम्, आद्यत्वमनागन्तुकैश्वर्यसंबन्धित्वम् । इत्यादर्शकारादिभिस्तीर्थकरैरनिरूपितम् ।

चित्तद्वारेणाऽऽत्मेश्वरसंबन्धो योगः । स च द्विविधः क्रियालक्षणः क्रियोपरमलक्षणश्चेति । तत्र जंप्यध्यानादिरूपः क्रियालक्षणः । क्रियोपरमलक्षणस्तु संविद्धत्यादिसंज्ञितः । धर्मार्थसाधकव्यापारो विधिः । स च द्विविधः—प्रधानभूतो गुणभूतश्च—तत्र प्रधानभूतः साक्षाद्धर्महेतुं ।

१ य. 'सकार' । २ य. विकरण' । ३ य. 'किः सन्दस्वरूपं तत् । य । ४ य. 'ति । एतेषां ज्ञानरसाद्यादिनिवृत्तिः । त' । ५ य. 'दाहिया । ६ य. 'न सर्वसंमतं वि' । ७ य. 'वित्तार्थ' । ८ य. 'रुद्रम' । ९ य. 'तत्संबन्धीनः । त' । १० य. 'मां' । ११ य. 'सामा ६' । १२ क. 'सयिह' ग. 'शयिकि' । १३ य. 'शक्तिः सरव । १४ क. ग. 'कि सरव' । १५ य. 'दंविभवसंप्रभ सत्त्वं' । १६ य. 'णः । नितः कि' । १७ क. 'जन्मध्या' । य. य. 'जपय' । १८ य. 'णः प्रहणादादीरनुधीयमानः फलप्रदः । कि' । १९ य. 'स्तु निशासं' । २० य. 'देतु च' ।

श्रयां। सा द्विविधा प्रतं द्वाराणि चेति। तत्र मस्मैन्नानशेष्योपहारजपप्रद-
 क्षिणानि यतम्। तदुक्तं भगवता नकुलीशेन-मस्मना त्रिपषणं आपीत
 मस्मानि शयीतेति। अत्रोपहारो नियमः। स च पढङ्गः। तदुक्तं सूत्रका-
 रेण-हसितगीतनृत्यहुडुक्कारनमस्कारजप्यपढङ्गोपहारेण उपतिष्ठेतेति।
 तत्र हसितं नाम कण्ठोष्ठपुटविस्फूर्जनपुरःसरमहेहहेत्यष्टहासः। गीतं
 गान्धर्वशास्त्रसमयानुसारेण महेश्वरसंबन्धिगुणधर्मादिनिमित्तानां चिन्त-
 नम्। नाट्यमपि नाट्यशास्त्रानुसारेण हस्तपादादीनां संक्षेपणादिकम-
 ङ्गप्रत्यङ्गोपाङ्गसहितं भावाभावसमेतं च प्रयोक्तव्यम्। हुडुक्कारो नाम
 जिह्वातालुसंयोगान्निष्पाद्यमानः पुण्यो वृषनादसदृशो नादः। हुडुगिति
 शब्दानुकारो वपडितिवत्। यत्र लौकिका भवन्ति तत्रैतत्सर्वं गूढं प्रयो-
 क्तव्यम्। शिष्टं प्रसिद्धम्। द्वाराणि तुं काथनस्पन्दनमन्दनशृङ्गारणा-
 वितंत्करणावितद्भाषणानि। तत्रासुप्तस्यैव सुतलिङ्गवद्दर्शनं काथनम्।
 वाय्वभिभूतस्यैव शरीरावपवानां स्पन्दनं कम्पनम्। उपहतपादेन्द्रिय-
 स्यैव गमनं मन्दनम्। रूपयौवनसंपन्नां कामिनीमवलोक्याऽऽत्मानं
 कामुकमिव यैर्विलासैः प्रदर्शयति तच्छृङ्गारणम्। कार्याकार्यविवेकविकल-
 स्यैव लोकनिन्दितकर्मकरणमवित्करणम्। व्याहृतापार्थकादिशब्दोच्चार-
 णमवितद्भाषणमिति। गुणभूतस्तु[विधिः]चर्यानुग्रहाहकोऽनुष्ठानादि-
 र्मशोऽऽदिनिमित्तायोग्यताप्रत्ययनिवृत्त्यर्थः। तदप्युक्तं सूत्रकारेण-
 अनुष्ठाननिर्मात्यलिङ्गधारीति। तत्र समासो नाम धर्मिमात्राभिधानं तच्च
 प्रथमसूत्र एव कृतम्। पञ्चानां पदार्थानां प्रमाणतः पञ्चाभिधानं
 विस्तरः। स खलु राशीकरंभाष्ये द्रष्टव्यः। एतेषां यथासंभवं लक्षतोऽ-
 संकरेणाभिधानं विभागः। स तु विहितशास्त्रान्तरेभ्योऽभीषां गुणातिश-
 येन कथनं विशेषः। तथा हि-अन्यत्रं दुःखनिवृत्तिरेव दुःखान्तः। इह तु
 पारमैश्वर्यप्राप्तिश्च। अन्यत्राभूत्वा भावि कार्यमिह तु नित्यं पश्वादि।

१ च. 'त पाशवण चे'। २ ग 'मस्मना श'। ३ च 'नयनोप'। ४ ख 'त्यद्भङ्गा-
 ग 'सहुङ्गा'। ५ ख 'इह'। ६ क ख ग घ ङ च म्। नृत्यम्। ७ च 'शास्त्रसमयानु'। ८ क.
 ख ग घ ङ च 'दीनामुक्षेप'। ९ च. तुकायस्वशनमादागशृ'। १० घ 'नमन्दन'। ११ च. 'तस्वर'।
 १२ च 'णादि'। ह'। १३ च 'इप्रदर्शनं वायका'। १४ घ 'मादनम्'। १५ च 'प्रकाशयति'।
 १६ ह. 'मैश्वर्योच्छि'। १७ ख 'रणमा'। १८ क ख. घ 'तोऽभिधानमकरणे वि'। १९ घ.
 'दिन शा'। २०. 'हिन ए.सास्त्रान्तरेकपदार्थे गु'। २१ च 'येनाभिधान'। २२ घ 'त्रगुणनि'।

अन्यत्र सापेक्षं कारणमिह तु निरपेक्षो भगवानेव । अन्यत्र कैवल्यादि-
फलको योगः । इह तु पारमैश्वर्यदुःखान्तफलकः । अन्यत्र पुनरावृत्तिः
स्वर्गादि । इह पुनरपुनरावृत्तिरूपः सामीप्यादिफलकः ।

ननु महदेतदिन्द्रजाल यन्निरपेक्षं परमेश्वरकारणमिति तथात्वे कर्म-
वैफल्यं सर्वकार्याणां समसमयसमुत्पादश्चेति दोषद्वयं प्रादुःष्यात् । मैवं
मन्येथाः । व्यधिकरणत्वात्, यदि निरपेक्षस्य भगवतः कारणत्वं स्यात्त-
र्हि कर्मणो वैफल्ये किमायातम्, प्रयोजनाभाव इति चेत्कस्य प्रयोजना-
भावः । कर्मवैफल्ये कारणं किं कर्मिणः किंवा भगवतः । नाऽऽद्यः ।
ईश्वरेच्छानुगृहीतस्य कर्मणः सफलत्वोपपत्तेः । तदैननुगृहीतस्य ययातिप्र-
भृतिकर्मवत्कदाचिन्निष्फलत्वसंभवाच्च । न चैतावता कर्मस्वप्रवृत्तिः कर्ष-
कादिवदुपपत्तेः । ईश्वरेच्छायत्तत्वाच्च पशूनां प्रवृत्तेः । नापि द्वितीयः
परमेश्वरस्य पर्याप्तकामत्वेन कर्मसाध्यप्रयोजनापेक्षया अभावात् ।
यदुक्तं समसमयसमुत्पाद इति तदप्ययुक्तमचिन्त्यशक्तिकस्य परमेश्वरस्ये-
च्छानुविधायिन्या अंव्याहृतक्रियाशक्त्या कार्यकारित्वाभ्युपगमात् ।
तदुक्तं संप्रदायविद्धिः—

कर्मादिनिरपेक्षस्तु स्वेच्छीचारी यतो ह्ययम् ।

ततः कारणतः शास्त्रे सर्वकारणकारणम् ॥ इति ।

ननु दर्शनान्तरेऽपीश्वरज्ञानान्मोक्षो लभ्यत एवेति कुतोऽस्य विशेष
इति चेन्मैवं वादीः । विकल्पानुपपत्तेः । किमीश्वरविषयज्ञानमात्रं निर्वाण-
कारणं किं वा साक्षात्कारः, अथवा यथावत्तत्त्वनिश्चयः । नाऽऽद्यः शास्त्र-
मन्तरेणापि प्राकृतजनवद्देवानामधिपो महादेव इति ज्ञानोत्पत्तिमात्रेण
मोक्षसिद्धौ शास्त्राभ्यासवैफल्यप्रसङ्गात् । नापि द्वितीयः, अनेकमलप्रच-
योपचिर्तानां पिशितलोचनानां पशूनां परमेश्वरसाक्षात्कारानुपपत्तेः ।
तृतीयेऽस्मन्मतापातः पाशुपतशास्त्रमन्तरेण यथावत्तत्त्वनिश्चयानुपपत्तेः ।
तदुक्तमाचार्यैः—

१ क. ख. ग. कारण । च. कारकम् । २ च. 'दिः फलको भिधि । इह तु पारमैश्वर्यदुःखान्त
फलक इह । ३ क. ख. ग. घ. 'यम्' । ४ ख. वैफल्ये । ५ ख. वैकल्ये । ६ ख. 'भ्रान्तु' । ७ च.
'दनु' । ८ क. 'स्वभावा' । ग. घ. 'लभभावा' । ९ ख. 'नावाद्वा' । १० ख. 'अहं' । ११ घ.
'च्छाशरी यथोचितम् । ततः कर्म्ये स्मृत्त दा' । १२ क. नातः । १३ घ. 'रकदा' । १४ क
'शकामता १' । ग. 'पलामना २' । १५ ख. 'वैकल्य' । १६ घ. 'तानामि पिशित' ।

ज्ञानमात्रे यथाशास्त्रं साक्षाद्दृष्टिस्तु बुलंमा ।
पञ्चार्थादन्यतो नास्ति यथावत्तत्त्वनिश्चयः ॥ इति ।

तस्मात्पुरुषार्थकर्मैः पुरुषधारेयैः पञ्चार्थप्रतिपादनपरं पाशुपतशास्त्र-
माश्रयणीयम् ॥

इति सर्वदर्शनसंग्रहे नकुलीशपाशुपतदर्शनम् ।

अथ शैवदर्शनम् ॥ ७ ॥

तमिमं परमेश्वरः कर्मादिनिरपेक्षः कारणमितिपक्षं वैपम्यनैर्घृण्यदोष-
दूषितत्वात्प्रतिक्षिपन्तः केचन माहेश्वराः शैवागमसिद्धान्ततत्त्वं यथाव-
दीक्षमाणाः कर्मादिसापेक्षः परमेश्वरः कारणमिति पक्षं कक्षीकुर्वाणाः
पक्षान्तरमुपक्षिपन्ति पतिपशुपाशभेदाश्रयः पदार्था इति ।

तदुक्तं तन्त्रतत्त्वज्ञैः-

त्रिपदार्थं चतुष्पादं महातन्त्रं जगद्गुरुः ।

सूत्रेणैकेन संक्षिप्य प्राह विस्तरतः पुनः ॥ इति ।

अस्वार्थः । उक्ताश्रयः पदार्था यस्मिन्सन्ति तन्निपदार्थं विद्याक्रि-
यायोगचर्याश्रयत्वारः पादा यस्मिन्स्तच्चतुश्चरणं महातन्त्रमिति । तत्र
पशूनामस्वतन्त्रत्वात्पाशानामचेतन्यात्तद्विलक्षणस्य पत्युः प्रथममुद्देशः ।
चेतनत्वसाधर्म्यात्पशूनां तदानन्तर्यम् । अर्वाशिष्टानां पाशानामन्ते
विनिवेश इति कर्मनियमः, दीक्षायाः परमपुरुषार्थहेतुत्वात्तस्याश्च
पशुपाशेश्वरस्वरूपनिर्णयोपायभूतेन मन्त्रैर्मन्त्रेश्वरादिमाहात्म्यनिश्चाय-
यकेन ज्ञानेन विना निष्पादयितुमशक्यत्वात्तदवबोधकस्य विद्यापादस्य
प्रार्थन्यम् । अनेकविधसाङ्गदीक्षाविधिप्रदर्शकस्य क्रियापादस्य तदान-
न्तर्यम् । योगेन विना नाभिमतप्राप्तिरिति साङ्गयोगज्ञापकस्य योगपा-
दस्य तदुत्तरत्वम् । विहिताचरणनिपिद्धवर्जनरूपां चर्यां विना योगोऽपि
न निर्वहतीति तत्प्रतिपादकस्य चर्यापादस्य चरमत्वमिति विवेकः । तत्र
पतिपदार्थः शिवोऽभिमतः । मुक्तात्मनां विद्येश्वरादीनां च यद्यपि
शिवत्वमस्ति तथाऽपि परमेश्वरपारतन्त्र्यात्स्वातन्त्र्यं नास्ति । ततश्च

१ च 'त्रैवृथा शास्त्र' । २ च 'यमिनिरमणीयम्' । ३ ग, 'शूतां स्व' । ४ ग 'अविशि' ।
५ म्र. 'न्ते नि' । ६ क 'स क्रम नियमदी' । ७ क 'मनियमयन्दीक्षा' । ८ च 'त्रयश्रे' । ९ च.
'यथादने' । १० च. 'दिप्लंस्त्रयो' । १० च 'योगेनापि' ।

तदनुकरणभुवनादीनां भावानां संनिवेशविशिष्टत्वेन कार्यत्वमवगम्यते ।
तेन च कार्यत्वेनैषां बुद्धिमत्पूर्वकत्वमनुमीयत इत्यनुमानवशात्परमेश्वरप्र-
सिद्धिरुपपद्यते ।

ननु देहस्यैव तावत्कार्यत्वमासिद्धं न हि क्वचित्केनचित्कदाचिद्देहः
क्रियमाणो दृष्टचरः । सत्त्वं तथाऽपि न केनचित्क्रियमाणत्वं देहस्य
दृष्टमिति कर्तृदर्शनापह्नवो न युज्यते तस्यानुमेयत्वेनानुपपत्तेः । देहादिकं
कार्यं भवितुमर्हति संनिवेशविशिष्टत्वाद्दिनश्वरत्वाद्वा घटादिवत्तेन च
कार्यत्वेन बुद्धिमत्पूर्वकत्वमनुमातुं सुकरमेव । विमतं सकर्तृकं कार्यत्वा-
द्घटवद्यदुक्तसाधनं तदुक्तसाध्यं न यदेवं न तदेवं यथाऽऽत्मादि । परमे-
श्वरानुमानप्रामाण्यसाधनानुमानमन्यत्राकारीत्युपरम्यते ।

अज्ञो जन्तुरनीशोऽयमात्मनः सुखदुःखयोः ।

ईश्वरप्रेरितो गच्छेत्स्वर्गं वा श्वभ्रमेव वा ॥

इति न्यायेन प्राणिकृतकर्मापेक्षया परमेश्वरस्य कर्तृत्वोपपत्तेः । न
च स्वातन्त्र्यविहतिरिति वाच्यं कारणापेक्षया कर्तुः स्वातन्त्र्यविहतेरनुप-
लम्भात् । कोपाध्यक्षापेक्षस्य राज्ञः प्रसादादिना दानवत् । तैथोक्तं
सिद्धगुरुभिः—

स्वतन्त्रस्याप्रयोज्यत्वं करणादिप्रयोज्यता ।

कर्तुः स्वातन्त्र्यमेतद्धि न कर्माद्यनपेक्षता ॥ इति ।

तथा च तत्तत्कर्माशयवशाद्भोगतत्साधनतदुपादानादिविशेषज्ञः कर्ता-
ऽनुमानादिसिद्ध इति सिद्धम् । तदिदमुक्तं तत्रभवद्भिर्बृहस्पतिभिः—

इह भोग्यभोगसाधनतदुपादानादि यो विजानाति ।

तमृते भवेन्नहीदं पुंस्कर्माशयविपाकज्ञम् ॥ इति ।

अन्यत्रापि—

* अप्रयोज्यत्वगविधात्तत्त्वम् ।

१ स. 'दिपूर्व' । २ क. ए. 'सो यु' । ३ स. 'सिः । तथादि । ४ । ४ क. स. 'न का' ।
५ घ. 'मरकायत्वानुमानं गु' । ६ स. ग. 'मार्त्तं गु' । ७ घ. 'माने मु' । ८ स. 'साधनं यथावादि
न । ९ घ. 'तोऽगच्छत्स्य । १० घ. वा दुःखमे' । ११ घ. मन्तव्यम् । १२ घ. कोशाख्य' । १३ क.
ए. ग. घ. स. ययो' । १४ न कोपापदेशज्ञः । १५ ए. एतपक्षया । १६ स. 'मंतिन' ।
१७ क. स. ग. घ. एतः ६' ।

विवादाध्यासितं सर्वं बुद्धिमत्पूर्वकर्तृकम् ।

कार्यत्वादावयोः सिद्धं कार्यं कुम्भादिकं यथा ॥ इति ।

सर्वात्मकत्वादेवास्य सर्वज्ञत्वं सिद्धम् । अज्ञस्यै करणासंभवात् ।

उक्तं च श्रीमन्मृगेन्द्रैः-

सर्वज्ञः सर्वकर्तृत्वात्साधनाङ्गफलैः सह ।

यो यज्जानाति कुरुते स तद्देवेति सुस्थितम् ॥ इति ।

अस्तु तर्हि स्वतन्त्र ईश्वरः कर्ता स तु तावदशरीरः, घटादिकार्यस्य शरीरवता कुलालादिना क्रियमाणत्वदर्शनात् । शरीरवत्त्वे चास्मदादि-
र्वदीश्वरः क्लेशयुक्तोऽसर्वज्ञः परिमितशक्तिं प्राप्नुयादिति चेन्मैवं मंस्थाः ।
अशरीरस्याप्यात्मनः स्वशरीरस्पन्दादौ कर्तृत्वदर्शनादभ्युपगम्यापि ब्रूमहे
शरीरवत्त्वेऽपि मगवतो न प्रागुक्तदोषानुपपन्नः । परमेश्वरस्य हि मलक-
मादिपाशजालासंभवेन प्राकृतं शरीरं न भवति किं तु शाक्तं च क्तिरु-
पैरीशानादिभिः पञ्चभिर्मन्त्रैर्मस्तकादिकल्पनायामीशानमस्तकस्तत्पुरु-
षवक्त्रोऽघोरहृदयो वामदेवगुह्यः सद्योजातपाद ईश्वर इति प्रसिद्ध्या
यथाक्रमानुग्रहतिरोभावादानलक्षणस्थितिलक्षणोद्भवलक्षणकृत्यपञ्चक-
कारणं स्वेच्छानिर्मितं तच्छरीरं न चास्मच्छरीरसदृशम् ।

तदुक्तं श्रीमन्मृगेन्द्रैः-मैलाद्यसंभवाच्छाक्तं यदुर्नैतादृशं प्रभोः ॥ इति ।

अन्यत्रापि-

तद्वपुः पञ्चभिर्मन्त्रैः पञ्चकृत्योपयोगिभिः ।

ईशतत्पुरुषाघोरवामाद्यैर्मस्तकादिर्मत् ॥ इति ।

ननु पञ्चवक्त्रत्रिपञ्चहागित्यादिनाऽऽगमेषु परमेश्वरस्य मुख्यत एव
शरीरेन्द्रियादिपोगः श्रूयत इति चेत्सत्यं निराकारे ध्यानपूजाद्यसंभवेन
भक्तानुग्रहकरणाय तत्तदाकारग्रहणाविरोधात् ।

तदुक्तं श्रीमत्पौष्करे-

साधकस्य तु रक्षार्थं तस्य रूपमिदं स्मृतम् ॥ इति ।

१ घ. 'मरुत्पूर्वकम्' । २ घ. 'सर्वकर्तृ-वा' । ३ ख 'अन्यस्य कार' । ४ स्य कार' ।
५ मृगेन्द्रे । ६ क. ग. घ. यो यं जाना' । ७ क. ग. तद्देवेति । ख तद्देवेति । ८ घ. 'तं न स ता' ।
९ 'तु भास' । १० क. 'माणकर्वत्' । ११ घ. 'वदीश्व' । १२ क. ख. ग. घ. शक्तिः ।
१३ ख. 'ख' न्मै । १४ ख. 'मां उग्रहा' । १५ घ. 'गेन्द्रे' । १६ घ. ग. मूला' । १७ घ.
'पदादिभिः' । १८ घ. 'दिभिरेति' ।

अन्यत्रापि—

आकारवांस्त्वं नियमादुपास्यो
न वस्त्वनाकारमुपैति बुद्धिः ॥ इति ।

कृत्यपञ्चकं च प्रप्रञ्चितं भोजराजेन—

पञ्चविधं तत्कृत्यं सृष्टिस्थितिसंहारतिरोभावः ।

तद्वदनुग्रहकरणं प्रोक्तं सततोदितस्यास्य ॥ इति ।

एतच्च कृत्यपञ्चकं शुद्धाध्वविषये साक्षाच्छिवकर्तृकं कृच्छ्राध्वविषय-
स्वनन्तादिद्वारेणेति विवेकः । तदुक्तं श्रीमत्करणे—

शुद्धेऽध्वनि शिवः कर्ता प्रोक्तोऽनन्तोऽहिते प्रभोः ॥ इति ।

एवं च शिवशब्देन शिवत्वयोगिनां मन्त्रमन्त्रेश्वरमहेश्वरमुक्तात्म-
शिवानां सवाचकानां शिवत्वप्राप्तिसार्धनेन दीक्षादिनोपायकलापेन सह
पतिपदार्थं संग्रहः कृत इति बोद्धव्यम् । तदित्थं पतिपदार्थो निरूपितः ।

संप्रति पशुपदार्थो निरूप्यते—अनणुक्षेत्रज्ञादिपदवेदनीयो जीवात्मा
पशुः, न च चार्वाकादिबद्धेहादिरूपः । नान्यदृष्टं स्मरत्यन्य इति
न्यायेन प्रतिसंधानानुपपत्तेः । नापि नैयायिकादिवत्प्रकाश्यः, अनव-
स्थाप्रसङ्गात् ।

तदुक्तम्—

आत्मा यदि भवेन्मेयस्तस्य माता भवेत्परः ।

पर आत्मा तदानीं स्यात्स परो यदि दृश्यते ॥ इति ।

न च जैनवदव्यापकः, नापि बौद्धवत्क्षणिकः । देशकालाम्यामनव-
च्छिन्नत्वात् । तदप्युक्तम्—

अनवच्छिन्नसद्भावं वस्तु यद्देशकालतः ।

तन्नित्यं विभु चेच्छन्तीत्यात्मनो विभुनित्यता ॥ इति ।

नाप्यद्वैतवादिनामिवेकः, भोगप्रातिनियमस्य पुरुषबहुत्वज्ञापकस्य
संभवात्, नापि सांख्यानमिवाकर्ता पाशजालापोहने नित्यनिरतिशय-
हृत्क्रियारूपचैतन्यात्मकाशिवत्वश्रवणात् । तदुक्तं श्रीमन्मृगेंद्रैः—

पाशान्ते शिवताश्रुतेः ॥ इति ।

चैतन्यं हृत्क्रियारूपं तदस्याऽऽत्मनि सर्वदा ।

सर्वतश्च यतो मुक्तौ श्रूयते सर्वतोमुखम् ॥ इति ।

१ व. कृष्णध्वं । २ व. मन्त्रेश्वं । ३ व. 'पदेन । ४ घ. 'शर्यसं' । ५ क. स. ग.
घ. अणुक्षे' । ६ क. रा. घ. 'तियन्धानु' । ७ ख. 'यिद्धनतव' । ८ व. रः । ९ ग. 'नामेवा' ।
१० घ. प. घ. 'केन्द्रे । पा' ।

तत्त्वप्रकाशेऽपि-

मुक्तात्मानोऽपि शिवाः किं चैते तत्प्रसादतो मुक्ताः ।
सोऽनादिमुक्त एको विज्ञेयः पञ्चमन्त्रतनुः ॥ इति ।

पशुत्रिविधः, विज्ञानाकलप्रलयाकलसकलभेदात् । तत्र प्रथमो विज्ञानयोगसंन्यासैर्भोगिन वा कर्मक्षये सति कर्मक्षयार्थस्य कलादिभोगबन्धस्याभावात्केवलमलमात्रयुक्तो विज्ञानाकल इति व्यपदिश्यते । द्वितीयस्तु प्रलयेन कलाद्वरूपसंहारान्मलकर्मयुक्तः प्रलयाकल इति व्यवह्रियते । तृतीयस्तु मलमायाकर्मात्मकबन्धत्रयसहितः सकल इति संलप्यते । तत्र प्रथमो द्विप्रकारो भवति समाप्तकलुषासमाप्तकलुषभेदात् । तत्राऽऽद्यान्कालुष्यपरिपाकवतः पुरुषधैरयानधिकारयोग्याननुगृह्यानन्तादिविद्येश्वराष्टपदं प्रापयति । तद्विद्येश्वराष्टकं निर्विद्वं बहुदैवत्ये-

अनन्तश्चैव सूक्ष्मश्च तथैव च शिवोत्तमः ।

एकनेत्रस्तथैवैकरुद्रश्चापि त्रिमूर्तिकः ॥

श्रीकण्ठश्च शिखण्डी च प्रोक्ता विद्येश्वरा इमे ॥ इति ।

अन्यान्सप्तकोटिसंख्यातान्मन्त्राननुग्रहकरणान्विधत्ते, तदुक्तं तत्त्वप्रकाशे-

पशवत्रिविधाः प्रोक्ता विज्ञानप्रलयकेवली सकलः ।

मलयुक्तस्तत्राऽऽद्यो मलकर्मर्युतो द्वितीयः स्यात् ॥

मलमायाकर्मर्युतः सकलस्तेषु द्विधा भवेदाद्यः ।

आद्यः समाप्तकलुषोऽसमाप्तकलुषो द्वितीयः स्यात् ॥

आद्याननुगृह्य शिवो विद्येशत्वे नियोजयत्यष्टौ ।

मन्त्रांश्च करोत्यपरांस्ते चोक्ताः कोटयः सप्त ॥ इति ।

सोमशंभुनाऽप्यभिहितम्-

विज्ञानकलनामैको द्वितीयः प्रलयाकलः ।

तृतीयः सकलः शास्त्रेऽनुग्राह्यत्रिविधो मतः ॥

+ सम्पगुच्यते । घ. पु टि ।

१ च 'सैर्वेने' । २ ग. वा कर्मक्षयार्थस्य । ३ क स ए 'लम्' । ४ क स, ग, 'नकाल' । ५ ख 'प्य त' । ६ ख. 'ज्ञानाप्र' । ७ घ 'श्रान्धो म' । ८ क. स ग युक्तो द्वि' । ९ ख. युक्तः स' । १० द. 'दनाह' ।

तत्राऽऽद्यो मलमात्रेण युक्तोऽन्यो मलकर्मभिः ।

कलादिभूमिपर्यन्ततत्त्वैस्तु सकलो युतः ॥ इति ।

प्रलयाकलोऽपि द्विविधः—पक्वपाशद्वयः, तद्विलक्षणश्च । तत्र प्रथमो मोक्षं प्राप्नोति द्वितीयस्तु पुर्यष्टकयुतः कर्मवशान्नानाविधजन्ममाग्मवति । तदप्युक्तं तत्त्वप्रकाशे—

प्रलयाकलेषु येषामर्पकमलकर्मणी वजन्त्येते ।

पुर्यष्टकदेहयुता योनिषु निसिलासु कर्मवशात् ॥ इति ।

पुर्यष्टकमपि तत्रैव निर्दिष्टम्—

स्यात्पुर्यष्टकमन्तःकरणं धीः कर्म करणानि । इति ।

विवृतं चाघोरशिवाचार्येण—पुर्यष्टकं नाम प्रतिपुरुषं नियतः सर्गादारभ्य कल्पान्तं मोक्षान्तं वा स्थितः पृथिव्यादिकलापर्यन्तस्त्रिंशत्तत्त्वात्मकः सूक्ष्मो देहः ।

तथा चोक्तं तत्त्वसंग्रहे—

बहुधाद्यस्तत्त्वगणः प्रतिपुन्नियतः कलान्तोऽयम् ।

पर्यटति कर्मवशाद्बुधनजदेहेष्वयं च सर्वेषु ॥ इति ।

तथा चायमर्थः समपद्यत—अन्तःकरणशब्देन मनोबुद्धयहंकारचित्तवाचिनाऽन्यान्यपि पुंसो भोगक्रियायामन्तरङ्गाणि कलाकालनिर्यतिविद्यारागप्रकृतिगुणारयानि सप्त तत्त्वान्युपलक्ष्यन्ते धीकर्मशब्देन ज्ञेयानि पञ्चभूतानि तत्करणानि च तन्मात्राणि विवक्ष्यन्ते करणशब्देन ज्ञानकर्मेन्द्रियदशकं संगृह्यते ।

ननु श्रीमत्कालोत्तरे—

शब्दः स्पर्शस्तथा रूपं रसो गन्धश्च पञ्चकम् ।

बुद्धिर्मनस्त्वहंकारः पुर्यष्टकमुदाहृतम् ॥

इति श्रूयते, तत्कथमन्यथा कथ्यते । अद्भ्याऽत एव च तत्रभवता रौमकाण्डेन तत्सूत्रं शक्तत्वपरतया व्याख्यातीत्यलमतिप्रपञ्चेन । तथाऽपि कथं पुनरस्य पुर्यष्टकत्वं भूततन्मात्रबुद्धीन्द्रियकर्मेन्द्रियान्तःकरणसंज्ञैः पञ्च-

१ घ °पक्व मलकर्मणी ईश्वरप्रणवितशा जन्ममृता पुनर्मजन्त्यन्त्ये । पुं । २ क. ख. ग °मेषि पुनर्मजन्त्यन्त्ये । पुं । ३ घ °रणधीहर्मकार° । ४ च. कलान्त । ५ क ग घ °वाऽवस्थि° । ६ घ. °र वा° । ७ क ख ग घ °कलनि° । ८ क °यत्तवि° । ९ च °लभ्यन्ते । १० ख घ कारणादि । ११ क ख ग घ. °न्ते कार° । १२ ख सप्रापते । १३ घ स्परद्यो ग° । १४ क ख ग. घ. क. रामकृष्णे° । १५ घ °रामकर्मणं । १६ घ °प्र पशत्प° । १७ घ °प्र त्रिंशत्तत्त्व वाचकत्° ।

भिर्बर्गस्तत्करणेन प्रधानेन कलादिपञ्चकात्मना वर्गेण चाऽऽरब्धत्वादित्य-
विरोधः । तत्र पुर्यष्टकयुतान्विशिष्टपुण्यसंपन्नान्कांश्चिदनुगृह्य भुवनपति-
त्वंमत्र महेश्वरोऽनन्तः प्रयच्छति । तदुक्तम्-

कांश्चिदनुगृह्य वितरति भुवनपतित्वं महेश्वरस्तेषाम् ॥ इति ।

सकलोऽपि द्विविधः । एककलुपापककलुपभेदात् । तत्राऽऽद्यान्परमे-
श्वरस्तत्परिपाकपरिपाद्या तदनुगुणशक्तिपातेन मण्डल्याद्यष्टादशोत्तरशतं
मन्त्रेश्वरपदं प्रापयति । तदुक्तम्-

शेषा भवन्ति सकलाः कलादियोगाद्दहर्मुखे काले ।

शतमष्टादश तेषां कुरुते स्वयमेव मन्त्रेशान् ॥

तत्राष्टौ मण्डलिनः क्रोधाद्यास्तत्समाश्च वीरेशः ।

श्रीकण्ठः शतरुद्राः शतमित्यष्टादशाम्यधिकम् ॥ इति ।

तत्परिपाकाधिक्यनिरोधेन शक्त्युपसंहारेण दीक्षाकरणेन मोक्षप्रदौ
भवत्याचार्यमूर्तिमास्थाय परमेश्वरः । तदप्युक्तम्-

परिपक्रमलानेतानुत्सादनेहेतुशक्तिपातेन ।

योजयति परे तच्चे स दीक्षयाऽऽचार्यमूर्तिस्थः ॥ इति ।

श्रीमन्मृगेन्द्रेऽपि—

पूर्वं व्यत्यासितस्याणोः पाशजालमपोहति इति ।

व्याकृतं च नारायणकण्ठेन तत्सर्वं तत एवावधार्यम् । अस्मामिस्तु
विस्तरभिया न प्रस्तूयते । अपककलुपान्वञ्जानणून्भोगमाजो विधत्ते
परमेश्वरः कर्मवशात् । तदप्युक्तम्—

बन्धाञ्शेषानपरान्विनियुङ्क्ते भोगभुक्तये पुंसः ।

तत्कर्मणामनुगमादित्येवं कीर्तिताः पशवः ॥ इति ।

अथ पाशपदार्थः कथ्यते । पाशश्चतुर्विधः । मलकर्ममायारोधशक्तिभे-
दात् ।

ननु-शैवागमेषु मुरयं पतिपशुपाशा इति क्रमात्रितयम् ।

तत्र पतिः शिव उक्तः पशवो ह्यणवोऽर्थपञ्चकं पाशाः ॥

इति पाशः पञ्चविधः कथ्यते तत्कथं चतुर्विध इति गण्यते । उच्यते-
बिन्दोर्मापात्मनःशिवतत्त्वपदवेदनीयस्य शिवपदमासिलक्षणपरममुक्तय-

१ क. ख. ग कारणेन । २ क. ख. ग. घ. 'षककलुपा' । ३ क. ग. 'त्व मन्त्र म' ।
४ ग. क. धि । ५ ख. महेश्वर । ६ क. ग. 'शतम' । ७ घ. शतरुद्रः । ८ ड. 'नश' । ९ क. ग.
घ. कीर्तते ।

पेक्षया पाशत्वेऽपि तद्योगस्य विद्येश्वरादिर्पदप्राप्तिहेतुत्वेनापरमुक्तित्वा-
त्पाशत्वेनानुपादानमित्यविरोधः । अत एवोक्तं तत्त्वप्रकाशे—पाशाश्चतु-
र्विधाः स्युरिति—

श्रीमन्मृगेन्द्रेऽपि— . . .

प्रावृत्तीशौ बेलं कर्म मायाकार्यं चतुर्विधम् ।

पाशजालं समासेन धर्मनाम्नैव कीर्तिताः ॥ इति ।

अस्यार्थः—प्रावृणोति प्रकर्षेणाऽऽच्छादयत्यात्मनो दृक्क्रिये इति
प्रावृत्तिः स्वाभाविक्यशुचिर्मलः स च ईष्टे स्वातन्त्र्येणेति ईशः ।

तदुक्तम्—

एको ह्यनेकशक्तिर्वृक्क्रिययोच्छेदको मलः पुंसः ।

तुपतण्डुलवज्जेयस्ताम्राश्रितकालिकावद्वा ॥ इति ।

बलं रोधशक्तिः । अस्याः शिवशक्तेः पाशाधिष्ठानेन पुरुषतिरोधाय-
कत्वादुपचारेण पाशत्वम् । तदुक्तम्—

तासामहं वरा शक्तिः सर्वानुग्राहिका शिवा ।

धर्मानुवर्तनादेव पाश इत्युपचर्यते ॥ इति ।

क्रियते फलार्थभिरिति कर्म धर्माधर्मात्मकं बीजाङ्कुरवत्प्रवाहरूपे-
णानादि । यथोक्तं श्रीमत्किरणे—

यथाऽनादिर्मलस्तस्य कर्माल्पकमनादिकम् ।

यद्यनादिरसं सिद्धं वैचित्र्यं केन हेतुना ॥ इति ।

मात्यस्यां शक्त्यात्मना प्रलये सर्वं जगत्सृष्टौ व्यक्तिमायातीति माया ।
यथोक्तं श्रीमत्सौरभये—

शक्तिरूपेण कार्याणि तल्लीनानि महाक्षये ।

विकृतौ व्यक्तिमायाति सा कार्येण कलादिना ॥ इति ।

यद्यप्यत्र बहु चक्तव्यमस्ति तथाऽपि ग्रन्थभूयस्त्वभयादुपरम्यते । तदि-
त्थं पतिपशुपाशपदार्थास्त्रयः प्रदर्शिताः—

पतिविद्ये तथा विद्या पशुः पाशश्च कारणम् ।

तन्निवृत्ताविति प्रोक्ताः पदार्थाः पट्ट समासतः ॥

१ ग. 'पदाश' । २ क. र. 'तीशोय' । च. 'तीशवलेक' । ३ क. बले' । ४ ग. जाल म' ।
५ प. 'ततम् । इ' । ६ प. 'वृत्ति । स्वा' । ७ ग. 'योत्तद' । ८ क. 'म् । तस्म-
न्माहेश्वरी शक्तिः । ९ र. घ. 'शियाक' । १० घ. 'मात्म' । ११ क. र. 'निरूपे' । १२ घ-
'दिन्य । १३ ल. र. घ. ' । १३ र. घ. 'यान्तिता । १४ क. ग. घ. 'प्रदर्शित ।

इत्यादिना प्रकारान्तरं ज्ञानरत्नावल्यादौ प्रसिद्धम् ।
सर्वं तत एवावगन्तव्यमिति सर्वं समञ्जसम् ॥

इति सर्वदर्शनसंग्रहे शैवदर्शनम् ।

अथ प्रत्यभिज्ञादर्शनम् ॥ ८ ॥

अत्रापेक्षाविहीनानां जडानां कारणत्वं दुष्यतीत्यपरितुष्यन्तो मता-
न्तरमन्विष्यन्तः परमेश्वरेच्छावशादेव जगन्निर्माणं परिघुष्यन्तः स्वसंवेद-
नोपपत्त्याऽऽगमसिद्धप्रत्यगात्मतादात्म्ये नानाविधमानमेयादिभेदाभेदशा-
लिपरमेश्वरोऽनन्यमुराप्रेक्षित्वलक्षणस्वातन्त्र्यमाकृत्वात्मदर्पणे भावात्प्र-
तिबिम्बवदवभासयदिति भणन्तो बाह्याभ्यन्तरचर्याप्राणायामादिक्लेशप्र-
यासकालावैधुर्येण सर्वमुलभमभिनवं प्रत्यभिज्ञामात्रं परापरसिद्धयुपायम-
भ्युपगच्छन्तः परे माहेश्वराः प्रत्यभिज्ञाशास्त्रमभ्यस्यन्ति । तस्येयत्ताऽपि
न्यरूपि परीक्षकैः-

सत्कृत्युक्तिर्विद्युतिर्लघ्वी बृहतीत्युभे विमर्शिन्यौ ।
सहैरणविवरणपञ्चकमिति शास्त्रं प्रत्यभिज्ञायाः ॥

तत्रेदं सूत्रम्—

कथंचिदासाद्य महेश्वरः स्या-
द्दास्यं जनस्याप्युपकारमिच्छन् ।
समस्तसंपत्समव्याप्तिहेतुं
तत्प्रत्यभिज्ञामुपपादयामि ॥ इति ।

कथंचिदिति परमेश्वराभिज्ञगुरुचरणारविन्दयुगलसमाराधनेन परमे-
श्वरवदितेनैवेत्यर्थः । आसाद्येति आ समन्तात्परिपूर्णतया सादयित्वा
स्वात्मोपभोग्यतां निरगलां गमयित्वा तदनेन विदितवेद्यत्वेन परार्थशा-
स्त्रकरणेऽधिकारो दर्शितः । अन्यथा प्रतारणमेव प्रसजेत् । मायोत्तीर्णा
अपि महामायाधिकृता विष्णुविरिञ्चयाद्या यदीयैश्वर्यलिशेनेश्वरीभूताः
स मगवाननवच्छिन्नप्रकाशानन्दस्वातन्त्र्यपरमार्थो महेश्वरः । तस्य

१ क. 'रानन्द' । २ ब. 'वाग्प्रति' । ३ घ. 'लापर्व' । ४ घ. 'मभ्यासते । त' । ५ क. ग.
'यन्त त' । ख. 'त्यन्नः त' । ६ ग. 'मिनागु' । ७ क. 'स्वाधीयमो' । ८ क. ग. 'प्रसज्येत' ।
९ प्रसज्येत ।

दास्यं दीयतेऽस्मै स्वामिना सर्वं यथामिलपितमिति दासः परमेश्वरस्वरूपस्वातन्त्र्यपात्रमित्यर्थः । जनशब्देनाधिकारिविषयनियमाभावः प्रादर्शि, यस्य यस्य हीदं स्वरूपकथनं तस्य तस्य महाफलं भवति प्रधानस्यैव परमार्थफलत्वात् । तथोपदिष्टं शिवदृष्टौ परमगुरुभिर्भगवत्सोमानन्दनाथपादैः—

एकवारं प्रमाणेन शास्त्राद्वा गुरुवाक्यतः ।

ज्ञाते शिवत्वे सर्वस्थे प्रतिपत्त्या वृढात्मना ॥

करणेन नास्ति कृत्यं कापि भावनया सकृत् ।

ज्ञाते सुवर्णे करणं भावैर्नां वा परित्यजेत् ॥ इति ।

अपिशब्देन स्वात्मनस्तदभिन्नतामाविष्कुर्वता पूर्णत्वेन स्वात्मनि परार्थसंपत्त्यतिरिक्तप्रयोजनान्तरावकाशश्च पराकृतः । परार्थश्च प्रयोजनं भवत्येव तल्लक्षणयोगात्, न ह्ययं देवशापः स्वार्थ एव प्रयोजनं न परार्थ इति । अत एवोक्तमक्षपादेन—यमर्थमधिकृत्य प्रवर्तते तत्प्रयोजनमिति । उपशब्दः सामीप्यार्थः, तेन जनस्य परमेश्वरसमीपताकरणमात्रं फलम् । अत एवाऽऽह समस्तेति, परमेश्वरतालाभे हि सर्वा- ह्युपदत्तान्निष्पन्द-मन्यः संपन्ना एव रोहणाचललाभे रत्नसंपद इयं । एव ज्ञानेश्वरतालाभे किमन्यत्प्रार्थनीयम् । तदुक्तमुत्पलाचार्यैः—

भक्तिलक्ष्मीसमृद्धानां किमन्यदुपयोचितम् ।

एनया वा दृष्टिर्द्राणां किमन्यदुपयोचितम् ॥ इति ।

इत्थं पठीसमासपक्षे प्रयोजनं निर्दिष्टम् । बहुमीहिपक्षे तूपायः समस्तस्य बाह्याभ्यन्तरस्य नित्या सुरादेर्या संपत्तिद्धिः, तथात्वप्रकाशः, तस्याः सम्यग्वाप्तिर्यस्याः प्रत्यभिज्ञाया हेतुः सा तथोक्ता, तस्य महेश्वरस्य प्रत्यभिज्ञा प्रतिर्भाभिमुख्येन ज्ञानम् । लोके हि स एवार्थं चैत्र इति प्रतिसंधानेनाभिमुखीभूते वस्तुनि ज्ञानं प्रत्यभिज्ञेति व्यवह्रियते, इहापि प्रसिद्धपुराणसिद्धैर्गमानुमानादिज्ञातपरिपूर्णशक्तिके

१ क. स. दास्यायि° । २ घ. भ्रंशो° । ३ च. 'याऽपि वा । स° । ४ च 'पिमा क° । ५ स. 'वनापि प्रजेत् । ६ । घ 'वनापि प्रजेदिति । ६ घ. 'नां प्रजे' । ७ घ. 'रमसमीपः शर° । ८ क. ग. पदा । ए° । ९ घ. 'व । प° । १० ग. एतत्वा । च. भवत्वा । ११ घ. तूपपादवाप. । स° । १२ क. नीतिकु° । स. घ. नित्यमु° । ग. नीतमु° । १३ स. घ. 'तत्त्वप्र° । १४ घ 'निष्पन्नाभि° । च. 'तिष्पन्नाभि° । १५ घ. 'द्वान्तामानादिपरिज्ञा° । १६ क. स. 'दि परिज्ञा° । ग. 'दि परिज्ञातं प° । घ. 'दिपरिज्ञातं प° ।

परमेश्वरे सति स्वात्मन्यभिमुसीमूते तच्छक्तिप्रतिसंधानेन ज्ञानमुदेति नूनं स एवेश्वरोऽहमिति । तामेनां प्रत्यभिज्ञामुपपादयामि, उपपत्तिः संभवः संबन्धीति *तत्समर्थाचरणेन प्रयोजनव्यापारेण संपादयामीत्यर्थः । यदीश्वरस्वभाव एवाऽऽत्मा प्रकाशते तर्हि किमनेन प्रत्यभिज्ञाप्रदर्शनप्रयासेनेति चेत्तत्रायं समाधिः—स्वप्रकाशतया सततमवमासमानेऽप्यात्मनि मायावशान्द्वागेन प्रकाशने पूर्णतावभासंसिद्धये ह्यक्रियात्मकशक्त्याविष्करणेन प्रत्यभिज्ञा प्रदर्श्यते । तथा च प्रयोगः—अयमात्मा परमेश्वरो भवितुमर्हति ज्ञानक्रियाशक्तिमत्त्वाद्यो यावति ज्ञाता कर्ता च स तावतीश्वरः प्रसिद्धेश्वरवद्राजवद्वाऽऽत्मा च विश्वज्ञाता कर्ता च तस्मादीश्वरोऽयमिति अवयवपञ्चकस्याऽऽश्रयणं मायोवादेन नैयायिकमतस्य कक्षीकौरात् । तदुक्तमुदयकरसूनुना—

- कर्तारि ज्ञातरि स्वात्मन्यादिसिद्धे महेश्वरे ।
अंजडात्मा निषेधं वा +सिद्धिं वा विदधीत कः ॥
किंतु मोहवशादस्मिन्दृष्टेऽप्यनुपलक्षिते ।
शक्त्याविष्करणेनेयं प्रत्यभिज्ञोपदर्श्यते ॥

तथा हि—सर्वेषामिह भूतानां प्रतिष्ठा ×जीवदाधेया ।

ज्ञानं क्रिया च भूतानां जीवतां जीवनें मतम् ॥ ५.
तत्र ज्ञानं स्वतः सिद्धं किर्यां काश्याभिता सती ।
= परैरप्युपलक्ष्येत तस्याऽन्यज्ज्ञानमुच्यते ॥ इति ।
या चैषां प्रतिष्ठा तत्तत्पदार्थक्रमरूपिता ।
अक्रमानन्दचिद्रूपः प्रमाता स महेश्वरः ॥ इति च ।

* तत्समर्थाचरणेनेत्यस्य विवरणं प्रयोजनेति । प्रयोजनयुक्तव्यापारः प्रयोजनव्यापारः सफलानुष्ठानेनेत्यर्थः । घ. पु. टि. । + तस्य पञ्चायवानुमानस्य कक्षीकरणदृष्टीकारात् । × जरता-सिद्धिम् । 1 जीवतामाधयो जीवदाश्रयः । घ. पु. टि. । = काश्याभिता प्रकाशाभितासती वर्तते । घ. पु. टि. । † तयापरैरपि आत्मोपलक्ष्येत तस्याः । घ. पु. टि. ।

१ घ. क. 'मेता प्र' । २ क. ग 'वन्तीति' । ३ च. 'प्रत्यभिज्ञाव्या' । ४ ख. 'शमाने' । ५ घ. ख. 'सतति' । ६ ख. 'त्मश' । ७ ख. 'रः प्रसिद्धः प्र' । ८ क. ग. 'श्वत्रज्ञा' । ख. घ. 'शस्य हा' । ९ क. ख. 'यावदेव नै' । १० ख. 'कंवत्तस्य' । च. 'कपदस्य' । ११ घ. † 'क्षीकरणत्' । १२ क. ख. ग. 'द्वयोक्तं' । १३ घ. 'अयमात्मा' । १४ ख. 'मिज्ञा प्रदर्शते' । घ. 'भिज्ञाप्रद' । १५ घ. 'श्रयः' । १६ घ. 'वनिमित' । १७ घ. 'याकायाश्रयात्' । १८ ख. 'तपान्य' । १९ क. ख. घ. 'रुषिता' ।

सोमानन्दनाथपादैरपि—

सदा शिवात्मना वेत्ति सदा वेत्ति मंदात्मना इत्यादि ।

ज्ञानाधिकारपरिसमाप्तावपि—

तदैक्येन विना नास्ति संविदां लोकपद्धतिः ।

प्रकाशैक्यात्तदेकत्वं मातृकः स इति स्थितः ॥

स एवार्थमृशत्वेन नियतेन महेश्वरः ।

विमर्श एव देवस्य शुद्धे ज्ञानक्रिये यतः ॥ इति ।

विवृतं चामिनवगुणार्थैः—“तमेव भान्तमनुभाति सर्वं तस्य भासा सर्व-
मिदं विभाति ” इति श्रुत्यो प्रकाशचिद्रूपमाहिम्ना सर्वस्य, भावजातस्य
भासकत्वमभ्युपेयते, ततश्च विषयप्रकाशस्य नीलप्रकाशः पीतप्रकाश
इति विषयोपरागभेदाद्भेदः । वस्तुतस्तु देशकालाकारसंकोचवैकल्याद्-
भेद एव स एव चैतन्यरूपः प्रकाशः प्रमातेत्युच्यते । तथा च पठितं
शिवसूत्रेषु—चैतन्यमात्मेति । तस्य चिद्रूपत्वमनवच्छिन्नविमर्शत्वमन्यो-
न्मुखत्वमानन्दैकघनत्वं माहेश्वर्यामिति पर्यायः स एव ह्ययं भावात्मा
विमर्शः शुद्धे पारमार्थिक्यौ ज्ञानक्रिये तत्र प्रकाशरूपता ज्ञानं, स्वतो
जगन्निर्मातृत्वं क्रिया । तच्च निरूपितं क्रियाधिकारे—

एष चाऽऽनन्दशक्तित्वादेवमाभासयत्यसून् ।

भावानिच्छावशादेपां क्रियानिर्मातृतोऽस्य सा ॥ इति ।

उपसंहारेऽपि—

इत्थं तथा घटपटाद्याकारजगदात्मना ।

तिष्ठासोरेवमिच्छैव हेतुकर्तृकृता क्रिया ॥ इति ।

तस्मिन्सतीदमस्तीति कार्यकारणताऽपि या ।

साऽप्यपेक्षाविहीनानां जडानां नोपपद्यते ॥

इति न्यायेन यतो जडस्य न कारणता न वाऽजीश्वरस्य चेतन-
स्यापि तस्मात्तेन तेन जगद्गतजन्मस्थित्यादिभावविकारतत्तद्भेदक्रियासं-
हस्ररूपेण स्थातुमिच्छोः स्वतन्त्रस्य भगवतो महेश्वरस्येच्छैवोत्तरोत्तर-

१ घ. महात्मना । २ घ. रिपति । ३ क ख. घ. 'वायष्ट' । 'वावष्ट' । च. 'यविष्ट' ।
४ क. ख ग घ 'साचार्ये' । ५ क. घ. ग. 'सा च प्र' । ६ घ. 'स्यविमर्शरूप' । ७ च'
'रिगुणरत्नमा' । ८ ख. 'एवाह भा' । ग. 'एवशेह भा' । ९ क. घ. 'हृह भा' । १० क. ग. घ. 'द'
'तवास्य सा । इति । ख. 'द्वत'स्वते । ११ घ. 'न ज' ।

मुच्छूनस्वभावा क्रिया विश्वकर्तृत्वं बोध्यत इति । इच्छामात्रेण जग-
न्निर्माणमित्यत्र घटान्तोऽपि स्पष्टं निर्दिष्टः—

योगिनामपि मृद्धीजे विनैवेच्छावशेन यत् ।

घटादि जायते तत्तत्स्थिरस्वार्थक्रियाकरम् ॥ इति ।

यदि घटादिकं प्रति 'मृदाद्येव परमार्थतः कारणं स्यात्तर्हि कथं
योगीच्छामात्रेण घटादिजन्म स्यात् । अथोच्येतान्य एव मृद्धीजा-
दिजन्या घटाङ्कुरादयो योगीच्छाजन्यास्त्वन्या एवेति तत्रापि बोध्यसे
सामग्रीभेदात्तावत्कार्यभेद इति सर्वजनप्रसिद्धम् । ये तु वर्णयन्ति
नोपादानं विना घटाद्युत्पत्तिरिति योगी त्विच्छया परमाणुन्यापारय-
यन्संघटयतीति तेऽपि बोधनीयाः—यदि परिहृष्टकार्यकारणभावविपर्य-
यो न लभ्येत तर्हि घटे, मृदृण्डचक्रादिवेहे स्त्रीपुरुषसंयोगादि सर्वमपे-
क्ष्येत तथा च योगीच्छासमनन्तरसंजातघटदेहादिसंभवो दुःसमर्थ एव
स्याच्चेतन एव तु तथा भाति मगवान्मूरिभगो महादेवो निर्यत्यनुवर्त-
नोल्लङ्घनघनतरस्यातत्र इति पक्षे न काचिदनुपपत्तिः । अत एवोक्तं
वसुगुप्ताचार्यैः—

निरुपादानसंभारमभिज्ञावेव तन्वते ।

जगच्चित्रं नमस्तस्मै कर्लाश्लाघ्याय शूलिनः ॥ इति ।

ननु प्रत्यगात्मनः परमेश्वरामिन्नत्वे संसारसंबन्धः कथं भवेदिति चेत्त-
त्रोक्तमागमाधिकारे—

एष प्रमाता मायान्धः संसारी कर्मबन्धनः ।

विद्यादिज्ञापितैश्वर्याश्रिद्धनो मुक्त उच्यते ॥ इति ।

ननु प्रमेयस्य प्रमात्रमिन्नत्वे बन्धमुक्तयोः प्रमेयं प्रति को विशेषः ।
अत्राप्युत्तरमुक्तं तत्त्वार्थसंग्रहाधिकारे—

मेयं साधारणं मुक्तः स्वात्माभेदेन भन्यते ।

महेश्वरो यथा बद्धः पुनरत्यन्तभेदवत् ॥ इति ।

१ घ. 'भावक्रिया' । २ च. 'स्वात्मक्रियात्मकमिति' । ३ क ख. ग. घ. 'सवन्त्य ए' । च.
'न्वास्तदन्या' । ४ ख. 'त्विच्छाप' । ५ च. 'दृशका' । ६ च. 'ति भगो मूरिभाग इति भगो म' ।
७ ख. भागो । ८ ख. 'यनयानु' । ९ घ. 'तैनुमुहृद्य घ' । १० घ. 'रस्वभि' । ११ ख. 'मसिता-
वेद्यत' । १२ क. ख. ग. घ. 'गानायाय' । १३ घ. 'विज्ञानता' । १४ ख. 'बद्धमु' । १५ स. 'योः
धो' । १६ ख. 'मुच्यते' ।

नन्वात्मनः परमेश्वरत्वं स्वामाविकं चेन्नार्थः प्रत्यभिज्ञाप्रार्थनया न हि बीजमप्रत्यभिज्ञातं सति सहकारिसाकल्येऽङ्कुरं नोत्पादयति, तस्मात्कस्माद्वाऽऽत्मप्रत्यभिज्ञाने निर्वन्ध इति चेदुच्यते—शृणु तावदिदं रहस्यं, द्विविधा ह्यर्थक्रिया बाह्याङ्कुरादिका प्रमातृविश्रान्तिचमत्कारसारा प्रीत्यादिरूपा च तत्राऽऽद्या प्रत्यभिज्ञानं नापेक्षते, द्वितीया तु तदपेक्षत एव । इहाप्पहमीश्वर इत्येवंभूतचमत्कारसारा परापरसिद्धिलक्षणजीवात्मैकत्वशक्तिविभूतिरूपार्थक्रियेति स्वरूपप्रत्यभिज्ञानमपेक्षणीयम् । ननु प्रमातृविश्रान्तिसारार्थक्रिया प्रत्यभिज्ञानेन विना हृष्टा सती तस्मिन्हृष्टेति क्व हृष्टम् । अत्रोच्यते नायकगुणगुणसंश्रवणप्रवृद्धानुरागा का चन कामिनी मदनविह्वला विरहक्लेशमसहमाना मदनलेखावलम्बनेन स्वावस्थानिवेदनानि विधत्ते, तथा वेगात्तन्निकटमर्त्यपि तस्मिन्नवलोकितेऽपि तदवलोकनं तदीयगुणपरामर्शाभावे जनसाधारणत्वं प्राप्ते हृदयंगमभावं न लभते । यदा तु * मूर्तिवचनात्तदीयगुणपरामर्शं करोति तदा तत्क्षणमेव पूर्णभावमर्त्येति । एवं स्वात्मनि विश्वेश्वरात्मना भासमानेऽपि तन्निर्मासनं तदीयगुणपरामर्शविरहसमये पूर्णभावं न संपादयति यदा तु गुरुचचनादिना सर्वज्ञत्वसर्वकर्तृत्वादिलक्षणपरमेश्वरोत्कर्षपरामर्शो जायते तदा तत्क्षणमेव पूर्णात्मतालामः । तदुक्तं चतुर्थे विमर्शे—

तैस्तैरप्युपयाचितैरुपनंतस्तस्याः स्थितोऽप्यन्तिके
कान्तो लोकसमान एवमपरिज्ञातो न रन्तुं यथा ।
लोकस्यैष तथाऽनपेक्षितगुणः स्वात्माऽपि विश्वेश्वरो
मैवायं निजवैभवाय तावदयं तत्प्रत्यभिज्ञोदिता ॥ इति ।

अभिनवगुप्तादिभिराचार्यैर्विहितप्रतानोऽपि अयमर्थः संग्रहमुपक्रममाणैरस्माभिर्विस्तरभिया न प्रतानित इति सर्वं शिवम् ।

इति सर्वदर्शनसंग्रहे प्रत्यभिज्ञादर्शनम् ।

+ निवृत्तवृत्तिसत्यादिवचनादे वा । घ पु. टि. ।

१ ख 'शा प्रथमया' । २ ख. 'गवे स' । ३ क. 'बन्धन इ' । ग. 'निवन्धन इ' । ४ ख. 'या सा त' । ५ ख. 'ग य' । ६ क. घ. 'टन्त्यपि' । ७ क. 'पि तदी' । घ. 'पि वे तद' । घ. 'पि तमर्श' । ८ ख. घ. 'य ल' । ९ ख. गु. 'दुर्लभ' । १० क. ख. ग. घ. 'नादिना तदी' । ११ घ. 'मध्येति' । १२ क. ख. ग. घ. 'त स' । १३ घ. 'पुण्या' । १४ घ. 'तामावः । त' । १५ ख. 'नत तस्या' । १६ क. ख. ग. घ. 'नैशय' । १७ ख. 'दिदं व' । १८ क. 'मर्थ स' । १९ क. घ. 'निरानन्द' ।

अथ रसेश्वरदर्शनम् ॥ ९ ॥

अपरे माहेश्वराः परमेश्वरतादात्म्यवादिनोऽपि पिण्डस्थैर्ये सर्वाभि-
मता जीवन्मुक्तिः सेत्स्यतीत्यास्थाय ॥ पिण्डस्थैर्योर्पापं पारदादिपदवेद-
नीयं रसमेव संगिरन्ते । रसस्य पारदत्वं संसारपरपारप्रापणहेतुत्वेन ।
तदुक्तम्—

संसारस्य परं पारं दत्तेऽसौ पारदः स्मृतः ॥ इति ।^१

रसार्णवेऽपि—

पारदो गदितो यस्मात्परार्थं साधकोत्तमैः ।

सुप्तोऽयं मत्समो देवि ममं प्रत्यङ्गसंभवः ॥

मम देहरसो यस्माद्रसस्तेनायमुच्यते ॥ इति ।

प्रकारान्तरेणापि जीवन्मुक्तियुक्तौ नेयं वाचोयुक्तिर्युक्तिमतीति
चेन्न पदस्वपि दर्शनेषु देहपातानन्तरं मुक्तेरुक्ततया तत्र विश्वासानुप-
पत्त्या निर्दिचिकित्सप्रवृत्तेरनुपपत्तेः । तदप्युक्तं तत्रैव—

पददर्शनेऽपि मुक्तिस्तु दाशिता पिण्डपातने ।

करामलकवत्साऽपि प्रत्यक्षा नोपलभ्यते ।

तस्मात्तं रक्षयेत्पिण्डं रसैश्चैव रसायनैः ॥ इति ।

गोविन्दभगवत्पादाचार्यैरपि—

इति धनशरीरभोगान्मत्वा नित्यान्सदैव यतनीयम् ।

मुक्तौ सा च ज्ञानात्तच्चाभ्यासात्स च स्थिरे देहे ॥ इति ।

ननु विनश्वरतया दृश्यमानस्य देहस्य कथं नित्यत्वमवसीयत इति
चेन्मैवं मंस्थाः पादकौशिकस्य शरीरस्यानित्यत्वेऽपि रसाभ्रकपदाभिलष्य-
हरगौरीमृष्टिजातस्य नित्यत्वोपपत्तेः ।

तथा च रसहृदये—

ये चात्यक्तशरीरा हरगौरीमृष्टिजान्तरं प्राप्ताः ।

बन्धास्ते रससिद्धा मन्त्रगणः किंकरो येषाम् ॥ इति ।

तस्माज्जीवन्मुक्तिं समीहमानेन योगिना प्रथमं दिव्यतनुर्विधेया ।
हरगौरीमृष्टिसंयोगजनितत्वं च रसस्य हरजत्वेनाभ्रकस्य गौरीसंभवत्वेन
तत्तदात्मकत्वमुक्तम्—

१ घ. 'पायय' । २ घ 'ता. । बन्धास्ते । ३ घ मुक्तास्ते । ४ घ 'टिजान्तरत्वं
हरगौरीसंयोगजनितत्वं र' । ५ च. 'योऽमीषडिष्टया ।

अन्नकस्तव चीजं तु मम चीजं तु पारदः ।

अनयोर्मेलनं देवि मृत्युदारिद्र्यनाशनम् ॥ इति ।

अत्यल्पमिदमुच्यते, देवदैत्यमुनिमानवादिषु बहवो रससामर्थ्यादिव्यं देहमाश्रित्य जीवन्मुक्तिमाश्रिताः श्रूयन्ते रसेश्वरसिद्धान्ते—

देवाः केचिन्महेशाद्या देव्याः काव्यपुरःसराः ।

मुनयो बालखिल्याद्या नृपाः सोमेश्वरादयः ॥

गोविन्दभगवत्पादाचार्यो गोविन्दनायकः ।

चर्वटिः कपिलो व्यालिः कांपालिः कन्दलायनः ॥

एतेऽन्ये बहवः सिद्धा जीवन्मुक्ताश्चरन्ति हि ।

तनुं रसमयीमाप्य तद्ग्रात्मककथाचणाः ॥ इति ।

अयमेवोस्यार्थः परमेश्वरेण परमेश्वरीं प्रति प्रपञ्चितः—

कर्मयोगेण देवेशि प्राप्यते पिण्डधारणम् ।

रसश्च पवनश्चेति कर्मयोगो द्विधा स्मृतः ॥

मूर्छितो हरति व्याधीन्मृतो जीवयति स्वयम् ।

बद्धः खेचरतां कुर्याद्रसो वायुश्च भैरवि ॥ इति ।

मूर्छितस्वरूपमप्युक्तम्—

नानावर्णो मवेत्सूतो विहाय घनचापलम् ।

लक्षणं दृश्यते यस्य मूर्छितं तं वदन्ति हि ॥

आर्द्रत्वं च घनत्वं च तेजो गौरवचापलम् ।

पस्यैतानि न दृश्यन्ते तं विद्यान्मृतसूतकम् ॥ इति ।

अन्यत्र बद्धस्वरूपमप्यम्यधायि—

अक्षतश्च लघुद्रावी तेजस्वी निर्मलो गुरुः ।

स्फोटनं पुनरावृत्ती बद्धसूतस्य लक्षणम् ॥ इति ।

ननु हरगौरीमृष्टिसिद्धी पिण्डस्थैर्यमांस्थानुं पायते तस्मिन्द्विरेव कथमिति चेन्न, अष्टादशसंस्कारवशात्तदुपपत्तेः । तदुक्तमाचार्यः—

तस्य हि साधनविधौ मुधियां प्रतिकर्मनिर्मलाः प्रथमम् ।

अष्टादश संस्कारा विजातव्याः प्रयत्नेन ॥ इति ।

१ घ. 'घोऽमी' इति टादा । २ घ. 'परंतिः' । ३ घ. 'रपाटिः' । ४ घ. 'नवीं प्राप्य तपा-
नानोऽपचारणः' । ५ घ. 'वार्धः' । ६ घ. 'तस्य' । ७ घ. 'नात्तानुं' । ८ घ. 'मृष्टः'
प्रथमः । म' ।

तेच संस्कारा निरूपिताः-

स्वेदनमर्दनमूर्च्छनस्थापनपातननिरोधनियमाश्च ।

दीपनगगनग्रासप्रमाणमथ जारणा पिधानम् ॥

गर्भेण्वृत्तिबाह्यवृत्तिकारणसरागंसारणाश्चैव ।

क्रामणवेधौ भक्षणमटादशधेति रसकर्म ॥ इति ।

तत्प्रपञ्चस्तु गोविन्दभगवत्पादाचार्यसर्वज्ञरामेश्वरमहाराकप्रभृतिभिः
प्राचीनैराचार्यैर्निरूपित इति ग्रन्थभूयस्त्वमयादुदास्यते ।

न च रसशास्त्रं धातुवादाथमेवेति मन्तव्यं देहवेधद्वारा मुक्तेरेव पर-
मप्रयोजनत्वात् । तदुक्तं रसाणवे-

लोहवेधस्त्यया देव यद्वत्तं परमीशितः ।

तं देहवेधमाचक्ष्व येन स्यात्त्वेचरी गतिः ॥

यथा लोहे तथा देहे कर्तव्यः सूतकः संता ।

समानं कुरुते देवि प्रत्ययं देहलोहयोः ।

पूर्वं लोहे परीक्षेत पश्चाद्देहे प्रयोजयेत् ॥ इति ।

ननु साञ्चिदानन्दात्मकपरतत्त्वस्फुरणादेव मुक्तिसिद्धौ किमनेन दिव्य-
देहसंपादनप्रयासेनेति चेत्तदेतद्वार्ता वार्ताशरीरालाभे तद्वाताया अयो-
गात् ॥

तदुक्तं रसहृदये-

गलितानल्पविकल्पः सर्वाध्वविवक्षितश्चिदानन्दः ।

स्फुरितोऽप्यस्फुरिततनोः करोति किं जन्तुवर्गस्य ॥ इति ।

यं जरया जर्जरितं कांशश्वासादिदुःखविशदं च ।

योग्यं तं न सभाधौ प्रतिहतवृद्धीन्द्रियप्रसरम् ॥

बालः षोडशवर्षो विषयरसास्वादलम्पटः परतः ।

यातविकेको वृद्धो मर्त्यः कथमाभ्रयान्मुक्तिम् ॥ इति ।

ननु जीवत्वं नाम संसारित्वं तद्विपरीतत्वं मुक्तत्वं, तथा च परस्पर-
विरुद्धयोः कथमेकायतनत्वमुपपन्नं स्यादिति चेत्तदनुपपन्नं विकल्पानुप-
पत्तेः । मुक्तिस्तावत्सर्वतीर्थकरसंमता, सा किं ज्ञेयपदे निविशते न वा

१ क. ताः तदुक्तमाचार्यैः । तस्य हि स्वे । २ क. गर्भे दु । ३ क. ख. घ. "गक्षार" ।
४ घ. "यस्तः प" । च. यदर्थमुपवर्धितः । ५ क. सताम् । ६ ख. "सह दे" । ७ ख. भलाभात् ।
८ घ. "ति । यजर" । ९ क. ख. पजरया । १० घ. वात्सा । ११ क. ख. ग. "दायन" ।

चरमे शशाविपाणकल्पा स्यात्, प्रथमे न जीवनं वर्जनीयमजीवतो ज्ञातु-
त्वानुपपत्तेः । तदुक्तं रसेश्वरसिद्धान्ते—

रसाङ्कमेयमार्गोक्तो जीवमोक्षोऽस्त्यधोमनाः ।

प्रमाणान्तरवादेर्षु युक्तिभेदावलम्बिषु ।

ज्ञानज्ञेयमिवं विद्धि सर्वमन्त्रेषु संमतम् ।

न जीवञ्ज्ञास्यति ज्ञेयं यदतोऽस्त्येव जीवनम् ॥ इति ।

न चेदमवृष्टचरमिति मन्तव्यं विष्णुस्थामिमतानुसारिभिर्नृपञ्चास्यैश-
रीरस्य नित्यत्वोपपादनात् ।

तदुक्तं साकारसिद्धौ—

सच्चिन्नित्यनिजाचिन्त्ययुगानन्दैकविग्रहम् ।

नृपञ्चास्यमहं वन्दे श्रीविष्णुस्वामिसंमतम् ॥ इति ।

नन्वेतत्सावयवं रूपवद्वमासमानं नृकण्ठीरवाङ्गं सदिति न संगच्छत
इत्यादिनाऽऽक्षेपपुरःसरं सनकादिप्रत्यक्षं सहस्रशीर्षा पुरुष इत्यादि-
श्रुतितमद्भुतं बालकमम्बुजेक्षणं चतुर्भुजं शङ्खगदाद्युधमित्यादिपुराण-
लक्षणेन प्रमाणत्रयेण सिद्धं नृपञ्चाननाङ्गं कथमसत्स्यादिति । सदादीनि
विशेषणानि गर्भश्रीकान्तमिश्रैर्विष्णुस्वामिचरणपरिणतान्तःकरणैः प्रति-
पादितानि । तस्मादस्मदिष्टदेहनित्यत्वमत्यन्ताद्दृष्टं न भवतीति पुरुषार्थ-
कौमुदकैः पुरुषैरेष्टव्यम् ।

अत एवोक्तम्—

आयतनं विद्यानां मूलं धर्मार्थकाममोक्षाणाम् ।

श्रेयः परं किमन्यच्छरीरमजरामरं विहायैकम् ॥ इति ।

अजरामरीकरणसमर्थश्च रसेन्द्र एव तदाह—

एकोऽसौ रसरामः शरीरमजरामरं कुरुते ॥ इति ।

किं घर्ष्यते रसस्य माहात्म्यं दर्शनस्पर्शनादिनाऽपि महत्फलं भवति ।
तदुक्तं रसार्णवे—

१ अ. ग. घ. 'मे जी' । २ ग. 'न नपर्जनीयमजोविनो ज्ञा' । ३ क. ग. 'वनो ज्ञा' । घ. 'वने ज्ञा' । ४ घ. 'क्षोऽन्यथा तु न । प्र' । ५ ख. इत्यधो मनः । क. ग. इत्यधो मनः । ६ घ. 'पु मुक्ति' । ७ ख. सिद्धि' । ८ घ. व. 'वंतन्त्रे' । ९ क. ख ग. म् । नाजी' । घ. 'म् । नाजीवय- शास्यधि शे' । १० क. 'शास्यसि शे' । ख. शास्यविशे । ११ ग. ज्ञेये । १२ ख. प्रद' । १३ क. ख. विशुद्धा' । १४ घ. 'इत्यनिल' । १५ क. ख. 'तिमत्तम' । ग. घ. 'तिः तम' । घ. 'तिसमर्तं व' । १६ घ. माणेन व वि' । १७ ख. 'कामैः पु' । १८ घ. 'इत्यजितग्योतिष्ठिहादिदर्शनादिफ' ।

दर्शनात्स्पर्शानात्तस्य मक्षणात्स्मरणादपि ।
 +पूजनाद्भक्त्यानाञ्च दृश्यते पद्भिर्धुं फलम् ॥
 केदारादीनि लिङ्गानि पृथिव्यां यानि कानिचित् ।
 तानि दृष्ट्वा तु यत्पुण्यं तत्पुण्यं रसदर्शनात् ॥ इत्यादिना ।

अन्यत्रापि—

काश्यादिसर्वलिङ्गेभ्यो रसलिङ्गार्चनं शिवम् ॥ इति ।
 प्राप्यते येन तैलिङ्गं भोगारोग्याभृतप्रदम् ॥ इति ।

रसनिन्दायाः प्रत्यवायोऽपि दर्शितः—

प्रमादाद्भक्तनिन्दायाः श्रुतावेनं स्मरेत्सुधीः ।
 द्राक्त्यजेन्नन्दकं नित्यं निन्दया पूरिताशुभम् ॥ इति ।

तस्मादस्मदुक्तया रीत्या दिव्यं देहं संपाद्य भोगाभ्यासवशात्परतत्त्वे दृष्टे
 पुरुषार्थप्राप्तिर्भवति । तदा—

भूयुगमध्यगतं यच्छिखिविद्युत्सूर्यवज्जगद्भासि ।
 केपां चित्पुण्यदृशामुन्मीलति चिन्मयं ज्योतिः ॥
 परमानन्दैकरसं परमं ज्योतिःस्वभावमाविकल्पम् ।
 विगलितसकलकेशं ज्ञेयं शान्तं स्वसंवेद्यम् ॥
 तस्मिन्नाधाय मनः स्फुरदखिलं चिन्मयं जगत्पश्यन् ।
 उत्सन्नकर्मबन्धो ब्रह्मत्वमिहैव चाऽऽप्नोति ॥

श्रुतिश्च—“ रसो वै सः, रसं होवायं लब्ध्वाऽऽनन्दी भवति” इति ।

तदित्यं भवेदन्न्दुःखभरतरणोपायो रस एवेति सिद्धम् । तथा च
 रसस्य परब्रह्मणा साम्यमिति प्रतिपादकः श्लोकः—

यः स्यात्प्रावरणाविमोचनधियां साध्यः प्रकृत्या पुनः
 संपन्नः सहते न दीव्यति परं वैश्वानरे जाग्रति ।
 जातो यद्यपरं न वेदयति च स्वस्मात्स्वयं द्योतते
 यो ब्रह्मैव स दैन्यसंसृतिभयात्पायादसौ पारदः ॥ इति ।

इति सर्वदर्शनसंग्रहे रसेश्वरदर्शनम् ।

+ पूजनाद्भक्त्यानाञ्च प. पु. द्वि. ।

१ क. न. ग. 'नि च । २ घ. 'शिवरा इति । प्रा. । ३ प. 'वेनाच्छिखः । प्रा. । ४ व.
 तमित्यं बोधरो । ५ क. 'धृतामाम् । इ. । ६ क. ग. 'न्दायां धुं । ७ क. ग. 'निहया । स. प.
 निरया । ८ घ. 'रमण्ये । ९ स. स्वयं वे । १० क. ख. 'बद्धो ब्र' । ११ घ. वे दैन्य' । १२ स.
 'न्यभवदु' । १३ प. भवते ।

इह खलु निखिलप्रेक्षावन्निसर्गप्रतिकूलवेदनीयतयां निखिलात्मसंवेदनसिद्धं दुःखं जिहासंस्तद्धानोपायं जिज्ञासुः परमेश्वरसाक्षात्कारमुपायमांकलति ।

यदा चर्मवदाकाशं वेष्टयन्तीह मानवाः ।

तदा शिवमविज्ञाय दुःखस्यान्तो भविष्यति ॥

इत्यादिवचननिचयप्रामाण्यात्परमेश्वरसाक्षात्कारश्च श्रवणमननमावनाभिर्मावनीयः । यदाह—

आर्गमेनानुमानेन ध्यानाभ्यासवलेन च ।

त्रिधा प्रकल्पयन्प्रज्ञां लभते योगमुत्तमम् ॥ इति ।

तत्र मननमनुमानाधीनम्, अनुमानं च व्याप्तिज्ञानाधीनं व्याप्तिज्ञानं च पदार्थविवेकसापेक्षम् । अतः पदार्थपट्टकम्, 'अथातो धर्मं व्याख्यास्यामः' इत्यादिकायां दशलक्षण्यां कणमक्षेण भगवता व्यवस्थापितं तत्राऽऽह्निकद्वयात्मके प्रथमेऽध्याये समवेताशेषपदार्थकथनमकारि । तत्रापि प्रथमाह्निके जातिमन्निरूपणं, द्वितीयाह्निके जातिविशेषयोर्निरूपणम् । आह्निकद्वययुक्ते द्वितीयेऽध्याये द्रव्यनिरूपणं, तत्रापि प्रथमाह्निके भूतविशेषणलक्षणं, द्वितीये दिक्कालप्रतिपादनम् । आह्निकद्वययुक्ते तृतीय आत्मान्तःकरणलक्षणं, तत्राप्यात्मलक्षणं प्रथमे, द्वितीयेऽन्तःकरणलक्षणम् । आह्निकद्वययुक्तचतुर्थे शरीरतदुपयोगिविवेचनं तत्रापि प्रथमे तदुपयोगिविवेचनं द्वितीये शरीरविवेचनम् । आह्निकद्वययुक्ते पञ्चमे कर्मप्रतिपादनं, तत्रापि प्रथमे शरीरसंबन्धिकर्मचिन्तनं द्वितीये मानसकर्मचिन्तनम् । आह्निकद्वयशालिनि षष्ठे श्रौतधर्मनिरूपणं, तत्रापि प्रथमे दानप्रतिग्रहधर्मविवेकः । द्वितीये चातुराश्रम्योचितधर्मनिरूपणम् । तथाविधे सप्तमे गुणसमवायप्रतिपादनं, तत्रापि प्रथमे बुद्धिनिरपेक्षगुणप्रतिपादनं, द्वितीये तत्सापेक्षगुणप्रतिपादनं समवायप्रतिपादनं च । अष्टमे निर्धिकल्पकसाविक-

१ क. ग. प. 'साक्षात्' । २ च 'या पर' । ३ क. ग. 'द्वि' । ४ क. ग. प. 'हासतस्त' । ख. 'हासुस्त' । ५ क. 'हास्ये प' । ६ क. ग. प. 'मावन्त्यति' । ख. 'मावन्त्यति' । ७ क. ग. 'नियम्' । यी. 'क. ग. 'पयो ना' । ८ प. 'स्वदेप्रह' । ९ प. 'म्' । आह्निकद्वयानुक्ते द्विविधेऽध्याये भूतविशेषविशेषणप्रतिपादनम् । तत्रापि । १० ख. प. 'इत्यात्मके तु' । ११ ट. 'षष्ठापि' । १२ प. 'ये सापरण' । १३ प. ग. 'नस्यदिह' ।

एकप्रत्यक्षप्रमाणचिन्तनम् । नवमे बुद्धिविशेषप्रतिपादनम् । दशमेऽनुमान-
भेदप्रतिपादनम् । तत्रोद्देशो लक्षणं परीक्षा चेति त्रिविधाऽस्य शास्त्रस्य
प्रवृत्तिः । ननु विभागापेक्षया चातुर्विधे वक्तव्ये कथं त्रिविध्यमुक्तमिति
चेन्मैवं संस्थाः । विभागस्य विशेषोद्देश एवान्तर्भावात् । तत्र द्रव्यगुण-
कर्मसामान्यविशेषसमवाया इति पदेव ते पदार्था इत्युद्देशः । किमत्र
क्रमनियमे कारणम्, उच्यते—समस्तपदार्थापतनत्वेन प्रधानस्य द्रव्यस्य
प्रथममुद्देशोऽनन्तरं गुणत्वोपाधिना सकलद्रव्यवृत्तेर्गुणस्य तदनु सामा-
न्यवत्त्वसाम्यात्कर्मणः पश्चात्तत्रितयाश्रितस्य सामान्यस्य तदनन्तरं
समवायाधिकरणस्य विशेषस्यान्तेऽवशिष्टस्य समवायस्येति क्रमनि-
यमः । ननु पदेव पदार्था इति कथं कथ्यते, अभावस्यापि सद्भावादिति
चेन्मैवं बोधैः । नत्रर्थानुलिखितधीविषयतयां पडेवेति विवाक्षितत्वात् ।
तथाऽपि कथं पडेवेति नियम उपपद्यते विकल्पानुपपत्तेः । तथाहि निय-
मव्यवच्छेद्यं प्रमितं न वा, प्रमितत्वे कथं निषेधः । अप्रमितत्वे कथंतरां न
हि कश्चित्प्रेक्षावान्मूषिकविषाणं प्रतिपेक्षुं र्थतते, ततश्चानुपपत्तेर्नो नियम
इति चेन्मैवं मापिठाः सप्तमतया प्रमिते *अन्धकारादौ मायत्वंस्य
भावतया प्रमिते शक्तिरसंख्यादौ सप्तमत्वस्य च निषेधादिति कृतं
विस्तरेण ।

तत्र द्रव्यादित्रितयस्य द्रव्यत्वादिर्जातिलक्षणम् । द्रव्यत्वं नाम गग-
नारविन्दसमवेतत्वे सति नित्यगन्धासमवेतत्वम् । गुणत्वं नाम समवायि-
कारणासमवायिकारणाभिन्नसमवेतसत्तासाक्षाद्वाप्यजातिः । कर्मत्वं नोम
नित्यसमवेतत्वंसहितसत्तासाक्षाद्वाप्यजातिः । सामान्यं तु प्रध्वंसप्रति-
योगित्वरहितमनेकसमवेतम् । विशेषो नामान्योन्याभावविरोधिसामान्य-
रहितः समवेतः । समवायस्तु समवायरहितः संबन्ध इति पण्णां लक्ष-
णानि व्यवस्थितानि ।

* सप्तमभावपदार्थमाशङ्क्य निराकरोति अन्यकारादावित्यादि ।

१ क. अ. ग. 'बो रेशरूपत्वोद्देश' । घ. 'बो रेशरूपत्वदुरेश' । च. 'बो रेशरूपत्वेनोद्देश' । २ घ.
क. 'यामाया इ' । ३ क. 'दा धोपपतनत्वेन । स 'दायापतनत्वेन । ४ अ. 'साधर्मात्क' । ५ अ.
'ति । न' । ६ क. घ. 'तत्रार्थो' । घ. 'च. 'तत्रार्थोक्ति' । ७ क. अ. ग. घ. 'या भावरूपतष्ठा
व' । ८ अ. ग. यतेत । ९ घ. 'तेन नि' । १० घ. 'त्वस्याभा' । ११ घ. 'किसादर्यादौ ।
१२ अ. 'रगसमवे' । १३ घ. 'मवेतासमवायिकारणसम' । १४ क. 'रणास' । ग. 'रणस' ।
१५ च. नामानि । १६ ग. घ. 'नित्यास' । १७ घ. 'त्वरदि' ।

द्रव्यं नवविधं पृथिव्यतेजोवाष्वाकाशकालदिगात्ममनांसीति । तत्र पृथिव्यादिचतुष्टयस्य पृथिवीत्वादिजातिर्लक्षणम् । पृथिवीत्वं नाम पाक-
जरूपसमानाधिकरणद्रव्यत्वसाक्षाद्द्रव्याप्यजातिः । अप्त्वं नाम सरित्साग-
रसमवेतत्वे सति सलिलसमवेतं सामान्यम् । तेजस्त्वं नाम चन्द्रचामी-
करसमवेतत्वे सति ज्वलनसमवेतं सामान्यम् । वायुत्वं नाम त्वगिन्द्रिय-
समवेतद्रव्यत्वसाक्षाद्द्रव्याप्यजातिः । आकाशकालदिशामेकैकत्वात्पर-
जात्यभावे पारिभाषिक्यस्तिस्रः संज्ञा भवन्ति आकाशः कालो दिगिति ।
संयोगार्जन्यजन्यविशेषगुणसमानाधिकरणविशेषाधिकरणमाकाशम् । वि-
मुत्वे सति दिगसमवेतपरत्वासमवायिकारणाधिकरणः कालः । अका-
लत्वे सत्यविशेषगुणा महती दिक् । आत्ममनसोरात्मत्वमनस्त्वे । आत्म-
त्वं नामामूर्तसमवेतद्रव्यत्वापरजातिः । मनस्त्वं नाम द्रव्यसमवायिका-
रणत्वरहिताणुसमवेतद्रव्यत्वापरजातिः । रूपरसगन्धस्पर्शसंख्यापरिमाण-
पृथक्त्वसंयोगविभागपरत्वापरत्वबुद्धिसुखदुःखेच्छाद्वेषप्रयत्नाश्च कण्ठो-
क्ताः सप्तदश च शब्दसमुच्चिता गुरुत्वद्रव्यत्वस्नेहसंस्कारां*वृष्टशब्दाः
सत्तैवेत्येवं चतुर्विंशतिगुणाः । तत्र रूपादिशब्दान्तानां रूपत्वादिजातिर्ल-
क्षणम् । रूपत्वं नाम नीलसमवेतगुणत्वापरजातिः । अनया दिशा
शिष्टानां लक्षणानि द्रष्टव्यानि । कर्म पञ्चविधम्, उत्क्षेपणोवक्षेपणाकुञ्च-
नप्रसारणगमनभेदात् । भ्रमणरेचनादीनां गमन एवान्तर्भावः । उत्क्षेपणा-
दीनामुत्क्षेपणत्वादिजातिर्लक्षणम् । तत्रोत्क्षेपणं नामोर्ध्वदेशसंयोगास-
मवायिकारणैर्प्रमेयसमवेतकर्मत्वापरजातिः । एवमेवक्षेपणादीनां लक्षणं
कर्तव्यम् । सामान्यं द्विविधं परमपरं च, परं सत्ता । द्रव्यगुणसमवेता, गुण-
कर्मसमवेता वै, अपरं द्रव्यत्वादितल्लक्षणं प्रागेवोक्तम् । विशेषाणामनन्त-
त्वात् । समवायस्य चैकत्वाद्दिभागो न संभवति । तल्लक्षणं च प्रागे-
वार्षादि ।

* अट्टं पर्यापनी ।

१ घ. 'ति द्रव्य सं' । २ क. 'ति ज्ञान सं' । घ. 'ति ज्ञानसं' । घ. 'तिज्वालासं' । ३ ग. 'तत्त्वे
सति सं' । ४ ग. 'जन्मसं' । ५ क. ग. घ. 'त्य सं' । ६ घ. ग. 'मामूर्तसं' । ग. 'मामूर्त सं' ।
७ ग. 'रास्य' । ८ क. ग. घ. 'त द्रव्यसं' । ९ क. घ. ग. घ. 'वाप्ये' । १० घ.
'योगसं' । ११ क. घ. 'ण प्रलयसं' । ग. घ. 'णसं' । १२ क. घ. ग. 'मरसे' । १३ घ. ग.
घ. 'ण कर्म सं' । १४ घ. 'मनाप्रसं' । १५ क. वाक्यपरं सं । १६ क. ग. दृष्टव्यादि । १७ घ.
ग. 'शक्तदि' । १८ घ. 'शरीरं दि' ।

द्वित्वे च पाकजोत्पत्तौ विभागे च विभागजे ।
यस्य न स्वलिता बुद्धिस्तं वै वैशेषिकं विदुः ॥

इति आमाणकस्य सद्भावाद्द्वित्वाद्युत्पत्तिप्रकारः प्रदर्श्यते । तत्र प्रथममिन्द्रियार्थसंनिकर्षस्तस्मादेकत्वसामान्यज्ञानं, ततोऽपेक्षाबुद्धिः, ततो द्वित्वोत्पत्तिस्ततो द्वित्वसामान्यज्ञानं तस्माद्द्वित्वगुणज्ञानं ततः संस्कारः । तदाह-

आदाविन्द्रियसंनिकर्षघटनादेकत्वसामान्यधी-
रेकत्वोभयगोचरा मतिरतो द्वित्वं ततो जायते^१ ।
द्वित्वत्वप्रमितिस्ततो नु परंतो द्वित्वप्रमानन्तरं
द्वे द्रव्ये इति धीरियं निगदिता द्वित्वोदयप्रक्रिया ॥ इति ।

द्वित्वादेरपेक्षाबुद्धिजन्यत्वे किं प्रमाणम्, अत्राऽऽहुराचार्याः-अपेक्षा-
बुद्धिर्द्वित्वादेरुत्पादिका भवितुमर्हति व्यञ्जकत्वानुपपत्तौ तेनानुविधीय-
मानत्वात् । शब्दं प्रति संयोगवदिति । वयं तु ब्रूमो द्वित्वादिकमेकत्वद्र-
यविषयानित्यबुद्धिव्यङ्ग्यं न भवति अनेकाश्रितगुणत्वात्पृथक्त्वादिव-
दिति ।

निवृत्तिक्रमो निरूप्यते-अपेक्षाबुद्धित एकत्वसामान्यज्ञानस्य
द्वित्वोत्पत्तिसमकालं निवृत्तिः, अपेक्षा बुद्धेर्द्वित्वसामान्यज्ञानाद्द्वित्वगु-
णबुद्धिसर्मसमयं द्वित्वस्यापेक्षाबुद्धिनिवृत्तेर्द्रव्यबुद्धिसमकालगुणबुद्धे-
र्द्रव्यबुद्धितः संस्कारोत्पत्तिसमकालं द्रव्यबुद्धेस्तदनन्तरं संस्कारोदिति ।
तथा च संग्रहश्लोकाः-

आदावपेक्षाबुद्ध्या हि नश्यदेकत्वजातिधीः ।
द्वित्वोदयसमं पश्चात्सा च तज्जातिबुद्धितः ॥
द्वित्वारयगुणधीकाले ततो द्वित्वं निवर्तते ।
अपेक्षाबुद्धिनाशेन द्रव्यधीजन्मकालतः ॥
द्रव्यबुद्धिर्द्रव्यबुद्ध्या संस्कारोत्पत्तिकालतः ।
गुणबुद्धिश्च संस्काराविति नौशक्रेण मतः ॥ इति ।

१ क. ख. ग. 'तो द्वित्वसा' । २ घ. द्वित्वसामान्यज्ञानमुत्पद्यते । ततो द्वित्वनिर्विकल्पक-
ज्ञानं तस्मा' । ३ च. 'ते । एकरवप्र' । ४ क. 'रतो द्वि' । ५ ङ. घ. 'पत्ते । तेना' । ६ क. ख.
श. घ. '७ च. 'कत्ता सा । ८ घ. 'मकालं द्वि' । ९ ख. ग. घ. च. 'काल गु' । १० घ. 'मुद्धितः ।
गुणबुद्धित' । ११ घ. 'बुद्धितः, द्रव्यबुद्धेस्व' । १२ घ. 'रादीति । १३ घ. नामक' ।

बुद्धेर्बुद्धचन्तरविनाश्यत्वे संस्कारविनाश्यत्वे च प्रमाणं विवादाध्या-
सितानि ज्ञानानि उत्तरोत्तरकार्यविनाश्यानि क्षणिकविभुविशेषगुण-
त्वात्, शब्दवत् । द्रव्यारम्भकसंयोगप्रतिद्वंद्विविभागजनककर्मसमकाल-
मेकत्वसामान्यचिन्तया, आश्रयनिवृत्तेरेव द्वित्वनिवृत्तिः कर्मसमकालम-
पेक्षाबुद्धिचिन्तनादुभयामिति संक्षेपः ।

अपेक्षाबुद्धिर्नाम विनाशकविनाशप्रतियोगिनी बुद्धिरिति बोद्धव्यम् ।
अथ द्यणुकनाशमारभ्यं कतिभिः क्षणैः पुनरन्यद्द्यणुकमुत्पद्य
रूपादिमद्भवतीति जिज्ञासायामुत्पत्तिप्रकारः कथ्यते—नोदनादिक्रमेण
द्यणुकनाशः, नष्टे द्यणुके परमाणावग्निसंयोगाच्छ्यामादीनां निवृत्तिः,
निवृत्तेषु श्यामादिषु पुनरन्यस्मादग्निसंयोगाद्द्रक्तादीनामुत्पत्तिः, उत्पन्नेषु
रक्तादिषु अदृष्टवदात्मसंयोगात्परमाणी द्रव्यारम्भणाय क्रिया, तथा
पूर्वदेशाद्विभागः, विभागेन पूर्वदेशसंयोगनिवृत्तिः, तस्मिन्निवृत्ते
परमाण्वन्तरेण संयोगोत्पत्तिः, संयुक्ताभ्यां परमाणुभ्यां द्यणुकारम्भः,
आरब्धे द्यणुके कारणगुणादिभ्यः कार्यगुणादीनां रूपादीनामुत्पत्तिरिति
यथाक्रमं नव क्षणाः । दशक्षणादिप्रकारान्तरं विस्तरमयान्नेह प्रतन्यते ।
इत्थं पीलुपाकप्रक्रिया पिठरपाकप्रक्रिया तु नैयायिकधीसंमता ।

विभागजविभागो द्विविधः कारणमात्रविभागजः कारणाकारणवि-
भागजश्च । तत्र प्रथमः कथ्यते—कार्यव्याप्ते कारणे कर्मोत्पन्नं यदाऽ-
वयवान्तराद्विभागं विधत्ते न तदाऽऽकाशादिदेशाद्विभागः । यदा
त्वाकाशादिदेशाद्विभागः, न तदाऽवयवान्तरादिति स्थिति नियमः कर्मणो
गगनविभागाकर्तृत्वस्य द्रव्यारम्भकसंयोगविरोधिविभागारम्भकत्वेन
धूमस्य धूमध्वजवर्गेणैव व्यभिचारानुपलम्भात् । ततश्चावयवकर्मावय-
वान्तरादेव विभागं करोतीति नाऽऽकाशादिदेशात् । तस्माद्विभागाद्-
द्रव्यारम्भकसंयोगनिवृत्तिः । ततः कारणाभावात्कार्याभाव इति
न्यायादवयवनिवृत्तिः, निवृत्तेऽवयविनि तत्कारणयोरवयवयोर्वर्तमानो
विभागः कार्यविनाशविशिष्टं कालं स्वतन्त्रं याऽवयवमपेक्ष्य सक्रिय-

१ क. 'पणु' । २ घ. 'न्यहातवि' । ३ घ. 'नादेकरवमानान्यचिन्तायास्ते परस्परं
मुदोपसुन्दन्यायेनोभा' । ४ क. 'भ्य पुनः क' । ५ ख. 'कियादि' । ६ घ. 'पणु' । ७ घ.
प्रसृतं । ८ क. घ. 'भानां रू' । ९ क. ख. ग. यदव' । घ. 'यदवयवन्तराविभा' । १० क. 'न्तरा-
विभा' । ख. 'न्तादिभा' । ११ घ. 'तदवयवन्तरादेसि' । १२ क. 'पि स्थि' । १३ क. 'भागः
क' । ख. ग. घ. 'भागक' । १४ घ. कवे । १५ क. ख. घ. 'वर्ग' । १६ घ. 'वर्गमान' । १७
ख. 'वर्गानि' ।

स्यैवावयथस्य कार्यसंयुक्तादाकाशदेशाद्विभागमारभते न निष्क्रियस्य
कारणामावात् । द्वितीयस्तु हस्ते कर्मोत्पन्नमययवान्तराद्विभागं कुर्व-
दाकाशादिदेशेभ्यो विभागानारभते, ते कारणाकारणविभागाः कर्म यां
दिशं प्रति कार्यारम्भामिमुखतामपेक्ष्य कार्याकार्यविभागमारभते यथा
हस्ताकाशविभागाच्छरीराकाशविभागः । न चासौ शरीरक्रियाकार्यस्त-
दा तस्य निष्क्रियत्वात्, नापि हस्तक्रियाकार्यः, व्यधिकरणस्य कर्मणो
विभागकर्तृत्वानुपपत्तेः । अतः पारिशेष्यात्कारणाकारणविभागस्तस्य
कारणत्वमङ्गीकरणीयम् ।

यद्वादि अन्धकारादौ भावत्वं निषिध्यत इति तदसंगतं तत्र
चतुर्धा विधावसंभवात् । तथाहि द्रव्यं तम इति माहाः । वेदान्तिनश्च
मणन्ति आरोपितं नीलरूपमिति श्रीधराचार्याः । आलोकज्ञानामाव
इति प्रामाण्यैकदेशिनः । आलोकाभाव इति नैयायिकादय इति
चेत्तत्र द्रव्यत्वपक्षो न घटते विकल्पानुपपत्तेः । द्रव्यं भवदन्धकारं
द्रव्याद्यन्यतममन्यद्वा नाऽऽद्यः । यत्रान्तर्भावोऽस्य तस्य यावन्तो
गुणास्तावद्गुणकत्वप्रसङ्गात् । न च तमसो द्रव्यबहिर्भावे इति सांप्रतं
निर्गुणस्य तस्य द्रव्यत्वासंभवेन द्रव्यान्तरत्वस्य सुतरामसंभवात् । ननु
तमालस्यामलत्वेनोपलभ्यमानं तमः कथं निर्गुणं स्यादिति, नीलं नम
इतिवद्भ्रान्तिरेवेत्यलं वृद्धैर्विधया । अत एव नाऽऽरोपितरूपं तमोऽ-
धिष्ठानभ्रत्ययमन्तरेणाऽऽरोपायोगात्, बाह्यालोकसहकारिरहितस्य चक्षुषो
रुपारोपे सामर्थ्यानुपलम्भाच्च । न चायमचाक्षुषः प्रत्ययः, तदनु-
विधानस्यानन्यथासिद्धत्वात् । न च अविधिप्रत्ययवेद्यत्वायोगो भाव
इति सांप्रतं प्रलयविनाशावधीनादियु व्यभिचारात् । अत एव
नाऽऽलोकज्ञानामावः, अभावस्य प्रतियोगिग्राहकेन्द्रियग्राह्यत्वनिय-

* विमत तम. भावो भावतुमर्हति न जानुषीषिषप्रत्ययवेषत्वाददत्तवदिति । घ.पु टि. ।

१ घ. 'काशादिभागदे' । २ घ. 'ते कारणाकारणविभाग. क' । ३ ड. 'मुल ता' । ४ घ.
'कारणाकारणवि' । ५ घ 'ते' । तां दिश प्रति कार्याकार्यविभागमारभत । यी ६ च. गस्व ।
७ क. ख. ग. घ. 'यम' । ८ घ. 'ति प्रमा' । ९ ख. घ. 'काराप्रत्य वृषिष्यात्' । १० च तत्र ।
११ ख 'व' । सभवतीति घा' । १२ घ. 'ति चेत्तदस्य गन्धा देव्यात्तस्य नीलरूपस्य तमिवृत्ती निवृत्ते ।
अथनील तम इतिगतेः कागतरिचित्तेशीलं न' । १३ च. 'द्वयीदया' । १४ घ. 'तनीलह' । १५ क.
'यत्वं न भवोभावाव इ' । ख. 'यत्वेनाभावत्वायोग इ' । ग. 'यत्वं योषो भाव इ' । घ. 'यत्वेन
भावोना इ' । च. यत्वं न चान प्रयोगामावादिति । १६ ख. घ. 'धालेयु । १७ क. 'वितिमा' ।

मेने मानसत्वप्रसङ्गात् । तस्मादालोकोभाव एव तमः, न चामावे मावधर्माध्यारोपो दुरुपपादः, दुःखामावे सुखत्वारोपस्य संयोगामावे विमागत्वामिमानस्य च दृष्टत्वात् । न चाऽऽलोकाभावस्य घटाद्यभाववद्रूपवद्भावत्वेनाऽऽलोकसापेक्षचक्षुर्जन्यज्ञानविषयत्वं स्यादित्येपितत्त्वं यदग्रहे^१ यदपेक्षं चक्षुस्तदभावग्रहेऽपि तदपेक्षत इति न्यायेनाऽऽलोकग्रह आलोकापेक्षाया अभावेन तदभावग्रहेऽपि तदपेक्षाया अभावात् । न चाधिकरणग्रहणावश्यंभावः, अभावप्रतीतावधिकरणग्रहणावश्यंभावानङ्गीकारादपरथा निवृत्तः कोलाहल इति शब्दप्रध्वंसः प्रत्यक्षो न स्यादिति अप्रामाणिकं तव वचनं परम् । तत्सर्वभूमिसंधाय भगवान्कण्ठादः प्रणिनाय सूत्रं द्रव्यगुणकर्मनिष्पत्तिवैधर्म्यादभावस्तम इति प्रत्ययवेद्यत्वेनापि निरूपितम् ।

अभावस्तु निषेधमुखप्रमाणगम्यः सप्तमो निरूप्यते—स *चासमवायत्वे सत्यसमवायः संक्षेपतो द्विविधः । संसर्गाभावान्योन्याभावमेवात् । संसर्गाभावोऽपि त्रिविधः, प्राक्प्रध्वंसात्यन्ताभावमेवात् । तत्रानित्योऽनादितमःप्रागभावः । उत्पत्तिमानाविनाशी प्रध्वंसः प्रतियोग्याश्रयोऽभावोऽत्यन्ताभावः । अत्यन्ताभावव्यातिरिक्तत्वे सत्यनवधिरभावोऽन्योन्याभावः । नन्योन्याभाव एवात्यन्ताभाव इति चेदहो राजमार्ग एव भ्रमः । अन्योन्याभावो हि तादात्म्यप्रतियोगिकः प्रतिषेधः । यथा घटः पटात्मा न भवतीति संसर्गप्रतियोगिकः प्रतिषेधोऽत्यन्ताभावः, यथा वायौ रूपसंबन्धो नास्तीति । न चास्य पुरुषार्थोपायिकत्वं नास्तीत्याशङ्कनीयं दुःखात्यन्तोच्छेदापरपर्यायनिःश्रेयसरूपत्वेन परमपुरुषार्थत्वात् ॥

इति सर्वदर्शनसंग्रह औलुक्यदर्शनम् ।

अथाक्षपाददर्शनम् ॥ ११ ॥

तत्त्वज्ञानाद्दुःखात्यन्तोच्छेदलक्षणं निश्रेयसं भवतीति+समानतन्त्रेऽपि

*भवतिरूपित । घ. पु. टि. । +समवायादिसंबन्धशून्यत्वे सति संबन्धवानित्यर्थः । घ.पु.टि. ।
† न्यायतन्त्रे ।

१ घ. 'न भवत्व' । २ घ. 'हेऽपि य' । ३ घ. 'नप्रत्ययत्वाद्दृष्टान' । ४ क. घ. घ. 'निकरय य' । ५ क. ग. घ. 'कानादः' । ६ क. ख ग. 'म्याद्भाव' । ७ क. ख. 'गान्यो' ।
८ घ. 'दकल' ।

प्रतिपादितं तदाह सूत्रकारः प्रमाणप्रमेयेत्यादितत्त्वज्ञानान्निःश्रेयसाधि-
गम इति । इदं न्यायशास्त्रस्याऽऽदिमं सूत्रं न्यायशास्त्रं च पञ्चाध्याया-
त्मकं, तत्र प्रत्यध्यायस्याऽऽह्लिकद्वयम् । तत्र प्रथमाध्यायस्य प्रथमाह्निके
भगवता गीतमेन प्रमाणादिपदार्थनवकलक्षणनिरूपणं विधाय द्वितीये
यादादिसप्तपदार्थलक्षणनिरूपणं कृतम् । द्वितीयस्य प्रथमे संशयपरीक्षणं
प्रमाणचतुष्टयाप्रामाण्यशङ्कानिराकरणं च । द्वितीयेऽर्थापत्त्यादेरन्तर्भा-
वनिरूपणम् । तृतीयेस्य प्रथमे आत्मशरीरेन्द्रियार्थपरीक्षणं, द्वितीये
बुद्धिमनःपरीक्षणम् । चतुर्थस्य प्रथमे प्रवृत्तिदोषप्रेत्यभावफलदुःखापवर्ग-
परीक्षणं, द्वितीये दोषानिमित्तकत्वानिरूपणम्, अवयव्यादिनिरूपणं च ।
पञ्चमस्य प्रथमे जातिभेदनिरूपणं, द्वितीये निग्रहस्थानभेदनिरूपणम् ।

मानार्थानां भेदसिद्धिरिति न्यायेन प्रमाणस्य प्रथममुद्देशे तदनुसारेण
लक्षणस्य कथनीयतया प्रथमोद्दिष्टस्य प्रमाणस्य प्रथमं लक्षणं कथ्यते—
साधनाश्रयाव्यतिरिक्तत्वे सति प्रमाव्याप्तं प्रमाणम्, एवं च प्रतितन्त्र-
सिद्धान्तसिद्धं परमेश्वरप्रामाण्यं संगृहीतं भवति, यच्चकथत्सूत्रकारः,
मन्त्रायुर्वेदप्रामाण्यवच्च तत्प्रामाण्यमाप्तप्रामाण्यादिति । तथा च न्याय-
पारावारपारदृश्या विश्वविरयातंकीर्तिरुदयनाचार्योऽपि कुसुमाञ्जली
चतुर्थे स्तबके—

भितिः सम्पदपरिच्छित्तिस्तद्वृत्ता च प्रमातृता ।

तदयोगव्यवच्छेदः प्रामाण्यं गीतमे मते ॥ इति ।

साक्षात्कारिणि नित्ययोगिनि परद्वारानपेक्षास्थितौ

भूतार्थानुभवे निविष्टनिश्चिप्रस्ताविधस्तुक्रमः ।

लेशाहटिनिमित्तदुष्टिविगमभ्रष्टशङ्कातुपः

शङ्कोन्मेपकलङ्किभिः किमपरैस्तन्मे प्रमाणं शिवः ॥ इति ।

तच्चतुर्विधं प्रत्यक्षानुमानोपमानशब्दभेदात् । प्रमेयं द्वादशप्रकारम् ।
आत्मशरीरेन्द्रियार्थबुद्धिमनःप्रवृत्तिदोषप्रेत्यभावफलदुःखापवर्गभेदात् ।
अनवधारणात्मकं ज्ञानं संशयः । स त्रिविधः, साधारणधर्मासाधारणध-

१ ग. 'मणाप्र' । २ घ 'यनाहि' । ३ क ख घ. णम् । द्वि । ४ घ. 'यप्र' । ५ ख. 'ध
प्रय' । ६ ख न प्रथ' । ७ ख घ 'माणव्या' । ८ च 'रमप्रामा' । ९ क ख. ग घ. 'अनयपा' ।
१० ग 'त एक ति ह' । ११ च 'पि न्यायकु' । १२ घ. 'स्तानिके वस्तुनि । ले' । १३ क 'स्तु
वर्मे वे' । ख 'स्तुनि ले' । ग 'स्तुनि ले' । १४ घ 'तदहटि' । १५ च 'प्रमाया योद्धेः प्रतिभासते
१ त प्रमेय तद्यद्ग ।

मविप्रतिपत्तिलक्षणभेदात् । यमधिकृत्य प्रवर्तन्ते पुरुषास्तत्प्रयोजनम्,
तद्विविधं दृष्टादृष्टभेदात् । व्याप्तिसंवेदनभूमिर्दृष्टान्तः, स द्विविधः ।
साधर्म्यवैधर्म्यभेदात् । प्रामाणिकत्वेनाभ्युपगतोऽर्थः सिद्धान्तः, स चतु-
र्विधः । सर्वतन्त्रप्रतितन्त्राधिकरणाभ्युपगमभेदात् । परार्थानुमानवाक्यै-
कदेशोऽवयवः, स पञ्चविधः प्रतिज्ञाहेतुदाहरणोपनयनिगमनभेदात् ।
व्याप्यारोपे^१ व्यापकारोपस्पर्कः । स चैकादशविधः, व्याघातात्माश्रयेत-
रेतराश्रयचक्रकाश्रयानवस्थाप्रतिबन्धिकल्पनालाघवकल्पनागौरवोत्सर्गा-
पवादवैजात्यभेदात् । यथार्थानुभवपर्याया प्रमितिर्निर्णयः । स चतुर्विधः,
साक्षात्कृत्यनुमित्युपमितिशाब्दभेदात् । तत्त्वनिर्णयफलः कथाविशेषो
वादः । उभयसाधनवती विजिगीषुकथा जल्पः । स्वपक्षस्वार्थनाहीनः
कथाविशेषो वितण्डा । कथा नाम वादिप्रतिवादिनोः पक्षप्रतिपक्षपरि-
ग्रहः । असाधको हेतुत्वेनाभिमतो हेत्वाभासः । स पञ्चविधः, सव्यभि-
चारविरुद्धप्रकरणसमसाध्यसमातीतकालभेदात् । शब्दावृत्तिव्यत्ययेन
प्रतिषेधहेतुश्छलं तत्रिविधम्, अभिधानतात्यर्थोपचारव्यत्ययवृत्तिभेदात् ।
स्वव्याघातकमुत्तरं जातिः, सा चतुर्विंशतिविधा । साधर्म्यवैधर्म्यात्क-
र्पापकर्षवैर्ण्यवैर्ण्यविकल्पसाध्यप्राप्त्यप्राप्तिप्रसङ्गप्रतिदृष्टान्तानुत्पात्तिसंश-
यप्रकरणाहेत्वर्थापत्तिविशेषापन्नुपलब्ध्यनुपलब्धिनित्यानित्यकार्यसमभे-
दात् । पराजयानिमित्तं निग्रहस्थानं तद्वाविंशतिप्रकारं, प्रतिज्ञाहा-
निप्रतिज्ञान्तरप्रतिज्ञाविरोधप्रतिज्ञासंन्यासहेत्वन्तरार्थान्तरानिरर्थकाविज्ञा-
तार्थापार्थकाप्राप्तकालन्यूननाधिकपुनरुक्ताननुमापणाज्ञानाप्रतिभाविक्षेप-
मतानुज्ञापर्यन्तुयोज्योपेक्षणनिरनुयोज्यानुयोगापसिद्धान्तहेत्वाभासभेदात् ।
अत्र सर्वान्तर्गाणिकस्तु विशेषस्तत्र शास्त्रे विस्पष्टोऽपि विस्तरामिया न
प्रस्तूपते ।

ननु प्रमाणादिपदार्थपोडशके प्रतिपाद्यमाने कथमिदं न्यायशास्त्रमिति
व्यपदिश्यते सत्यं तथाऽप्यसाधारण्येन व्यपदेशा भवन्तीति न्यायेन
न्यायस्य परार्थानुमानापरपर्यायस्य सकलविद्यानुग्राहकतया सर्वकर्मानु-
ष्ठानसाधनतया प्रधानत्वेन तथा व्यपदेशो युज्यते । तर्थाऽप्राणि सर्वज्ञेन

१ य. 'णकारणभे' । २ स. ग. य. 'वेण व्या' । ३ स. ना गी' । ४ य. 'पनहीनक' । ५
य. सन्दर्भ' । ६ क. 'वातिग' । रा. ग. य. 'शक्तिः हा' । ७ य. 'वर्णावर्णव' । ८ स. य. 'रन्दे'
• य. 'वैभे' । ९ स. 'ज्यो नु' । १० य. 'धा च. स' । य. 'दा वष' ।

सोऽयं परमो न्यायो विप्रतिपन्नपुरुषप्रतिपादकत्वात् । तथा प्रवृत्तिहेतुत्वा-
च्चेति पक्षिलस्वामिना च । सेयमान्वीक्षिकी विद्या प्रमाणादिभिः पदार्थैः
प्रविभज्यमाना—

प्रदीपः सर्वविद्यानामुपायः सर्वकर्मणाम् ।

आश्रयः सर्वधर्माणां विद्योद्देशे परीक्षिता ॥ इति ।

ननु तत्त्वज्ञानान्निःश्रेयसं भवतीत्युक्तं तत्र किं तत्त्वज्ञानादनन्तरमेव
निःश्रेयसं संपद्यते नेत्युच्यते किंतु तत्त्वज्ञानाद्दुःखजन्मप्रवृत्तिदोषमिध्या-
ज्ञानानामुत्तरोत्तरापाये तद्वन्तरापायादपवर्गं इति । तत्र मिध्याज्ञानं
नामानात्मनि देहादावात्मबुद्धिः, तदनुकूलेषु रागः, तत्प्रतिकूलेषु द्वेषः,
वस्तुतस्त्वात्मनः प्रतिकूलमनुकूलं वा न किञ्चित्समस्ति परस्परानुबन्ध-
त्वाच्च रागादीनां मूढो रंज्यति रक्तो मुह्यति मूढः कुप्यति कुपितो
मुह्यतीति ततस्तैर्दोषैः प्रेरितः प्राणी प्रतिपिञ्चानि शरीरेण
हिंसास्तेयादीन्याचरति, वाचाऽनृतादीनि मनसा परद्रोहादीनि
सेयं पापरूपा प्रवृत्तिरधर्ममावहतीति । शरीरेण प्रशस्तानि दान-
परपरित्राणादीनि वाचा हितसत्यादीनि मनसाऽहिंसादीनि सेयं पुण्य-
रूपा प्रवृत्तिर्धर्मः । सेयमुर्मयी वृत्तिस्ततः स्वानुरूपं प्रशस्तं निन्दितं वा
जन्म पुनः शरीरादेः प्रादुर्भावः, तस्मिन्सति प्रतिकूलवेदिनीयतया वास-
नात्मकं दुःखं भवति । त इमे मिध्याज्ञानादयो दुःखान्ता अवि-
च्छेदेन प्रवर्तमानाः संसारशब्दार्थो घटीचक्रवन्निरवधिरनुवर्तते । यदा
कश्चित्पुरुषधैरेयः पुराकृतसुकृतपरिपाकवशादाचार्योपदेशेन सर्वमिदं
दुःखार्थतनं दुःखानुपक्तं च पश्यति तदा तत्सर्वं हेतुत्वेन बुध्यते । ततस्त-
न्निवर्तकमविद्यादि निवर्तयितुमिच्छति, तन्निवृत्त्युपायश्च तत्त्वज्ञानमिति
कंस्यचिञ्चतसृमिर्विद्यामिर्विमक्त प्रमेयं भावयतः सम्यग्दर्शनपद्वेदनी-
यतया तत्त्वज्ञानं जायते, तत्त्वज्ञानान्मिध्याज्ञानमपैति मिध्याज्ञानापाये
दोषा अपयान्ति, दोषापाये प्रवृत्तिरपैति, प्रवृत्त्यपाये जन्मापैति, जन्मा-

१ घ न्यायो निरूपिते । वि° । २ ख 'रुपायं प्र°' । घ 'इयं प्रति प्र°' । ३ ख विद्या ।
४ क ग 'चित्त्वम°' । ख 'चित्तवम°' । घ 'चिद्वस्तवित्' । ५ क ख ग घ रञ्जति । ६ घ
'धर्मोऽनुकूलरागादिभिस्तैः प्रेरितो धर्म°' । ७ क ख ग घ 'घाऽजिपाहा°' । ८ ख 'यीप्रवृ°' ।
घ 'यी प्रवृत्ति स्ता°' । ख ग 'ति स्ता°' । ९ च 'न्य सपायति पु°' । १० च 'रादेर्जन्म प्रा°' ।
११ च 'पाबाधना°' । १२ च 'टीयश्च' । १३ क ग ग 'यत्त दु°' । १४ ख य १५ क
ख ग घ कश्चिद् ।

पाये दुःखमत्यन्तं निवर्तते । साऽऽत्यन्तिकी निवृत्तिरपवर्गः । निवृत्तेरा-
त्यन्तिकत्वं नाम निर्वर्त्यसजातीयस्य पुनस्तत्रानुत्पाद इति । तथा च
पारमर्ष सूत्रम्—'दुःखजन्मप्रवृत्तिदोषमिथ्याज्ञानानामुत्तरोत्तरापाये तद-
नन्तराभावाद्पवर्गः' इति ।

ननु दुःखात्यन्तोच्छेदोऽपवर्ग इत्येतदेद्यापि* कैफोणिगुडापितं वर्तते
तत्कथं सिद्धवत्कृत्य व्यवहियत इति चेन्मैवं, सर्वेषां मोक्षवादिनामपव-
र्गदशायामात्यन्तिकी दुःखनिवृत्तिरस्तीत्यस्यार्थस्य सर्वतन्त्रसिद्धान्तसि-
द्धतया घण्टापथत्वात् । नह्यप्रवृत्तस्य दुःखं प्रत्यापद्यत इति कश्चि-
र्त्सपद्यते । तथा हि आत्मोच्छेदो मोक्ष इति माध्यमिकमते दुःखोच्छेदोऽ-
स्तीत्येतावत्तावदविवादम् । अथ मन्येथाः शरीरादिवदात्माऽपि दुःखहे-
तुत्वादुच्छेद्य इति तन्न संगच्छते विकल्पानुपपत्तेः । किमात्मा ज्ञानसं-
तानो विवक्षितः, तदतिरिक्तो वा । प्रथमे न विप्रतिपात्तिः । कः खल्वनुकूल-
माचरति प्रतिकूलमाचरेत् । द्वितीये तस्य नित्यत्वे निवृत्तिरशक्यविधा-
नैव, प्रवृत्त्यनुपपत्तिश्चाधिकं वृषणं न खलु कश्चित्प्रेक्षावानात्मनस्तु का-
माय सर्वं प्रियं भवतीति सर्वतः प्रियतमस्याऽऽत्मनः समुच्छेदाय प्रयतते,
सर्वो हि प्राणी मुक्तं इति व्यवहरति । ननु धर्मनिवृत्तौ निर्मलज्ञानोदयो
महोदय इति विज्ञानवादिवादे + सामान्यभावः सामानाधिकरण्यानुपप-
त्तिश्च । भावनाच्चतुष्टयं हि तस्य कारणमपीष्टं तच्च क्षणमङ्गपक्षे
स्थिरैकाधारासंभवाद्बहुधनाभ्यासादिवदनासादितप्रकर्षं न स्फुटमभिज्ञान-
मभिजनयितुं प्रभवति सोपपूर्वस्य ज्ञानसंतानस्य बद्धत्वे निरुपप्लवस्य
च मुक्तत्वे यो बद्धः स एव मुक्त इति सामानाधिकरण्यं न संगच्छते ।
आवरणमुक्तिर्मुक्तिरिति जैनजनाभिमतोऽपि मार्गो न निर्गतो निरर्गलः ।
अङ्ग भवान्पृष्टो व्याचष्टां किमावरणं ? धर्माधर्मभ्रान्तय इति चेद्विप्रमेव ।
अथ देहमेवाऽऽवरणं तथा च तन्निवृत्तौ पञ्जरान्मुक्तस्य शुक्रस्पेवाऽऽत्मनः
सततोर्ध्वगमनं मुक्तिरिति चेत्तदा वक्तव्यं किमयमात्मा मूर्तोऽमूर्तो वा ।

* कया युकायाः अत्यन्तगुडापितम् । प. पु. । + सामान्यभावे । प. पु. टि. ।

१ च. 'की दुःखनि' । २ ख. 'निवृत्त' । ३ ख. 'रापायाद' । ४ ख. ग. प. 'वादिति दुः' ।
५ प. 'दभिधाधिकवेषाणाम्' । ६ क. ग. 'कपोणाम्' । ख. 'कपोणायिष्ठं प्रव' । ७ प. 'के शक्तिः' ।
८ । ९ क. ख. प. 'प्रत्याप' । १० ख. 'सिद्धवत्प्रवृत्तानुपपत्तिश्चा' । ११ ख. 'नी इति धर्मणि मु' ।
१२ ख. 'कवेत्य' । १३ क. ख. ग. प. ननु । १४ प. 'दहा' । १५ प. 'गो निरर्गतो नमिर' ।
१६ ख. 'विसर्ग' । १७ ख. 'वया कि' ।

प्रथमे निरवयवः सावयवो वा, निरवयवत्वे निरवयवो मूर्तः परमाणुरिति परमाणुलक्षणापत्त्या परमाणुधर्मवदात्मधर्माणामतीन्द्रियत्वं प्रसज्येत् । सावयवत्वे यत्सावयवं तदन्तित्यमिति प्रतिबन्धवलेनानित्यत्वापत्तौ कृतप्रणाशाकृताभ्यागमौ निष्प्रतिबन्धौ प्रसरेताम् । अमूर्तत्वे गमनमनुपपन्नमेव चलनात्मिकायाः क्रियाया +मूर्तप्रतिबन्धात्पारतन्त्र्यं बन्धः स्वातन्त्र्यं मोक्ष इति । चार्वाकपक्षेऽपि स्वातन्त्र्यं दुःखनिवृत्तिश्चेद्विवाद ऐश्वर्यं चेत्सातिशयतया सहस्रक्षतया च प्रेक्षावर्ता नामिमतम् । प्रकृतिपुरुषान्यत्वख्यातौ प्रकृत्युपरमे पुरुषस्य स्वरूपेणावस्थानं मुक्तिरिति सांख्याख्यातेऽपि पक्षे दुःखोच्छेदोऽभ्युपेयते, विवेकज्ञानं पुरुषाश्रयं प्रकृत्याश्रयं वेति एतावदवशिष्यते । तत्र पुरुषाश्रयमिति न श्लिष्यते पुरुषस्य कौटस्थ्यात्स्थाननिरोधापातान्नापि प्रकृत्याश्रयः, अचेतनत्वात्तस्याः । किं च प्रकृतिः प्रवृत्तिस्वभावा निवृत्तिस्वभावा वा, आद्येऽनिर्मोक्षः स्वभावस्यानपायात् । द्वितीये संप्रति संसारोऽस्तमियात् । नित्यनिरतिशयसुखाभिव्यक्तिर्मुक्तिरिति महत्सर्वज्ञाद्याभिमतेऽपि दुखनिवृत्तिरभिमतैव परंतु नित्यसुखं न प्रमाणपद्धतिमध्यास्ते । श्रुतिस्तत्र प्रमाणमिति चेन्न योग्यानुपलब्धिबाधिते तदनवकाशादवकाशो वा ग्रावंप्लावेऽपि तथा भावप्रसङ्गात् । ननु सुखाभिव्यक्तिर्मुक्तिरिति पक्षं परित्यज्य दुःखनिवृत्तिरेव मुक्तिरिति स्वीकारः क्षीरं विहायाऽऽरोचकग्रस्तस्य *सौवीररुचिमनुभवतीति चेत्तदेतन्नाटकपक्षपातितं त्वद्वच इत्युपेक्ष्यते । सुखस्य सातिशयतया प्रत्यक्षतया बहुप्रत्यनीकाक्रान्ततया साधनप्रार्थनापरिक्रिष्टतया च दुःखाविनामूर्तत्वेन विषानुपक्तमधुवद्दुःखपक्षनिक्षेपात् । नन्वेकमनुसंधितसतोऽपरं प्रच्यवत इति न्यायेन दुःखवत्सुखमित्युच्छिद्यत इति अकाम्योऽयं पक्ष इति चेन्मैवं मंस्थाः सुखसंपादने दुःखसाधनबाहुल्यानुपङ्गनियमेन तप्तायःपिण्डे तपनीयतुद्ध्या प्रव-

* व्याप्तिबलेन घ. पु. टी. + मूर्तसंबन्धात् । × भारनालकसौवीरमित्यमरः । घ. पु. ।

१ ख. या निरवयवो । २ ख. प्रसज्येत् । घ. प्रसज्येत् । ३ घ. दगत । ४ घ. 'चदि' कलासद्वतः मुकेदुर्निरूपत्वापत्तेः । प्र । ५. 'वदनुपादेयतयेव इथात् । प्र । ५ क. 'तामभि । ६ ख. घ. 'दोऽस्त्येव वि' । घ. 'दोऽस्त्येववि' । ७ घ. 'रथ्यावस्था' । ८ क. 'तिमावत' । ९ घ. 'ति भादृ' । १० घ. 'तिमपवत्प' । ११ घ. 'वर्ण' । १२ घ. 'तयोपलम्भावकात्प्र' । १३ घ. 'नुभावयती' । न. 'नुरतीति' । १४ क. ख. ग. सवृद्धतया । घ. सदक्षतया । १५ घ. ग. 'धन' । १६ ख. घ. 'कमव्युच्छि' ।

तन्मानेन साम्यापातात् । तथा हि न्यायोपार्जितेषु विषयेषु कियन्तः सुख-
खद्योताः कियन्ति दुःखदुर्दिनानि, अन्यायोपार्जितेषु तु यद्भविष्यति
तन्मनसाऽपि चिन्तयितुं न शक्यमित्येतत्त्वानुभवंमप्रच्छादयन्तः सन्तो
विदां कुर्वन्तु, विदां वरा भवन्तः । तस्मात्परिशेषात्परमेश्वरानुग्रहवशा-
च्छ्रवणादिक्रमेणाऽऽत्मतत्त्वसाक्षात्कारवतः पुरुषधौरेयस्य दुःखनिवृत्ति-
रात्यन्तिकी निःश्रेयसमिति निरवद्यम् ।

नन्वीश्वरसद्भावे किं प्रमाणं प्रत्यक्षमनुमानमागमो वा, न तावदत्र
प्रत्यक्षं क्रमते रूपादिरहितत्वेनातीन्द्रियत्वात्, नाप्यनुमानं तद्यातिलि-
ङ्गामावात्, नाऽऽगमो विकल्पासहत्वात् । किं नित्योऽवगमयत्यनित्यो
वा । आद्येऽपसिद्धान्तापातः । द्वितीये परस्पराभयापातः । उपमानादिक-
मशक्यशङ्कं नियतविषयत्वात् । तस्मादीश्वरः शशविषाणायत इति
चेत्तदेतन्न चतुरचेतसां चेतसि चमत्कारमाविष्करोति । विवादास्पदं
नगसागरादिकं सकर्तृकं कार्यत्वात्कुम्भवत् । न चापमसिद्धो हेतुः,
सावयवत्वेन तस्य सुसाधनत्वात् । ननु किमिदं सावयवत्वम्, अध्यवसं-
योगित्वम्, अवयवसमवायित्वं वा । नाऽऽद्यः, गगनादौ व्यभिचारात् ।
न द्वितीयः, तन्तुत्वादावनैकान्त्यात् । तस्मादनुपपन्नमिति चेन्मैव वादीः
समवेतद्रव्यत्वं सावयवत्वमिति निरुक्तेर्वक्तुं शक्यत्वात् । अवान्तरमहत्त्वेन
वा कार्यत्वानुमानस्य सुकरत्वात् । नापि विरुद्धो हेतुः साध्यविपर्ययव्या-
प्तेरमावात् । नाप्यनैकान्तिकः पक्षादन्यत्र वृत्तेरदर्शनात् । नापि काला-
त्ययोपदिष्टः, बाधकानुपलम्भात् । नापि सत्प्रतिपक्षः प्रतिभटादर्शनात् ।
ननु नगादिकमर्तृकं शरीराजन्यत्वाद्गगनवदिति चेन्नैतत्परीक्षाक्षममीक्ष्यते
न हि कठोरकण्ठीरवस्य कुरङ्गशावः प्रतिभटो भवति, अजन्यत्वस्यैव
समर्थतया शरीराविशेषणवैयर्थ्यात् । तर्ह्यजन्यत्वमेव साधनमिति चेन्ना-
सिद्धेः । नापि सोपाधिकत्वशङ्काकलङ्काङ्कुरः संभवी, अनुकूलतर्कसंभवात् ।
यद्यप्यमकर्तृकः स्यात्कार्यमपि न स्यादिह जगति नास्त्येव तत्कार्यं नाम
यत्कारकचक्रमवैधीर्याऽऽत्मानमासाद्येदित्येतद्विवादम् । तत्र सर्वं कर्तृवि-

१ ख. 'ममवच्छा' । २ ख. 'स्मात्परमे' । ३ घ. 'गङ्गीयमतद्विप' । ४ ख. 'सङ्गमवि' ।

५ ख. घ. 'स्य सा' । ६ घ. 'त्ययापदिष्टः सात्त्वानावसाध' । ७ क. ख. ग. 'शःपाथ' । ८ ख.

'इमावः । ९ क. ख. 'सिद्धे ना' । ग. 'सिद्धे ना' । १० घ. 'वशेयमात्मा' ।

शेषोपहितमर्यादं कर्तृत्वं चेतरेकारकाप्रयोज्यत्वे सति सकलकारकप्रयो-
कृत्वलक्षणं ज्ञानचिकीर्षाप्रयत्नाधारत्वम् । एवं च कर्तृव्यावृत्तस्तदुपहि-
तसमस्तकारकव्यावृत्तावकारणकार्योत्पादप्रसङ्ग इति स्थूलः प्रमादः ।
तथां निरटङ्कि शंकरकिंकरेण-

अनुकूलेन तर्केण सनाथे सति साधने ।

साध्यव्यापकतामङ्गात्पक्षे नोपाधिसंभवः ॥ इति ।

यदीश्वरः कर्ता स्यात्तर्हि शरीरी स्यादित्यादिप्रतिकूलतर्कजातं जाग-
र्तांति चेदीश्वरसिद्धयसिद्धिभ्यां व्याघातात् । तदुदितमुद्यमेन-

आगमादेः प्रमाणत्वे बाधनादनिषेधनम् ।

आमासत्वे तु सैव स्यादाश्रयासिद्धिरुद्धता ॥ इति ।

न च विशेषविरोधः शक्यशङ्कः, ज्ञातत्वाज्ञातत्वविकल्पपराहृतः स्यात् ।

तदेतत्परमेश्वरस्य जगन्निर्माणे प्रवृत्तिः किमर्था स्वार्था परार्था वा,
आद्येऽपीष्टप्राप्त्यर्थाऽनिष्टेपरिहारार्था वा । नाऽऽद्यः, अवातसकलकामस्य
तदनुपपत्तेरतएव न द्वितीयः । द्वितीये प्रवृत्त्यनुपपत्तिः, कः खलु
पदार्थं प्रवर्तमानं प्रेक्षावानित्याचक्षीत । अथ करुणया प्रवृत्त्युपपत्तिरि-
त्याचक्षीत कश्चित्तं प्रत्याचक्षीत तर्हि सर्वान्प्राणिनः सुखिन एव सृजेदी-
श्वरः, न दुःखशबलान्करुणाविरोधात् । स्वार्थमनपेक्ष्य परदुःखप्रहा-
णेच्छा हि कारुण्यं, तस्मादीश्वरस्य जगत्सर्जनं न युज्यते ।

तदुक्तं महाचार्यैः-

प्रयोजनमनुद्दिश्य न मन्दो हि प्रवर्तते ।

जगच्च सृजतस्तस्य किं नाम न कृतं भवेत् ॥ इति ।

नास्तिकशिरोमणे तावदीर्ष्याकपायिते चक्षुषी निमील्य परिभावयतु
भवान्करुणया प्रवृत्तिरस्त्येव न च निसर्गतः सुखमयसर्गप्रसङ्गः सृज्यप्रा-
णिकृतसुकृतपरिपाकविशेषाद्वैषम्योपपत्तेः । न च स्वातन्त्र्यभङ्गः शङ्क-
नीयः स्वाङ्गं स्वव्यवधापकं न भवतीति न्यायेन प्रत्युत तन्निर्वाहात् ।
'एक एव रुद्रो न द्वितीयाय तस्ये' इत्यादिरागमस्तत्र प्रमाणम् । यद्येवं
तर्हि परस्पराश्रयबाधव्याधि समाधत्स्वेति चेत्तस्यानुत्थानात् । किमुत्पत्तौ
परस्पराश्रयः शङ्क्यते ज्ञप्तौ वा । नाऽऽद्यः, आगमस्येश्वराधीनोत्पत्तिक-

१ ख. घ. 'शेषादि' । २ ख. 'सादि नि' । ३ क ख. घ. 'इत्यते इ' । ४ घ. 'द्वितीयः ।
स्वा' । ५. 'द्वितीयात् । तदे' । ५ च. 'ष्टमद्वयार्था' । ६ द. 'प्रहरणे' । ७ क. ख. ग. घ.
'न्दोऽपि प्र' । ८ क ग. घ. 'गयावृ' । ९ ख. 'इ' एव ।

त्वेऽपि परमेश्वरस्य नित्यत्वेनोत्पत्तेरेनुपपत्तेः । नापि ज्ञप्ती परमेश्वरस्याऽऽ-
गमाधीनज्ञप्तिकत्वेऽपि तस्यान्यतोऽवगमात् । नापि तदनित्यत्वज्ञप्ता-
वागमानित्यत्वस्य तीव्रादिधर्मोपेतत्वादिना सुगमत्वात् ।

तैस्मान्निवर्तकधर्मानुष्ठानवशादीश्वरप्रसादासिद्ध्यायभिमतैः सिद्धिरिति
सर्वमवदातम् ।

इति सर्वदर्शनसंग्रहेऽक्षयाददर्शनम् ।

अथ जैमिनिदर्शनम् ॥ १२ ॥

ननु धर्मानुष्ठानवशादाभिमतधर्मसिद्धिरिति जेगीयते मवता । तत्र
धर्मः किलक्षणकः किंप्रमाणक इति चेदुच्यते श्रूयतामवधानेन ।
अस्य प्रश्नस्य प्रतिवचनं प्राच्यां मीमांसायां प्रादर्शि जैमिनिना मुनिना ।
सा हि मीमांसा द्वादशलक्षणी, तत्र प्रथमेऽध्याये विध्यर्थवादमन्त्रस्मृति-
नामधेयार्थकस्य शब्दराशेः प्रामाण्यम् । द्वितीये कर्मभेदोपोद्घातप्रमाणा-
पवादप्रयोगभेदरूपोऽर्थः । तृतीये श्रुतिलिङ्गवाक्यादिविरोधप्रतिपत्तिक-
र्मानारभ्याधीतबहुप्रधानोपकारकप्रयाजादियाजमानचिन्तनम् । चतुर्थे
प्रधानप्रयोजकत्वाप्रधानप्रयोजकत्वजुहूर्णतादिफलराजसूयगतजघन्या-
ङ्गाक्षयतादिचिन्ता । पञ्चमे श्रुत्यादिक्रमतद्विशेषवृद्धयवर्धनप्रावर्त्यदौर्ब-
ल्यचिन्ता । षष्ठेऽधिकारितद्भर्मद्रव्यप्रतिनिध्यर्थलोपनप्रायश्चित्तसत्रदेय-
वद्विविचारः । सप्तमे प्रत्येक्षावचनातिदेशेषु नामलिङ्गतिदेशविचारः ।
अष्टमे स्पष्टास्पष्टप्रबललिङ्गातिदेशापवादविचारः । नवमे ऊहविचारा-
रम्भसामोहमन्त्रोहतत्वसङ्गागतविचारः । दशमे बाधहेतुद्वारलोपविस्ता-
रबाधकारणकार्यकत्वग्रहादिसामप्रकीर्णनञर्थविचारः । एकादशे तन्त्रो-
पोद्घाततन्त्रापापतन्त्रप्रपञ्चनीवापप्रपञ्चनचिन्तनानि । द्वादशे प्रसङ्ग-
तन्त्रनिर्णयसमुच्चयविकल्पविचारः ।

तत्राथातो धर्मजिज्ञासोति प्रथममधिकरणं पूर्वमीमांसारम्भोपपादन-
परम् । अधिकरणं च पञ्चावयवमाचक्षते परीक्षकाः । ते च पञ्चावयवाः,
विषयसंशयपूर्वपक्षसिद्धान्तसंगतिरूपाः । तत्राऽऽचार्यमतानुसारेणाधि-

१ स. घ. 'रमानापी' । ग. 'मायापी' । २ च. 'स्याऽऽर्थापी' । ३ स. 'त प्रि' । ४ स.
'गोषे' । ५ क. ग. 'विमन्त्रता' । ६ स. 'मान वि' । ७ च. 'दृग्' । ८ स. 'त्य वि' । ९ घ.
'ससव' । १० स. 'ह त' । ११ च. 'त्रोऽन्यत' । १२ घ. 'वाप्र' ।

करणं निरूप्यते—स्वाध्यायोऽध्येतव्य इत्येतद्वाक्यं विषयः । चोदनालक्ष-
णोऽर्थो धर्मइत्यारम्यान्वाहार्यं च दर्शनादित्येतदन्तं जैमिनीयं धर्मशास्त्र-
मनारम्यमारम्यं वेति सदेहः । अध्ययनविधेरदृष्टार्थत्वदृष्टार्थत्वाभ्यां तत्रा-
नारम्यमिति पूर्वः पक्षः । अध्ययनविधेरर्थावबोधलक्षणदृष्टफलकत्वानुपप-
त्तेरर्थावबोधार्थमध्ययनविधिरिति वदन्वादी प्रष्टव्यः किमत्यन्तमप्राप्तम-
ध्ययनं विधीयते किं वा पाक्षिकमवघातवन्नियम्यत इति । न तावदाद्यः,
विवादापदं वेदाध्ययनमर्थावबोधहेतुः, अध्ययनत्वान्द्वाराताध्ययनवादित्य-
नुमानेन विध्यनपेक्षतया प्राप्तत्वात् । अस्तु तर्हि द्वितीयो यथा नरावि-
दलनादिना तण्डुलनिष्पात्तिसंभवात् । अवघातनिष्पन्नैरेव तण्डुलैः पिष्ट-
पुरोडाशादिकरणेऽवान्तरापूर्वद्वारा दर्शपूर्णमासौ परेमापूर्वमुत्पादयतो
नापरथा, अतोऽपूर्वमवघातस्य नियमहेतुः प्रकृते लिखितपाठजन्येनाध्य-
यनजन्येन वाऽर्थावबोधेन क्वत्वनुष्ठानसिद्धेरध्ययनस्य नियमहेतुर्नास्त्येव ।
तस्मादर्थावबोधहेतुविचारशास्त्रस्य वैधत्वं नास्तीति तर्हि श्रूयमाणस्य
विधेः का गतिरिति चेत्स्वर्गफलकोऽक्षरग्रहणं मात्रविधिरिति भवान्परि-
तुष्यतु विश्वजिज्ञासेनाश्रुतस्यापि स्वर्गस्य कल्पयितुं शक्यत्वात् । यथा
स स्वर्गः सर्वान्प्रत्यविशिष्टत्वादिति विश्वजित्यश्रुतमप्यधिकारिणं संपा-
दयता तद्विशेषणं स्वर्गः फलं युक्त्या निरणायि तद्दृध्ययनेऽप्यस्तु ।
तदुक्तम्—

विनाऽपि विधिना दृष्टलाभान्न हि तदर्थता ।

कल्प्यस्तु विधिसामार्थ्यात्स्वर्गो विश्वजिदादिवत् ॥ इति ।

एवंच सति वेदमधीत्य ज्ञायादिति स्मृतिरनुगृहीता भवति । अत्र हि
वेदाध्ययनसमावर्तनयोरव्यवधानमवगम्यते । तावके मते त्वधीतेऽपि वेदे
धर्मविचाराय गुरुकुले वस्तव्यं तथा सत्यव्यवधानं बाधेत तस्माद्वि-
चारशास्त्रस्य वैधत्वाभावात्पाठमात्रेण स्वर्गसिद्धेः समावर्तनशास्त्राच्च
धर्मविचारशास्त्रमनारम्यणीयमिति पूर्वपक्षसंक्षेपः । सिद्धान्तस्त्व-
न्यतः प्राप्तत्वाद्प्राप्तविधित्वं माऽस्तु नियमविधित्वपक्षस्तु वज्रहस्ते-
नापि नापहस्तयितुं पापंते । तथा हि स्वाध्यायोऽध्येतव्य इति

१ द. 'धर्म' । २ घ. 'वादात्पद' । ३ घ. 'हेतुर् अ' । ४ घ. 'वात्पाक्षिकोऽवघातोऽवश्य
कर्तव्य इति विधिना नियम्यते तथा लिखितपाठेन अर्थज्ञानसंभवात्पाक्षिकमध्ययनं विधिना नियम्यत
इति चेन्नैतद्यत्तुरसम् । दृष्टग्रहणदार्शनिकं यथैवैवमर्थसंभवात् । यव । ५ ख. 'रम्य' । ६ घ. नारत्वेव
त' । ७ क. ख. ग. 'ग वि' । ८ घ. बाध्यते ।

तद्व्यप्रत्ययः प्रेरणापरपर्यायां पुरुषप्रवृत्तिरूपार्थभावनाभाव्यामभिधामा-
वनां प्रत्याययति । सा ह्यर्थमावनासहितमनुबद्धं भाव्यमाकाङ्क्षति न
तावत्समानपदोपात्तमध्ययनं भाव्यं परिरमते । अध्ययनशब्दार्थस्य स्वाधी-
नोच्चारणक्षमत्वस्य बाह्यनसव्यापारस्य क्लेशार्थकस्य भाव्यत्वासंभवात् ।
नापि समानवाक्योपात्तः स्वाध्यायः स्वाध्यायशब्दार्थस्य वर्णराशे-
नित्यत्वेन विभ्रुत्वेन चोत्पत्त्यादीनां चतुर्णां क्रियाफलाना-
मसंभवात् । तस्मात्सामर्थ्यप्राप्तोऽवबोधो भावत्वेनावतिष्ठते । अर्थी
समर्थो विद्वानधिक्रियत इति न्यायेन दर्शपूर्णमासादिविषयाव-
बोधमवेक्ष्मणास्तत्त्वबोधे स्वाध्यायं विनियुञ्जते । अध्ययनविधिश्च
लिखितपाठादिव्यावृत्त्याऽध्ययनसंस्कृतत्वं स्वाध्यायस्यावगमयति । तथा
च यथा दर्शपूर्णमासादिजन्यं परमापूर्वमवघातादिजन्यस्याघान्तरापूर्-
वस्य कल्पकं तथा समस्तक्रतुजन्यमपूर्वजातं क्रतुज्ञानसाधनाध्ययननि-
यमजन्यमपूर्वं कल्पयिष्यति, नियमाहृष्टानिष्टौ विधिश्चण्डैकल्पमाप-
येत । न च विश्वजिज्ञ्यापेन फलकल्पनाऽवकल्प्यते । अर्थावबोधे हृष्टे
फले सति फलान्तरकल्पनाया अयोगात् । तदुक्तम्—

लभ्यमाने फले हृष्टे नाहृष्टफलकल्पना ।

विधेस्तु नियमार्थत्वान्नाऽऽनर्थक्यं भविष्यति ॥ इति ।

ननु वेदमात्राध्यायिनोऽर्थावबोधानुदयेऽपि साङ्गवेदाध्यायिनः
पुरुषस्यावबोधसंभवाद्धिचारशास्त्रस्य वैफल्यमिति चेत्तदसमञ्जसं बोधे-
मात्रसंभवेऽपि निर्णयस्य विचाराधीनत्वात् । तद्यथा, अक्ताः
शर्करा उपदधातीत्यत्र घृतेनैव न तैलादिनेत्यर्थनिर्णयो व्याकरणेन
निगमेन निरुक्तेन वा न लभ्यते, विचारशास्त्रेण तु तेजो वै घृतमिति
वाक्यशेषवशादर्थनिर्णयो लभ्यते । तस्माद्धिचारशास्त्रस्य वैधत्वं सिद्धम् ।
न च वेदमधीत्य स्त्रायादिति शास्त्रं गुरुकुलनिवृत्तिपरं व्यवधानप्रतिब-
न्धकं बाधयेतेति मन्तव्यं स्त्रात्वा भुङ्क्ते इतिवत्पूर्वापरीभावसमानकर्तृकत्वमा-
त्रप्रतिपत्त्याऽध्ययनसमावर्तनयोर्नैरन्तेर्याप्रतिपत्तेः । तस्माद्धिसामर्थ्या-

* शाब्दीभावनाम् । पृ ५ डि. ।

१ क. 'वनां सापि हि' । ग. 'वना सापि हि' । २ घ. 'नमा' । ३ घ. 'यन भाव्यत्वेन प' ।
४ ख. ग. 'न भाव्यमा' । ५ च. 'व्य भाव प' । ६ घ. 'भाव्यास' । ७ ख. ग. 'व्य भावास' ।
८ च. 'विषय. स्वविषय' । ९ ख. 'पयस्वविषय' । प. 'पय. स्वविषय' । १० घ. 'माणाः स्वाववोः' ।
११ ख. 'च ह' । १२ क. ख. 'वण वै' । १३ क. ख. ग. च. 'पत्यर्थाव' । १४ घ. 'लुक्' ।
१५ घ. 'नत्यप्र' ।

देवाधिकरणसहस्रात्मकं पूर्वमीमांसाशास्त्रमारम्भणीयम् । इदं चाधिकरणं शास्त्रेणोपोद्घातत्वेन संबध्यते । तदाह-

चिन्तां प्रकृतसिद्धयर्थामुपोद्घातं प्रचक्षते ॥ इति ।

इदमेवाधिकरणं गुरुमतमनुसृत्योपन्यस्यते-अष्टवर्षं ब्राह्मणमुपनयीत तमध्यापयतीत्यत्राध्यापनं नियोगविषयः प्रतिमासते, नियोगश्च नियोज्यमपेक्षते, कश्चात्र नियोज्य इति चेदाचार्यककाम एव संमाननेत्यादिना पाणिन्यनुशासनेनाऽऽचार्यके गम्यमाने नयतेर्धातोरात्मनेपदस्य विधानात्, उपनयने यो नियोज्यः स एवाध्यापनेऽपि तयोरैकप्रयोगत्वात् ।

अत एवोक्तं मनुना मुनिना-

उपनीय तु यः शिष्यं वेदमध्यापयेद्विज्ञैः ।

साङ्गं च सरहस्यं च तमाचार्यं प्रचक्षते ॥ इति ।

ततश्चाऽऽचार्यकर्तृकमध्यापनं माणवककर्तृकेणाध्ययनेन विना न सिध्यतीत्यध्यापनविधिप्रयुक्त्यैवाध्ययनानुष्ठानं सेत्स्यति प्रयोज्यव्यापारमन्तरेण प्रयोजकव्यापारस्थानिर्वाहात् । तर्ह्यध्येतव्यं इत्यस्य विधित्वं न सिध्यतीति चेन्मा सैत्सीत्का नो हानिः पृथगध्ययनविधेरधु(भ्यु)पगमे प्रयोजनाभावाद्द्विधित्वस्य नित्यानुवादत्वेनाप्युपपत्तेः । तस्मादध्ययनविधिमुपजीव्य पूर्वमुपन्यस्तौ पूर्वोत्तरपक्षौ प्रकारान्तरेण प्रदर्शनीयौ विचारशास्त्रमवैधत्वेनानारब्धव्यमिति पूर्वपक्षो वैधत्वेनाऽऽरब्धव्यमिति सन्धान्तः । तत्र वैधत्वं वदता वदितव्यं किमध्यापनविधिर्माणवकस्यार्थावबोधमपि प्रयुङ्क्ते किं वा पाठमात्रं, नाऽऽद्यः, विनाऽप्यर्थावबोधेनाध्यापनसिद्धेः । न द्वितीयः पाठमात्रे विचारस्य विषयप्रयोजनयोरसंभवादापाततः प्रतिमातः संदिग्धोऽर्थो विचारशास्त्रे विषयो भवति । तथा सति यत्रार्थावगतरेव नास्ति तत्र संदेहस्य का कथा विचारस्तस्य निर्णयस्य प्रत्याशा दूरत एव । तथा च यदसंदिग्धं प्रयोजनं न च तत्प्रेक्षावत्प्रातिपित्सागोचरं समनस्केन्द्रियसंनिकृष्टः स्पष्टालोकमध्यमध्यासीनो घट इति न्यायेन विषयप्रयोजनयोरसंभवेन विचारशास्त्रमनार-

१ घ. 'पनयिनि' । २ घ. 'ना । उ' । ३ घ. 'जः । सत्त्वं स' । ४ घ. 'युक्तेवा' । ५ घ. 'न प्रसि' । ६ घ. 'विवाच्यस्य' । ७ घ. 'पूर्वपक्षमिद्वान्तौ' । ८ घ. 'मनम' । ९ घ. 'ग. घ. प्रयुङ्क्ते' । १० घ. 'प्रयुङ्क्ते' । ११ घ. 'नाध्ययन' । १२ घ. 'कृत्य वि' । १३ घ. 'त्राव' । १४ घ. 'दिग्धमप्र' । १५ घ. 'र. घ. यथा स' ।

भ्यमिति पूर्वः पक्षः । अध्यापनविधिनाऽर्थावबोधो मा प्रयोजि तथाऽपि साङ्गवेदाध्यायिनो गृहीतपदपदार्थसंगतिकस्य पुरुषस्य पौरुषेयेष्विव प्रबन्धेषु आम्नायेऽप्यर्थावबोधः प्राप्नोत्येव । ननु यथा विपं मुद्गक्ष्वेत्यत्र प्रतीयमानोऽप्यर्थो न विवक्ष्यते माऽस्य गृहे मुद्गश्चा इति भोजनप्रतिषेधस्य मातृवाक्यविषयत्वात्तथाऽऽम्नायार्थस्याविवक्षायां विषयाद्यभावदोषः प्राचीनः प्रादुःष्यादिति चेन्नैवं वोचः, दृष्टान्तदार्ष्टान्तिकयोर्वैषम्यसंभवाद्धि-पमोजनवाक्यस्याऽऽप्तप्रणीतत्वेन मुख्यार्थपरिग्रहे बाधः स्यादिति विवक्षानाऽऽश्रीयते । अपौरुषेये तु वेदे प्रतीयमानोऽर्थः कुतो न विवक्ष्यते, विवक्षिते च वेदार्थे यत्र यत्र पुरुषस्य संदेहः स सर्वोऽपि विचारशास्त्रस्य विषयो भविष्यति तन्निर्णयश्च प्रयोजनं तस्मादध्यापनविधिप्रयुक्तेनाध्ययनेनावगम्यमानस्यार्थस्य विचारार्हत्वाद्धिचारशास्त्रस्य वैधत्वेन विचारशास्त्रमारम्भणीयमिति राज्ञान्तसंग्रहः ।

स्यादेतद्वेदस्य कथमपौरुषेयत्वमभिधीयते तत्प्रतिपादकप्रमाणाभावात्, कथं मन्येथा अपौरुषेया वेदाः संप्रदायाविच्छेदे सत्यस्मर्यमाणकर्तृकत्वादात्मवदिति, तदेतन्मन्दं विशेषणासिद्धेः पौरुषेयवेदवादिभिः प्रलये संप्रदायविच्छेदस्य कक्षीकरणात् । किं च किमिदमस्मर्यमाणकर्तृकत्वं नामाप्रतीयमानकर्तृकत्वमस्मरणगोचरकर्तृकत्वं वा, न प्रथमः कल्पः परमेश्वरस्य कर्तुः प्रमितेरभ्युपगमात् । न द्वितीयो विकल्पासहत्वात् । तथा हि किमेकेनास्मरणमभिधेयते सर्वैर्वा नाऽऽद्यो यो धर्मशीलो जितमानरोप इत्यादिषु मुक्तकोक्तिषु व्यभिचारात् । न द्वितीयः सर्वास्मरणस्यासर्वज्ञदुर्ज्ञानत्वात्पौरुषेयत्वे प्रमाणसंभवाच्च । वेदवाक्यानि पौरुषेयाणि वाक्यत्वात्, कालिदासादिवाक्यवत् । वेदवाक्यांन्याप्तप्रणीतानि प्रमाणत्वे सति वाक्यत्वान्मन्वादिवाक्यवदिति । ननु

वेदस्याध्ययनं सर्वं गुर्वध्ययनपूर्वकम् ।

वेदाध्ययनंसामान्याद्धुनाध्ययनं यथा ॥

इत्यनुमानं प्रति साधनं प्रंगल्मत इति चेत्तदपि न प्रमाणकोटिं प्रवेष्टुमीष्टे ।

१ ख. अध्ययनं । २ ख. 'नत्याप्यत्र' । ३ घ. अप । ४ घ. 'क्षीकारात् । कि । ५ घ. 'प्रतीय' । ६ घ. 'त । नापिद्धि' । ७ ख. 'स्यानुपपत्तेः । त' । ८ घ. 'क्यान्प्र' । ९ घ. 'नवाप्य-त्वाद' । १० ख. 'प्रसिप्र' ।

मारताध्ययनं सर्वं गुर्वध्ययनपूर्वकम् ।
मारताध्ययनत्वेन सांप्रताध्ययनं यथा ॥

इति आमाससमानयोगक्षेमत्वात् । ननु तत्र व्यासः कर्तेति स्मर्यते ।

को ह्यन्यः पुण्डरीकाक्षान्महामारतकृद्भवेत् ।

इत्यादाविति चेत्तदसारम् ।

‘ऋचः सामानि जज्ञिरे । छन्दांसि जज्ञिरे तस्माद्यजुस्तस्माद्जायत’ ।

इति पुरुषसूक्ते वेदस्य सकर्तृकताप्रतिपादनात् । किंचानित्यः शब्दः सामान्यवत्त्वे सत्यस्मदादिबाह्येन्द्रियग्राह्यत्वाद्यष्टवत् । नन्विदमनुमानं स एवायं गकार इति प्रत्यभिज्ञाप्रमाणप्रतिहतमिति चेत्तदतिफलुगुलूनपुनर्जातकेशैदलितकुन्दादाविष प्रत्यभिज्ञायाः सामान्यविषयत्वेन बाधकत्वाभावात् । नैवशरीरस्य परमेश्वरस्य तात्वादिस्थानाभावेन वर्णाञ्चारणासंभवात्कथं तत्प्रणीतत्वं वेदस्य स्यादिति चेन्न, तद्भद्रं स्वभावतोऽशरीरस्यापि तस्य भक्तानुग्रहार्थं लीलाविग्रहग्रहणसंभवात् । तस्माद्वेदस्यापौरुषेयत्वंवाचोयुक्तिर्न युक्तेति चेत्तत्र समाधानमभिधीयते किमिदं पौरुषेयत्वं सिसाधयिषितं पुरुषादुत्पन्नत्वमात्रं, यथाऽऽस्मदादिभिरहरहररुच्यार्चमाणस्य वेदस्य प्रमाणान्तरेणार्थमुपलभ्य तत्प्रकाशनाय रचितत्वं वा, यथाऽऽस्मदादिभिरेव निबध्यमानस्य प्रबन्धस्य । प्रथमे न विप्रतिपत्तिः, चरमे किमनुमानबलात्तत्साधनमागमबलाद्वा । नाऽऽद्यो मालतीमाधवादिवाक्येषु सव्यभिचारत्वात् । अथ प्रमाणत्वे सतीति विशिष्यत इति चेत्तदपि न विपश्चितो मनसि वैशद्यमापद्यते प्रमाणान्तरागोचरार्थप्रतिपादकं हि वाक्यं वेदवाक्यं तत्प्रमाणान्तरागोचरार्थप्रतिपादकमिति साध्यमाने मम माता वन्द्येतिवद्वाधातापातात् । किं च परमेश्वरस्य लीलाविग्रहपरिग्रहाभ्युपगमेऽप्यतीन्द्रियार्थदर्शनं न संजायटीति देशकालस्वभावविप्रकृष्टार्थग्रहणोपायाभावात् । न च तच्चक्षुरादिकमेव तादृक्प्रतीति जननक्षम-

१ घ. 'त्वादिबन्धनेति । २ घ. 'लुपु' । ३ च. 'शकाठिकाण्डाद्वावि' । ४ च. 'नत्वश' । ५ घ. 'हर्षे' । ६ ग. 'यत्वं सि' । ७ घ. 'त्ववचो' । ८ क. ख. घ. 'वेदय' । ९ घ. 'मात्रम् । अथवाऽऽस्म' । १० ग. 'काशय' । ११ ख. ग. घ. 'सिष्ट इ' । १२ क. ख. घ. 'वैपश्य' । १३ घ. 'दि वे' । १४ घ. 'दृग्गान्ध' । १५ क. ख. 'ति ज्ञानक्ष' । ग. 'ति जा य' ।

मिति मन्तव्यं दृष्टानुसारेणैव कल्पनाया आश्रयणीयत्वात् । तदुक्तं
गुरुभिः सर्वज्ञनिराकरणवेलायाम्—

यत्राप्यतिशयो दृष्टः स स्वार्थानतिलङ्घनात् ।
दूरसूक्ष्मादिदृष्टौ स्यान्न रूपे श्रोत्रवृत्तिता ॥ इति ।

अत एव नाऽऽगमबलात्तत्साधनं तेन प्रोक्तमिति पाणिन्यनुशासने
जाग्रत्यपि काठककालापतैत्तिरीयमित्यादिसमाख्या, अध्ययनसंप्रदायप्र-
वर्तकविषयत्वेनोपपद्यते । तद्वदत्रापि संप्रदायप्रवर्तकविषयत्वेनाप्युपपद्यते ।
न चानुमानबलाच्छब्दस्यानित्यत्वसिद्धिः प्रत्यभिज्ञाविरोधात् । न चास-
त्यप्येकत्वे सामान्यनिबन्धनं तदिति सांप्रतं सामान्यनिबन्धनत्वमस्य
बलवद्बाधकोपनियातादास्थीयते । क्वचिद्वाभिचारदर्शनाद्वा तत्र । क्वचि-
द्वाभिचारदर्शने तदुत्प्रेक्षायामुक्तं स्वतःप्रामाण्यवादिभिः—

उत्प्रेक्षेत हि यो मोहाद्यज्ज्ञातमपि बाधनम् ।
स सर्वव्यवहारेषु संशयात्मा विनश्यति ॥ इति ।

नन्विदं प्रत्यभिज्ञानं गत्वादिजातिविषयं नै गादिव्यक्तिविषयं तासां
प्रतिपुरुषं भेदोपलम्भादन्यथा सोमशर्माऽधीत इति विभागो न स्यादिति
चेत्तदपि शोभां न विभर्ति गादिव्यक्तिभेदे प्रमाणाभावेन गत्वादिजाति-
विषयकल्पनार्यां प्रमाणाभावात् । यथो गत्वमजानत एकमेव भिन्नदेश-
परिमाणसंस्थानव्यक्त्युपधानवशान्द्भिन्नेदेशभिर्वाकल्पभिव महादिव दीर्घ-
मिव वामनमिव प्रथते तथा गव्यक्तिमजानत एकाऽपि व्यञ्जकभेदा-
त्तत्तद्भर्मानुबन्धिनी प्रतिभासते । एतेन विरुद्धधर्माध्यासान्द्भेदप्रतिभास
इति प्रत्युक्तम् । तत्र किं स्वाभाविको विरुद्धधर्माध्यासो भेदसाधकत्वे-
नाभिर्मतः प्रातीतिको वा, प्रथमेऽसिद्धिः । अपरथा स्वाभाविकभेदान्द्युप-
गमे दश गकारानुदचारयच्चैत्र इति, प्रतिपत्तिः स्यात्, न तु दशकृत्वो
गकार इति । द्वितीये तु न स्वाभाविकभेदसिद्धिः । न हि परोपाधिभेदेन

१ क. 'व्यं न्यायात्' इ° । ख. व्यं इ° । २ च. 'क्तं भद्राचार्ये. स' । ३ ग न गोदि° । ४ घ. 'या गादिव्यक्तिविषयता समवति तासां प्रतिपुरुषं भेदे प्र । ५ क. 'या गोप्रत्वम' । ख. ग घ. 'या गोत्व' । ६ घ. 'रिणामस' । ७ क. ख. ग. घ. ङ. 'वाल्प' । ८ क. ख. ग. 'फिराजा' । ९ घ. 'भासा इ° । १० च. प्रत्युक्तम् । ११ ङ. घ. 'दसमधि' । १२ घ. 'तः प्रती' । १३ ग. 'मे सिद्धः । अ' । १४ ग. 'नुधार' । १५ क. ग. 'विरोधे' । ङ. 'दिकीने' ।

स्वामाविक्रमैक्यं विहन्यते । *भा भून्नभसोऽपि कुम्भारुपाधिभेदा-
त्स्वामाविको भेदस्तत्र व्यावृत्तव्यवहारो नादनिदानः । तदुक्तमाचार्यैः-

प्रयोजनं तु यज्जातेस्तद्वर्णादिव * लप्स्यते ।

व्यक्तिलभ्यं तु नादेभ्य इति गत्वादिधीर्वृथा ॥ इति ।

तथा च-

प्रत्यभिज्ञा यदा शब्दे जागर्तं निरवग्रहा ।

अनित्यत्वानुमानानि सैव सर्वाणि बाधते ॥

एतेनेदमपास्तम् । यदवादि वागीश्वरेण मानमनोहरे, अनित्यः शब्द
इन्द्रियविशेषगुणत्वाच्चक्षुरूपवदिति । शब्दद्रव्यत्ववादिना प्रत्यक्षसिद्धेः,
ध्वन्यंशे सिद्धसाधनत्वाच्च । अभावफत्वोपाधिनाधितत्वाच्च । उदयनस्तु
आश्रयाप्रत्यक्षत्वेऽप्यभावस्य प्रत्यक्षतां महता प्रबन्धेन प्रतिपादयन्नित्युक्तः
कोलाहल उत्पन्नः शब्द इति व्यवहाराचरणे कारणं प्रत्यक्षं शब्दानि-
त्यत्वे प्रमाणयति स्म । सोऽपि विरुद्धधर्मसंसर्गस्यैपाधिकत्वोपपादन-
न्यायेन दत्तरक्तबलिनेव तालः समापोहि । नित्यत्वे सर्वदोषलब्ध्यनुप-
लब्धिप्रसङ्गो यो न्यायमूषणकारोक्तः सोऽपि ध्वनिसंस्कृतस्योपलम्भाम्यु-
पगमात्प्रतिक्षिप्तः । यस्तु युगपदिन्द्रियसबन्धित्वेन प्रतिनियतसंस्कारैकस-
स्कार्यभावानुमान तदात्मन्यनैकान्तिकैर्मसति कलकले ततश्च वेदस्या-
पौरुषेयतया निरस्तसमस्तशङ्काकलङ्काङ्कुरत्वेन स्वतः सिद्धं धर्मं प्रामा-
ण्यमिति सुस्थितम् । स्यादेतत् ।

प्रमाणत्वाप्रमाणत्वे स्वतः सांख्याः समाश्रिताः ।

नैयायिकास्ते परतः सौमताश्चरमं स्वतः ॥

+ इत आरभ्य यज्जातेरित्यतप्र पा न विद्यत प पुस्तक । + तत स्वामाविक्रमैक्य
दशाद्व वर्णैक्यादव । घ पु ि ।

१ क ख ग ते प्र । २ च दस्तेन तत्र व्यास्तनिनादो ना । ३ घ त् तारण
मिव्याकिस्तु ना । ४ ख दिन प्रत्यति । ५ घ नां शब्द वि शेषगणशक्तिः । प्रत्यक्षसिद्धे
६ १ ६ क ग हार वारण का । ख शारका । घ हार का । ७ घ लक्षरा । ८ च
लरेव भेताल । ९ च नेव वेतालमयापि नि ख नेवेतालमयाऽपि नि । ग नेव
वेतालमयो हि नि । घ नेव वेतालमय एतेनापि नि । १० च १६ योऽपि नि । ११
घ सगति-या । १२ घ रोक्तपक्ष- शो । १३ घ निकृत्वा । १४ च तु यदि ।
१५ ख घ रस । १६ घ कमिलमतिकल्पेन । त । घ कमिलमतिकल्पेन ततो व ।
१७ ख स्तश । १८ क ख ग त । प्रथमं पुरत प्राहु प्रामाण्य । वेद वादिन । प्र ।

प्रथमं परतः प्राहुः प्रामाण्यं वेदवादिनः ।

प्रमाणत्वं स्वतः प्राहुः परतश्चाप्रमाणाताम् ॥ इति ।

वादिविवाददर्शनात्कथंकारं स्वतः सिद्धं धर्मप्रामाण्यमिति सिद्धव-
त्कृत्य स्वी क्रियते । किं च किमिदं स्वतः प्रामाण्यं नाम ! किं
स्वत एव प्रामाण्यस्य जन्म ! आहोस्वित्स्वाश्रयज्ञानजन्यत्वम् । किमुत
स्वाश्रयज्ञानसामग्रीजन्यत्वम् ? उताहो ज्ञानसामग्रीजन्यज्ञानविशे-
षाश्रितत्वम् ? किंवा ज्ञानसामग्रीमात्रजन्यज्ञानविशेषाश्रितत्वम् ?
तत्राऽऽद्यः सावद्यः कार्यकारणभावस्य भेदसंगानाधिकरणत्वेनैकस्मिन्न-
संभवात्, नापि द्वितीयः, गुणस्य सतो ज्ञानस्य प्रामाण्यं प्रति समवायि-
कारणतया द्रव्यत्वापातात्, नापि तृतीयः प्रामाण्यस्योपाधित्वे जातित्वे
वा जन्मायोगात्, स्मृतित्वानाधिकरणस्य ज्ञानस्य बाधात्यन्ताभावः
प्रामाण्योपाधिः । न च तस्योत्पत्तिसंभवं, अत्यन्ताभावस्य नित्यत्वाभ्यु-
पगमादत एव न जातेरपि जनिर्युज्यते, नापि चतुर्थः । ज्ञानविशेषो
ह्यप्रमो विशेषसामग्र्यां च सामान्यसामग्र्यनुप्रविशति, शिक्षासाम-
ग्र्यामिव वृक्षसामग्री, *अपरथा +तस्याऽऽकस्मिकत्वं प्रसंज्ञेत्तस्मात्
=परतस्त्वेन स्वीकृताप्रामाण्यं विज्ञानसामग्रीजन्याश्रितमित्यतिव्याप्ति-
रपिद्येत । पञ्चमविकल्पं विकल्पयामः, किं दोषाभावसहकृतज्ञानसाम-
ग्रीजन्यत्वमेव ज्ञानसामग्रीमात्रजन्यत्वं, किं दोषाभावसहकृतज्ञानसाम-
ग्रीजन्यत्वं, नाऽऽद्यः, दोषाभावसहकृतज्ञानसामग्रीजन्यत्वमेव परतः
प्रामाण्यमिति परतःप्रामाण्यवादिभिरुरीकरणात् । नापि द्वितीयः,
दोषाभावसहकृतत्वेन सामग्र्यां सहकृतत्वे सिद्धेऽनन्यथासिद्धान्वय-
व्यतिरेकसिद्धतया दोषाभावेस्य कारणताया ब्रह्मलेपायमानत्वात् ।
अभावः कारणमेव न भवतीति चेत्तदा वक्तव्यमभावस्य कार्यत्वमस्ति

* अपरथा विशेषसामग्र्यनङ्गीकारे घ. पु. टि. । + तस्य विशेषविज्ञानस्य । घ. पु. टि.
= सामान्यसामग्र्यतिरिक्तविशेषसामग्रीजन्याश्रितत्वं परतस्त्वम् । घ. पु. टि. ।

१ ख. प्रथमः पुर । २ ड. 'वत्त्वस्य । ३ ख. 'धिकत्वे' । ४ ग. घ. 'भवी अ' । ५ घ.
'शेषे हि प्रामाण्यं प्रामाण्यवि' । ६ क. ख. 'माणवि' । ७ क. 'संज्ञेत्' । ख. संज्ञेत । ग संज्येत ।
८ क. ख. ग. घ. 'माण्यवि' । ९ क. ख. 'प्रितेति' । घ. 'श्रित इतिव्या' । १० ख. 'पयते प' ।
११ ग. 'त स' । च. 'तसामप्रवाभावज' । १२ क. ग. 'न्यत्वं ज्ञा' । १३ क. ख. ग. 'निमात्रसा'
१४ घ. ग. घ. 'किं वा दो' । १५ क. 'भावात्' । १६ ख. 'त्वे ति' । १७ ख. ग. 'मया दोषा'
भवत्' । घ. 'मया दोषाभावासहकृतवासिद्धेः अ' । १८ क. 'संज्ञेत्' । १९ ग. 'वक्त्र' ।
२० क. ख. ग. 'णतया । २१ च. 'द । अय, भ' ।

न वा, यदि नास्ति तदा पटप्रध्वंसानुपपत्त्या नित्यताप्रसङ्गः । अथास्ति किमपरान्धं कारणत्वेनेति संयसुभयतःपाशा रज्जुः । तदुदितमुर्दयनेन-
मावो यथा तथाऽभावः कारणं कार्यवन्मतः ॥ इति ।

तथा च प्रयोगः, विमता प्रमा ज्ञानहेत्वतिरिक्तहेत्वधीना कार्यत्वे सति तद्विशेषत्वाद्प्रमावत्परतो ज्ञायतेऽनभ्यासदशायां सांशयिकत्वाद्प्रामाण्यवत् । तस्मादुत्पत्तौ ज्ञप्तौ च परतस्त्वे प्रमाणसंभवात्स्वतः सिद्धं प्रामाण्यमित्येतत्पूतिकूप्माण्डायत इति चेतत्तदेतदाकाशमुष्टिहननायते । विज्ञानसामग्रीजन्यत्वे सति तदतिरिक्तहेत्वजन्यत्वं प्रमायाः स्वतस्त्वमिति निरुक्तिसंभवात्, अस्ति चात्रानुमानं, विमता प्रमा विज्ञानसामग्रीजन्यत्वे सति तदतिरिक्तजन्या न भवति, अप्रमात्वानधिकरणत्वाद्बटादिवत् । न चोदयनमनुमानं परतस्त्वसाधकमिति शङ्कनीयं प्रमा दोषव्यतिरिक्तज्ञानहेत्वतिरिक्तजन्या न भवति ज्ञानत्वाद्प्रमावदिति प्रतिसाधनग्रहयस्तत्वात्, ज्ञानसामग्रीमात्रादेव प्रमोत्पत्तिसंभवे तदतिरिक्तस्य गुणस्य दोषाभावस्य वा कारणत्वकल्पनायां कल्पनागौरवप्रसङ्गाच्च । ननु दोषस्याप्रमाहेतुत्वेन तदभावस्य प्रेमां प्रति हेतुत्वं दुर्निवारमिति चेत्, न दोषाभावस्यैप्रमाप्रतिबन्धकत्वेनान्यथासिद्धत्वात् ।

तस्माद्गुणेभ्यो दोषाणामभावस्तदभावतः ।

अप्रामाण्यद्वयासत्त्वं तेनोत्सर्गो नयोदितः ॥ इति ।

तथा प्रमाज्ञप्तिरपि ज्ञानज्ञापकसामग्रीत एव जायते । न च संशयानुदयप्रसङ्गो बाधक इति युक्तं चकुं सत्यपि प्रतिभासपुष्कलकारणे प्रतिबन्धकदोषादिसमवर्धनात्तदुपपत्तेः । किं च तावकमनुमानं स्वतः प्रमाणं न वा । आद्येऽनैकान्तिकता, द्वितीये तस्यापि परतः प्रामाण्यमेवं तस्य तस्यापीत्यनवस्था दुरवस्थी स्यात् । यदत्र कुसुमाञ्जलाबुदयनेन

* इति आरभ्य सति इत्यन्तप्रश्नो न च. पुस्तके ।

१ घ दा घट° । २ घ 'नुत्पत्त्या । ३ ख. त्या घटस्य नि° । ४ घ. 'दधेन । ५ घ. 'मत प्रामाण्यं ज्ञा° । ६ ख. 'त्वादप्रामाण्यं प° । ७ ख. ग. घ. 'वदप्रामाण्यं प° । ८ घ स्त्वे प्रामाण्यस्य° । ९ घ. 'शायितमिति । १० ख 'ति प्र° । ११ ख. 'दोषभा° । १२ ख. प्रमाहे° । १३ ख. 'स्याप्रति° । १४ घ 'प्रामाण्यसत्त्वं तेनोत्सर्गस्य प्रामाण्यस्यानयोदितरत्वादि । १५ ख. 'सत्त्वेते° । १६ क. 'सर्वे न° । १७ क. ख. ग. घ. 'ति च यु° । १८ च. 'धानवशादनु° । १९ क. ख. ग. घ 'स्थितदवस्था स्या° ।

हादिति प्रचुरप्रवृत्तेः प्रामाण्यनिश्चयाधीनत्वामावमापादयता प्रण्य-
गादि प्रवृत्तिर्हीच्छामपेक्षते तत्प्राचुर्यं चेच्छाप्राचुर्यमिच्छा चेष्टसाध-
नताज्ञानं, तच्चेष्टजातीयत्वलिङ्गानुर्भवं सोऽपीन्द्रियार्थसंनिकर्षं प्रामा-
ण्यग्रहणं तु न कचिदुपयुज्यत इति तदपि तस्करस्य पुरस्तात्कक्षे
मुवर्णमुपेत्य सर्वाङ्गनेद्घाटनमिव प्रतिभाति । अतः समीहितसाधनेज्ञान-
मेव प्रमाणेतयाऽवगम्यमानमिच्छां जनयतीत्यत्रैव स्फुट एव प्रामाण्यग्र-
हणस्योपयोगः । किं च कचिदपि चेन्निर्विचिकित्सा प्रवृत्तिः संशयादुप-
पद्येत तर्हि सर्वत्र तंत्र्याभावसंभवात्प्रामाण्यनिश्चयो निरर्थकः स्यात्,
अनिश्चितस्य सत्त्वमेव दुर्लभमिति प्रामाण्यं दत्तजलाञ्जलिकं भवे-
दित्यलमतिप्रपञ्चेन । यस्मादुक्तम्—

तस्मात्सद्बोधकत्वेन प्राप्ता बुद्धेः प्रमाणता ।

अर्थान्यथात्वहेतूत्थदोषज्ञानादपोद्यते ॥ इति ।

तस्माद्भ्रमे स्वतःसिद्धप्रमाणभावे ज्योतिष्टोमेन स्वर्गकामो यजेते-
त्यादिविध्यर्थवादमन्त्रनामधेयात्मके वेदे यजेतेत्यत्र तंप्रत्ययः प्रकृत्यर्थो-
परक्ता भावनामभिधत्त इति सिद्धे व्युत्पत्तिमभ्युपगच्छतामभिहिता-
न्वयवादिनां भट्टाचार्याणां सिद्धान्तो यागविषयो नियोगे इति कार्ये
व्युत्पत्तिमनुसरतामन्विताभिधानवादिनां प्रभाकरगुरुणां सिद्धान्त इति
सर्वमवदातम् ।

इति सर्वदर्शनसंग्रहे जैमिनिदर्शनम् ।

अथ पाणिनिदर्शनम् ॥ १३ ॥

नन्वयं प्रकृतिर्भांगोऽयं प्रत्ययभाग इति प्रकृतिप्रत्ययाविभागः कथम-
वगम्यत इति चेत्पीतपातञ्जलजलानामेतच्चोद्यं चमत्कारं न करोति

१ च. प्रकृतप्र । २ क. ख. घ. 'दिति प्र' । ३ घ. 'होमिच्छा' । ४ घ. 'ते कितप्राचु-
येच्छा' । ५ च. 'चुर्यम्' । ६ क. 'येच्छा' । ७ च. 'हामाव' । ८ घ. 'भवः
सोऽ' । ९ घ. 'कर्षप्र' । १० घ. 'ये विना क' । ११ घ. 'भमपलपतः स' । १२ घ. 'पेतं स' ।
१३ च. 'भावः । यतः । १४ ख. ग. 'नमरा' । च. 'नमरा' । १५ च. 'णयतोऽव' । १६ घ.
घ. 'तदभा' । १७ च. 'तयोक्तम् । भ' । १८ घ. 'वि यदि सत्त्वं सुलभं भवेत्तदा प्रा' । १९ घ.
अयान्य' । २० च. 'वेन ज्यो' । २१ घ. 'सहप्र' । २२ घ. 'भावाना' । २३ घ. 'पयं नियोगमिति ।
२४ क. ख. ग. 'गमिति' । २५ 'णां राहा' । २६ च. 'भावोऽयं' । २७ च. 'यकारम्' । २८ क.
घ. ग. 'ज्ञाना' । च. 'जलिज' ।

व्याकरणशास्त्रस्य प्रकृतिप्रत्ययविभागपरतायाः प्रासिद्धत्वात् । तथा हि पतञ्जलेर्भगवतो महामाज्यकारस्येदमादिमं वाक्यम्, अथ शब्दानुशासनमिति । अस्यार्थः—अथेत्ययं शब्दोऽधिकारार्थः, प्रयुज्यते, अधिकारः प्रस्तावः प्रारम्भ इति यावत् । शब्दानुशासनशब्देन च पाणिनिप्रणीतं व्याकरणशास्त्रं विवक्ष्यते, शब्दानुशासनमित्येतावत्प्रभिधीयमाने संदेहः स्यात् । किं शब्दानुशासनं प्रस्तूयते न वेति तथा मा प्रमादक्षीदित्यथ-शब्दं प्रायुङ्क्त, अर्थशब्दप्रयोगबलेनार्थान्तरव्युद्भासेन प्रस्तूयत इत्यस्या-र्थस्याभिधीयमानत्वात्, अनेन हि वैदिकाः शब्दाः शं नो देवीरभित्य इत्यादयः । तद्रूपकारिणो लौकिकाः शब्दा गौरवः पुरुषो हस्ती शकु-निरित्यादयश्चानुशिष्यन्ते व्युत्पाद्य संस्क्रियन्ते प्रकृतिप्रत्ययविभागव-त्तया बोध्यन्त इत्यनुशासनशब्दशासनबलात्कर्मण्येया पृष्ठी विधातव्या । तथा च कर्मणि चेति समासप्रतिषेधसंभवाच्छब्दानुशासनशब्दो न प्रमाणपथमवतरतीति । अत्राप्यं समाधिरभिधीयते, यस्मिन्कृत्यत्वपे कर्तृकर्मणोरुभयोः प्राप्तिरस्ति तत्र कर्मण्येव पृष्ठीविभक्तिर्मवति न कर्त-रीति बहुव्रीहिविज्ञानबलाश्रियम्यते । तद्यथाऽऽश्चर्यो भवां दोहोऽङ्गि-क्षितेन गोपालकेनेति कर्तव्यं पृष्ठी भवतीति केचिद्बुवते । अत एवोक्तं काशिकावृत्तौ केचिद्विशेषेणैव विभाषामिच्छन्ति शब्दानामनुशासन-माचार्येणाऽऽचार्यस्य वेति । शब्दानामनुशासनमित्यत्र तु शब्दानामनुशा-सनं नार्थानामित्येतावतो विवक्षितस्यार्थस्याऽऽचार्यस्य कर्तृरुपादानेन विनाऽपि गुप्रतिपादत्वादाचार्योपादानमकिञ्चित्करं तस्माद्गुमयप्राप्ते-रभावाद्गुमयप्राप्तौ कर्मणीत्येया पृष्ठी न भवति किंतु कर्तृकर्मणोः कृतीति कृद्योगे कर्तरि कर्मणि च पृष्ठी विभक्तिर्मवतीति कृद्योगलक्षणा पृष्ठी भविष्यति । तथा वेध्मप्रश्नश्चनपलाशशातनादिवत्समासो भविष्यति । अथ वा शेषलक्षणेयं पृष्ठी तत्र किमपि चोद्यं नावतरत्येव । यद्येवं तर्हि शेषलक्षणायाः पठ्याः सर्वत्र सुवचत्वात्पृष्ठीसमासप्रतिषेधसूत्राणामान-र्थक्यं प्राप्नुयादिति चेत्सत्यं, तेषां स्वरचिन्तायामुपयोगो वाक्यपदीये प्रादर्शि । तदाह महोपाध्यायवर्धमानः—

१ क. ग. घ 'ग प्रतिपादन प' । २ च. देहो जायते कि । ३ स 'न स्तूयते स्तूयते वे' । ४ क. 'ते वे' । ग घ. 'ते स्तूयते वे' । ५ घ. च प्रयुङ्क्ते । ६ क 'घ प्र' । ७ च शब्दानुशासनम् । अथ केचित्तर्कमुच्यते । अनुशासिकियाया. समर्पकत्वात्कर्मभूतस्य, वाच्यस्य कर्तृभूतस्यऽऽचार्यस्य प्राप्ते सत्तामुभयप्राप्तौ कर्मणिल्लुश' । ८ घ 'ति वेदना' । ९ घ. यस्मात् । १० घ. 'सुत्रमन्वा' । १० च. 'ये रिणा आ' ।

लौकिकव्यवहारेषु यथेदं चेष्टतां जनः ।

वैदिकेषु तु मार्गेषु विशेषोक्तिः प्रवर्तताम् ॥

इति पाणिनिसूत्राणामर्थमत्राभ्यधाद्यतः ।

जनिकर्तुरिति ब्रूते तत्प्रयोजक इत्यपि ॥ इति ।

तथा च शब्दानुशासनापरनामधेयं व्याकरणशास्त्रमारब्धं वेदितव्य-
मिति वाक्यार्थः संपद्यते । तस्यार्थस्य झटिति प्रतिपत्तये, अथ व्याकर-
णमित्येवाभिधीयताम् । अथ शब्दानुशासनमित्यधिकार्क्षरं मुधोऽभि-
धीयत इति मैवं शब्दानुशासनमित्यन्वर्थसमाख्योपादाने तदीयवेदाङ्ग-
त्वप्रतिपादकप्रयोजनान्वाख्यानसिद्धेः । अन्यथा प्रयोजनानभिधाने व्याक-
रणाध्ययनेऽध्येतृणां प्रवृत्तिरेव न प्रसजेत् । ननु निष्कारणो धर्मः पङ्क्तो
वेदोऽध्येतव्य इत्यध्येतव्यविधानादेव प्रवृत्तिः सेत्स्यतीति चेन्मैवं तथावि-
धानेऽपि तदीयवेदाङ्गत्वप्रतिपादकप्रयोजनानभिधाने तेषां प्रवृत्तेरनुप-
पत्तेः । तथा हि पुरा किञ्चिद् वेदमधीत्याध्येतारस्त्वरितं वक्तारो भवन्ति ।
वेदान्तो वैदिकाः शब्दाः सिद्धा लोकाच्च लौकिकाः ।

तस्मादनर्थकं व्याकरणमिति तस्माद्वेदाङ्गत्वं मन्यमानस्तदध्ययने
प्रवृत्तिमकार्षुः । ततश्चेदानीतनानामपि तत्र प्रवृत्तिर्न सिध्येत् ।
सा मा प्रभाङ्क्षीदिति तदीयवेदाङ्गत्वप्रतिपादकं प्रयोजनम-
न्वाख्येयमेव । यद्यन्वाख्यातेऽपि प्रयोजने न प्रवर्तेरस्ताहि
लौकिकशब्दसंस्कारज्ञानराहितास्ते यज्ञे कर्मणि प्रत्यवायभाजो भवेयुः ।
धर्मान्द्वीधेरन्, अत एव याज्ञिकाः पठन्ति—आहिताग्निरपशब्दं
प्रयुज्य प्रायश्चित्तीयां सारस्वतीमिष्टिं निर्वपेदिति, अतस्तदीय-
वेदाङ्गत्वप्रतिपादकप्रयोजनान्वाख्यानार्थमथशब्दानुशासनमित्येव कथ्यते
नाथ व्याकरणमिति । भवति च व्याकरणशास्त्रस्य प्रयोजनं
तस्य तदुद्देशेन प्रवृत्तेः, तस्य प्रयोजनं यथा स्वर्गोद्देशेन प्रवृत्तस्य
यागस्य स्वर्गः प्रयोजनं तस्माच्छब्दानुशिष्टिः संस्कारपदवेदनीया
शब्दानुशासनस्य प्रयोजनम् । नन्वेवमप्यभिमतं प्रयोजनं न लभ्यते
तदुपायाभावात् । अथ प्रतिपदपाठ एवाभ्युपाय इति मन्येथाः, तर्हि स

* इत आरभ्य प्रयोजनानभिधान इत्यन्तमन्यो घ. पुस्तके न विद्यते ।

१ घ. "त्राणा स्वरमात्रमिदं यतः" । २ च. "धैवतगमौ यतः" । ३ च. "म् । न तु" । ४ क.
घ. "क्षरोपादाने इया" । ५ ख. "धानव्या" । ६ "तिचेन्ने" । ७ क. प्रसज्येत । ८ घ. "व्यस्वपि" ।
९ च. "गन्तवान्" । १० घ. "चूति माक्ष" । ११ च. "ति । शब्दानुशासनव्या" ।

ह्यनभ्युपायः शब्दानां प्रतिपत्तौ प्रतिपदपाठो भवेत् । शब्दापशब्दमेवे-
नाऽऽनन्त्याच्छब्दानाम् । एवं हि समाझायते बृहस्पतिरिन्द्राय दिव्यं वर्ष-
सहस्रं प्रदिपदपाठविहितानां शब्दानां शब्दपारायणं प्रोवाच नान्तं
जगाम । बृहस्पतिश्च प्रवक्ता, इन्द्रोऽध्येता, दिव्यं वर्षसहस्रमध्ययनकालः ।
न च पारावातिरभूत् । किमुताद्य यश्चिरं जीवति, अर्थातिवोधाचरणप्र-
चः, गैश्चतुर्भिरुपायैर्विद्योपयुक्ता भवति । न च पनकालेनैव सर्वमायु-
रुपयुक्तं स्यात्तस्मादनभ्युपायः शब्दानां प्रविद्युदासेन प्रस्तु-
जनं न सिध्येदिति चेन्मैवं शब्दप्रतिपत्तेः प्रतिपदपाठसो-
रात् । प्रकृत्यादिविभागकल्पनावत्सु लक्ष्येषु सामान्यविशेष-
पर्जन्यवत्सकृदेव प्रवृत्तौ बहूनां शब्दानामनुशासनोपलम्भाच्च । तथा हि
कर्मणीत्येकेन सामान्यरूपेण लक्षणेन कर्मोपपदान्द्रातुमात्रादप्रत्यये
कृते कुम्भकारः काण्डलाव इत्यादीनां बहूनां शब्दानामनुशासनमुपल-
भ्यते । एवमातोऽनुपसर्ग इति पदपाठस्याशक्यत्वप्रतिपादनपरोऽर्थ-
वादः । नन्वन्येष्वप्यङ्गेषु सत्सु किमित्येतदेवाऽऽद्रियते । उच्यते प्रधानं
च परस्वङ्गेषु व्याकरणम् । प्रधाने च कृतो यत्नः फलवान्भवति ।

तदुक्तम्-

आसन्नं ब्राह्मणस्तस्य तपसामुत्तमं तपः ।

प्रथमं छन्दसामङ्गमाहुर्व्याकरणं बुधाः ॥ इति ।

तस्माद्याकरणशास्त्रस्य शब्दानुशासनं भवति साक्षात्प्रयोजनं पार-
म्पर्येण तु वेदरक्षादीनि । अत एवोक्तं भगवता भाष्यकारेण-रक्षोहाग-
मलध्वसंदेहाः प्रयोजनमिति । साधुशब्दप्रयोगवशाद्भ्युदयोऽपि भवति ।
तथा च कथितं कात्यायनेन-शास्त्रपूर्वके प्रयोगेऽभ्युदयस्तत्तुल्यं वेदशब्दे-
नेति । अन्यैरप्युक्तम्-एकः शब्दः सम्यग्ज्ञातः सुष्ठु प्रयुक्तः स्वर्गे लोके
कामधुग्भवतीति । तथा--

१ घ 'पायस' । २ च 'पारप्रसि' । ३ च. 'ति स वर्षं कृतं जीवति । अर्थातिवो' । ४ ग.
'विषयेषु च' । ५ घ. 'भायु. पुष्यस्यो' । ६ च. 'व बोच' । ७ च. 'पश्यते' । ८ च.
'धर्म' इत्येकेन विशेष्यत्वेनाऽऽकारान्ताद्गतोः कप्रत्यये कृते धान्यतोः पनद इत्यादीनां बहूनां
शब्दानामनुशासनमुपलभ्यते । बृहस्पतिरिन्द्रायै प्रतिप' । ९ घ परार्थ' ।

नाकमिदसुखं यान्ति सुयुक्तैर्बद्धवाग्रथैः ।

अथ पत्कापिणो यान्ति येऽचीक्रमतभापिणः ॥

नन्वचेतनस्य शब्दस्य कथमीदृशं सामर्थ्यमुपपद्यत इति चेन्मैवं मन्येथाः । महता देवेन साम्यश्रवणात् । तदाह श्रुतिः—“ चत्वारि शृङ्गा त्रयो अस्य पादा द्वे शीर्षे सप्त हस्तासो अस्य । त्रिधा बद्धो वृषभो रोरवीति महो देवो मर्त्यां आविवेश । ” व्याचकार च भाष्यकाः—
 चत्वारि शृङ्गाणि चतुर्धा । अथ जातानि नामाख्यातोपसर्गनिर्पाताः । त्रयो अस्य पादा द्वौ शीर्षौ द्वौ हस्तासौ द्वौ शीर्षौ । अथ त्रिधा बद्धो वृषभ इति प्रसिद्धवृषभत्वेन रूपं क्रियते वर्षणाद्वर्षणश्च ज्ञानपूर्वकानुष्ठानेन फलप्रदत्वं रोरवीति शब्दं करोति रौतिः शब्दकर्मा, इह शब्दशब्देन प्रपञ्चो विवक्षितः । महो देवो मर्त्यां आविवेश । महादेवः शब्दो मर्त्यां मरणधर्माणो मनुष्यास्तानाविवेशेति । महता देवेन परेण ब्रह्मणा साम्यमुक्तं स्यादिति जगन्निदानं स्फोटाख्यो निरवयवो नित्यः शब्दो ब्रह्मैवेति । हरिर्णोऽभाणि ब्रह्मकाण्डे—

अनादिनिधनं ब्रह्म शब्दतत्त्वं यदक्षरम् ।

नियतंतेऽर्थभायेन *प्रक्रिया जगतो यतः ॥ इति ।

ननु नामाख्यातभेदेन पदद्वैविध्यप्रतीतिः कथं चातुर्विध्यमुक्तमिति चेन्मैवं प्रकारान्तरस्य प्रसिद्धत्वात् ।

तदुक्तं प्रकीर्णके—

द्विधा कैश्चित्पदं भिन्नं चतुर्धा पञ्चधाऽपि वा ।

अपोद्धृत्यैव वाक्येभ्यः प्रकृतिप्रत्ययादिवत् ॥ इति ।

कर्मप्रवचनीयेन वै पञ्चमेन सह पदस्य पञ्चविधत्वमिति हेलाराजो व्याख्यातवान् । कर्मप्रवचनीयास्तु क्रियाविशेषोपजनितसंबन्धावच्छेदहेतव इति सवन्धविशेषद्योतनद्वारेण क्रियाविशेषद्योतनाद्गुणसर्गेष्वेवान्तर्भवतीत्यभिसंधाय पदचातुर्विध्यं माप्यकारेणोक्तं युक्तमिति विवेक्तव्यम् ।

* स्वविषयमसत्ताके स्वभावे न प्रायया घ. पु. टि. ।

१ क. 'पातस्र' । २ घ. 'न रोहयणं' । ३ क. ख. ग. घ. ङ. च. 'पंग च' । ४ घ. 'ना क्षरम्' । ५ च. 'तदक्षरम्' । ६ च. 'म्' । विवक्षते । ७ क. 'ध्यप्रतिदेः कं' । ८ घ. 'यन्ति' ।

ननु भवता स्फोटोऽस्मिन् नित्यः शब्द इति निजागद्यते तन्न मृष्यामहे तत्र प्रमाणाभावादिति केचित् । अत्रोच्यते-प्रत्यक्षमेवात्र प्रमाणं, गौरित्येकं पदमिति नानावर्णातिरिक्तैकपदावगतेः सर्वजनीनत्वाच्च ह्यसति बाधके पदानुभवः शक्यो मिथ्येति वक्तुं पदार्थप्रतीत्यन्यथानुपपत्त्याऽपि स्फोटोऽभ्युपगन्तव्यः । न च वर्णैभ्य एव तत्प्रत्ययः प्रादुर्भवतीति परीक्षाक्षमं विकल्पासहत्वात्, किं समस्ता व्यस्ता वा अर्थप्रत्ययं जनयन्ति । नाऽऽद्यः । वर्णानां क्षणिकानां समूहासंभवात् । नान्यः । व्यस्तवर्णैभ्योऽर्थप्रत्ययासंभवात् । न च व्याससमोऽसंभ्यामन्यः प्रकारः समस्तीति तस्माद्द्वर्णानां वाचकत्वानुपपत्तौ यद्बलादर्थप्रतिपत्तिः स स्फोट इति वर्णातिरिक्तो वर्णाभिव्यङ्ग्योऽर्थप्रत्यायको नित्यः शब्दः स्फोट इति तद्विदो वदन्ति । अत एव स्फुट्यते व्यज्यते वर्णैरिति स्फोटो वर्णाभिव्यङ्ग्यैः स्फुटी भवत्यस्मादर्थ इति स्फोटोऽर्थप्रत्यायक इति स्फोटशब्दांर्थमुभयथा निराहुः । तथाचोक्तं भगवता पतञ्जलिना महामाप्ये-अथ गौरित्यत्र कः शब्दो येनोच्चारितेन साम्नालाङ्गूलककुदसुरविपाणानां संप्रत्ययो भवति स शब्द इत्युच्यत इति । विवृतं च कैपटेन-वैयाकरणेन वर्णव्यतिरिक्तस्य पदस्य वाचकत्वमिच्छन्ति । वर्णानां वाचकत्वे द्वितीयादिवर्णोच्चारणार्थक्यप्रसङ्गादित्यादिना तद्व्यतिरिक्तः स्फोटो नादाभिव्यङ्ग्यो वाचको विस्तरेण वाक्यपदीये व्यवस्थापित इत्यन्तेन प्रबन्धेन ।

ननु स्फोटस्याप्यर्थप्रत्यायकत्वं न घटते विकल्पासहत्वात् । किमभिव्यक्तः स्फोटोऽर्थं प्रत्याययति, अनभिव्यक्तो वा । न चरमः, सर्वदाऽर्थप्रत्ययलक्षणकार्योत्पादप्रसङ्गात् । स्फोटस्य नित्यत्वाभ्युपगमेन निरपेक्षस्य हेतोः सदा सत्त्वेन कार्यस्य विलम्बायोगात्, अथैतद्वोपपरिजि-

१ घ. निगद्यते । २ अ. दुर्भव इति परीक्षा क्षमो वि° । ३ क. ग. किं व्यस्तवर्णा अ° । च किन्व्यस्ता वर्णा अर्थे प्रतिपादयन्ति । समस्तावा । नाऽऽद्यः । इतरवर्णैर्वैधर्म्यप्रसङ्गात् । एकेकस्माद्द्वर्णादर्थप्रपत्ते प्रतिपत्तेषु । नापि द्वितीयः । उत्तरप्रत्यय ताणाना समस्तत्वाभावात् । न च अथा° । ४ घ °व्यस्तवर्णा व्यस्तवर्णा वा, नाद्यः । वर्णानां स° । ५ ख वा ना° । ६ क. ग. 'नित्यसमस्तावा ना° । ७ क. ग. 'य. ततोऽर्थप्रत्यायानुपपत्त्येः । न द्वितीयः । क्ष° । ८ क. ग. समुदाचार° । ९ क. ग. 'त न च° । १० घ. 'प्रत्यायकत्वात्' । ११ क. ग. माभ्याम° । १२ मू °भ्यासम° । १३ क. ग. घ. 'टः । व° । १४ क. ग. घ. द्वयः स्फुटति स्फु° । १५ ख. 'न्दार्थे वि° । १६ ख. ग. स्फोटार्थे ।

हीर्षयाऽभिव्यक्तः स्फोटोऽर्थं प्रत्याययतीति कक्षी क्रियते तथाऽभिव्यञ्ज-
यन्तो वर्णाः किं प्रत्येकमभिव्यञ्जयन्ति संभूय वा पक्षद्वयेऽपि वर्णानां
वाचकत्वपक्षे भवता ये दोषा भाषितास्त एव स्फोटाभिव्यञ्जकत्वपक्षे
व्यावर्तनीयाः । तदुक्तं भट्टाचार्यैर्मीमांसाश्लोकवार्तिके—

यस्यानवयवः स्फोटो व्यज्यते वर्णबुद्धिभिः ।

सोऽपि पर्यनुयोगेन नैकेनापि विमुच्यते ॥ इति ।

विभक्त्यन्तेष्वेव वर्णेषु पाणिनिना ते विभक्त्यन्ताः पदमिति गीतमेव
च पदसंज्ञाया विहितत्वात्संकेतग्रहणेनानुग्रहवशाद्द्वर्णेष्वेव पदबुद्धिर्म-
विष्यति तर्हि सर इत्येतस्मिन्पदे यावन्तो वर्णास्तावन्त एव रस इत्य-
त्रापि एवं वनं नवं नदी दीना रामो मारो राजा जारेत्यादिष्वर्थभेदप्र-
तीतिर्न स्यादिति +चेन्न क्रमभेदेन भेदसंभवात् । तदुक्तं तौतातितैः—

यावन्तो यादृशा ये च यदर्थप्रतिपादने ।

वर्णाः प्रज्ञातसामर्थ्यास्ते तथैवावबोधकाः ॥ इति ।

तस्माद्यश्चोभयोः समो दोषो न तेनैकश्चोद्यो भवतीति न्यायाद्वर्णा-
नामेव वाचकत्वोपपत्तौ नातिरिक्तस्फोटकल्पनाऽवकल्पत इति चेत्तदे-
तत्काशकुशावलम्बनकल्पनं विकल्पानुपपत्तेः । किं वर्णमात्रे पदप्रत्य-
यावलम्बनं वर्णसमूहे वा । नाऽऽद्यः परस्परविलक्षणवर्णमालायामभिन्नं
निमित्तं पुष्पेषु विना सूत्रं मालाप्रत्यवादित्येकं पदमिति प्रतिपत्तेरनुप-
पत्तेः । नापि द्वितीयः, उच्चरितप्रध्वस्तानां वर्णानां समूहभांवासंभवात् ।
तत्र हि समूहव्यपदेशः । ये पदार्था एकस्मिन्प्रदेशे सहावस्थितं तथा
बहवोऽनुभूयन्ते यथैकस्मिन्प्रदेशे सहावस्थितं तथाऽनुभूयमानेषु धवस-
दिरपलाशादिषु समूहव्यपदेशो यथा वा गजनरुरगादिषु न च ते वर्णा-
स्तथाऽनुभूयन्त उत्पन्नप्रध्वस्तत्वात् । अभिव्यक्तिपक्षेऽपि क्रमेणैवाभि-
व्यक्तौ समूहासंभवात् । नापि वर्णेषु काल्पनिकः समूहः कल्पनीयः पर-
स्पराश्रयप्रसङ्गात् । एकार्थप्रत्यायकत्वसिद्धौ तदुपाधिना वर्णेषु पदत्व-

* + इति चेदित्युत्तरं न क्रमभेदेनैवत्यस्य तदेतदित्यन्तप्रयोगो घ. पुस्तके न विद्यते ।

१ घ. थाऽप्याभि° । २ घ. 'पु सुप्तिदन्त पदमिति पा° । ३ घ. 'क्त्यन्तं प° । ४ घ.
'भेदेणानु° । ५ घ. ग. 'चेत् का° । ६ घ. 'मन्त्राभावे वर्णानां वाचकत्वसामर्थ्याभ्युपगमात् । त° ।
७ क. 'त तदेतत्त्वा° । ८ क. ग. 'मूहो वा° । ९ क. ख. ग. घ. समूहा भा° । १० ख. 'भावम्° ।
१ घ. 'तया । १२ घ. 'तथा । १३ घ. 'व्यक्तस्य त° । १४ घ. 'नियस्य प° । १५ घ. 'वसि° ।

प्रतीतिः, तत्सिद्धावेकार्थप्रत्यायकत्वसिद्धिरिति । तस्माद्द्वर्णानां वाचक-
त्वासंभवात्स्फोटोऽभ्युपगन्तव्यः । ननु स्फोटवाचकतापक्षेऽपि प्रागुक्त-
विरूपप्रसरेण घट्टकुटीप्रमातायितामिति चेत्तदेतन्मनोराज्याविजृम्भणं
वैपय्यसंभवात् । तथाहि अमिव्यञ्जकोऽपि प्रथमो ध्वनिः स्फोटमस्फुट-
मभिव्यनक्ति । उत्तरोत्तरामिव्यञ्जकक्रमेण स्फुटं स्फुटतरं स्फुटतमं यथा
स्वाध्यायः सकृत्पठ्यमानो नावधार्यते, अभ्यासेन तु स्फुटावसायः,
यथा वा रत्नतत्त्वं प्रथमप्रतीतौ स्फुटं न चकास्ति चरमे चेतसि यथाव-
दाभिव्यज्यते ।

* नादेरहितबीजायामन्त्येन ध्वनिना सह ।

आवृत्तिपरिपाकायां बुद्धौ शब्दोऽवधार्यते ॥

इति प्रामाणिकोक्तेः । तस्माद्स्माच्छब्दार्थं प्रतिपद्यामंह इति व्यव-
हारवशाद्द्वर्णानामर्थवाचकत्वानुपपत्तेः । प्रथमे काण्डे तत्रमवद्भिर्मर्तृहरि-
भिरभिहितत्वान्निरवयवमर्थप्रत्यायकं शब्दतत्त्वं स्फोटाभावमभ्युपगन्त-
व्यमित्येतत्सर्वं परमार्थसंविहक्षणसत्ताजातिरेव सर्वेषां शब्दानामर्थ
इति प्रतिपादनपरे जातिसमुद्देशे प्रतिपादितम् । यदि सत्तैव सर्वेषां
शब्दानामर्थस्तर्हि सर्वेषां शब्दानां पर्यायता स्यात्तथा च क्वचिदपि
युगपन्निचतुरपदप्रयोगायोग इति महच्चानुर्यमायुष्मतः ।

तदुक्तम्-

पर्यायानां प्रयोगो हि यौगपद्येन नेष्यते ।

पर्यायेणैव ते यस्माद्ब्रह्मन्त्यर्थं न संहताः ॥ इति ।

तस्मादयं पक्षो न क्षोदक्षम इति चेत्तदेतद्गगनरोमन्धकल्पं नीललोहि-
तपीताद्युपरञ्जकद्रव्यभेदेन स्फटिकमणेरिव संबन्धिभेदात्सत्तायास्तदा-
त्मना भेदेन प्रतिपत्तिसिद्धौ गोसत्तादिरूपगोत्वादिभेदनिबन्धनव्यवहार-
वैलक्षण्योपपत्तेः । तर्थाच्चाऽऽतवाक्यम्-

स्फटिकं विमलं ब्रह्मं यथा युक्तं पृथक्पृथक् ।

नीललोहितपीताद्यैस्तद्दर्शनमुपलभ्यते ॥ इति ।

* नादाघातजग्या । घ. पु टि ।

१ च 'ना शोभनात्मकत्वघ' । २ 'कुट्टिप्र' । ३, क. ख. ग घ. 'टः स्फु' । ४ घ. 'राहत' ।
५ क ख. ग. घ 'मन्त्येन' । ६ च 'ति व्य' । ७ घ. 'मर्' । ८ क ख. ग. स्फोटगा' । ९ क
'ते रेव सर्वेषां शब्दानामर्थ इति प्र' । १० क. न प्रतिपत्तिविद्धौ स्फु' । ११ घ. 'या शीर्षं
महद्भिरेदं वा' ।

तथा हरिणाऽप्युक्तम्—

संबन्धिभेदात्सत्तैव भिद्यमाना गवादिषु ।

जातिरित्युच्यते तस्यां सर्वे शब्दा व्यवस्थिताः ॥

तां प्रातिपदिकार्थं च धात्वर्थं च प्रचक्षते ।

सा सत्ता सा महानात्मा तामाहुस्त्वतलादयः ॥ इति ।

आश्रयभूतैः संबन्धिभिर्भिद्यमाना कल्पितभेदा गवाश्वादिषु सत्तैव महासामान्यमेव जातिः, गोत्वादिर्कमपरं सामान्यं परमार्थतस्ततो मित्रं न भवति । गोसत्तैव गोत्वं नापरमन्वयि प्रतिभासते । एवमश्वसत्ताऽश्वत्वमित्यादि वाच्यम् । एवं च तस्यामेव गवादिभिन्नायां सत्तायां जातौ सर्वे गोशब्दादयो वाचकत्वेन व्यवस्थिताः प्रातिपदिकार्थश्च सत्तेति प्रसिद्धम् । भाववचनो धातुरिति पक्षे भावः सत्तैवेति धात्वर्थः सत्ता भवत्येव क्रियावचनो धातुरिति पक्षेऽपि जातिमन्थे क्रियामाहुरनेकव्यक्तिं क्रियासमुद्देशे क्रियाया जातिरूपत्वप्रतिपादनाद्धात्वर्थः सत्ता भवत्येव तस्य भावस्त्वतलाविति भावार्थे त्वतलादीनां विधानात्सत्तावाचित्वं युक्तं सा च सत्ता, उदयव्ययवैधुर्योन्नित्या सर्वस्य प्रपञ्चस्य तद्विचर्तया देशतः कालतो वस्तुतश्च परिच्छेदराहित्यात्सा सत्ता महानात्मेति व्यपदिश्यत इति कारिकाद्वयार्थः । द्रव्यपदार्थसंबल्लक्षणं तत्त्वमेव सर्वशब्दार्थं इति संबन्धसमुद्देशो समर्थितम्—

सत्यं वस्तु तदाकारैरसत्पैरवधार्यते ।

असत्योपाधिभिः शब्दैः सत्यमेवामिधीयते ॥

अधुवेण निमित्तेन देवदत्तगृहं यथा ।

गृहीतं गृहशब्देन शुद्धमेवामिधीयते ॥ इति ।

भाष्यकारेणापि सिद्धे शब्दार्थसंबन्ध इत्येतद्वार्तिकव्याख्यानावसरे द्रव्यं हि नित्यमित्यनेन ग्रन्थेनाश्वत्थोपाध्यवच्छिन्नं ब्रह्मत्सर्वं द्रव्यशब्दवाच्यं सर्वशब्दार्थं इति निरूपितम् । जातिशब्दार्थवाचिनो वाजप्यायनस्य मते गवादयः शब्दा भिन्नद्रव्यसमवेतजातिमभिदधति । तस्यामवगाह्यमानायां तत्संबन्धाद्द्रव्यमवगम्यते । शुक्लादयः शब्दा गुणसमवेतां जातिमाचक्षते गुणे तत्संबन्धात्प्रत्ययः, द्रव्यसंबन्धिसंबन्धा-

१ ख. 'विद्यमाना' । २ क. 'भेदोऽ' । ३ घ. 'दिक प' । ४ क. ख. ग. घ. ङ. 'किवतिनी मिति जातिपदार्थनयानुसारणानेकव्यक्तिके' । ५ घ. 'दां नित्या' । ६ ख. 'वत्त्वचन्दं द' । ७ क. ग. 'जे धत' ।

त्संज्ञा शब्दानामुत्पत्तिप्रभृत्याविनाशाच्छैशव्यकौमारयोयनाद्यवस्थादिभे-
देऽपि स एवायमित्यभिप्रत्ययबलात्सिद्धा देवदत्तत्वादिजातिरभ्युपगन्तव्या
क्रियास्वपि जातिरालक्ष्यते सैव धातुवाच्या पैठतीत्यादाबनुवृत्तप्रत्ययस्य
प्रादुर्भावार्थे । द्रव्यपदार्थवादिष्व्याङ्गिनये शब्दस्य व्यक्तित्वेवामिधेयतया
प्रतिभासते । जातिस्तूपलक्षणतयेति नाऽऽनन्त्यादिदोषादकाशः । पाणि-
न्याचार्यस्योभयं संमतं यतो जातिपदार्थमभ्युपगम्य जात्याख्यायामेक-
स्मिन्बहुवचनमन्यतरस्यामित्यादिव्यवहारः । द्रव्यपदार्थमङ्गीकृत्य सरू-
पाणामेकशेष एकविमक्तावित्यादिः । व्याकरणस्य सर्वपार्थदत्वान्मतद्वया-
भ्युपगमे न कश्चिद्विरोधः । तस्माद्द्वयं सत्यं परं ब्रह्मतत्त्वं सर्वशब्दार्थ
इति स्थितम् । तदुक्तम्-

तस्माच्छक्तिविभागेन सत्यः सर्वः सदात्मकः ।

एकौऽर्थः शब्दवाच्यत्वे बहुरूपः प्रकाशते ॥ इति ।

सत्यस्वरूपमपि हरिणोक्तं संबन्धसमुद्देशे—

यत्र द्रष्टा च दृश्यं च दर्शनं चाविकल्पितम् ।

तस्यैवार्थस्य सत्यत्वमाहुस्त्रयन्तवेदिनः ॥ इति ।

द्रव्यसमुद्देशेऽपि—

विकारापगमे सत्यं सुवर्णं कुण्डले यथा ।

विकारापगमो यत्र तामाहुः प्रकृतिं पराम् ॥ इति ।

अभ्युपगमेताद्वितीयत्वनिर्वाहाय वाच्यवाचकयोरविभागः प्रदर्शितः—

वाच्या सा सर्वशब्दानां शब्दाच्च न पृथक्ततः ।

अपृथक्त्वेऽपि संबन्धस्तयोर्नानात्मनोरिव ॥ इति ।

तत्तदुपाधिपरिकल्पितभेदबहुलतया व्यवहारस्याविद्यामात्रं कल्पित-
त्वेन प्रतिनिधताकारोपधीयमानरूपभेदं ब्रह्मतत्त्वं सर्वशब्दविषयः । अभेदे
र्षं पारमार्थिके संबृतिवशाद्ब्रह्महारदशायाम् स्वप्नायस्थायदुस्वावचः प्रपञ्चो
विवर्तत इति कारिकार्थः । तदाहुर्वेदान्तवादिनिपुणाः—

१ घ. 'भिन्नप्र' । २ क ग. 'विदत्त्वा' । ख. 'विद्वादिजा' । घ. 'विद्वाजा' । ३ व. ख. ग.
घ. 'पचती' । ४ क. ख. 'तु । नदे' । ग. 'तु । स्वप्' । ५ घ. 'व्यङ्गिन' । ६ क. ख. घ. 'दिः
इत्यादि' । ७ क. 'सर्वे पा' । ८ घ. 'प्राज्ञात्वं' । ९ ख. 'एकार्थं' । १० क. ग. घ. 'कोऽर्थ' ।
११ घ. 'गमेऽथाऽऽहुः प्रकृतिं च प' । व. 'गमे सत्या ता' । १२ घ. 'गतद्वितीयत्वनिर्वाहार्थं वाच-
कयोवभा' । १३ ख. 'य परिक' । १४ ख. 'न' । १५ घ. 'कारिणि' ।

यथा स्वप्नप्रपञ्चोऽयं मायि मायाविजृम्भितः ।

एवं जाग्रत्प्रपञ्चोऽपि मायि मायाविजृम्भितः ॥ इति ।

तदित्थं कूटस्थे परस्मिन्ब्रह्मणि सच्चिदानन्दरूपे प्रत्यगभिन्नेऽवगतेऽनाद्यविद्यानिवृत्तौ तादृग्ब्रह्मात्मनाऽवस्थानलक्षणं निःश्रेयसं सेत्स्यति शब्दब्रह्मणि निष्णातः परं ब्रह्माधिगच्छतीत्यभियुक्तोक्तेः । तथा च शब्दानुशासनशास्त्रस्य निःश्रेयससाधनत्वं सिद्धम् । तदुक्तम् ।

तद्द्वारमपवर्गस्य बाह्यलानां चिकित्सितम् ।

पवित्रं सर्वविद्यानामधिविद्यं प्रचक्षते ॥ इति ।

तथा—इदमाद्यं पदस्थानं सिद्धिसोपानं पर्वणाम् ।

इयं सा मोक्षमार्गाणामजिह्वा राजपद्धतिः ॥ इति ।

तस्माद्वाकरणशास्त्रं परमपुरुषार्थसाधनतयाऽभ्येतव्यमिति सिद्धम्—
इति सर्वदर्शनसंग्रहे पाणिनिदर्शनम् ॥

अथ सांख्यदर्शनम् ॥ १४ ॥

अथ सांख्यैराख्याते परिणामवादे परिपन्थिनि जागरुके कथंकारं विवर्तवाद आदरणीयो भवेदेष हि तेषामाद्योपः । संक्षेपेण हि सांख्यशास्त्रे चतस्रो विधाः संभाव्यन्ते, कैचिदर्थः प्रकृतिरेव कश्चिद्विकृतिरेव, कश्चिद्विकृतिः प्रकृतिश्च, कश्चिदनुमय इति । तत्र केवला प्रकृतिः प्रधानपदेन वेदनीया मूलप्रकृतिः । नासावन्यस्य कस्यचिद्विकृतिः । प्रकरोतीति प्रकृतिरिति व्युत्पत्त्या सत्त्वरजस्तमोगुणानां साम्यावस्थाया अभिधानात् । तदुक्तं मूलप्रकृतिरविकृतिरिति । मूलं चासौ प्रकृतिश्च मूलप्रकृतिः । महदादेः कार्यकलापस्यासौ मूल नत्वस्य प्रधानस्य मूलान्तरमस्ति, अनवस्थापातात् । न च बीजाङ्कुरवदनवस्थादोषो न भवतीति वाच्यं प्रमाणाभावादिति भावः । विकृतयश्च प्रकृतयश्च महदहंकारतन्मात्राणि । तदप्युक्तं महदाद्याः प्रकृतिविकृतयः सप्तेति । अस्यार्थः प्रकृतयश्च ता विकृतयश्चेति प्रकृतिविकृतयः, सप्त महदादीनि तत्त्वानि तत्रान्तःकरणादिपदवेदनीयं महत्तत्त्वमहंकारस्य प्रकृतिः । मूलप्रकृतेस्तु विकृतिः । एवमहंकारतत्त्वमभिमानापरनामधेयं महतो विकृतिः प्रकृ-

१ क. ख. 'द्वयमस्मा' । २ घ. 'नपावै' । ३ घ. 'माणानाम' । ४ घ. 'राज्यमावति' । ५ घ. 'तदया' । ६ क. ख. ग. घ. ङ. 'कश्चिद' । ७ ग. 'द्विगृतेः' । ८ ग. 'द्विगृतेः' । ९ घ. 'मूला चासौ' ।

तिश्च । तदेवाहंकारतत्त्वं तामसं सत्यञ्चतन्मात्राणां सूक्ष्माभिधानां तदेव सात्विकं सत्प्रकृतिरेकादशेन्द्रियाणां बुद्धीन्द्रियाणां चक्षुःश्रोत्रघ्राण-रसनात्वगाख्यानां कर्मेन्द्रियाणां वाक्पाणिपादपायूपस्थाख्यानामुभयात्मकस्य मनसश्च रजसस्तुभयत्र क्रियोत्पादनद्वारेण कारणत्वमस्तीति न वैयर्थ्यम् । तदुक्तमीश्वरकृष्णेन—

अभिमानोऽहंकारस्तस्माद्विविधः प्रवर्तते सगं ।

एकादशकंश्च गणस्तन्मात्रापञ्चकं चैव ॥

सात्विकं एकादशकं प्रवर्तते वैकृताहंकारात् ।

भूतादेस्तन्मात्रः स तामसस्तैजसादुभयम् ॥

बुद्धीन्द्रियाणि चक्षुःश्रोत्रघ्राणरसनत्वगाख्यानि ।

वाक्पादपाणिपायूपस्थानि कर्मेन्द्रियाण्याहुः ॥

उभयात्मकमत्र मनःसंकल्पविकल्पात्मकमिन्द्रियं च साधर्म्यादिति ।

विवृतं च । तत्त्वकौमुद्यामाचार्यवाचस्पतिभिः । केवला विकृतिस्तु वियदादीनि पञ्च भूतानि एकादशेन्द्रियाणि च तदुक्तं षोडशकस्तु विकार इति । षोडशसंख्यावच्छिन्नो गणः षोडशको विकार एव न प्रकृतिरित्यर्थः । यद्यपि पृथिव्याद्यो गोघटादीनां प्रकृतिस्तथाऽपि न ते पृथिव्यादिभ्यस्तत्त्वान्तरमिति न प्रकृतिः । तत्त्वान्तरोपादानत्वं चेह प्रकृतित्वममिमत्तं गोघटादीनां स्थूलत्वेन्द्रियग्राह्यत्वयोः समानत्वेन तत्त्वान्तरत्वामावः । तत्र शब्दस्पर्शरूपरसगन्धतन्मात्रेभ्यः पूर्वपूर्वसूक्ष्म-भूतसहितेभ्यः पञ्च भूतानि वियदादीनि क्रमेणैकद्वित्रिचतुष्पञ्चगुणानि जायन्ते । इन्द्रियसृष्टिस्तु प्रागेवोक्ता ।

तदुक्तम्—

प्रकृतेर्महांस्ततोऽहंकारस्तस्माद्गणश्च षोडशकः ।

तस्मादपि षोडशकात्पञ्चभ्यः पञ्च भूतानि ॥ इति ।

अनुभयात्मकः पुरुषः । तदुक्तं न प्रकृतिर्न विकृतिः पुरुष इति । पुरुषस्तु कूटस्थनित्योऽपरिणामी न कस्यचित्प्रकृतिर्नापि विकृतिः कस्यचिदित्यर्थः । एतत्पञ्चविंशतितत्त्वसाधकत्वेन प्रमाप्यत्रयमभिमत्तम् तदप्युक्तम्—

१ घ. 'एवं नाम ता' । २ ख. ग. 'णम्' । ३ घ. 'करण' । ४ क. ख. ग. 'कमेका' । घ. 'कमेकादशकः' । प्र' । ५ क. ख. ग. 'क् पाणिपादा' । ६ क. ख. ग. घ. 'स्थाख्यानि' । ७ घ. 'वै' इति । उभयसाधर्म्याद' । वि' । ८ क. घ. 'धमदाभू' । ९ क. ख. ग. घ. 'धमदाभू' ।

दृष्टमनुमानमाप्तवचनं च सर्वप्रमाणसिद्धत्वात् ।

त्रिविधं प्रमाणमिदं प्रमेयसिद्धिः प्रमाणाद्धि ॥ इति ।

इह कार्यकारणभावे चतुर्धा विप्रतिपत्तिः प्रसरति । असतः सज्जायत इति सौगताः *संगिरन्ते । नैयायिकादयः सतोऽसज्जायत इति । वेदान्तिनः सतो विवर्तः कार्यजातं न वस्तुसदिति । सांख्याः पुनः सतः सज्जायत इति । तत्रासतः सज्जायत इति न प्रामाणिकः पक्षः । असतो निरुपाख्यस्य शशविषाणवत्कारणत्वानुपपत्तेः । तुच्छानुच्छयोस्तादात्म्यानुपपत्तेश्च । नापि सतोऽसज्जायते कारकव्यापारात्प्रागसतः शशविषाणवत्सत्तासंबन्धलक्षणोत्पत्त्यनुपपत्तेः । नहि नीलं निपुणतमेनापि पीतं कर्तुं पार्यते । ननु सत्त्वासत्त्वे घटस्य धर्माविति चेत्तदुच्चारु, असति धर्मिणि तद्गर्म इति व्यपदेशानुपपत्त्या धर्मिणः सत्त्वापत्तेः । तस्मात्कारकव्यापारात्प्रागपि कार्यं सदेव सतश्चाभिव्यक्तिरूपपद्यते । यथा पीठनेन तिलेषु तैलस्य दोहनेन सौरभेयीषु पयसः । असतः कारणे किमपि निदर्शनं न दृश्यते । किञ्च कार्येण कारणं संबद्धं तज्जनकमसंबद्धं वा, प्रथमे कार्यस्य सत्त्वमायातं सतरेव संबन्ध इति नियमात् । चरमे सर्वं कार्यजातं सर्वस्माज्जोयेत, असंबन्धत्वाविशेषात् । तदाख्यायि सांख्याचार्यैः—

असत्त्वान्नास्ति संबन्धः कारणैः सत्त्वसङ्गिभिः ।

असंबद्धस्य चोत्पत्तिमिच्छतो न व्यवस्थितिः ॥ इति ।

अथैवमनुष्ठेयासंबन्धमपि तत्तदेव जनयति यत्र यच्छक्तं शक्तिश्च कार्यदर्शनोन्नयेति तन्न संगच्छते तिलेषु तैलजननशक्तिरित्यत्र तैलस्थासत्त्वे संबद्धत्वासंबद्धत्वविकल्पेन तच्छक्तिरिति निरूपणयोगात् । पृथङ् न भवति, पटस्तन्तुभ्यो न भिद्यते, तद्गर्मत्वान्न यदेवं न तदेवं यथा गौरम्बः, तद्गर्मश्च पटस्तस्मान्नार्थान्तरम् । तर्हि प्रत्येकं त एव प्रावरणकार्यं कुर्युरिति चेन्न संस्थानभेदेनाऽऽविर्भूतपटभावानां प्रावरणा-

* संग्रतिपद्यते । घ. पु. ।

१ घ. 'त्पत्तेरसंभवात् । न' । २ घ. 'देवात्' । ३ घ. 'न द' । ४ ख. 'द्वे सतज' । ५ ख. 'ज्जायते स' । ६ घ. ह. 'बद्धत्वा' । ७ ग. घ. 'ष्ठयत्त' । ८ घ. ह. 'बद्धम' । ९ क. ख. ग. घ. 'पि सदे' । १० क. 'तु कार्यकारणयोरेभेदाद्य कार्यत्वात्सर्वं न' । ख. 'तु । कार्यकारणयोरेभेदाद्य कारणाप्यकार्यस्य सत्त्वं न' । ग. ह. 'कार्यकारणयोरेभेदाद्य कार्यस्य सत्त्वं न' । घ. 'तु । कार्यकारणयोरेभेदाद्य कार्यस्य सत्त्वं कारणाप्य' । ११ घ. 'स्थास' ।

र्थक्रियाकारित्वोपपत्तेः । यथा हि कूर्मस्याङ्गानि कूर्मशरीरे निविश-
मानानि तिरो भवन्ति निःसरन्ति चाऽऽविर्भवन्ति, एवं कारणस्य
तन्त्वादेः पटादयो विशेषा निःसरन्त आविर्भवन्त उत्पद्यन्त इत्युच्यन्ते
निविशमानास्तिरोभवन्तो विनश्यन्तीत्युच्यन्ते न पुनरसतामुत्पत्तिः
सतां वा विनाशः । यथोक्तं मगवद्गीतायाम्-

नासतो विद्यते भावो नामावो विद्यते सतः । इति ।

ततश्च कार्यानुमानात्तत्प्रधानसिद्धिः । तदुक्तम्-

असदकारणत्वाद्दुपादानग्रहणात्सर्वसंभवामावात् ।

शक्तस्य शक्यकरणात्कारणभावाच्च सत्कार्यम् ॥ इति ।

नापि सतो ब्रह्मतत्त्वस्य विवर्तः प्रपञ्चो बाधानुपलम्भात् । अधिष्ठा-
नारोप्ययोश्चिज्जडयोः कलधौतरूप्यादिवत्सारूप्यभावेनाऽऽरोपसंभवाच्च ।
सुखदुःखमोहात्मकस्यै तथाविधकारणमवधारणीयं तथा च प्रयोगः-
विमतं भावजातं सुखदुःखमोहात्मककारणकं तदन्वितत्वाद्यद्येनान्वीयते
तत्तत्कारणकं यथा रुचकादिकं सुवर्णान्वितं सुवर्णाकारणकं तथा चेदं
तस्मात्तथेति । तव जगत्कारणे येयं सुरात्मकता तत्सरयं या दुःसात्म-
कता तद्रजः, या च मोहात्मकता तत्तम इति त्रिगुणात्मककारणसिद्धिः ।
यथा हि प्रत्येकं मावारूपैगुण्यवन्तोऽनुभूयन्ते, यथा मैत्रदारेषु सत्यवत्यां
मैत्रस्य सुरमाविरस्ति तं प्रति सत्त्वगुणप्रादुर्भावात्तेत्सपत्नीनां दुःखम् ।
ताः प्रति रजोगुणप्रादुर्भावात् । तामलममानस्य चैत्रस्य मोहो भवति तं
प्रति तमोगुणसमुद्भवात् । एवमन्यदपि घटादिकं लम्बमानं सुखं करोति
परैरपि ह्लियमाणं दुःसाकरोति, उदासीनस्योपेक्षाविषयत्वेनोपतिष्ठते, उपे-
क्षाविषयत्वं नाम मोहः । मुह वैचित्ये, इत्यस्मान्द्वातोर्मोहशब्दनिष्पत्तेः ।
उपेक्षणीयेषु चित्तवृत्त्यनुदयात् । तस्मात्सर्वं भावजातं सुरदुःखमोहात्मकं
त्रिगुणप्रधानकारणकमवगम्यते । तथा च श्वेताश्वतरोपनिषदि श्रूयते-

अजामेकां लोहितशुककृष्णां

बह्वीः श्रप्रजाः सृजमानां सरूपाः ।

अजो ह्येको जुषमाणोऽनुशेते

जहात्येनां भुक्तभोगामजोऽन्यः ॥ (श्वेता०अ०४।५) इति ।

* सर्वदर्शनसंग्रहपुस्तकेषु तु प्रजा जनयन्तीमेति पाठः ।

१ अ. 'सद्वकरणादुपादानम्' । २ अ. 'दकरणाद्' । ३ अ. ग. 'रणाभा' । ४ अ. 'तनु-
त्यादि' ५ अ. ख. '१णा भेदेनापि सं' । ग. 'रूप्याभेदेनारोगसं' । घ. क. 'हृष्याभा' । ६ अ. 'नापि
समभावात्' । ७ अ. 'स्य प्रपञ्चस्य त' । ८ अ. ख. ग. घ. ङ. च. 'वर्णका' । ९ अ. 'सत्पती' ।
ग. 'सत्पतीनां' । १० अ. 'त्वेन व्यवति' ।

अत्र लोहितशुक्लकृष्णशब्दा रञ्जकत्वप्रकाशकत्वावरकत्वसाधर्म्याद्भि-
जःसत्त्वतमोगुणत्वप्रतिपादनपराः ।

नन्यचेतनं प्रधानं चेतनानधिष्ठितं महदादिकार्यं न व्याप्रियते । अतः
केनचिच्चेतनेनाधिष्ठात्रा भवितव्यं तथा च सर्वार्थदर्शी परमेश्वरः स्वीक-
र्तव्यः स्यादिति चेत्तदसंगतमचेतनस्यापि प्रधानस्य प्रयोजनवशेन
प्रवृत्त्युपपत्तेः । इदं चाचेतनं चेतनानधिष्ठितं पुरुषार्थाय प्रवर्तमानं यथा
वत्सविवृद्ध्यर्थमचेतनं क्षीरं प्रवर्तते यथा च जलमचेतनं लोकोपकाराय
प्रवर्तते तथा च प्रकृतिरचेतनाऽपि पुरुषविमोक्षाय प्रवर्त्स्यति । तदुक्तम्—

वत्सविवृद्धिनिमित्तं क्षीरस्य यथा प्रवृत्तिरज्ञस्य ।

पुरुषविमोक्षनिमित्तं तथा प्रवृत्तिः प्रधानस्य ॥ इति ।

यस्तु परमेश्वरः करुणया प्रवर्तक इति परमेश्वरास्तित्ववादिनां
डिण्डिमः सै प्रायेण गतः, विकल्पानुपपत्तेः । स किं सृष्टेः प्राक्प्रवर्तते
सृष्ट्युत्तरकालं वा । आद्ये शरीराद्यभावेन दुःखानुत्पत्तौ जीवानां दुःख-
प्रहाणेच्छानुपपत्तिः । द्वितीये परस्पराश्रयप्रसङ्गः करुणया सृष्टिः
सृष्ट्या च कारुण्यमिति । तस्माद्चेतनस्यापि चेतनानधिष्ठितस्य प्रधानस्य
महदादिरूपेण परिणामः पुरुषार्थप्रयुक्तः प्रधानपुरुषसंयोगनिमित्तः ।
यथा निर्घ्यापारस्याप्ययस्कान्तस्य संनिधानेन लोहस्य व्यापारः, तथा
निर्घ्यापारस्य पुरुषस्य संनिधानेन प्रधानव्यापारो युज्यते । प्रकृतिपुरुषसं-
बन्धश्च पङ्कधवत्परस्परापेक्षानिबन्धनः । प्रकृतिर्हि भोग्यतया भोक्तारं
पुरुषमपेक्षते । पुरुषोऽपि भेदाग्रहाद्बुद्धिच्छायापत्त्या तद्गतं दुःखत्रयं
वार्यमाणः कैवल्यमपेक्षते । तत्प्रकृतिपुरुषविवेकनिबन्धनं न च तदन्त-
रेण युक्तमिति कैवल्यार्थं पुरुषः प्रधानमपेक्षते । यथा सलु कौचित्य-
दुन्धी पथि सार्थेन गच्छन्तौ देवकृतादुपप्लवात्परित्यक्तसार्थी मन्दमन्द-
मितस्ततः परिभ्रमन्तौ भयाकुलौ देववशात्संयोगमुपगच्छेतां तत्र चान्धेन
पङ्कः स्कन्धमारोपितः, तंतश्च पङ्कदर्शितेन मार्गिणान्धः समीहितं स्थानं
प्राप्नोति पङ्कन्तपि स्कन्धाधिरुढः । तथा परस्परापेक्षप्रधानपुरुषनिब-
न्धनः सर्गः । यथोक्तम्—

१ स. 'पि प्रयो' । २ क. ख. ग. घ. 'पार्थे प्र' । ३ क. ख. ग. 'वृषार्थे क्षी' । ४ क.
स गर्भेप्रायेण । ५ स. सृष्टेः । ६ घ. छाद्य' । ७ क. ख. ग. घ. 'युक्तप्र' । ८ च 'दनिबन्ध' ।
९ क. ख. 'ज्यन न' । १० म. ड. तत. प' । ११ घ. नदर्शनसम्बन्धि' ।

पुरुषस्य दर्शनार्थं कैवल्यार्थं तथा प्रधानस्य ।

पङ्कन्धवदुभयोरपि संबन्धस्तत्कृतः सर्गः ॥ इति ।

ननु पुरुषार्थनिबन्धना मवतु प्रकृतेः प्रवृत्तिः, निवृत्तिस्तु कथमुपपद्यत इति चेदुच्यते यथा भर्त्रा हृष्टदोषा स्वैरिणी भर्तारं पुनर्नोपैति यथा वा कृतप्रमोजना नर्तकी निवर्तते तथा प्रकृतिरपि । यथोक्तम्—

रङ्गस्य दर्शयित्वा निवर्तते नर्तकी यथा नृत्यात् ।

पुरुषस्य तथाऽऽत्मानं प्रकाश्य विनिवर्तते प्रकृतिः ॥ इति ।

एतदर्थं निरीश्वरसांख्यशास्त्रप्रवर्तककपिलोनुसारिणां मतमुपन्यस्तम् ।

इति सर्वदर्शनसंग्रहे सांख्यदर्शनम् ।

अथ पातञ्जलदर्शनम् ॥ १५ ॥

सांप्रतं सेश्वरसांख्यप्रवर्तकपतञ्जलिप्रभृतिमुनिमतमनुवर्तमानानां मतमुपन्यस्यते । तत्र सांख्यप्रवचनापरनामधेयं योगशास्त्रं पतञ्जलिप्रणीतं पादचतुष्टयात्मकम् । तत्र प्रथमे पादे—अथ योगानुशासनमिति योगशास्त्रारम्भप्रतिज्ञां विधाय योगश्चित्तवृत्तिनिरोध इत्यादिना योगलक्षणमभिधाय समाधिं सप्रपञ्चं निरदिक्षद्भगवान्पतञ्जलिः । द्वितीये तपःस्वाध्यायेश्वरप्रणिधानाणि क्रियायोग इत्यादिना व्युत्थितचित्तस्य क्रियायोगं यमादीर्नि पञ्च बहिरङ्गानि साधनानि । तृतीये देशबन्धश्चित्तस्य धारणेत्यादिना धारणाध्यानसमाधित्रयमन्तरङ्गं संयमैपदवाच्यं तैत्र्यावान्तरफलं विभूतिजातम् । चतुर्थे जन्मीपधिमन्त्रैतपःसमाधिजाः सिद्धय इत्यादिना सिद्धिपञ्चकप्रपञ्चनपुरःसरं परमं प्रयोजनं कैवल्यम् । प्रधानादीनि पञ्चविंशतितत्त्वानि प्राचीनान्येव संमतानि पङ्क्तिशस्तु परमेश्वरः क्लेशकर्मविपाकाशयैरपराभुष्टः पुरुषः स्वेच्छया निर्माणकायमाधिष्ठाय लौकिकवैदिकसंप्रदायप्रवर्तकः संसाराङ्गारे तप्यमानानां प्राणभूतामनुग्राहकश्च ।

१ घ. 'की नर्तनं तं' । ब. 'कीनृत्त्यापि' । २ नृत्तात् । ३ ख. घ. 'ध्यानन्दं प्र' । ४ घ. 'ति । तं' । ५ क. ग. प. 'लादिगङ्गानु' । ६ क. ख. घ. 'ह्यप्राव' । ७ ग. भयो यो' । ८ घ. 'नि च प' । ९ क ग 'वन्दं नितं' । १० क ग. 'न्तरं स' । ११ घ. 'मपार' । १२ घ. 'तदवा' । १३ क 'पञ्च' । १४ क. ख. ग. 'प्रकृत्या स' ।

ननु पुष्करपलाशवन्निलेपस्य तस्य तापः कथमुपपद्यते येन परमेश्वरोऽनुग्राहकतया कक्षी क्रियत इति चेदुच्यते तापकस्य रजसः सत्त्वमेव तप्यं बुद्ध्यात्मना परिणमत इति संत्वे परितप्यमाने तमोवशेन तद्भेदावगाहिपुरुषोऽपि तप्यत इत्युच्यते । तदुक्तमाचार्यैः—

सत्त्वं तप्यं बुद्धिभावेन वृत्तं भावांस्ते वा राजसास्तापकास्ते ।

तप्याभेदग्राहिणी तामसी या वृत्तिस्तस्यां तप्य इत्युक्त आत्मा ॥ इति ।

पातञ्जलिनाऽप्युक्तम्—

अपरिणामिनी हि भोक्तृशक्तिरप्रतिसंक्रमा च परिणामिन्यर्थे प्रतिसंक्रान्ते च तद्वृत्तिमनुभवतीति ।

भोक्तृशक्तिरिति चिच्छक्तिरुच्यते, सा चाऽऽत्मैव परिणामिन्यर्थे बुद्धितत्त्वे प्रतिसंक्रान्ते च प्रतिबिम्बिते तद्वृत्तिमनुभवतीति बुद्धौ प्रतिबिम्बिता सा चिच्छक्तिर्बुद्धिच्छायापत्त्या बुद्धिवृत्त्यनुकारवतीति भावः ।

तथा शुद्धोऽपि पुरुषः प्रेत्ययं बौद्धमनुपश्यति तमनुपश्यन्न तदात्माऽपि तदात्मक इव प्रतिभासत इति । इत्थं तप्यमानस्य पुरुषस्याऽऽदरनैरन्तर्पदीर्घकालानुबन्धियमानियमाद्यष्टाङ्गयोगानुष्ठानेन परमेश्वरप्रणिधानेन च सत्त्वपुरुषान्तर्याम्याख्यातावनुपप्लवायां जातयामविद्यादयः पञ्च क्लेशाः समूलकार्पं कपिता भवन्ति । कुशलाकुशलाश्च कर्माशयाः समूलघातं हता भवन्ति । ततश्च पुरुषस्य निर्लेपस्य कैवल्येनावस्थानं कैवल्यमिति सिद्धम् ।

तत्राय योगानुशासनमिति प्रथमसूत्रेण प्रेक्षावत्प्रवृत्त्यङ्गं विषयप्रयोजनसंबन्धाधिकारिरूपमनुबन्धचतुष्टयं प्रतिपाद्यते । अत्रायशब्दोऽधिकारार्थः स्वी क्रियते । अथशब्दस्यानेकार्थत्वे संभवति कथंमारम्भार्थत्वपक्षे पक्षपातः संभवेत् । अथशब्दस्य मङ्गलाद्यनेकार्थत्वं नामलिङ्गानुशासनेनानुशिष्टं मङ्गलानन्तरारम्भप्रश्नकात्स्न्येप्यथो अथेति । अत्र प्रश्नकात्स्न्ये पोरसंभवेऽप्यनन्तर्यमङ्गलपूर्वप्रकृतापेक्षारम्भलक्षणानां चतुर्णामर्थानां संभवादारम्भार्थत्वानुपपत्तिरिति चेन्मैवं संस्था विकल्पासहत्वात्, आनन्त-

१ क. रा. ग. भावः प. भवः । च. तप्यभावः । २ क. ग. राधे तं । प. राधे तं । ३ च. तशरोपव । ४ क. रा. ग. प. च. वा भे वा । ५ वा मानशा । ६ क. ग. त्र्युक्तमात्मा । ७ क. रा. ग. प. न्तेव तं । ८ ग. तद्वाते । ९ क. रा. ग. प. न्तेव प्र । १० क. रा. ग. प. तेष तं । ११ क. प्रलय । १२ च. थं बीजम् । १३ प. पत्य नं । १४ क. रा. ग. यथास्वा । १५ प. स्वहृदि । १६ रा. पप्रविनासार्थत्वम् ।

र्यमथशब्दार्थं इति पक्षे यतः कुतश्चिदानन्तर्यं पूर्ववृत्तिभावसाधारणात्कारणादानन्तर्यं वा । न प्रथमः, न हि कश्चित्क्षणमपि जातु तिष्ठत्यकर्मकृन्दिदिति न्यायेन सर्वो जन्तुः किञ्चित्कृत्वा किञ्चित्करोत्येवेति तस्याभिधानमन्तरेणापि प्राप्ततया तदर्थार्थशब्दप्रयोगवैयर्थ्यप्रसक्तेः । न चरमः, शमाद्यनन्तरं योगस्य प्रवृत्तावपि तस्यानुशासनप्रवृत्तानुबन्धतया शब्दतः प्राधान्याभावात् । न च शब्दतः प्रधानमूतस्यानुशासनस्य शमाद्यनन्तर्यमथशब्दार्थः किं न स्यादिति वदितव्यम् । अनुशासनमिति हि शास्त्रमाह । अनुशिष्यते व्याख्यायते लक्षणभेदोपायफलसहितो योगो येन तदनुशासनमिति व्युत्पत्तेः । अनुशासनस्य च तत्त्वज्ञानचिरुपापपिपानन्तरभावित्वेन शमदमाद्यनन्तर्यनियमाभावाज्जिज्ञासाज्ञानयोस्तु शमाद्यनन्तर्यमाप्नायते-तस्माच्छान्तो दान्त उपरतस्तिर्तिष्ठुः श्रद्धावित्तः समाहितो मूत्वाऽऽत्मन्येवाऽऽत्मानं पश्येदित्यादिना । नापि तत्त्वज्ञानचिरुपापपिपानन्तर्यमथशब्दार्थः । तस्य संभवेऽपि श्रोतृप्रतिपत्तिप्रवृत्त्योरनुपयोगेनानभिधेयत्वात्तथाऽपि निःश्रेयसहेतुतया योगानुशासनं प्रमितं न वा । आद्ये तदभावेऽप्युपादेयत्वं भवेत् । द्वितीये तदभावेऽपि हेयत्वं स्यात्प्रमितं चास्य निःश्रेयसनिदानत्वम् । अध्यात्मयोगाधिगमेन चैवं भूत्वा धीरो हृषंशोको जहातीति श्रुतेः, सनापावचला बुद्धिस्तदा योगमवाप्स्यसीति स्मृतेश्च, अत एव शिष्यप्रश्नतपश्चरणरसायनाद्युपयोगानन्तर्यं पराकृतम् । अथातो ब्रह्मजिज्ञासेत्यत्र तु ब्रह्मजिज्ञासाया अनधिकार्यत्वेनाधिकार्यार्थत्वं परित्यज्य साधनचतुष्टयसंपत्तिविशिष्टाधिकारिसमर्पणाय शमदमादिवाक्यविहिताच्छमोदेरानन्तर्यमथशब्दार्थं इति शंकराचार्यैर्निरटङ्कि । अथ मा नाम भूदानन्तर्यार्थोऽथशब्दः, मङ्गलार्थः किं न स्यात्, न स्यान्मङ्गलस्य वाक्यार्थं समन्वयाभावात् । अर्गाहितामीटावातिर्मङ्गलम् । अमीटं च सुखावाप्तिदुःखपरिहाररूपतपेष्टं योगानुशासनस्य च सुखदुःखनिवृत्त्योरन्यतरत्वाभावात् न मङ्गलता । तथा च योगानुशासनं मङ्गलमिति न संपत्नीपद्यते मृदङ्गध्वनेरिवाथशब्दश्रवणस्य कार्यतया मङ्गलस्य वाच्यत्वलक्ष्यत्वयोरसंभवाच्च । यथाऽऽर्थिकार्थो वाक्यार्थे निविशते तथा कार्यमपि निविशेत, अपदार्थत्वाविशेषात् । पदार्थ एव हि वाक्यार्थं समन्वीयते, अन्यथा शब्दप्रमाणकानां शाब्दी ह्याकाङ्क्षा शब्देनैव पूर्व्यति

१ च. जन्तुवर्षे किं । २ स. 'कारार्थं' । ३ क. 'तु स्या' । ४ द. सपद्यते । ५ स. 'वकार्यो नि' । ६ घ. 'र्थेन नि' । ७ क. स. घ. 'वि अ' । ८ छ. पूर्वत इति ।

मुद्रामङ्गः कृतो भवेत् । ननु प्रारिप्सितप्रबन्धपरिसमाप्तिपरिपन्थिप्रत्यूह-
व्यूहप्रशमनाय शिष्टाचारपरिपालनाय च शास्त्रारम्भे मङ्गलाचरणमनुष्ठे-
यम् । मङ्गलादीनि मङ्गलमध्यानि मङ्गलान्तानि च शास्त्राणि प्रथन्ते,
आयुष्मत्युरूपकाणि वीरपुरुषकाणि च भवन्तीत्यभियुक्तोक्तेः । भवति
च मङ्गलार्थोऽथशब्दः—

ओंकारश्चाथशब्दश्च द्वावेतौ ब्रह्मणः पुरा ।

कण्ठं मित्वा विनिर्यातौ तस्मान्मङ्गलिकावुमौ ॥

इति स्मृतिसंभवात् । तथा च वृद्धिरादैजित्यादौ वृद्ध्यादिशब्दवदथ-
शब्दो मङ्गलार्थः स्यादिति चेन्मैवं भाषिष्ठाः । अर्थान्तरामिधानाय प्रयु-
क्तस्याथशब्दस्य वीणावेण्वादिध्वनिवच्छ्रवणे मङ्गलफलत्वोपपत्तेः ।
अथार्थान्तरारम्भवाक्यार्थधीफलकस्याथशब्दस्य कथमन्यफलकतेति
चेन्न, अन्यार्थं नीयमानोदकुम्भोपलम्भवत्तत्संभवात् । न च स्मृतिव्याकोपो
माङ्गलिकाविति मङ्गलप्रयोजकत्वविवेक्षया प्रवृत्तिः । नापि पूर्वप्रकृता-
पेक्षोऽथशब्दः फलत आनन्तर्याव्यतिरेकेण प्रागुक्तदूषणानुपहृगत् । किम-
पमथशब्दोऽधिकारार्थः । अथाऽऽनन्तर्यार्थं इत्यादिविमर्शवाक्ये पक्षान्त-
रोपन्यासे तत्संभवेऽपि प्रकृते तदसंभवाच्च । तस्मात्पारिशेष्यादधिकार-
पदवेदनीयप्रारम्भार्थोऽथशब्द इति विशेषो भाष्यते । अथैष ज्योतिरथै-
ष विष्वग्ज्योतिरित्यत्राथशब्दः क्रतुविशेषप्रारम्भार्थः परिगृहीतो यथाऽ-
थ शब्दानुशासनमित्यत्राथशब्दो व्याकरणशास्त्राधिकारार्थः । तदमापि
व्यासभाष्ये योगसूत्रविवरणपरि, अथेत्ययमधिकारार्थः प्रयुज्यत इति
तद्याचर्यौ वाचस्पतिः । तस्मादयमथशब्दोऽधिकारद्योतको मङ्गलार्थ-
श्चेति सिद्धमिति । तदित्यममुष्याथशब्दस्याधिकारार्थत्वपक्षे शास्त्रेण
प्रस्तूयमानस्य योगस्योपवर्तनात्समस्तशास्त्रतात्पर्यव्याख्यानेन शास्त्रस्य
सुखावबोधप्रवृत्तिरास्तामित्युपपन्नम् । ननु 'हिरण्यगर्भो योगस्य वक्ता
नान्यः पुरातनः' इति याज्ञवल्क्यस्मृतेः पतञ्जलिः कथं योगस्य शासितेति
चेदुद्धास्त एव तत्र तत्र पुराणादी विशिष्ययोगस्य विप्रकीर्णतर्यां
दुर्माह्वार्यत्वं मन्यमानेन भगवता कृपासिन्धुना फणिपतिना सारं संजि-

१ क. ज. ग. घ. 'वैषम' । च. वणमात्रेण महत्त्वयैतयापत्तेः । २ घ. अर्था । ३ स.
नानार्थ । घ. ४ जनस्य । ना । ५ घ. 'वक्षायामप्रवृत्तेः । ना । क. ग. वक्षायामप्रवृत्तेः । ६ घ. क.
'वृत्तेः । ना । ७ रा. 'सिन स' । ८ घ. 'रुष' । ९ घ. क. 'विश्वज्यो' । १० क. रा. ग. घ. 'स्वर्गार्थव्या' ।
११ घ. 'तिर्भन्तीतिवचनस्यैवाधिकारार्थत्वम्' । १२ घ. 'वाऽप्रपा' ।

घृक्षुणाऽनुशासनमारब्धं न तु साक्षाच्छासनम् । यदाऽयमथशब्दोऽधि-
कारार्थस्तदैवं वाक्यार्थः संपद्येत योगानुशासनं शास्त्रमधिकृतं वेदिव्य-
मिति । तत्र शास्त्रे व्युत्पाद्यमानतया योगः ससाधनः सफलो विषयस्त-
द्व्युत्पादनमवान्तरफलं व्युत्पादितस्य योगस्य केवल्यं परमप्रयोजनं शास्त्र-
योगयोः प्रतिपाद्यप्रतिपादकभावलक्षणः संबन्धो योगस्य केवल्यस्य
च साध्यसाधनभावलक्षणः संबन्धः, स च श्रुत्यादिप्रसिद्ध इति
प्रागेवावादिषम् । मोक्षमपेक्षमाणाः श्रवणाधिकारिण इत्यर्थसिद्धम् ।
न चाथातो ब्रह्मजिज्ञासेत्यादावाधिकारिणोऽर्थतः सिद्धिराशङ्कनीया तत्रा-
थशब्देनाऽऽनन्तर्याभिधाने प्रणाडिकयाऽधिकारिसमर्पणसिद्धावार्थिक-
त्वशङ्कानुदयात् । अत एवोक्तं श्रुतिप्राप्ते प्रकरणादीनामनवकाश इति ।
अस्यार्थः—यत्र हि श्रुत्याऽर्थो न लभ्यते तत्रैव प्रकरणादयोऽर्थं समर्प-
यन्ति नेतरत्र, यत्र तु शब्दादेवार्थस्योपलम्भस्तत्र नेतरस्य संभवः शीघ्र-
बोधिण्या श्रुत्या बोधितेऽर्थे तद्विरुद्धार्थं प्रकरणादि समर्पयत्याविरुद्धं वा ।
न प्रथमः, विरुद्धार्थबोधकस्य तस्य बाधितत्वात् । न चरमः, वैषय्या-
त्तदाह श्रुतिलिङ्गवाक्यप्रकरणस्थानसमाख्यानां समवाये पारदौर्बल्यमर्थ-
विप्रकर्षादिति ।

बाधिकैव श्रुतिर्नित्यं समाख्या बाध्यते सदा ।

मध्यमानां तु बाध्यत्वं बाधकत्वमपेक्षया ॥ इति च ।

तस्माद्विषयादिमत्त्वाद्ब्रह्मविचारकशास्त्रवद्योगानुशासनं शास्त्रमारम्भ-
णीयमिति स्थितम् ।

ननु व्युत्पाद्यमानतया योग एवात्र प्रस्तुतो न शास्त्रमिति चेत्सत्यं
प्रतिपाद्यतया योगः प्राधान्येन प्रस्तुतः स च तद्विषयेण शास्त्रेण प्रति-
पाद्यत इति तत्प्रतिपादने करणं शास्त्रं करणगोचरश्च कर्तुंव्यापारो न
कर्मगोचरतामाचरति । यथा छेत्तुर्द्वन्द्वतस्य व्यापारभूतमुद्यमननिपात-
नादिकर्म करणभूतपरशुगोचरं न कर्मभूतवृक्षादिगोचरं तथा च बद्धुः
पतञ्जलेः प्रवचनव्यापारापेक्षया योगविषयस्याधिकृतता करणस्य शास्त्र-
स्याभिधानव्यापारापेक्षया तु योगस्यैवेति विभागः । ततश्च योगशा-
स्त्रस्याऽऽरम्भः संभावनां भजते । अत्र चानुशासनीयो योगश्चित्तवृत्ति-

१ क. ख. ग. 'दिष्टम् मो' । २ य. 'दिष्ट मो' । ३ च. 'माणा एवाधि' । ४ क. ख. ग. घ.
'धान प्र' । ५ क. ख. ग. घ. 'प्रमाणा' । ६ क. ख. 'सनशा' । ७ क. 'र क' । ८ घ. 'स्वैव
श्रुतियाद्येति ।

निरोध इत्युच्यते । ननु युजिर्योग इति संयोगार्थतया परिपठिताद्युजेर्नि-
ष्पन्नो योगशब्दः संयोगवचन एव स्यान्न तु निरोधवचनः । अत एवोक्तं
पाञ्जवल्क्येन—

संयोगो योग इत्युक्तो जीवात्मपरमात्मनोः ॥ इति ।

तदेतद्द्वारं जीवपरयोः संयोगे कारणस्यान्यतरकर्मादिरसंभवाद्दजसंयो-
गस्य कणभक्षाक्षचरणादिभिः प्रतिक्षेपाच्च । भीमांसकमतानुसारेण तद्-
ङ्गीकारेऽपि नित्यसिद्धस्य तस्य साध्यत्वाभावेन शास्त्रवैफल्यापत्तेश्च
धातूनामनेकार्थत्वेन युजेः समाध्यर्थत्वोपपत्तेश्च । तदुक्तम्—

निपाताश्चोपसर्गाश्च धातवश्चेति ते त्रयः ।

अनेकार्थाः स्मृताः सर्वे पाठस्तेषां निदर्शनम् ॥ इति ।

अत एव केचन युञ्जि समाधावपि पठन्ति युज समाधाविति । नापि
पाञ्जवल्क्यवचनव्याकोपः । तत्रस्थस्यापि योगशब्दस्य समाध्यर्थत्वात् ।

समाधिः समतावस्था जीवात्मपरमात्मनोः ।

ब्रह्मण्येव स्थितिर्या सा समाधिः प्रत्यगात्मनः ॥

इति तेनैवोक्तत्वाच्च । तदुक्तं भगवता व्यासेन । योगः समाधिरिति ।
पदेवमष्टाङ्गयोगे चरमस्याङ्गस्य समाधित्वमुक्तं पतञ्जलिना यमनियमा-
सनप्राणायामप्रत्याहारधारणाध्यानसमाधयोऽष्टाङ्गानि योगस्येति । न
चाङ्गत्वेवाङ्गतां गन्तुमुत्सहते, उपकार्योपकारकभावस्य दर्शपूर्णमासप्रया-
जादी भिक्षायतनत्वेनात्यन्तभेदादतः समाधिरपि न योगशब्दार्थो युज्यत
इति चेत्तन्न युज्यते व्युत्पत्तिमात्राभिधित्तया तदेवार्थमात्रनिर्मांसं । स्वरु-
पशून्यमिव समाधिरिति निरूपितचरमाङ्गवाचकेन समाधिशब्देनाङ्गिनो
योगस्याभेदाविवक्षया व्यपदेशोपपत्तेः । न च व्युत्पत्तिवलादेव सर्वत्र
शब्दः प्रवर्तते तथात्वे गच्छतीति गौरिति व्युत्पत्तेरित्यन्तर्गतां स्यात्,
गच्छतो देवदत्तस्य स्यात्प्रवृत्तिनिमित्तं च प्रागुक्तमेव चित्तवृत्तिनिरोध
इति तदुक्तं योगश्चित्तवृत्तिनिरोध इति । ननु वृत्तीनां निरोधश्चेद्योगोऽ-
भिमतस्तासां ज्ञानत्वेनाऽऽत्माश्रयतया तन्निरोधोऽपि प्रध्वंसपदवेदनाय-
स्तदाश्रयो मवेत् । प्रागभावप्रध्वंसयोः प्रतियोगिसमानाश्रयत्वनियमात् ।
ततश्चोपपन्नस्त्वयं धर्मा विकरोति हि धर्मिणामिति न्यायेनाऽऽत्मनः
फीटस्थं विहन्त्येतेति चेत्तदपि न घटते निरोधानां प्रमाणविपर्ययधिक-

१ घ. 'तदार्त' । २ क. ग. सुश्रित' । ३ घ. 'दि । गन्वे' । ४ घ. 'दि वी' । ५ घ.
भांऽऽ' । ६ घ. 'वि' । ७ घ. 'दशय' । ८ घ. 'वि' । ९ घ. 'ति' ।

ल्पनिद्रास्मृतिस्वरूपाणां वृत्तीनामन्तःकरणाद्यपरपर्यायचित्तधर्मत्वाङ्गी-
कारात् । क्लृप्तस्थानित्या चिच्छक्तिरपरिणामिनी विज्ञानधर्माश्रयो
मवित्तुं नार्हत्येव । न च चितिशक्तेरपरिणामित्वमसिद्धमिति मन्तव्यं
चितिशक्तिरपरिणामिनी सदा ज्ञातृत्वात्, न यदेवं न तदेवं यथा चित्तादि,
इत्याद्यनुमानसंभवात्तथा यद्यसौ पुरुषः परिणामी स्यात्तदा परिणामस्य
कादाचित्कत्वात्तासां चित्तवृत्तीनां सदा ज्ञातृत्वं नोपपद्येत चिद्रूपस्य
पुरुषस्य सदैवाधिष्ठातृत्वेनावस्थितस्य यदन्तरङ्गं निर्मलं सत्त्वं तस्यापि
सदैव स्थितत्वात्, येन येनार्थेनोपरक्तं भवति तस्य दृश्यस्य सदैव
चिच्छायापत्त्या^१ मानोपपत्त्या पुरुषस्य निःसङ्गत्वं संभवति । ततश्च
सिद्धं तस्य सदाज्ञातृत्वमिति न काचित्परिणामित्वाशङ्काऽवतरति ।
चित्तं पुनर्येन विषयेणोपरक्तं भवति स विषयो ज्ञातः, यदुपरक्तं न
भवति तदज्ञातमिति वस्तुनोऽयस्कान्तमणिकल्पस्य ज्ञानाज्ञानकारण-
भूतोपरागानुपरागधर्मित्वाद्यः सधर्मकं चित्तं परिणामीत्युच्यते । ननु
चित्तस्थेन्द्रियाणां चाऽऽहंकारिकाणां सर्वगतत्वात्सर्वविषयैरस्ति सदा
संबन्धः । तथा च सर्वेषां सर्वदा सर्वत्र ज्ञानं प्रसज्येत । सर्वगतत्वेऽपि
चित्तं यत्र शरीरे वृत्तिमत्तेन शरीरेण सह संबन्धो येषां विषयाणां
तेष्वेवास्य ज्ञानं भवति नेतरेष्वित्यतिप्रसङ्गाभावादत एवायस्कान्तमणि-
कल्पे विषया अयःसधर्मकं चित्तमिन्द्रियप्रणालिकयाऽभिसंबन्ध्योपरश्न-
यन्ति । तस्माच्चित्तस्य धर्मा वृत्तयो नाऽऽत्मनः । तथा च श्रुतिः—'कामः
संकल्पो विचिकित्सा श्रद्धाऽश्रद्धा धृतिरधृतिरित्येतत्सर्वं मन एव' (भे०
६।३०) इति । चिच्छक्तेरपरिणामित्वं पञ्चशिसाचार्यैरारयापि, अपरिणा-
मिनी मोक्षशक्तिरिति पतञ्जलिनाऽपि सदाज्ञाताश्चित्तवृत्तयस्तत्त्वमोः पुरु-
षस्यरपरिणामित्वादिति । चित्तपरिणामित्वेऽनुमानमुच्यते—चित्तं परिणामि-
ज्ञाताज्ञातविषयत्वात् । श्रोत्रादिवदिति । परिणामश्च त्रिविधः प्रसिद्धो
धर्मलक्षणावस्थामेदात् । धर्मिणाश्चित्तस्य नीलाद्यालोचनं धर्मपरिणामः ।
यथा कनकस्य कटकमुकुटकेयूरादि धर्मस्य वर्तमानत्वादिर्लक्षणपरिणामः ।
नीलाद्यालोचनस्य स्फुटत्वादिरेवस्थापरिणामः कनकादेस्तु नैवपुराणत्वा-

१ घ. 'शास्व' । २ घ. 'साय' । ३ घ. 'स्या नि.' । ४ ख. न वशाचे' । ५ घ. 'मित्त्वश' ।
६ क 'तः यदुपरक्तं भ' । ग. 'तः नानुपरक्तं भ' । घ. 'तः येनोप' । ७ ख. 'स्तुतोऽय' । ८ घ.
'ज्ञान' । ९ क. ग. 'गर्या' । १० घ. 'वाज्ञा' । ११ क ख. ग. 'ल्पानि' । घ. 'त्वाचिच्छक्तिर्य-
सौ विषयि' । १२ घ. 'त्व च प' । १३ घ. 'वृत्तिरप्येतत्त्वं' । १४ क. ख. ग. 'न च पु' ।

दिवस्थापरिणामः । एवमन्यत्रापि यथासंभवं परिणामत्रितयमूहनीयं,
तथा च प्रमाणादिवृत्तीनां चित्तधर्मत्वात्तन्निरोधोऽपि तदाश्रय एवेति न
किंचिदनुपपन्नम् ।

ननु वृत्तिनिरोधो योग इत्यङ्गीकारे सुपुप्त्यादौ विक्षिप्तमूढाद्विचि-
वृत्तीनां निरोधसंभवाद्योगत्वप्रसङ्गः । न चैतद्युज्यते क्षिप्ताद्यवस्थासु क्लेश-
ग्रहाणादेरसंभवान्निःश्रेयसपरिपन्थित्वाच्च । तथा हि क्षिप्तं नाम तेषु तेषु
विषयेषु क्षिप्यमाणमस्थिरं चित्तमुच्यते । तमःसमुद्रे मग्नं निद्रावृत्तिम-
चित्तं मूढमिति गीयते । क्षिप्ताद्विशिष्टं चित्तं विक्षिप्तमिति गीयते ।
विशेषो नाम चञ्चलं हि मनः कृष्ण प्रमाथि बलवद्दमिति न्यायेना-
स्थिरस्यापि मनसः कादाचित्कसमुद्भूतविषयस्थैर्यसंभवेन स्थैर्यम् ।
अस्थिरत्वं च स्वाभाविकं व्याध्याद्यनुशयजनितं वा । तदाह व्याधिसत्या-
नसंशयप्रमादालस्याविरतिभ्रान्तिदर्शनालब्धभूमिकत्वानवस्थितत्वानि
चित्तविक्षेपोऽन्तराया इति । तत्र दोषत्रयवैषम्यनिमित्तो ज्वरादिव्याधिः,
चित्तस्याकर्मण्यत्वं सत्यानं, विरुद्धकोटिद्वयावगाहज्ञानं संशयः, समाधि-
साधनानामभावनं प्रमादः । शरीरवाक्चित्तगुरुत्वात्प्रवृत्तिरालस्यं, विष-
याभिलाषोऽविरतिः । अतस्मिस्तद्व्युद्भिर्भ्रान्तिदर्शनं, कुतश्चिन्निमित्तात्स-
माधिभूमेरलाभोऽलब्धभूमिकत्वं लब्धायामपि तस्यां चित्तस्याप्रतिष्ठाऽन-
वस्थितत्वमित्यर्थः । तस्मान्न वृत्तिनिरोधो योगार्णक्षनिक्षेपमर्हतीति चेन्मैवं
बोचः । हेयभूतक्षिप्ताद्यवस्थात्रये वृत्तिनिरोधस्य हेयत्वसंभवेऽप्युपादेय-
धोरिकाग्रनिरुद्धावस्थयोर्वृत्तिनिरोधस्य योगत्वसंभवादेकतानं चित्तमेकाग्र-
मुच्यते निरुद्धसकलवृत्तिकं संस्कारमात्रशेषं चित्तं निरुद्धमिति भण्यते ।

स च समाधिर्द्विविधः । संप्रज्ञातासंप्रज्ञातभेदात् । तत्रैकाग्रचेतसि चः
प्रमाणादिवृत्तीनां बाह्यविषयाणां निरोधः स संप्रज्ञातसमाधिः, सम्यक्संप्र-
ज्ञायतेऽस्मिन्प्रकृतेर्विचिन्तय चित्तमिति व्युत्पत्तेः । स चतुर्विधः सवि-
तुर्कादिभेदात् । समाधिर्नाम भावना, सा च भाव्यस्य विषयान्तरपरिहा-
रेण चेतसि पुनः पुनर्निवेशनं, भाव्यं च द्विविधम्—ईश्वरस्तत्वानि च
तान्यपि द्विविधानि जडाजडभेदात् । जडानि प्रकृतिमहदहंकारादीनि

१ ग. 'न्यत्रापि' । २ घ. 'सन्निरो' । ३ घ. 'क्षिप्तादिनित्तत्तैर्मूढ' । ४ घ. 'नतेत' । ५ क. 'स.
ग' 'गु वि' । ६ क. 'स. ग. घ. सि भवितं न' । ७ घ. 'स्वस्थितवविषेयोयोगान्त' । ८ क. ग.
'तत्तद्विक्षेपायोगान्त' । ९ घ. 'या योगान्त' । १० ग. 'दः वि' । ११ क. ग. घ. निधे । १२
'पक्षे नि' । १३ घ. 'स्य योगान्त' । १४ घ. 'रे ये' ।

चतुर्विंशतिः । अजडः पुरुषः । तत्र यदा पृथिव्यादीनि स्थूलानि विप-
यत्वेनाऽऽदाय पूर्वापरानुसंधानेन शब्दार्थोल्लेख्यसंभेदेन च भावना
प्रवर्तते स समाधिः सवितर्कः, यदा तन्मात्रान्तःकरणलक्षणं सूक्ष्मं विप-
यमालम्ब्य देशाद्यवच्छेदेन भावना प्रवर्तते तदा सविचारः । यदा
रजस्तमोलेशानुबिन्द्वं चित्तं भाव्यते तदा सुखप्रकाशम्, यस्य सत्त्वस्यो-
द्रेकात्सानन्दः, यदा रजस्तमोलेशानभिभूतं शुद्धं सत्त्वमालम्बनीकृत्य
या प्रवर्तते भावना तदा तैस्यां सत्त्वस्यै न्यग्भावाच्चित्तिशक्तेरुद्रेकाच्च
सैत्त्वमात्रावशेषत्वेन सास्मितः समाधिः, वितर्कविचारानर्दास्मितारू-
पानुगमात्संप्रज्ञात इति सर्ववृत्तिनिरोधे त्वसंप्रज्ञातः समाधिः । ननु
सर्ववृत्तिनिरोधो योग इत्युक्ते संप्रज्ञाते व्याप्तिर्न स्यात्तत्र सत्त्वप्रधानायाः
सत्त्वपुरुषान्यथाख्यातिलक्षणाया वृत्तेरनिरोधादिति चेत्तदेतद्वार्तं क्लेशक-
र्मनिपाकाशयपरिपन्थिचित्तवृत्तिनिरोधो योग इत्यङ्गीकारात् । क्लेशाः
पुनः पञ्चधा प्रसिद्धा अविद्यास्मितारागद्वेषामिनिवेशाः ।

नन्वविद्येत्यत्र किमाश्रीयते पूर्वपदार्थप्राधान्यम्, अमाक्षिकं वर्तत इति-
वत्, उत्तरपदार्थप्राधान्यं वा राजपुरुष इतिवत्, अन्यपदार्थप्राधान्यं
वाऽमक्षिको देश इतिवत् । तत्र न पूर्वः, पूर्वपदार्थप्राधान्यत्वेऽविद्यायां
प्रसज्यप्रतिषेधोपपत्तौ क्लेशादिकारकत्वानुपपत्तेः । अविद्याशब्दस्य स्त्रीलि-
ङ्गत्वाभावापत्तेश्च, न द्वितीयः, कस्यचिद्भावेन विशिष्टाया विद्यायाः
क्लेशादिपरिपन्थित्वेन तद्वीजत्वानुपपत्तेः । न तृतीयः, नत्रोऽस्त्यर्थानां
बहुव्रीहिर्वा चोत्तरपदलोपश्चेति वृत्तिकारवचनानुसारेणाविद्यमाना
विद्या यस्याः साऽविद्या बुद्धिरिति समाधिसिद्धौ तस्या अविद्यायाः
क्लेशादिवीजत्वानुपपत्तेः । विवेकख्यातिपूर्वकसर्ववृत्तिसंपन्नायास्तस्यास्त-
थात्वाप्रसङ्गाच्च । उक्तं चास्मितादीनां क्लेशानामविद्यानिदानत्वम्-
अविद्याक्षेत्रत्वमुत्तरेषां प्रसुप्ततनुविच्छिन्नोदाराणामिति । तत्र प्रसुप्तत्वं
प्रबोधसहकार्यभावेनानभिव्यक्तिः । तनुत्वं प्रतिपक्षभावनया शिथिली-
करणं, विच्छिन्नत्वं बलवता क्लेशेनाभिभवः, उदारत्वं सहकारिसंनिधिव-
शात्कार्यकारित्वम् । तदुक्तं वाचस्पतिमिश्रेण व्यासभाष्यव्याख्यायाम्-

१६. अ. ग. 'अ भा' । २ व. 'दास' । ३ क. ख. ग. घ. तत्प । ४ घ. 'स्य प्रयग्भा' ।
५ क. ख. ग. घ. च. सत्ताना । ६ 'दात्मिकास्मि' । ७ घ. तदार्त । ८ घ. 'धायाः प्र' ।
९ घ 'स्य तृतीयपत्नी त्रिलि' । १० क. ख. 'वंप्रवृ' । ११ च. 'तिनिरोधकम्' । १२ घ 'दार-
वनि । क. 'शरण ने' । १३ घ. 'म् । अत उक्त ।

प्रसृतास्तत्त्वलीनानां तनुदग्धाश्च योगिनाम् ।

विच्छिन्नोदाररूपाश्च क्लेशा विषयसङ्घिनाम् ॥ इति

द्वन्द्ववत्स्वतन्त्रपदार्थद्वयानवगमादुभयपदार्थप्रधानत्वं नाऽऽशङ्कितम् । तस्मात्पक्षद्वयेऽपि क्लेशादिनिदानत्वमविद्यायाः प्रसिद्धं हीयेतेति चेत्तदपि न शोभनं विभाति पर्युदासशक्तिमाश्रित्याविद्याशब्देन विद्याविरुद्धस्य विपर्ययज्ञानस्याभिधानमिति वृद्धैरङ्गीकारात् । तदाह—

नामधात्वर्थयोगे तु नैव नञ्प्रतिषेधकः ।

वदेत्यब्राह्मणाधर्मावन्यमात्रविरोधिनौ ॥ इति ।

वृद्धप्रयोगगम्या हि शब्दार्थाः सर्व एव नः ॥

तेन यत्र प्रयुक्ती यो न तस्मादपनीयते ॥ इति ।

वाचस्पतिमिश्रैरप्युक्तं लोकाधीनावधारणो हि शब्दार्थयोः संबन्धः । लोके चोत्तरपदार्थप्रधानस्यापि नञ् उत्तरपदामिधेयोपमर्दकस्य तद्विरुद्धतया तत्र तत्रोपलब्धेरिहापि तद्विरुद्धे प्रवृत्तिरिति । एतदेवाभिप्रेत्योक्तम्—अनित्याशुचिदुःखानात्मसु नित्यशुचिसुखात्मस्यातिरविद्येति । अतीस्मिस्तद्बुद्धिर्विपर्यय इत्युक्तं भवति । तद्यथाऽनित्ये घटादी नित्यत्वाभिमानः । शुचौ कायादौ शुचित्वप्रत्ययः—

स्थानाद्दीजादवष्टम्भान्निप्यन्दान्निधनादपि ।

कायमाधेयशौचत्वात्पण्डिता ह्यशुचिं विदुः ॥ इति ।

परिणामतापसंस्कारिगुणवृत्तिनिरोधोश्च दुःखमेव सर्वं विवेकिन इति-न्यायेन दुःखे स्रक्चन्दनयनितादौ सुखत्वारोपः, अनात्मनि देहादावात्मबुद्धिः । तदुक्तम्—

अनात्मनि च देहादावात्मबुद्धिस्तु देहिनाम् ।

अविद्या तत्कृतो चन्धस्तन्नोशो मोक्ष उच्यते ॥ इति ।

एवमियमविद्या चतुर्पदा भवति । नन्वेतेष्वविद्याविशेषेषु किञ्चिदनुगतं सामान्यलक्षणं वर्णनीयम्, अन्यथा विशेषस्यासिद्धेः । तथा चोक्तं महाचार्यैः—

१ प. 'गुप्ततनुदी' । २ ग. 'नत्वे मा' । ३ प. 'शश्वे' । ४ स. 'धरद' । ५ ग. 'दन्तमा' । ६ क. स. ग. प. 'तस्यो दि' । ७ क. स. ग. प. 'व्यार्थः स' । ८ प. 'सोऽरे न' । ९ क. ग. 'कायस्य' । १० घं. 'त्मगतिर' । ११ क. ग. 'गुणात्' । १२ प. 'भाय दुः' । १३ क. ग. प. 'गाशो मो' । १४ क. ग. 'गुणात्' ।

सामान्यलक्षणं त्यक्त्वा विशेषस्यैव लक्षणम् ।

न शक्यं केवलं वक्तुमतोऽप्यस्य न वाच्यता ॥ इति ।

तदपि न वाच्यमस्मिन्स्तद्बुद्धिरिति सामान्यलक्षणाभिधानेन दत्तो-
त्तरत्वात् । सत्त्वपुरुषयोरहमस्मीत्येकताभिमानोऽस्मितेति । तदप्युक्तं-इह-
दर्शनशक्त्योरेकात्मत्वाभिमानोऽस्मितेति । सुखामिज्ञस्य सुखानुस्मृति-
पूर्वकः सुखसाधनेषु तृष्णारूपो गर्धो रागः । द्वैःसज्ञस्य तदनुस्मृतिपुर-
स्सरं तस्मात्साधनेषु निन्दा द्वेषः । तदुक्तं-सुखानुशयी रागः, दुःसानु-
शयी द्वेष इति । किमत्रानुशयिशब्दे ताच्छील्यार्थे णिनिरिनिर्वा मत्व-
र्थीयोऽभिमतः । नाऽऽद्यः सुप्यजातौ णिनिस्ताच्छील्य इत्यत्र सुपीति
वर्तमाने पुनः सुब्रह्मणस्योपसर्गनिवृत्त्यर्थत्वेन सोपसर्गाद्धातोर्णिनिरनु-
त्पत्तेः । यथाकथंचिदङ्गीकारेऽपि अचो जिणतीति वृद्धिप्रसक्तावर्तशक्या-
दिपदवदनुशायिपदस्य प्रयोगप्रसङ्गात् । न द्वितीयः—

‘एकाक्षरात्कृतो जातेः सप्तम्यां च न ती स्मृती’ ।

इति तत्प्रतिषेधादत्र चानुशयशब्दस्याजन्तत्वेन कृदन्तत्वात्समावदनुश-
यिशब्दो दुरुपपाद इति चेत्, नैतद्भ्रं मौवानवबोधोधात्प्रायिकाभिप्रायमिदं
वचनम् । अत एवोक्तं वृत्तिकारेण—

‘इतिकरणो विवक्षार्थः सर्वत्रामिसंबध्यते’ इति ॥

तेन क्वचिद्भवति कार्यी कार्थिकस्तण्डुली तण्डुलिक इति । तथा च
कृदन्ताज्जातेश्च प्रतिषेधस्य प्रायिकत्वम्, अनुशयशब्दस्य कृदन्ततयेनेरुप-
पत्तिरिति सिद्धं, पूर्वजन्मानुभूतमरणदुःसानुभववासनाबलात्सर्वस्य
प्राणमृन्मात्रस्याऽऽकृमेरौ च विदुषः संजायमानः शरीरविषयादेर्मम वियो-
गो मा भूदिति प्रत्यहं निमित्तं विना प्रवर्तमानो भैयरूपोऽभिनिवेशः
पञ्चमः क्लेशः । मा च भूवं हि भ्रूयासमिति प्रार्थनायाः प्रत्यात्ममनुभव-
सिद्धत्वात् । तदाह—स्वरसवाही विदुषोऽपि तथाकूढोऽभिनिवेश इति ।
ते चाविद्यादयः पञ्च सांसारिकविविधदुःखोपहारहेतुत्वेन पुरुषं क्लिभ-
न्तीति क्लेशाः प्रसिद्धाः ।

१ क. धर्मा मुक्त्वा । ग. ० क्षणं मुक्त्वा । २ प. 'स्मितेति । तं । ३ दु. खामिह । ४ प.
निवृत्तिर्द्वेषः । ५ च. तुगदिश । ६ प. 'विसद' । ७ प. 'तिसाप्या' । ८ प. 'शयश' । ९ प.
मावनाम । १० बोधप्रायि । घ. । ११ च. 'ण । इतिकरणेन । इ । १२ घ. कार्ये का ।
च. कार्ये कार्ये कार्ये रस्तरपुत्तिर्मण्डलि । १३ क. 'रा वि' । १४ घ. भवह । १५ घ.
सुखा संतिष्ठामीति ।

कर्माणि विहितप्रतिषेद्धरूपाणि ज्योतिष्टोमत्रयहत्यादीनि । विपाकाः कर्मफलानि जात्यायुर्भोगाः, आफलविपाकाच्चित्तभूमौ शेरत इत्याशया धर्माधर्मसंस्काराः । तत्परिपन्थिचित्तवृत्तिनिरोधो योगः, निरोधो नान्मावमात्रमभिमतं तस्य तुच्छत्वेन भावैरूपसंस्कारजननक्षमत्वासंभवात्, किंतु तदाश्रयो मधुमतीमर्धुप्रतीकाविशोकासंस्कारशेषताव्यपदेश्यश्चित्तस्यावस्थाविशेषो निरुध्यन्तेऽस्मिन्प्रमाणाद्याश्चित्तवृत्तय इति व्युत्पत्तेरुपपत्तेः । अभ्यासवैराग्याभ्यां वृत्तिनिरोधस्तत्र स्थितौ यत्नोऽभ्यासः । प्रकाशप्रवृत्तिरूपवृत्तिरहितस्य चित्तस्य स्वरूपनिष्ठः परिणामविशेषः स्थितिः । तन्निमित्तीकृत्य यत्नः पुनः पुनस्तथात्वेन चेतसि निवेशनमभ्यासः । चर्मणि द्वीपिनं हन्तीतिवन्निमित्तार्थं सप्तमीत्युक्तं भवति । दृष्टानुभाविकविषयवितुष्णस्य वशीकारसंज्ञा वैराग्यम् । ऐहिकपारात्रिकविषयादौ दोषदर्शनाच्चिरभिलापस्य ममैते विषयां चक्ष्या नाहमेतेषां वश्य इति विमर्शो वैराग्यमित्युक्तं भवति । समाधिपरिपन्थिक्लेशतनूकरणार्थं समाधिलाभार्थं च प्रथमं क्रियायोगविधानपरेण योगिना भवितव्यं क्रियायोगसंपादनेऽभ्यासवैराग्ययोः संभवात् ।

तदुक्तं भगवता—

आरुरुक्षोर्मुनेर्योगं कर्म कारणमुच्यते ।

योगारूढस्य तस्यैव शमः कारणमुच्यते ॥ इति ।

क्रियायोगश्चोपदिष्टः पतञ्जलिना तपःस्वाध्यायेश्वरप्रणिधानीति क्रियायोग इति । तपःस्वरूपं निरूपितं याज्ञवल्क्येन—

विधिनीक्तेन मार्गेण कृच्छ्रचान्द्रायणादिभिः ।

शरीरशोषणं प्राहुस्तपसां तप उत्तमम् ॥ इति ।

प्रणवगायत्रीप्रभृतीनामध्ययनं स्वाध्याय इति । ते च मन्त्रा द्विविधाः, वैदिकीस्तात्रिकाश्च । वैदिकाश्च द्विविधाः प्रगीता अप्रगीताश्च । तत्र शगीताः सामानि, अप्रगीताश्च द्विविधाः, छन्दो बद्धास्तद्विलक्षणाश्च, तत्र प्रथमा ऋचो द्वितीया यजूंषि । तदुक्तं जैमिनिना तेषामृग्यत्रार्थवशेन

१ घ. विपाकाः । २ क. 'फलजा' । ३ च. तत्त्व' । ४ क. स. घ. 'नामना' । ५ झ. घ. 'तं नत्वभावमात्रं तं' । ६ ख. 'वशासात्कारजं' । ७ क. घ. 'पशासात्कारजं' । ८ स. धृताप्र' । ९ घ. 'रविशेषाज्य' । १० ख. 'श निवेशनमभ्यास' । ११ क. स. स्थितौ । १२ क. 'ए प्रवृ' । १३ क. 'नुभावि' । १४ घ. 'पये पि' । १५ घ. 'यान व' । १६ क. स. घ. 'गादि कि' । १७ ख. 'सोनां मन्त्राणाम' । १८ घ. 'कायावैदि' ।

पादव्यवस्था गीतिषु सामारया, शेषे यजुःशब्द इति । तन्त्रेषु कामि-
ककारणप्रपञ्चाद्यागमेषु ये ये वर्णितास्ते तान्त्रिकाः । ते पुनर्मन्त्रास्त्रि-
विधाः स्त्रीपुंनपुंसकभेदात् । तदाह-

स्त्रीपुंनपुंसकत्वेन त्रिविधा मन्त्रजातयः ।

स्त्रीमन्त्रा वह्निजायान्ता नमोन्ताः स्युर्नपुंसकाः ॥

शेषाः पुमांसस्ते शस्ताः सिद्धा वश्यादिकर्मणि । इति ।

स्त्रापनादिसंस्काराभावेऽपि निरस्तसमस्तदोषत्वेन सिद्धिहेतुत्वात्सि-
द्धत्वम् । स च संस्कारो दशविधः कथितः शारदातिलके-

मन्त्राणां दश कथ्यन्ते संस्काराः सिद्धिदायिनः ।

निर्दोषतां प्रयान्त्याशु ते मन्त्राः साधु संस्कृताः ॥

जननं जीवनं चैव ताडनं बोधनं तथा ।

अभिषेकोऽथ विमलीकरणाप्यायने पुनः ॥

तर्पणं दीपनं गुप्तिर्दशैता मन्त्रसंस्क्रियाः ।

मन्त्राणां मातृकावर्णाङ्गुद्धारो जननं स्मृतम् ॥

प्रणवान्तरितान्कृत्वा मन्त्रवर्णाक्षपेतुधीः ।

मन्त्रार्णसंरयया तद्धि जीवनं संप्रचक्षते ॥

मन्त्रवर्णान्समालिख्य ताडयेच्चन्दनाम्मसा ।

प्रत्येकं वायुबीजेन ताडनं तदुदाहृतम् ॥

विलिरय मन्त्रवर्णास्तु प्रसूनैः करवीरजैः ।

मन्त्राक्षरेण संख्यातैर्हन्यात्तद्बोधनं मतम् ॥

स्वतन्त्रोक्तविधानेन मन्त्री मन्त्रार्णसंरयया ।

अश्वत्थपल्लवैर्मन्त्रमभिषिञ्चेद्विशुद्धये ॥

संचिन्त्य मनसा मन्त्रं ज्योतिर्मन्त्रेण निर्दहेत् ।

मन्त्रे मलत्रयं मन्त्री विमलीकरणं हि तत् ॥

तारव्योमांशिमनुयुग्ज्योतिर्मन्त्र उदाहृतः ।

कुशोदकेन जप्तेन प्रत्यणं प्रोक्षणं मनोः ॥

वारिबीजेन विधिवदेतदाप्यायनं मतम् ।

मन्त्रेण वारिणा मन्त्रे तर्पणं तर्पणं स्मृतम् ॥

१ क घं शेष यं । २ क ताडनादि । ख घ. ज्ञानादि । ३ घ. 'न चैव वन्दनम् । अ' ।
४ म् तर्पण । ५ च. घ ग. घ वर्गादि । ६ क 'रेणास' । ७ क छ. घ 'मानिनिद्युत ययो' ।
८ ख. घ 'णं तदिति स्मृ' ।

तारंमायारमायोगो मनोर्दीपनमुच्यते ।

जप्यमानस्य मन्त्रस्य गोपनं त्वप्रकाशनम् ।

संस्कारा दश मन्त्राणां सर्वतन्त्रेषु गोपिताः ॥

यत्कृत्वा संप्रदायेन मन्त्री वाञ्छितमश्नुते ।

रुद्धकीलितविच्छिन्नसुप्तशप्तादयोऽपि च ॥

मन्त्रदोषाः प्रणश्यन्ति संस्कारैरेमिरुक्तमैः ॥ इति ।

तदलमकाण्डताण्डवकल्पेन मन्त्रशास्त्ररहस्योद्घोषणेन ।

ईश्वरप्रणिधानं नामामिहितानामनमिहितानां च सर्वासां क्रियाणां परमेश्वरे परमगुरौ फलानपेक्षया समर्पणम् । अत्रेदमुक्तम्—

कामतोऽकामतो वाऽपि यत्करोमि शुभाशुभम् ।

तत्सर्वं त्वयि विन्यस्तं त्वत्प्रयुक्तः करोम्यहम् ॥ इति ।

क्रियाफलसंन्यासोऽपि भक्तिविशेषापरपर्यायं प्रणिधानमेव फला-
मित्संधानेन कर्मकरणात् । तथा च गीयते गीतासु भगवता—

कर्मण्येवाधिकारस्ते मा फलेषु कदा चन ।

मा कर्मफलहेतुर्भूर्मा ते सङ्गोऽस्त्वकर्मणि ॥ इति ।

फलामिसंधेरुपघातकत्वमभिहितं भगवन्निर्नालकण्ठभारतीश्रीचरणैः—

अपि प्रयत्नसंपन्नं कामेनोपहतं तपः ।

न तुष्टये महेशस्य श्वलीढमिव पायसम् ॥ इति ।

सा च तपःस्वाध्यायेश्वरप्रणिधानात्मिका क्रिया योगसाधनत्वाद्योग
इति शुद्धसारोपलक्षणावृत्त्याश्रयणेन निरूप्यते यथाऽऽयुर्धृतमिति ।
शुद्धसारोपलक्षणा नाम लक्षणाप्रभेदः । मुख्यार्थबाधतद्योगाभ्यामर्था-
न्तरप्रतिपादनं लक्षणा, सा द्विविधा रूढिमूला प्रयोजनमूला च, तदुक्तं
काव्यप्रकाशे—

मुख्यार्थबाधे तद्योगे रूढितोऽथ प्रयोजनात् ।

अन्योऽर्थो लक्ष्यते यत्सा लक्षणाऽऽरोपिता क्रिया ॥ इति ।

तच्छब्देन लक्ष्यते इत्याख्याते गुणीभूतं प्रतिपादनमात्रं परामृश्यते ।
सा लक्षणेति प्रतिनिर्दिश्यमानापेक्षया तच्छब्दस्य स्त्रीलिङ्गत्वोपपत्तिः ।

१ क. तारयामारयोयोगो । ख. तारया नाययोयोगो । ग. तारप्रोर्नारयायोगो । २ घ. तारयामारयोयोगो । ३ घ. जाप्यमानस्य । ४ घ. 'मू। यत्रे' । ५ घ. 'नेनाक' । ६ घ. 'धिरप-
धारक' । ७ क. 'यावकम् । घ. पावकम्' ।

तदुक्तं केयटेः-निर्दिश्यमानप्रतिनिर्दिश्यमानयोरैक्यमापादयन्ति सर्वना-
मानि पर्यायेण तत्तल्लिङ्गमुपाददत इति । तत्र कर्मणि कुशल इत्यादि-
रूढिलक्षणाया उदाहरणं, कुशाह्लांतीति व्युत्पत्त्या दर्भादानकर्तरि यौगिकं
कुशलपदं विवेचकत्वसारूप्यात्प्रवीणे प्रवर्तमानमनादिवृद्धव्यवहा-
रपरम्परानुपातित्वेनाभिधानवत्प्रयोजनमनपेक्ष्य प्रवर्तते । तदाह—

निरूढा लक्षणाः काश्चित्सामर्थ्यादाभिधानवत् ॥ इति ।

तस्माद्गूढिलक्षणायाः प्रयोजनापेक्षा नास्ति । यद्यपि प्रयुक्तः शब्दः
प्रथमं मुख्यार्थं प्रतिपादयति तेनार्थेनार्थान्तरं लक्षयत इति, अर्थधर्मोऽयं
लक्षणा तथाऽपि तत्प्रतिपादके शब्दे समारोपितः सञ्ज्ञशब्दव्यापार इति
व्यपदिश्यते । एतदेवाभिप्रेत्योक्तं लक्षणाऽऽरोपिता क्रियेति । प्रयोजनल-
क्षणा तु पञ्चविधा, उपादानलक्षणा लक्षणलक्षणा गौणसारीया गौण-
साध्यवसाना शुद्धसारीया शुद्धसाध्यवसाना चेति । कुन्ताः प्रविशन्ति
मन्त्राः क्रोशन्ति गौर्वाहीकः । गौरयम् । आयुर्वृतम् । आयुर्वेदमिति
यथा क्रममुदाहरणानि द्रष्टव्यानि । तदुक्तम्—

स्वसिद्धये पराक्षेपः परार्थं स्वसमर्पणम् ।

उपादानं लक्षणं चेत्युक्ता शुद्धैव सा द्विधा ॥

सारीयाऽन्या तु यत्रोक्तौ विषयी विषयस्तथा ।

विषयन्तःकृतेऽन्यास्मिन्सा स्यात्साध्यवसानिका ॥

भेदाविमौ च सादृश्यात्संबन्धान्तरतस्तथा ।

गौणौ शुद्धौ च विज्ञेयी लक्षणा तेन पञ्चविधा ॥ इति ।

तदलं काव्यमीमांसामर्मनिर्मन्थनेन । इति ।

स च योगो यमादिभेदवशादष्टाङ्ग इति निर्दिष्टः । तत्र यमा अहिंसा-
दयः । तदाह पतञ्जलिः-अहिंसासत्यास्तेयब्रह्मचर्यापरिग्रहा यमा इति ।
नियमाः शौचादयः । तदप्याह-शौचसंतोषतपःस्वाध्यायेश्वरप्रणिधाना-
नि नियमा इति ।

एते च यमनियमा विष्णुपुराणे दर्शिताः-

ब्रह्मचर्पमाहिंसां च सत्यास्तेपापरिग्रहान् ।

सेवेत योगी निष्कामो योग्यतां स्वं मनो नयन् ॥

१ क. ख. ग. घ. 'मो यस्य ल' । २ क. ख. घ. 'णसमारो' । ३ च. काणाः । ४ क. ख.
'वाहिः' । ५ ख. 'शान्ते' । ६ घ. 'मनो' । ७ क. ख. घ. 'यमा' । ८ घ. 'हिंसा च' । ९ घ.
'महाः । से' ।

स्वाध्यायशौचसंतोषतपांसि नियमात्मवान् ।

कुर्वति ब्रह्मणि परं परस्मिन्प्रवणं मनः ॥

एते यमाः सनियमाः पञ्च पञ्च प्रकीर्तिताः ॥

विशिष्टफलदाः कामे निष्कामाणां विमुक्तिदाः ॥ इति ।

स्थिरमुखमासनं पद्मासनमद्रासनवीरासनस्वस्तिकासनदण्डकासन
सोपाथयपर्यङ्ककौञ्चनिपदनोद्गनिपदनसमसंस्थानभेदाद्दशविधम् ।

पादाङ्गुली निबन्धीपाद्भस्ताभ्यां व्युत्क्रमेण तु ।

ऊर्वोरुपरि विप्रेन्द्र कृत्वा पादतले उभे ॥

पद्मासनं भवेदेतत्सर्वेषामभिपूजितम् ॥

इत्यादिना यौञ्जवल्क्यः पद्मासनादिस्वरूपं निरूपितवांस्तत्सर्वं तत
एवावगन्तव्यम् । तस्मिन्नासनस्थैर्ये सति प्राणायामः प्रतिष्ठितो भवति ।
सं च श्वासप्रश्वासयोर्गतिविच्छेदस्वरूपः । तत्र श्वासो नाम बाह्यस्य
वायोरन्तरानयनम् । प्रश्वासः पुनः कोष्ठस्य बाहिर्निःसारणम् । तयोरु-
भयोरपि संचरणाभावः प्राणायामः । ननु नेदं प्राणायामसामान्यलक्षणं
तद्दिशेषु रेचकपूरककुम्भकप्रकारेषु तदनुगतेरयोगादिति चेन्नैप दोषः
सर्वत्रापि श्वासप्रश्वासगतिविच्छेदसंभवात् । तथा हि कोष्ठस्य वायोर्ब-
हिर्निःसरणं रेचकः प्राणायामो यः प्रश्वासत्वेन प्रागुक्तः । बाह्यवायोरन्त-
र्धारणं चरमो यः श्वासरूपः । अन्तस्तम्भवृत्तिः कुम्भकः । यस्मिञ्ज-
लमिष कुम्भे निश्चलतया प्राणारूयो वायुरवस्थाप्यते । तत्र सर्वत्र
श्वासप्रश्वासद्वयगतिविच्छेदोऽस्त्येवेति नास्ति शङ्कावकाशः । तदुक्तं
तस्मिन्सति श्वासप्रश्वासयोर्गतिविच्छेदः प्राणायाम इति । स च वायुः
सूर्योदयमारभ्य सार्धघटिकाद्वयं घटीयन्त्रस्थितघटभ्रमणन्यायेनैकैकस्यां
नाड्यां भवति । एवं सत्यहर्निशं श्वासप्रश्वासयोः पद्दशताधिकैकविंश-
तिसहस्राणि जायन्ते । अत एवोक्तं मन्त्रसमर्पणरहस्यवेदिभिरजगामन्त्र-
समर्पणे-

पद्दशतानि गणेशाय पद्दसहस्रं स्वयंमुवे ।

विष्णवे पद्दसहस्रं च पद्दसहस्रं पिनाकिने ॥

१ क. घ. ग. घ. ङ. च. 'नागा वि' । २ घ. 'निपाद्' । ३ घ. 'बाह्यवल्क्येन' । ४ घ. 'विं
ताम्' । ५ घ. 'सं चोत्तरासत्रं' । ६ घ. 'तयोऽप्युक्तयोः' । ७ घ. 'द्वयं क' । ८ घ. 'सं पूरक
उत्तरास' । ९ घ. 'तयोर्द्वयोर्गति' ।

सहस्रमेकं गुरवे सहस्रं परमात्मने ।

सहस्रमात्मने चैवमर्पयामि कृतं जपम् ॥ इति ।

तथा नाडीसंचारणदशायां वायोः संचरणे पृथिव्यादीनि तत्त्वानि
वर्णविशेषवशात्पुरुषार्थाभिलाषुकैः पुरुषैरवगन्तव्यानि । तदुक्तमभि-
युक्तैः—

सार्धं घटीद्वयं नाडीरेकैकांकोदयाद्वहेत् ।

आरघ्यद्वयटीभ्रान्तिन्यायो नाड्योः पुनः पुनः ॥

शतानि तस्य जायन्ते निश्वासोच्छ्वासयोर्नवं ।

सप्तपटकद्विकैः संस्थाऽहोरात्रे सकले पुनः ।

पट्टत्रिंशद्गुणवर्णानां या वेला भणने भवेत् ।

सा वेला मरुतोर्नाड्यन्तरे संचरतो भवेत् ॥

प्रेत्येकं पञ्च तत्त्वानि नाड्योश्च बहमानयोः ।

बहन्पहर्निशं तानि ज्ञातव्यानि यतात्मभिः ॥

ऊर्ध्वं बह्निरेधस्तोयं तिरक्षीनः समीरणः ।

भूमिमर्धपुटे ध्योम सैवंगं प्रवहेत्पुनः ॥

घायोर्वद्वैरर्षा पृथ्व्या ध्योस्तत्त्वं बहेत्क्रमात् ।

बहन्प्योरुमयोर्नाड्योर्ज्ञातव्योऽयं पथाक्रमम् ॥

पृथ्व्याः पलानि पञ्चाशत्वारिंशत्तथाऽम्भसः ।

अग्नेस्त्रिंशत्पुनर्वायोर्विंशतिर्नमसो दश ॥

प्रचारकालसंरयेयं हेतुर्विह्वलयोरथ ।

पृथ्वी पञ्चगुणा तोयं चतुर्गुणमथानलः ॥

त्रिगुणा द्विगुणो घायुर्वियदेकगुणं भवेत् ।

गुणं प्रतिदशपलान्युर्व्या पञ्चाशदित्यतः ॥

एकैकहानिस्तोयादेस्तथा पञ्च गुणाः क्षितेः ।

गन्धो रसश्च रूपं च स्पर्शः शब्दः क्रमादमी ॥

१ क सोमर' ख 'ओ पृथिव्यादिनि संचारणं (वितावरदावर्णविशेषकरणेऽत्र वशा' । घ.
'ओ' पृथिव्यादिनि संचारणं वितावरदावर्ण विशेषकरणवशा' । २ ख. घ. 'कापोद' । ३ ख. क
ग घ तत्र । ४ ख 'व सप्तपट्टकैरे सं' । ५ घ करके । ६ ख 'दृगुप' । ७ घ. 'तो नाड्यो
नाड्यां' । ८ क क नड्यां संचरतो मरुत् । ९ घ नाड्यां प्रवेकं ख' । १० घ 'गण' । ११ घ
'रपो वारि ति' । १२ घ सर्वग' । १३ ख. 'व क्रम' सदा । १४' । १५ क ख. 'गु बहूत' । घ.
'गु बहूत' । १६ क ख घ 'गोऽय भवेदशु' । १७ क ख ग घ. 'तिपलदशानुर्व्या' ।

तत्त्वाम्यां भूजलाभ्यां स्याच्छान्तिकार्यं फलोन्नतिः ।
 दीप्तास्थिराब्धिकाकृत्ये तेजोवाप्वम्बरे तु च ॥
 पृथ्व्यतेजोमरुद्बोमतत्त्वानां चिह्नमुच्यते ।
 आद्ये स्थैर्यं स्वचित्तस्य शैत्ये कामोद्भवो भवेत् ॥
 तृतीये कोपसंतापौ चतुर्थे चञ्चलात्मता ।
 पञ्चमे शून्यतैव स्यादथवा धर्मवासना ॥
 श्रुत्योरङ्गुष्ठकौ मध्याद्गुल्फौ नासापुटद्वये ।
 मृक्किण्ण्योः प्रान्त्यकोपान्त्याङ्गुली शोषे दृगन्तयोः ॥
 न्यस्यान्तर्भूपृथिव्यादितत्त्वज्ञानं भवेत्कमात् ।
 पीतश्वेत्तारुणश्यामैर्विन्दुभिर्निरूपाधि^१ खम् ॥ इत्यादिना ।

यथावद्वायुतत्त्वमवगम्य तन्नियमने विधीयमाने विवेकज्ञानावरण-
 कर्मक्षयो भवति । तपो न परं प्राणायामादिति ।

दह्यन्ते ध्मायमानानां धातूनां हि यथा मलाः ।

प्राणायामैस्तु दह्यन्ते तद्ददिन्द्रिर्यपन्नगाः ॥ इति च ।

तदेवं यमादिभिः संस्कृतमनस्कस्य योगिनः संयमप्रत्याहारः कर्तव्यः ।
 चक्षुरादीनामिन्द्रियाणां प्रतिनिधतरञ्जनीयकोपनीयमोहनीयप्रवणत्व-
 प्रहाणेनाविकृतस्वरूपप्रवणचित्तानुकारः प्रत्याहारः । इन्द्रियाणि विष-
 येभ्यः प्रतीपमाह्लियन्तेऽस्मिन्निति व्युत्पत्तेः । ननु तदा चित्तमभिमिति-
 शते नेन्द्रियाणि तेषां बाह्यविषयत्वेन तत्र सामर्थ्याभावादतः कथं
 चित्तानुकारोऽद्वाऽत एव वस्तुतस्तस्यासंभवमभिसंधाय सादृश्यार्थमिव-
 शब्दं चकार सूत्रकारः स्वविषयासंप्रयोगे चित्तस्वरूपानुकार इवेन्द्रि-
 याणां प्रत्याहार इति । सादृश्यं च चित्तानुकारनिमित्तं विषयासंप्रयोगः ।
 पदा चित्तं निरुध्यते तदा चक्षुरादीनां निरोधे प्रयत्नान्तरं नापेक्षणीयं
 यथा मधुकरराजं मधुमाक्षिका अनुवर्तन्ते तथेन्द्रियाणि चित्तमिति ।
 तदुक्तं विष्णुपुराणे—

शब्दार्दिष्वनुरक्तानि निगृह्याक्षाणि योगवित्त ।

कुर्याच्चित्तानुकारीणि प्रत्याहारपरायणः ॥ इति ।

वश्यता परमा तेन जायतेऽतिचलात्मनः ।

इन्द्रियाणामवश्यैस्तीर्योगी योगस्य साधकः ॥ इति ।

१ य. 'स्थिताब्धि' । क. 'राधि' । २ य. 'रादिहा' । ग. 'राधिरा' । ३ क. य. प. 'म्बरे'
 मुचः । ग. 'म्बरेणु च' । ४ य. 'पिकापे' । ६।५ य. 'ने भरे' । ६ य. 'रा' । ७ य. 'यत्राप्रत्याः' । ८।
 ७ य. 'यमाय प्र' । ८ य. 'विपु प्रवण' ।

नाभिचक्रहृदयपुण्डरीकनाड्यग्रादावाध्यात्मिके हिरण्यगर्मवासप्रजा-
पतिप्रभृतिके बाह्ये वा देशे चित्तस्य विषयान्तरपरिहारेण स्थिरीकरणं
धारणा । तदाह देशबन्धश्चित्तस्य धारणेति । पौराणिकाश्च—

प्राणायामेन पवनं प्रत्याहारेण चेन्द्रियम् ।

वशीकृत्य ततः कुर्याच्चित्तस्थानं शुभार्थम् ॥ इति ।

तस्मिन्देशे ध्येयावलम्बनस्य प्रत्ययस्य विसदृशप्रत्ययप्रहाणेन
प्रवाहो ध्यानं, तदुक्तं—तत्र प्रत्ययैकतानता ध्यानमिति । अन्यैरप्युक्तम्—

तद्रूपप्रत्ययैकौश्या संततिश्चान्यनिस्पृहा ।

तद्भ्रयानं प्रथमैरङ्गैः पद्भिर्निष्पाद्यते तथा ॥ इति ।

प्रसङ्गाच्चरममङ्गं प्रागेव प्रत्यपीषदाम् ।

तदनेन योगाङ्गानुष्ठानेनाऽऽदरनैरन्तर्यदीर्घकालसेवितेन समाधिप्रति-
पक्षकेशप्रक्षयेऽभ्यासवैराग्यवशान्मधुमत्यादिसमाधिभामो भवति ।

अथ किमेवमकस्मादस्मानतिविकटाभिरत्यन्ताप्रसिद्धाभिः कर्णाट-
गौडलाटमापाभिर्भीषयते भवान् । नहि वयं भवन्तं भीषयामहे किंतु
मधुमत्यादिपदार्थव्युत्पादनेन तोषयामः, ततश्चाकुतोभयेन भवता श्रूयता-
मवधानेन । तत्र मधुमती नामाभ्यासवैराग्यादिवशादपास्तरजस्तमोले-
शमुखप्रकाशमयसत्त्वभावनयाऽनवद्यवैशारद्याविद्योतनरूपकृतंभरप्रज्ञा-
त्या समाधिसिद्धिः । तदुक्तम्—ऋतंभरा तत्र प्रज्ञेति । ऋतं सत्यं विमर्ति
कदाचिदपि न विपर्ययेणाऽऽच्छाद्यते । तत्र स्थिती दाढ्यं सति द्विती-
यस्य योगिनः सा प्रज्ञा भवतीत्यर्थः । चत्वारः सल्लु योगिनः
प्रसिद्धाः प्राथमकल्पिको मधुभूमिकः प्रज्ञाज्योतिरतिक्रान्तभावनीय-
श्चेति । तत्राभ्यासी प्रवृत्तिमात्रज्योतिः प्रथमः । न त्वनेन परचित्ता-
दिगोचरज्ञानरूपं वै ज्योतिर्वशीकृतमित्युक्तं भवति । ऋतंभरप्रज्ञो
द्वितीयः । भूतेन्द्रियजयी तृतीयः । परवैराग्यसंपन्नश्चतुर्थः । मनोजवि-
त्वाद्यो मधुमतीकसिद्धयः । तदुक्तं मनोजवित्वं विकरंणाभावः प्रधानज-
यश्चेति । मनोजवित्वं नाम कायस्य मनोर्विदुत्तमो गतिलामः । विकरंणा-
भावः कायनिरपेक्षाणाभिन्द्रियाणामभिमतदेशकालविषयापेक्षवृत्तिलामः

१ क. ख. ग. 'अथ इति' । २ घ. स्य निम' । ३ क. ग. 'वाग्यव' । ४ घ. 'निष्प्रभा' ।
त' । ५ ख. 'दर नै' । ६ घ. 'नालोते' । ७ ख. 'राग्यव' । ८ क. 'भरा तत्र प्र' । ९ क. 'ह्यं वै' ।
१० क. ख. ग. घ. 'रणभा' । ११ क. घ. 'वदनुमो' । ख. 'यनुवदनुमो' । घ. 'वदनुमो' ।
१२ क. ख. ग. घ. 'ररभा' ।

प्रधानजयः प्रकृतिविकारेषु सर्वेषु वाशित्वम् । एताश्च सिद्धयः करणपञ्चकस्वरूपजयात्तृतीयस्य योगिनः प्रादुर्भवन्ति, यथा मधुन एकदेशोऽपि स्वदते तथा प्रत्येकमेव ताः सिद्धयः स्वदन्त इति मधुप्रतीका सर्वभावाधिष्ठातृत्वादिरूपादिरूपा विशोका सिद्धिः । तदाह सत्त्वपुरुषान्यथाख्यातिमात्रप्रतिष्ठस्य सर्वभावाधिष्ठातृत्वं सर्वज्ञत्वं चेति । सर्वेषां व्यवसायाव्यवसायात्मकानां गुणपरिणामरूपाणां भावानां स्वामिवदाक्रमणं सर्वभावाधिष्ठातृत्वं तेषामेव शान्तोदिताव्यपदेश्यधर्मित्वेन स्थितानां विवेकज्ञानं सर्वज्ञातृत्वम् । तदुक्तं विशोका वा ज्योतिष्मतीति । सर्ववृत्तिप्रत्यस्तमये परं वैराग्यमाश्रितस्य जात्यादिबीजानां क्लेशानां निरोधसमर्थो निर्बीजः समाधिरसंप्रज्ञातपदवेदनीयः संस्कारशेषताद्यपदेश्यश्रित्तस्यावस्थाविशेषः । तदुक्तं विरामप्रत्ययाम्बासपूर्वः संस्कारशेषोऽन्य इति । एवं च सर्वतो विरज्यमानस्य तस्य पुरुषधैर्यस्य क्लेशबीजानि च निर्दग्धंशालिबीजकल्पानि प्रसवसामर्थ्यविधुराणि मनसा सार्धं प्रत्यस्तं गच्छन्ति । तद्वेतेषु प्रलीनेषु निरुपप्लवविवेकख्यातिपरिपाकवशात्कार्यकारणात्मकानां प्रधाने लयः । चित्तिशक्तिस्वरूपप्रतिष्ठा पुनर्बुद्धिसंज्ञाभिसंबन्धविधुरां कैवल्यं लभत इति । सिद्धिद्वयी च मुक्तिरुक्ता पतञ्जलिना-पुरुषार्थशून्यानां गुणानां प्रतिप्रसवः कैवल्यं स्वरूपप्रतिष्ठा वा चित्तिशक्तिरिति । न चास्मिन्सत्यापि कस्मान्न जायते जन्तुरिति वदितव्यं कारणामावात्कार्याभाव इति प्रमाणसिद्ध्यर्थं नियोगानुयोगयोरयोगात् । अपरथा कारणामावेऽपि कार्यसंभवे मणिवेधादयोऽन्धादिभ्यो भवेयुः । तथा चानुपपन्नार्थतायां माभाणको लौकिकर्षेपपन्नार्थो भवेत् । तथा च श्रुतिः-अन्यो मणिमविन्दत् । तमनद्रुलिरावयन्त् । अग्नीवः प्रत्यमुञ्चत् । तमजिह्वा असश्चत् (तै०आ०१।११) अभ्यपूजयत्सुतवानिति यावत् । एवं च चिकित्साशास्त्रवद्योगशास्त्रं

१ ख. 'प्रधानवि' । २ घ. 'म' । अताश्च । ३ क. 'वाशयि' । ४ घ. 'पतिव' । ५ क. घ. 'पतेया' । ६ घ. 'दिकगु' । ७ घ. 'मयव' । ८ घ. 'रता' । ९ क. घ. 'तमः प्र' । १० घ. 'मपश-जनिर्दग्धशा' । ११ क. ग. 'तत्त्व मि' । १२ घ. 'रा वा वैपत्य कल्पत' । १३ क. ख. लभ्यते । १४ घ. 'ति सिद्धम् । सि' । १५ घ. 'ति । वाशयि' । १६ घ. जयति । १७ घ. 'या भागा' । १८ घ. 'उमयप्रार्थो' ।

चतुर्व्यूहं यथा चिकित्साशास्त्रं रोगो रोगहेतुरारोग्यं भेषजमिति तथेदमपि संसारहेतुर्मोक्षो मोक्षोपाय इति । तत्र दुःसमयः संसारो हेयः प्रधानपुरुषयोः संपोगो हेयभोगहेतुस्तस्याऽऽत्यन्तिकी निवृत्तिर्हानं तदुपायः सम्यग्दर्शनम् । एवमन्यदापि शास्त्रं यथासंभवं चतुर्व्यूह-मूहनीयमिति सर्वमवदातम् ॥ †

इति सर्वदर्शनसंग्रहे पातञ्जलदर्शनम् ॥

+ इत् १२ सर्वदर्शनशिरोमणिमूर्तं शास्त्रदर्शनमन्यत्र लिखितमित्यत्रापेक्षितमिति । इयं पद्धिः पुस्तकेषु वर्तते ।

१ घ. 'य्य तदुपायो भे' । २ क ग घ. 'पि साराः सं' । ख. 'पि साराध' ।

अथ शांकरदर्शनम् ॥ १६ ॥

सोऽयं परिणामवादः प्रामाणिकगर्हणमर्हति । न ह्यचेतनं प्रधानं चेतनानधिष्ठितं प्रवर्तते । सुवर्णादीं रुचकाद्युपादाने हेमकाराद्विचेतनाधिष्ठानोपलम्भेन नित्यत्वसाधककृतकत्ववत्सुखदुःखसमोहात्मनाऽन्वितत्वादेः साधनस्य साध्यविपर्ययव्याप्ततया विरुद्धत्वात्स्वरूपासिद्धत्वाच्च । आन्तराः सत्यमी सुखदुःखसमोहा बाह्येभ्यश्चन्दनादिभ्यो विभिन्नप्रत्यय-वेदनीयेभ्यो व्यतिरिक्ता अध्यक्षमीक्ष्यन्ते । यद्यमी सुखादिस्वभावा भवे-
 युस्तथा हेमन्तेऽपि चन्दनः सुखः स्यान्न हि चन्दनः कदाचिदचन्दनः । तथा निदाघेष्वपि कुङ्कुमपङ्कः सुखो भवेन्न ह्यसौ कदाचिदकुङ्कुम-
 पङ्क इति । एवं कऽ टकः क्रमेलकस्येव मनुष्यादीनामपि प्राणभृतां सुखः स्यान्नह्यसौ कांश्चित्प्रत्येव कण्टक इति । तस्मान्चन्दनकुङ्कु-
 मादयो विशेषाः कालविशेषाद्यपेक्षया सुखादिहेतवो न तु सुखादिस्वभावा इति रमणीयम् । तस्मान्नेतुरसिद्ध इति सिद्धम् ।
 नापि श्रुतिः प्रधानकारणत्ववादे प्रमाणम् । यतः—“ यद्ग्रे रोहितः रूपं तेजसस्तद्रूपं यच्छुक्लं तदपां यत्कृष्णं तदन्नस्य” (छा०६-
 ४।१) इति च्छान्दोग्यशाखायां तेजोब्रह्मात्मिकायाः प्रकृतेर्लोहितशु-
 क्लकृष्णरूपाणि समाह्वानानि तान्येवात्र प्रत्यभिज्ञायन्ते । तत्र श्रौतप्रत्य-
 भिज्ञायाः प्राबल्याल्लोहितादिशब्दानां मुख्यार्थसंभवाच्च तेजोब्रह्मात्मि-
 का जरायुजाण्डजस्वेदजोद्भिज्जचतुष्टयस्य भूतग्रामस्य प्रकृतिरेवसीयते ।
 यद्यपि तेजोब्रह्मनां प्रकृतेर्जातत्वेन योग्यवृत्त्या न जायत इत्यजत्वं न
 सिध्यति तथाऽपि रूढिवृत्त्यायगतमजात्वमुक्तप्रकृती सुखावयो-
 धाय प्रकल्प्यते । यथाऽसावादित्यो वा देवमभिव्यादिवाक्येनाऽऽदि-
 त्यस्य मधुत्वं परिकल्प्यते तथा तेजोब्रह्मात्मिका प्रकृतिरेवाजेति ।
 अजामेकामित्यादिका श्रुतिरपि न प्रधानप्रतिपादिका । यद्वादि निदर्श-

१ य. 'दीकटका' । २ क. 'तस्य' । ३ ख. ग. 'गुणदुःखादि' । ४ क. ग. 'विच्छिन्न' । ५ ख. 'न्ते विचन्दन. एता विचन्दनः त्यासदनि' । ६ ख. 'सादी प्रा' । ७ ख. 'प्रामाणिक' । ८ क. 'तदाऽपि' । ९ ख. 'परिचल्यते' ।

नमपूर्ववादिना क्षीरादिकमचेतनं चेतनानाधिष्ठितमेव घत्सविद्वृद्ध्यर्थं प्रवर्तत इति । नैतद्रमणीयम् । बुद्धिर्विशेषशालिनः परमेश्वरस्य तत्राप्यधिष्ठातृत्वाभ्युपगमात् । न च परमेश्वरस्य करुणया प्रवृत्त्यङ्गीकारे प्रागुक्तविकल्पाघसरः । सृष्टेः प्राक्प्राणिनां दुःखसंबन्धासंभवेऽपि तन्निदानादृष्टसंबन्धसंभवेन तत्प्रहाणेच्छया प्रवृत्त्युपपत्तेः । किं च पुरुषार्थप्रयुक्ता प्रधानप्रवृत्तिरित्युक्तं तद्विवेकव्यम् । किं प्रधानं केवलं भोगार्थं प्रवर्तते किं वा केवलमोक्षार्थम्, आहोस्विदुभयार्थम् । न तावदाद्यः कल्पोऽवकल्पते । अनाधेयाशयस्य कूटस्थानित्यस्य पुरुषस्य तात्त्विकभोगासंभवादनिर्भोक्षप्रसङ्गाच्च । येन हि प्रयोजनेन प्रधानं प्रवर्तितं तदनेन विधातव्यम् । भोगेन चैतत्प्रवर्तितमेतमेव विदध्यान्न मोक्षमिति । नापि द्वितीयः । चिन्दातोर्नित्यशुद्धबुद्धमुक्तस्वभावतया कर्मानुभववासनानामसंभवेन प्रधानप्रवृत्तेः प्रागपि मुक्ततया तदर्थं प्रवृत्त्यनुपपत्तेः । शब्दाद्युपभोगार्थमप्रवृत्तत्वेन प्रधानस्य तदजनकत्वप्रसङ्गाच्च । नापि तृतीयः । प्रागुक्तदूषणलङ्घनालङ्घितत्वात्प्रवृत्तिस्वभावायाः प्रकृतेरौदासीन्यायोगाच्च । ननु स्वपुरुषान्यतारव्याप्तिः पुरुषार्थस्तस्यां जातायां सा निवर्तते कृतकार्यत्वादिति चेत्तदसमञ्जसम् । अचेतनायाः प्रकृतेर्विचार्य कार्यकारित्वायोगात् । यथेयं कृतेऽपि शब्दाद्युपलम्भे तदर्थं पुनः प्रवर्तत एवमत्रापि पुनः प्रवर्तत स्वभावस्यानपायात् । किं च सा प्रकृतिर्विवेकस्यातिवशादुच्छिद्यते न वा । उच्छेदे सर्वस्य संप्रति संसारोऽस्तमियात् । अंनुच्छेदे न कस्यचिन्मोक्षः । ननु प्रधानाभेदेऽपि तत्तत्पुरुषाविवेकरयातिलक्षणाविद्यासदसत्त्वनिबन्धनौ बन्धमोक्षाद्युपपद्येयातामिति चेद्धन्त तर्हि कृतं प्रकृत्यां । अविद्यासदसद्भावाभ्यामेव तदुपपत्तेः । नन्वविद्यापक्षेऽपि एष दोषः प्रादुःप्यादिति चेत्तदेतत्प्रत्यवस्थानमस्थाने । न हि वयं प्रधानवदविद्यां सर्वेषु जीवेष्वेकामात्रक्षमहे येनैवमुपालंभ्येमहि । अपि त्वियं प्रतिजीवं भिद्यते । तेन यस्यैव जीवस्य विद्योत्पद्यते तस्यैवाविद्या समुच्छिद्यते नान्यस्य । मित्रायतनयोस्तयोर्विरोधाभावात् । अतो न समस्तसंसारोच्छेदप्रसङ्गदोषः । तस्मात्परिणामः परित्यक्तव्यः स्वीकर्तव्यश्च विवर्तवादः । ननु जीवज्जयोः सारूप्याभावेन चिद्विवर्तत्वं प्रपञ्चस्य न संपरिपद्यत इति प्रागवा-

१ क. 'दिताधी' । २ क. 'नापि' । ३ ख. 'लङ्घात्तवा' । ४ ख. 'कृतेः कादाचित्कत्वायो' ।
 ५ क. 'ततनु' । ६ ख. 'विशाघदनरत्नौबन्ध' । ७ क. 'त्यामवे' । ८ ख. 'भावाव' । ९ क. 'लम्भेर्मा' ।
 १० ख. 'पय' ।

विभेति चेन्नैतत्साधु । न हि साख्यनिबन्धनाः सर्वे विभ्रमा इति
 व्याप्तिरस्ति । असद्रूपादपि कामादेः कान्तालिङ्गनादिविव स्वप्रविभ्रम-
 स्योपलम्भात् । किं च कादाचित्के विभ्रमे साख्यपेक्षा नानाद्यविद्या-
 निबन्धने प्रपञ्चे । तद्वचोचैदाचार्यवाचस्पतिः—

विवर्तस्तु प्रपञ्चोऽयं ब्रह्मणोऽपरिणामिनः ।

अनादिवासनोद्भूतो न साख्यमपेक्षते ॥ इति ।

तदेतत्सर्वं वेदान्तशास्त्रपरिभ्रमशालिनां सुगमं सुघटं च । तत्र वेदान्त-
 शास्त्रं चतुर्लक्षणम् । भगवता वादरायेणैव प्रणीतस्य वेदान्तशास्त्रस्य
 प्रत्यग्रह्णीक्यं विषय इति शंकराचार्याः प्रत्यप्यपीवन् । तत्र प्रथमे सम-
 न्वयाध्याये सर्वेषां वेदान्तानां ब्रह्मणि तात्पर्येण पर्यवसानम् । द्वितीयेऽ-
 विरोधाध्याये सांख्यादितर्कविरोधनिराकरणम् । तृतीये साधनाध्याये
 ब्रह्मविद्यासाधनम् । चतुर्थे फलाध्याये विद्याफलम् । तत्र प्रत्यध्यायं
 पादचतुष्टयम् । तत्र प्रथमस्याध्यायस्य प्रथमे पादे स्पष्टब्रह्मलिङ्गं वाक्य-
 जातं मीमांस्यते । द्वितीयेऽस्पष्टब्रह्मलिङ्गमुपास्यविषयम् । तृतीये तादृशं
 श्रेयविषयम् । चतुर्थेऽर्च्यक्ताजापदादिसंदिग्धं पदजातामिति । द्विती-
 यस्य प्रथमे सांख्ययोगकृणादादिस्मृतिविरोधपरिहारः । अविरोधस्य
 द्वितीये सांख्यादिमतानां दुष्टत्वम् । तृतीये पञ्चमहाभूतश्रुतीनां जीव-
 श्रुतीनां च परस्परविरोधपरिहारः । चतुर्थे लिङ्गशरीरश्रुतीनां विरोधप-
 रिहारः । तृतीयस्य प्रथमे जीवस्य परलोकगमनागमनपुरःसरं विरा-
 ग्यम् । द्वितीये त्वंपदतत्पदार्थपरिशोधनम् । तृतीये सगुणविद्यासु गुणो-
 पसंहारः । चतुर्थे निर्गुणब्रह्मविद्या बहिरङ्गान्तरङ्गार्थमयज्ञादिसाधनजा-
 तम् । चतुर्थस्य प्रथमे ब्रह्मसाक्षात्कारेण जीवतः पापपुण्यकेशवैधुर्यलक्षणा
 मुक्तिः । द्वितीये मरणोत्कमणप्रकारः । तृतीये सगुणब्रह्मोपासकस्योत्तर-
 मार्गः । चतुर्थे निर्गुणसगुणब्रह्मविदो विदेहकैवल्यब्रह्मलोकावस्थानानि ।
 तदित्यं ब्रह्मविचारशास्त्राध्यायैर्यथापादार्थसंग्रहः । तत्र प्रथममधिकरणमयातो
 ब्रह्मजिज्ञासेति ब्रह्ममीमांसारम्भोपपादनपरम् । अधिकरणं च पञ्चावयवं
 प्रसिद्धम् । ते च विषयादयः पञ्चावयवा निरूप्यन्ते । आत्मा वाऽरे
 द्रष्टव्य इत्येतद्वाक्यं विषयः । ब्रह्म जिज्ञासितव्यं न वेति संदेहः । जिज्ञा-

१ ख. 'दिभार' । २ ख. 'नावे' । ३ ख. 'वपदा' । ४ क. 'रिभ्रम' । ५ ख. 'क्षय य' ।

६ ख. ग. 'आजयितस्य' । ७ क. 'लखरपद' । ८ ख. 'वपदा' । ९ ख. ग. 'मनपमनाविपापु' ।

१० क. 'तवयस' । ११ क. 'वपदा' । १२ क. 'दल्यैत' ।

स्यत्वव्यापकयोः संदेहप्रयोजनयोः संभवासंभवाभ्याम् । तत्र कस्येदं जिज्ञास्यत्वमवगम्यते । अहमनुभवगम्यस्य श्रुतिगम्यस्य वा । नाऽऽद्यः । सर्वजनीनेनाहमनुभवेनेदमास्पददेहादिभ्यो विवेकेनाऽऽत्मनः स्पष्टं प्रतिभासमानत्वात् । ननु स्थूलोऽहं कृशोऽहमित्यादिदेहधर्मसामानाधिकरण्यानुभवादध्यस्तात्मभावदेहालम्बनोऽयमहंकार इति चेन्न । बाल्याद्यवस्थासु भिन्नपरिमाणतया बदरांमलकादिवत्परस्परभेदेन शरीरस्य प्रत्यभिज्ञानानुपपत्तेः । अथोच्येत यथा पीलुपाकपक्षे पिठरपाकपक्षे वा कालभेदेनैकास्मिन्वस्तुनि पाकजभेदो युज्यते तथैकस्मिन्शरीराभिधे कालभेदेन परिमाणभेदः । अत एव लौकिकाः शरीरमात्मनः सकाशादभिन्नं प्रतिपद्यमानाः प्रत्यभिजानते चेति । न तद्भ्रमम् । मणिमन्त्रीपधाद्युपायभेदेन भूमिकाधानवन्नानाविधान्देहान्प्रतिपद्यमानस्याहमालम्बनस्य भिन्नस्याऽऽत्मनः शरीरान्देवेन भासमानत्वात् । अत एव चक्षुरादीनामप्यहमालम्बनत्वमशक्यशङ्कम् । नान्यदृष्टं स्मरत्यन्य इति न्यायेन चक्षुरादी नष्टेऽपि रूपादिप्रतिसंधानानुपपत्तेः । नाप्यन्तःकरणस्याहमालम्बनत्वमास्थेयम् । अप्यमेव भेदो भेदहेतुर्वा यद्विरुद्धधर्माध्यासः कारणभेदश्चेति न्यायेन कर्तृकरणभूतयोरात्मान्तःकरणभूतयोस्तद्व्याप्तिवत्संभेदासंभवात् । यद्यभेद एव नाऽऽद्रिपते तर्हि स्थूलोऽहं कृशोऽहं कृष्णोऽहमित्यादि संख्यानमुत्सन्नसंकथम् । न स्यादेवं लोके शास्त्रे चोभयथाशब्दप्रयोगदर्शनेन मुख्यार्थत्वानुपपत्तौ मन्त्राः क्रोशन्तीत्यादिर्विदौपचारिकत्वेनोपपत्तेः । तथा चेदमनुमानं समसूचि । विमतमजिज्ञास्यमसंदिग्धत्वात्करतलामलकवत् । तथा फलं न फलभावमीक्षते । पुरुषैरर्थ्यत इति व्युत्पत्त्या निःशेषदुःसोपशंमलक्षितं परमानन्दैकरस्यं च पुरुषार्थशब्दस्यार्थः सकलपुरुषधैरैः प्रेष्यते नेतरत्तांसारिकं सुसजातम् । तस्यैहिकस्य पारलौकिकस्य च सातिशयतया च सदृक्षतया च प्रेक्षावद्भिरर्थ्यमानत्वानुपपत्तेः । यत्तत्परिपान्थि दुःखजातं तज्जिहास्यते । तच्चाविद्यापरपर्यायसंसार एव । कर्तृत्वादिसकलानर्थकरत्वाद्द्विद्योपाः सत्येकीकरणे वर्तते

१ ख. 'भेददे' । २ ख. 'रामलका' । ३ घ. 'काल-भेदेनपरिमाणभेदः अत एव लौकिकाः शरीरं मात्मनः सकाशादभिन्नं प्रतिपद्यमाना प्रत्यभिजानतचेति न तद्भ्रमं मणिमन्त्रीपधाद्युपायभेदेन । ४ ख. 'भेदा भेदहेतुमान्थ' । ५ ख. 'दपदं नाऽऽद्रियेत तर्हि' । ६ ख. 'ने संकथक' । ७ ख. 'यथाशब्दप्रयोगदर्श' । ८ ख. 'दिवदौ' । ९ ख. 'पा चक' । १० ख. 'दानपलशत प' । ११ ख. 'ते नेतान्सासा' । १२ ख. 'शयतपास्तप्रेक्ष' । १३ ख. 'यथासत्वेक' ।

संभेदादौ तथा चोपलम्भात् । तथा चाऽऽत्मानं देहेनकीकृत्य स्वर्गनर-
कर्मार्थोः सरति येन पुरुषः स संसारोऽविद्याशब्दार्थस्तान्निवृत्तिः फलं
फलवतामभिमतम् । तथा कथितम्—

अविद्यास्तमयो मोक्षः सा च बन्ध उदाहृतः॥ इति ।

तच्च काशकुशावलम्बनकल्पम् । आत्मयाथात्म्यानुभवेन सह वर्तमानस्य
संसारस्य रूपरसवद्विरोधाभावेन निवर्त्यनिवर्तकभावाभावात् । ननु सहा-
नुवर्तमानो बोधः संसारं मा बाधित, सहावर्तमानस्तु बोधः प्रकाशस्तमो-
षद्वाधिष्यत इति चेत्तदेतद्विक्तं वचः । अहमनुभवादन्यस्याऽऽत्मज्ञानस्य
भूषिकविषाणायमानत्वात् । नन्वन्योऽयमनुभवः पामराणां मा स्म भव-
ज्ञाम, वेदान्तवचननिचयपर्यालोचनपक्षाणां परीक्षकाणां संभवत्येवेत्यपि
न वक्तव्यम् । अबाधितानुभवविरोधेन वेदान्तवाक्यानां ग्रावप्लवनादिवा-
क्यकल्पत्वात् । न ह्यागमाः परः शतं घटं पटयितुमुत्सहन्ते । न चाध्ययनवि-
धिव्याकोपः । गुरुमतानुसारेण हुंफडादिवाक्यवज्जपमात्रोपयोगित्वेनाऽऽ-
चार्यमतानुसारेण वा यजमानः प्रस्तर इत्यादिवाक्यवैततावकत्वेन
वेदान्तसिद्धान्तस्याध्येतव्यत्वसंभवात् । तथा च प्रयोगः—विवादास्पदं
ब्रह्म विचार्यपदं न भवत्यफलत्वात्काकदन्तवदिति । तदाहुराचार्याः—

अहंधियाऽऽत्मनः सिद्धेस्तस्यैव ब्रह्मभावतः ।

तज्ज्ञानान्मुक्त्यभावाच्च जिज्ञासा नावकल्पते ॥ इति ।

न चामेदेनाध्यस्तदेहादिनिवृत्तिः फलमित्यफलत्वहेतुरसिद्ध इति वेदि-
तव्यम् । व्यापकनिवृत्त्या व्याप्यनिवृत्तिरिति न्यायेन भेदाग्रहपरिपान्थिनं
भेदसंस्कारमपेक्षते । अनाकलितकालघातस्य शक्तिशकल तत्समारोपानुप-
लम्भात् । संस्कारश्च प्रामितिमाकाङ्क्षते । अननुभूते संस्कारानुदयात् । न च
च भ्रान्तिरूपोऽनुभवस्तत्करणमिति मणितव्यम् । भ्रान्तेरभ्रान्तिपूर्वकत्वेन
कचित्प्रमितेरवश्याभ्युपगमंयितव्यत्वात् । विमतावात्मानात्मानौ भेदेन
प्रमितावभेदायोग्यत्वात्, तमःप्रकाशयत् । न चाऽऽत्मानात्मनोरभेदायो-
ग्यत्वलक्षणो हेतुरसिद्ध इति शङ्कनीयम् । विकल्पासहत्वात् । तथा हि—
अनात्माऽऽत्मपरिशेषः स्यादात्माऽनात्मपरिशेषो वा । आद्ये मुक्तिदशा-

१ स. 'दयः स' । २ स. 'दयः स' । ३ स. 'हास्यं' । ४ स. 'वन्धवत्क' । ५ स.
'न्वतेतमदयः' । ६ स. 'नारपदं' । ७ 'त्मनपति' । ८ स. 'देवते' । ९ स. 'स्वामुभय' ।
१० स. 'भवि यत्वात् । निम्' ।

यामिव परिवृश्यमानं जगदस्तमियात् । द्वितीये जगदान्धं प्रसृज्येत ।
तमःप्रकाशवद्विरुद्धस्वभावत्वाद्दृष्टुंशुशुयोरात्मानात्मनोरभेदायोग्यत्वमव-
धेयम् । ततश्चार्थाध्यासानुपपत्तौ तत्पूर्वकस्य ज्ञानाध्यासस्यासंभवेन
ब्रह्मणो विचार्यत्वासंभवाद्द्विचारात्मिका चतुर्लक्षणशारीरकमीमांसाऽ-
नारम्भणीयेति पूर्वं पक्षे प्राप्ते सिद्धान्तोऽभिधीयते—अहंपदाधिगम्या-
दन्यदात्मतत्त्वं नास्तीति न वक्तव्यम् । निरस्तसमस्तोपाधिकस्याऽऽत्म-
तत्त्वस्य श्रुत्यादिषु प्रसिद्धत्वात् । न च तेयामुपचरितार्थता । उपक्रमोपसं-
हारादिपङ्क्तिधतात्पर्यालिङ्गवत्तया तत्त्वं बोधयतामुपचरितार्थत्वानुपपत्तेः ।
लिङ्गपदकं च पूर्वाचार्यैर्दर्शितम्—

उपक्रमोपसंहारावभ्यासोऽपूर्वता फलम् ।

अर्थवादोपपत्ती च लिङ्गं तात्पर्यनिर्णये ॥ इति ।

तत्र सदेव सोम्येदमग्र आसीदित्युपक्रमः । ऐतदात्म्यमिदं सर्वं तत्सत्त्वं
स आत्मा तत्त्वमसि श्वेतकेतो इत्युपसंहारः । तयोर्ब्रह्मोविषयत्वेनैक्यरूप्य-
मेकं लिङ्गम् । असकृत्तत्त्वमसीत्युक्तिरभ्यासः । मानान्तरागम्यत्वमपूर्वत्वम् ।
एकविज्ञानेन सर्वविज्ञानं फलम् । सृष्टिस्थितिप्रलयप्रवेशनियमनानि पञ्चा-
र्थवादाः । मृदादिदृष्टान्ता उपपत्तयः । तस्मादेतैर्लिङ्गैर्वदान्तानां नित्यशु-
द्धबुद्धमुक्तस्वभावब्रह्मात्मपरत्वं निश्चेतव्यम् । तदित्थमौपनिषदस्याऽऽत्म-
तत्त्वस्याहमनुभवनावमासमानत्वाद्बुध्यस्तात्मविषयत्वं सिद्धम् । कण-
मक्षाक्षचरणादिकक्षीकृतस्याऽऽत्मनो भानामावाद्ब्रह्मनुभवस्याध्यस्ता-
त्मविषयत्वमेपितव्यम् । न तावद्ब्रह्मनुभवः सर्वगतत्वमात्मनोऽवगमयि-
तुमीष्टि । अहमिहास्मि सद्ने जानानं इति प्रादेशिकत्वग्रहणात् ।
न चेदं देहस्य प्रादेशिकत्वं प्रतिभासत इति वेदितव्यम् । अह-
मित्युल्लेखायोगात् । यथा राज्ञः सर्वप्रयोजनविधातारि भृत्ये ममाऽऽत्मा
भद्रसेन इत्युपन्यासस्तद्विद्वत्तत्त्वमस्यमस्याहंशब्दस्य देह उपचार इति
चेन्मैवं बोधः । उपचरितार्थभावस्य देहादेः स्वसमानाकृतिशि-
लापुत्रकादिवज्जातृत्वायोगात् । न च ज्ञातृत्वमप्युपचरितम् । प्रयोक्तुः
स्वप्रतिपत्तिप्रकाशके प्रयोगे प्रतिपत्त्वोपचारानुपपत्तेः । अथ देहधर्मः

१ स. 'सजेत् । तं' । २ स. 'वतेस्तात्' । ३ स. 'ने । आह धि' । ४ स. 'राधिप' ।
५ स. 'द्विविषयत्वे' । ६ स. 'नादिप' । ७ स. 'देऽनव' । ८ स. ग. 'नोऽनवभासद' । ९ स.
न. 'तदाह' । १० स. 'मवि ते' । ११ स. 'वत्त्वमिति यावत्' । १२ क. ग. 'ददना' । १३ स.
'शमभा' । १४ स. 'नितितर' । १५ स. 'धर्मशा' ।

श्रादेशिकत्वमात्मन्युपचर्येत तदा देहात्मनोर्भेदेन भवितव्यम् । प्रसिद्धमेवे
माणवके सिंहशब्दवत्सांप्रतिकगौणत्वे तिरोहितभेदेन सार्पपादौ
रसे तैलशब्दवन्निरूढगौणत्वे वा गौणमुख्ययोर्भेदाध्यवसायस्य निय-
तत्वात् । अथ मम शरीरमितिभेदभानसंभवाद्गौणत्वं मन्येथास्तद-
युक्तम् । अहंशब्दार्थस्य देहादिभ्यो निष्कृष्य साधारणधर्मवत्त्वेन
प्रतिभासमानत्वाभावात् । अपरथा लोकायतिकमतं नोदयमासादयेत् ।
मम शरीरमित्युक्तिस्तु राहोः शिर इतिवद्वीपचारिकी । मम शरीरमिति
सुवाणेनापि कस्त्वमिति पृष्टेन षक्षस्थलन्यस्तहस्तेन शृङ्गग्राहिकयाऽय-
महमिति प्रतिवचनस्य दीयमानत्वेन देहात्मप्रत्ययस्य सकलानुभवसिद्ध-
त्वात् । तदुक्तम्—

देहात्मप्रत्ययो यद्वत्प्रमाणत्वेन कल्पितः ।

लौकिकं तद्वदेवेदं प्रमाणं त्वात्मनिश्चयात् ॥ इति ।

तथा च व्यापकस्य भेदभानस्य निवृत्तेर्व्याप्यस्य गौणत्वस्य निवृत्ति-
रिति निरवद्यम् । नन्वभिज्ञया भेदसिद्धिर्मां संभूज्याम । प्रत्यभिज्ञया तु
सोऽहमित्येवंरूपया तत्सिद्धिः संभविष्यतीति चेन्न । विकल्पासहत्वात् ।
किमियं प्रत्यभिज्ञा पामराणां स्यात्परीक्षकाणां वा । नाऽऽद्यः ।
देहव्यतिरिक्तात्मैक्यमवगाहमानायाः प्रत्यभिज्ञाया अनुदयात् । प्रत्युत
स्यामस्य लौहित्यवत्कारणविशेषादल्पस्यापि महापरिमाणत्वमाविरुद्धम-
नुभवतां तद्देह एव तस्याः संभवाच्च । न द्वितीयः । व्यवहारसमये
पामरसाम्यानतिरेकात् । परोक्षध्रमस्य परोक्षज्ञानत्वानुपपत्तेश्च । यदुक्तं भग-
वता भाष्यकारेण—पश्वादिभिश्चाविशेषादिति । मामतोकारिरप्युक्तं शास्त्र-
चिन्तकाः स्वत्वेदं विचारयन्ति न प्रतिपत्तार इति । तथा चाऽऽत्मगोचरस्या-
ध्यासात्मरूपत्वं सुस्थम् । न चाऽऽर्हतमतानुसारेणाहंप्रत्ययप्रामाण्यायाऽऽ-
त्मनो देहपरिणामत्वमङ्गीकरणीयमिति सांप्रतम् । मध्यमपरिमाणस्य साव-
यवत्वेन देहादिवदन्तित्यत्वे कृतहानाकृताभ्यागमप्रसङ्गात् । अथैतद्वीपपरि-
जिहीर्षयाऽवयवसमुदाये आत्मेत्यभ्युपगम्येत । तदा यत्कथ्यम् । किं प्रत्येक-
मवयवानां चैतन्यं संचातस्य वा । नाऽऽद्यः । बहूनां चेतानानामहमहमि-
कया प्रधानभावमनुभवतामैकमत्याभावेन समसमयं विरुद्धदिक्षियतया

१ छ. चर्यते । २ छ. चेन्न वि° । ३ छ. तदाह । ४ छ. 'देवाप' । ५ छ. 'पाऽऽम' ।

६ छ. 'परिमाणस्य' ।

शरीरस्यापि विशरणनिष्क्रियत्वयोरन्यतरापातात् । द्वितीयेऽपि संघाता-
पत्तिः किं शरीरोपाधिकी स्वामाविकी यादृच्छिकी वा । नाऽऽद्यः ।
एकस्मिन्नवयवे छिन्ने चिदात्मनोऽप्यवयवश्छिन्न इत्यचेतनत्वापातात् ।
न द्वितीयः । अनेकेषामवयवानामन्योन्यसाहित्यनियमादर्शनात् । न
तृतीयः । संश्लेषवद्विश्लेषस्यापि यादृच्छिकत्वेन सुरेनेव सतामकस्मा-
दचेतनत्वप्रसङ्गात् । न चाणुपरिमाणत्वमात्मनः शङ्कनीयम् । स्थूलोऽहं
दीर्घोऽहमितिप्रत्ययानुपपत्तेः । न च विज्ञानात्मभाषिणां नैष दोषः ।
विशुद्धसावयवत्वाभावादिति गणनीयम् । यः सुषुप्तः सोऽहं जागर्मीति
स्थिरगोचरस्याहमुल्लेखस्य क्षणभङ्गिविज्ञानगोचरत्वेऽतस्मिंस्तद्बुद्धिरु-
पमिध्याध्यासस्य तदवस्थानात् । तदनेन कृशोऽहं कृष्णोऽहमित्यादीनां
प्रख्यानानां बुद्ध्या सरूपतारूपानेनौपचारिकत्वं प्रत्याख्यातम् ।
तद्यापकभेदभानासंभवस्य प्रागेव प्रपञ्चितत्वात् । तथा च प्रयोगः—
विमतं शांखं विषयप्रयोजनसहितमाविद्यकबन्धनिवर्तकत्वात्सुतोत्थित-
बोधवत् । यथा स्वभावस्थायी मायापरिकल्पितयोपादिकृतबन्धनिव-
र्तनस्य सुतोत्थितबोधस्य मन्दिरमध्ये सुखेन शय्यायामवतिष्ठमानो
देहो विषयस्तस्य सुतबोधेनानिश्चयात् स्वप्रमायाविजृम्भितानर्थ-
निवृत्तिः प्रयोजनमेवं मतनादिजन्यपरोक्षज्ञानेद्वारेणाऽऽध्यासिककर्तृत्व-
भोक्तृत्वाद्यनर्थनिषेधकस्य शास्त्रस्य सच्चिदानन्दैकरसं प्रत्यगात्मभूतं
ब्रह्म विषयस्तस्याहमनुभवेनानिश्चयादध्यासानिवृत्तिः प्रयोजनम् । तथा चा-
फलत्वादिति हेतुरसिद्ध इति सिद्धम् । तदुक्तम्—

श्रुतिगम्यात्मतत्त्वं तु नाहंबुद्ध्याऽवगम्यते ।

अपि खे कामतो मोहा नीत्मन्यस्त (*विषयतामितोव) मसंदि-
ग्धत्वादिति हेतुरप्यासिद्ध इति सिद्धम् । यद्यपि सर्वः प्राणी प्रत्यगात्मा-
स्तित्वं प्रत्येति अहमस्मीति । न हि कश्चिदपि नाहमस्मीति विप्रति-
पद्यते । प्रत्यगात्मैव ब्रह्म । तत्त्वमसीतिसामानाधिकरण्यात् । तस्मादात्म-
तत्त्वमसंदिग्धं सिद्धम् । तथाऽपि धर्मं प्रति विप्रतिपत्ता बहुविधा इतिन्यायेन
विशेषप्रतिपत्तिरुपपद्यत एव । तथाहि—चैतन्यविशिष्टं देहमात्मेति लोकायता

* धनुर्विहान् १ सं १ प्रच्छेदने-विपर्यये ॥ इति । अतोऽय-इति-प्रत्य स्वात् ।

१ ख. 'यत्रो भिन्न इतिवे' । २ ख. 'वे सुखेनव' । ३ ख. 'परमा' । ४ ख. 'स्वावद' ।
५ ख. 'जानामध्यास' । ६ ख. 'योगावि' । ७ ख. 'शास्त्रि' । ८ ख. 'देहो न' । ९ ख.
'नन्दापरो' । १० ख. 'त्वना' । ११ ख. 'नान्यस्त' । १२ ख. 'पितरव' ।

मन्यन्ते । इन्द्रियाण्यात्मेत्यन्ये । अन्तःकरणमात्मेत्यपरे । क्षणभङ्गुरं संतन्य-
मानं विज्ञानमात्मेति बौद्धा बुध्यन्ते । देहपरिणाम आत्मेति जैना जिनाः
प्रतिजानते । कर्तृत्वादिविशिष्टः परमेश्वरान्दिन्नो-र्जीवात्मेति नैयायिका-
दयो वर्णयन्ति । द्रव्यबोधस्वभावमात्मेत्याचार्याः परिचक्षते । भोक्तव
केवलं न कर्तेति सांख्याः संगिरन्ते । चिद्रूपः कर्तृत्वादिरहितः परस्मा-
द्भिन्नः प्रत्यगात्मेत्यौपनिषदा भाषन्ते । एवं प्रसिद्धे धर्मिणि विशेषतो
विप्रतिपत्तौ तद्विशेषसंशयो युज्यते । तथा च संदेहसंभवाज्जिज्ञास्यत्वं
ब्रह्मणः सिद्धम् । तदित्थं ब्रह्मणो विचार्यत्वसंभवेन तद्विचारात्मकं
ब्रह्ममीमांसाशास्त्रमारम्भणीयमिति युक्तम् । जन्माद्यस्य यत इत्यादि-
सर्वस्य शास्त्रस्यैतद्विचारोपेक्षत्वाच्छास्त्रप्रथमाध्यायसंमतमिदमधिकरणम् ।
नन्वित्थंभूते ब्रह्मणि किं प्रमाणं प्रत्यक्षमनुमानमागमो वा । न कदाचि-
त्तत्र प्रत्यक्षं क्रमते । अतीन्द्रियत्वात् । नाप्यनुमानम् । व्याप्तस्य लिङ्गस्या-
भावात् । नाप्यागमः । यतो वाचो निवर्तन्त इति श्रुत्यैवाऽऽगमगम्यत्व-
निषेधात् । उपमानादिकमशक्यशङ्कम् । नियतविषयत्वात् । तस्माद्ब्र-
ह्मणि प्रमाणं न संभवतीति चेन्मैवं वोचः । प्रत्यक्षाद्यसंभवेऽप्यागमस्य
सत्त्वात् । यतो वाचो निवर्तन्त इति वाग्वोचरत्वनिषेधात्कथमेतदिति
चेच्छ्रुतिरेव निषेधति, वेदान्तवेद्यत्वं ब्रह्मणः श्रुतिरेव विधत्ते, । न हि
वेदप्रतिपादितेऽर्थेऽनुपपन्ने वैदिकानां बुद्धिः सिद्ध्यते, अपि तु तदुपपादन-
मार्गमेव विचारयति । तस्मादुभयमपि प्रतिपादनीर्यम् । विषयत्वनिषे-
धकानि वाक्यानि वाक्यजन्यवृत्तिव्यक्तस्फुरणलक्षणफलासंभवविवक्षया
प्रवृत्तानि । विषयत्वबोधकानि तु वृत्तिजन्यावरणमङ्गलक्षणफलसंभवावि-
वक्षया । तदुक्तं भगवद्भिः—

“ अनाद्येयफलत्वेन श्रुतेर्ब्रह्म न गोचरः ।

प्रमेयं प्रमितौ तु स्यादात्माकारसमर्पणात् ” ॥ इति ।

“ न प्रकाश्यं प्रमाणेन प्रकाशो ब्रह्मणः स्वयम् ।

तज्जन्यावृत्तिमङ्गलत्वात्प्रमेयमिति गीयते ” ॥ इति च ।

ननु स्यादेव मनोरथो यदि सिद्धेऽर्थे वेदस्य प्रामाण्यं सिध्येत् ।
संगतिग्रहणापत्तत्वात्प्रामाण्यनिश्चयस्य । संगतिग्रहणस्य च वृद्धव्यव-

१ रा. 'रिमाण आ' । २ रा. 'चार्य प' । ३ रा. 'दीनेन सं' । ४ रा. न पापात्प्रवृत्तसा-
दमते अ' । ५ रा. 'पप्रय' । ६ रा. 'प्रदिमिप' । ७ रा. 'रदिमुनस्ता' । ८ रा. 'यवि' ।

हारायत्तत्वात् । वृद्धव्यवहारस्य च लोके कार्यैकनियतत्वात् । न ह्यस्ति संभवः शब्दानां कार्येऽर्थे संगतिग्रहः । सिद्धार्थाभिधायकत्वं तत्र वां प्रामाण्यमिति । न हि तुरङ्गत्वे गृहीतसंगतिकं तुरङ्गपदं गोत्वमाचष्टे तत्र वा प्रामाण्यं भजते । तस्मात्कार्यगृहीतसंगतिकानां शब्दानां कार्य एव प्रामाण्यम् । ननु मुखविकासादिलिङ्गान्द्वर्षहेतुं प्रसिद्धार्थमनुमायं यत्र शब्दस्य संगतिग्रहो यथा पुत्रस्ते जात इत्यादिषु । तत्राचष्ट्यं कार्यमन्तरेणैव शब्दस्य सिद्धेऽर्थे प्रामाण्यमाश्रीयत इति चेन्न । पुत्रजन्मवदेव प्रियासुखप्रसवादेरनेकस्य हर्षहेतोरुपस्थीयमानत्वेन परिशेषावधारणानुपपत्तेः । पुत्रस्ते जात इत्यादिषु सिद्धार्थपरेषु प्रयोगेषु द्वारं द्वारमित्यादिवत्कार्याध्याहारेण प्रयोगोपपत्तेश्च । शास्त्रत्वप्रसिध्या च न वेदान्तानां सिद्धार्थपरत्वम् । प्रवृत्तिनिवृत्तिपराणामेव वाक्यानां शास्त्रत्वप्रसिद्धेः । तदुक्तं महाचार्यैः-

“ प्रवृत्तिर्वा निवृत्तिर्वा नित्येन कृतकेन वा ।

पुंसां येनोपदिश्येत तच्छास्त्रमभिधीयते ” ॥ इति ।

न चैतेषां स्वरूपपरत्वे प्रयोजनमस्ति । श्रुतवेदान्तार्थस्यापि पुंसः सांसारिकधर्माणामनिवृत्तेः । तस्माद्देदान्तानामप्यात्मा ज्ञातव्य इति समाज्जातेन विधिनैकवाक्यतामाश्रित्य कार्यपरतैवाऽऽश्रयणीयेति सिद्धम् । ततश्च केवलसिद्धरूपे ब्रह्मणि वेदान्तानां प्रामाण्यं न सिध्यतीति चेत् । अत्र प्रतिविधीयते-न तावत्सिद्धे व्युत्पत्त्यसिद्धिः । प्रागुन्नीतया नीत्या पुत्रस्ते जात इति वाक्यात्सिद्धपरादपि व्युत्पत्तिसिद्धेः । न च परिशेषावधारणानुपपत्तिः । प्रियासुखप्रसवादेरपि संभवादिति भणितव्यम् । पुत्रपदाङ्कितपददर्शनवैलम्बियासुखप्रसवादि सूचकाभावात् । पुत्रजन्मैव तत्सूचकमिति चेत्प्रथमप्रतीतपुत्रजन्मपरित्यागे कारणाभावात्पुत्रजननस्यैवाधिकानन्दहेतुत्वाच्च ।

पुत्रोत्पत्तिविपत्तिभ्यां नापरं सुखदुःखयोः ।

इति विद्यमानत्वात् । तथा चैककथाञ्चित्सुखाचार्यैः-

हृष्टचैत्रसुखोत्पत्तेस्तत्पदाङ्कितवार्ससा ।

वार्ताहारेण वा तस्य परिशेषविनिश्चितेः ॥ इति ।

मुख्यार्थविषयतया सिद्धेऽपि प्रयोगसिद्धावध्याहारानुपपत्तेः । यदुक्तं शास्त्रत्वप्रसिध्या च न स्वरूपपरत्वमिति । तदप्युक्तम् । हितशासनादपि

१ ख. धायित्व । २ ख. वा माप्रो । ३ ख रगत्वे । ४ ख नु यत्रम् । ५ ख. यत्तकुं । ६ ख 'नसत्वे' । ७ ख. चावकं । ८ ख 'तसम् । वा' । ९ ख. ग. 'कं प्रवृत्तिपराणामेव शास्त्रमिति तत्र हि' ।

शास्त्रत्वोपपत्तेः । न च प्रयोजनाभावः । श्रुतमतवेदान्तजन्याद्वितीयात्मवि-
ज्ञानान्व्यासेन विद्योदये संसारनिदानाविद्यानिवृत्त्युपलक्षितब्रह्मात्मता-
लक्षणपरमपुरुषार्थसिद्धेः । नचात्र विधिः संभवाति । विकल्पासहत्वात् ।
तथा हि—किं शाब्दज्ञानं विधेयं किं वा भावनात्मकमाहोस्वित्साक्षा-
त्काररूपम् । नाऽऽद्यः । विदितपदार्थसंगतिकस्योधीतशब्दन्वयायतत्त्वस्या-
न्तरेणापि विधिं शब्ददेवोपपत्तेः । नापि द्वितीयः । भावनाया ज्ञान-
प्रकर्षहेतुभावस्यान्वयव्यतिरेकसिद्धतया प्राप्तत्वेनाविधेयत्वादप्राप्तप्रापक-
स्यैव विधित्वाङ्गीकारात् । तृतीये साक्षात्कारः किं ब्रह्मस्वरूपः किं
वाऽन्तःकरणपरिणामभेदः । नाऽऽद्यः । तस्य नित्यत्वेनाविधेयत्वात् । नापि
द्वितीयः । आनन्दसाक्षात्काररूपतया फलत्वेनाविधेयत्वात् । तस्माज्ज्ञातव्य
इत्यादीनामविधायकत्वाद्दहे कृत्यतृचश्चेति कृत्यप्रत्ययानामर्हार्थं विधाना-
द्वर्हार्थतैव व्याख्येया । उपक्रमोपसंहारादिपद्मविधितात्यर्थोपेतत्वान्नित्य-
शुद्धबुद्धमुक्तस्वभावब्रह्मात्मपरत्वमास्थेयम् । तथा च निष्प्रदेशे परमाणौ
प्रदेशवृत्तित्वेनाविधेयस्य संयोगस्य दुरूपपादनतया तान्निबन्धनस्य ह्यणु-
कस्यासिद्धौ ह्यणुकादिक्रमेणाऽऽरम्भवादासंभवाद्चेतनायाः प्रकृतेर्म-
हदादिरूपेण परिणामवादासंभवाच्च रयातिवाधान्यथानुपपत्त्याऽनि-
र्वचनीयः प्रपञ्चश्चिद्विधत् इति सिद्धम् । स्वरूपापरित्यागेन रूपान्तरा-
पत्तिर्विर्वर्त इति सत्यमिष्ट्याख्यावभासस्तदत्यन्ताभाव इति तदवभासोऽ-
ध्यास इति पर्यायः । स चाध्यासो द्विविधः—अर्थाध्यासो ज्ञानाध्या-
सश्चेति । तदुक्तम्—

प्रमाणदोषसंस्कारजन्मान्यस्य परात्मता ।

तन्त्रीश्वाध्यास इति हि द्वयमिदं मनीषिभिः ॥ इति ।

पुनरपि द्विविधोऽध्यासः । निरुपाधिकसोपाधिकभेदात् । तदप्यु-
क्तम्—

दोषेण क्रमंणा वाऽपि क्षोभिताज्ञानसंभवः ।

तत्त्वविद्याविरोधी च भ्रमोऽयं निरुपाधिकः ॥

उपाधिसंनिधिप्राप्तक्षोमाविद्याविजृम्भितम् ।

उपाध्यपगमापोह्यमाहुः सोपाधिकं भ्रमम् ॥ इति ।

तत्र स्वरूपेण कल्पिताहमाद्यध्यासो निरुपाधिकः । तदप्युक्तम्-
नीलमेव विधत्सेषा भ्रान्त्या ब्रह्मणि संसृतिः ।

घटव्योमेव भोक्ताऽर्षं भ्रान्तो भेदेन न स्वतः ॥ इति ।

अत एव भाष्यकारःशुक्तिका रजतवदवभासत एकश्चन्द्रः सद्वितीय-
वदिति निदर्शनद्वयमुदाजहार । शिष्टं शास्त्र एव स्पष्टमिति विस्तरमियोप-
रम्यते । एवं च दृग्दृश्यौ द्वावेव पदार्थाविति वेदान्तिनां सिद्धान्त इति
सर्वमवदातम् । अत्र प्रभाकरः-शुक्तिका रजतवदवभासत इति दृष्टान्तो
नेष्टः । रजतप्रत्ययस्य शुक्तिकालम्बनत्वानुपपत्तेः । तथाहि-इदं
रजतमितिप्रतीतौ शुक्तेरालम्बनत्वं पुरोदेशसत्तामात्रेणावलम्ब्यते कारण-
त्वेन भासमानत्वेन वा । नाऽऽद्यः । पुरोवर्तिनां लोटादीनामप्यालम्बनत्व-
प्रसङ्गात् । अथ कलधौतैर्बोधिकरणसंस्कारोद्बोधकारणत्वेन तद्वारा
रजतज्ञानकारणत्वादालम्बनत्वं मन्यसे । तदपि न संगच्छते । चक्षुरादी-
नामपि कारणत्वेन विषयत्वापातात् । अथ भासमानतया विष-
यत्वमिष्यते । तदप्यश्लिष्टम् । रजतनिर्मासस्य शुक्तिकालम्बनत्वानुपपत्तेः ।
यस्मिन्विज्ञाने यदवभासते तत्तदालम्बनम् । अत्र च कलधौतानुभवः
शुक्तिकालम्बनत्वकल्पनायां विरुध्यते । तर्था चाचकथय्यायधीर्थां
शारिकानाथः-

अत्र ब्रूमो य एवार्थो यस्यां संविदि भासते ।

वेद्यः स एव नान्यद्वि वेद्यावेद्यत्वलक्षणम् ॥

इदं रजतमित्यत्र रजतं त्ववभासते ।

तदेव तेन वेद्यं स्यान्न तु शुक्तिरवेदनात् ॥

तेनान्यस्यान्यथा भासः प्रतीत्यैव पराहतः ।

अन्यस्मिन्भासमाने हि न परं भासते यतः ॥ इति ।

किंच मिथ्याज्ञानोत्पत्तौ सामग्री न समस्ति । किं केवलानीन्द्रिया-
दीनि कारणानि दोषदूषितानि वा । नाऽऽद्यः, तेषां समीचीनज्ञानजनन-
सामर्थ्योपलम्भात् । अन्यथा समीचीनं रजतज्ञानं न कदाचिदुदयमा-
सादयेत् । न द्वितीयः । दोषाणामौत्सर्गिककार्यप्रसवशक्तिप्रतिबन्धमात्र-
प्रभावत्वात् । न हि द्रुष्टं कुटजबीजं घटाङ्कुरं जनयितुमीष्टे । न वा तैलकलु-

१ ख 'सु' ग्राह-शु । २ ख वा न प्रथमः । पु । ३ ख. 'तबोधिकरण स' । ४ ख.
'हाररजतज्ञान' । ५ ख. 'नाऽद्य नात्रि' । ६ ख. 'यावाचकथयन्वायविशोशालिज्ञानय' । अ ।
७ ख. 'वेदयपिबनान्यदो' । ८ ख 'तदा' ।

पितं शालिबीजमशाल्यङ्कुरजननायालं किं तु स्वकार्यं न करोति । ननु दावदहनदग्धस्य वेत्रबीजस्य कदलीकाण्डजनकत्वं दृष्टमिति चेत् । तन्न स्थाने । दग्धस्यावेत्रबीजत्वेन दोषाणां विपरीतकार्यकारित्वं प्रत्यनुदाहरणात् । नच भस्मकदोषदूषितस्य कौक्षेयकस्याऽऽशुशुक्ष्णोर्बहुन्नपचनसामर्थ्यं दृष्टमित्येष्टव्यम् । अशितपीताद्याहारपरिणती जाठरस्य जातवेदसः शक्तत्वात् । तदुक्तम्—

अन्यथार्थस्य बोधस्य नीत्यत्तावस्ति कारणम् ।
दोषाश्चेन्न हि दोषाणां कार्यशक्तिविघातता ॥ इति ।
भस्मकादिषु कार्यस्य विघातादेव दोषता ।
अग्नेर्हि रसनिप्यत्तिः कार्यं जठरवर्तिनः ॥ इति ।

अपि च असत्यप्यर्थे ज्ञानप्रादुर्भावाभ्युपगमे समीचीनस्थलेऽपि ज्ञानानां स्वगोचरव्यभिचारशङ्काङ्कुरसंभवेन निरङ्कुशो व्यवहारो लुप्यते । तदाह—

यदि चार्थं परित्यज्य काचिद्बुद्धिः प्रकाशते ।
व्यभिचारवति स्वार्थे कथं विश्वासकारणम् ॥ इति ।

ननु रजतगोचरैकविशिष्टज्ञानानङ्गीकारे विशिष्टव्यवहारो न सिध्येत् । अतस्तात्सिद्ध्येऽपि विपर्ययोऽङ्गीकार्य इति चेन्न । इदं रजतमिति ग्रहणस्मरणाभिधस्य बोधद्वयस्य व्यवहारकारणत्वाङ्गीकारात् । यद्येवमिदं शुक्तिकाशकलं तद्रजतमित्यतोऽपि विशिष्टव्यवहारः स्यादिति । तन्न । तत्रेदमिति पुरोवर्तिद्वयमात्रग्रहणस्य दोषदूषितचक्षुर्जन्यत्वेनानाकलितशुक्तित्वादिविशेषितस्य सामान्यमात्रग्रहणरूपत्वाद्व्रजतमिति ज्ञानस्य संनिहितविषयस्य संप्रयोगालङ्घनस्य प्रसूततया सदृशावबोधितसंस्कारमात्रप्रभवत्वेन परिशेषप्राप्तस्मृतिभावस्य दोषहेतुकतया गृहीततत्तद्वंशिमसोपाद्ग्रहणमात्रत्वोपपत्तेः तदप्युक्तम्—

मन्वन्न रजताभासः कथमेव घटिष्यते ।
उच्यते शुक्तिशकलं गृहीतं भेदवर्जितम् ॥
शुक्तिकाया विशेषा ये रजतान्नेदहेतवः ।
ते न ज्ञाता अभिमवाज्ज्ञातसामान्यरूपता ।
अतन्तरं च रजतस्मृतिर्जाता तथाऽपि च ॥

मनोदोषात्तदित्यंशपरामर्शविवर्जितम् ।
 रजतं विपयीकृत्यं न तु शुक्तेर्विवेचितम् ॥
 स्मृत्याऽतो रजताभास उपपन्नो भविष्यति ।
 न ह्यसंनिहितं तावत्पत्यक्षं रजतं भवेत् ॥
 लिङ्गाद्यभावाच्चान्यस्य प्रमाणस्य न गोचरः ।
 परिशेषात्स्मृतिरिति निश्चयो जायते पुनः ॥ इति ।

ननु किमिदमेकैकं व्यवहारकारणमुत संभूय । न प्रथमः । देशभेदेन प्रवृत्तिप्रसङ्गात् । न चरमः प्रवृत्तिज्ञानायौगपद्यादित्यादिना ज्ञानयौगपद्यनियेधादतो ज्ञानद्वयं हेतुरित्युक्तं वच इति चेन्मैवं वीचः । अविनश्यतोः सहावस्थाननियेधेऽपि विनश्यदविनश्यतोः सहावस्थानस्यानिषिद्धत्वेन निरन्तरोत्पन्नयोस्तदुपपत्तेः । ननु रजतज्ञानाद्रजतार्थी रजते प्रवर्ततां नाम । परस्त्वेष वस्तुनि कथं प्रवृत्तिः स्यादिति चेन्न । स्वरूपतो विपयतश्चागृहीतभेदयोर्ग्रहणस्मरणयोः संनिहितरजतगोचरज्ञानसारूप्येण वस्तुतः परस्परं विभिन्नयोरप्यभेदोचितसामानाधिकरण्यव्यपदेशहेतुत्वोपपत्तेः । ग्रहणस्मरणयोः संनिहितरजतज्ञानसारूप्यं कथम् । यथा चैतत्तथा निशम्पताम् । संनिहितरजतगोचरं हि विज्ञानमिदमंशरजतांशयोरसंसर्गं नावगाहते । तयोः संसृष्टत्वेनासंसर्गस्यैवाभावात् । नापि स्वगतं भेदम् । एकज्ञानत्वात् । एवं ग्रहणस्मरणे अपि दोषवशाद्विद्यमानमपीदमंशरजतांशयोरसंसर्गं भेदं नावगाहते इति भेदाग्रहणमेव सारूप्यम् । तदुक्तं गुरुमतानुसारिभिः-

ग्रहणस्मरणे चेमे विवेकानवमासिनि ।
 सम्यग्रजतबोधाच्च भिन्ने यद्यपि तत्त्वतः ॥
 तथाऽपि भिन्नेनाऽऽमाते भेदग्रहणमत्वतः ।
 सम्यग्रजतबोधस्तु समक्षैकार्थगोचरः ॥
 ततो भिन्ने अबुद्ध्वा च ग्रहणस्मरणे इमे ।
 अपरोक्षावभासेन समानार्थग्रहेण च ॥
 अवैलक्षण्यसंबिच्चिरिति तावत्समर्थिता ।
 व्यवहारोऽपि तजुल्यस्तत एव प्रवर्तते ॥ इति ।

एवं गृहीतविवेकमापन्नसंनिहितरूप्यज्ञानसारूप्यं ग्रहणस्मरणद्वयमप्याव्यवहारहेतुरिति सिद्धम् । यद्येवमथवाव्यवहारो ग्रहणस्मरणजन्य-

स्तर्हि पीतः शङ्ख इत्यादौ स न सिद्धस्तत्र तयोरभावादिति चेन्न । अगृ-
हीतविवेकयोः प्राप्तसमीचीनसंसर्गज्ञानसारूप्यत्वे ग्रहणयोरेव व्यवहार-
संपादकत्वोपपत्तेः । वेदनीयं नयनरश्मिविवर्तितः पित्तद्रव्यस्य पीतिमा
दोषवशाद्द्रव्यरहितो गृह्यते । शङ्खोऽप्यकलितशुक्लगुणः स्वरूपतो गृह्यते ।
तदनयोर्गुणगुणिनोः संसर्गयोग्ययोरसंसर्गाग्रहसारूप्यात्पीततपनीपि-
ण्डमत्ययावैलक्षण्याद्यवहार उपपद्यते । यथोक्तम्—

पीतशङ्खावबोधे हि पित्तस्येन्द्रियवर्तितः ।

पीतिमा गृह्यते द्रव्यरहितो दोषतस्तथा ॥

शङ्खस्येन्द्रियदोषेण शुक्लिमा न च गृह्यते ।

केवलं द्रव्यमात्रं तु प्रथते रूपवर्जितम् ॥

गुणे द्रव्यव्यपेक्षे च द्रव्ये च गुणकाङ्क्षिणि ।

भासमाने तयोर्बुद्धिरसंबुद्धं न बुध्यते ॥

सत्यपित्तावभासेन समे भाते मती इमे ।

व्यवहारोऽपि तत्तुल्य एवमत्रापि युज्यते ॥

नन्विदं रजतमिति भ्रान्तिज्ञानानभ्युपगमे रजतप्रसक्तेरसत्त्वात्नेदं
रजतमिति निषेधः कथं कलधौताभावं बोधयतीति चेन्नैष दोषः । भेदा-
ग्रहप्रसञ्जितस्य शुक्तौ रजतव्यवहारस्य निषेधस्वीकारेण कल्पनालाप-
यसद्भावात् । तदुक्तं पञ्चिकाप्रकरणे—

मिथ्याभावोऽपि तत्तुल्यव्यवहारप्रवर्तनात् ।

रजतव्यवहारांशे विसंवादयतो नरान् ॥

बाधकप्रत्ययस्यापि बाधकत्वमतो मतम् ।

प्रसज्यमानरजतव्यवहारनिवारणात् ॥ इति ।

तदनेन प्राचीनयोज्ञानियोः सत्यत्वे कथं भ्रमत्वप्रसिद्धिरिति शङ्का
पराकृता । अर्थधाव्यवहारप्रवर्तकत्वेन तदुपपत्तेः । किं च नेदं
रजतमिति बाधकावबोधो नाभावमवगाहते । भावव्यतिरेकेणाभावस्य
दुर्ग्रहणत्वात् । यद्येवमङ्ग नास्तीतिप्रत्ययस्य किमालम्बनमपरथा माहा-
भानिकपक्षानुप्रवेश इति चेन्मैवं मापिठाः । अभावस्य धर्मप्रतियोगि-
निरूपणाधीननिरूप्यत्वेनावस्थाभ्युपगमनीये दृश्ये प्रतियोगिनि स्मर्य-

१ ख. 'संदारक' । २ ट. 'सिः । विनीय न' । ३ ख. 'गुणिनोऽर्थ' । ४ गं. 'गृह्य' । ५ ख.
'नः पित्तमा' । ६ ख. 'प्रथिते' । ७ ख. 'त्यस्य पक्षे' । ८ ख. 'दक्षिणे । मा' । ९ ख. 'तर्हिताम' ।
१० ख. '२५' । ११ ख. 'शतिते व्य' । १२ ख. 'म् । ३७' ।

माणे वाऽधिकरणमात्रबुद्धेरेव नास्तीति व्यवहारोपपत्तावतिरिक्ताभाव-
कल्पनायां प्रमाणाभावात् । तदुक्तममृतकलायाम्-

अत्रोच्यते द्वयी संविद्धस्तुनो भूतशालिनः ।

एका सा स्पष्टविषया तन्मात्रविषया परा ॥

तन्मात्रविषया वाऽपि द्वयी साऽथ निगद्यते ।

प्रतियोगिनि दृश्ये च घटादिप्रतियोगिनः ॥ इति ।

अत एव च प्राभाकरमतानुसारिभिः प्रमाणपारायणे प्रत्यक्षादीनि
पञ्चैव प्रमाणानि प्रपञ्चितानि । नन्वेवमभावस्याभावे नकारस्य वैयर्थ्य-
मापद्येत, अनुशासनविरोधश्चाऽऽपत्तेरिति चेत्तदेतद्वार्तम् । एकोनपञ्चाश-
द्वर्णानां मध्ये कस्यापि वर्णस्याभावार्थत्वादर्शनेन वर्णस्थ सतो नकारस्य
तदर्थत्वानुपपत्तेः । न चैवमनुशासनविरोधः । तदन्यतदभावतद्विरुद्धे-
ष्वर्थेष्वनुशासनस्यैवमर्थः स्यात् । तथा हि चेतनानां मध्ये कश्च न
कस्यचिच्छब्दः कश्च न कस्यचिन्मित्रं कश्च न कस्यचिदुदासीनस्त-
थैवाचेतानानामपि । तदन्यपदेन तदुदासीनो नकारार्थः । विरुद्धपदेन
शत्रुर्नकारार्थस्तदभावपदेन मित्रं नकारार्थः । तथा चात्राहणपद एवैत-
न्नयं प्रतीयते शत्रु इत्युदासीनो यवन इति शत्रुः क्षत्रिय इति मित्रमेवं सर्वत्र
नःप्रयोगस्थले द्रष्टव्यमिति न कश्चिद्भावो भावव्यतिरिक्तः संभवति ।
तस्मादुक्त्या रीत्या भ्रमबाधप्रसिध्या विवादाध्यासिताः प्रत्यया यथार्थाः
प्रत्ययत्वाद्दृष्टीति प्रत्ययवदिति सिद्धम् ।

तदपरे न क्षमन्ते । इह खलु निखिलप्रेक्षावान्समीहिततत्साधनयो-
रन्यतरप्रवेदने प्रवर्तते । न च रजतमर्थयमानस्य शुक्तिकाशकलज्ञानं
तद्रूपमनुभवितुं प्रभवति । शुक्तिकाशकलस्य समीहिततत्साधनयोरन्य-
तरभावाभावात् । नापि रजतस्मरणं पुरोवर्तिनि प्रवृत्तिकारणम् । तस्या-
नुमेषपारतन्त्र्यतयाऽनुभवदेश एव प्रवर्तकत्वात् । नापि भेदाग्रही व्यवहा-
रकारणम् । ग्रहणनिबन्धनत्वाच्चेतनव्यवहारस्य । ननु न वयमेकैकस्य
कारणत्वं ब्रूमहे येनैवमुपालभ्येमहि । किंत्वगृहीतविवेकस्य ज्ञानद्वयस्य
प्राप्तसमीचीनपुरःस्थितरजतज्ञानसारूप्यस्येत्यनुक्तोपालम्भोऽयमिति चेत्-
दप्ययुक्तम् । विकल्पासहत्वात् । तथा हि-समीचीनरजतावभाससारूप्यं
भासमानं प्रवर्तकं सत्तामात्रेण वा । आद्ये विकल्पे भेदाग्रहापरपर्यायस्य
सारूप्यस्य समीचीनसंनिभे इमे ज्ञाने इति विशेषाकारेण गृह्यमाणस्य

प्रवृत्तिकारणत्वं किं वा तयोरेव स्वरूपतो विषयतश्च मिथो भेदा-
ग्रहो विद्यत इति सामान्याकारेण गृह्यमाणस्य सारूप्यस्य । नाऽऽद्यः ।
समीचीनज्ञानवत्तत्संनिभज्ञानस्य तदुचितव्यवहारप्रवर्तकत्वानुपपत्तेः । न
सल्लु गोसंनिभो गवय इत्यवभासो गवार्थिनं गवये प्रवर्तयति ।
न द्वितीयः । व्याहृतत्वात् । न खल्वनाकलितभेदस्तयोरिति भेद-
ग्रह इति च प्रतिपन्नं भवति । अतः परिशेषात्सत्तामात्रेण भेदा-
ग्रहरूपस्य सारूप्यस्य व्यवहारकारणत्वमङ्गीकर्तव्यम् । एवमेवा-
स्त्विति चेत्तर्हीदमिह संप्रधार्यम् । किमयं भेदाग्रहः समारोपोत्पा-
दनक्रमेण व्यवहारकारणमस्तु । उतानुत्पादितारोप एव स्वयमिति । न च
द्वितीयः पक्ष एव श्रेयास्तावतैव व्यवहारोत्पत्तावारोपस्य गौर-
वदोषदुष्टत्वादिति मन्तव्यम् । विशिष्टव्यवहारस्य विशिष्टज्ञानपूर्व-
कत्वनियमेनाज्ञानपूर्वकत्वानुपपत्तेः । नन्वयं व्यवहारो नाज्ञानपूर्वक
इत्यनाकलितपरामिसंधिः स्वसिद्धान्तसिद्धार्थाद्यदि कश्चिच्छब्देन
स प्रतिवक्तव्यः । शुक्तिकाविषयस्य ग्रहणस्यासमीहितविषयत्वेन
रजतार्थप्रवृत्तिहेतुत्वासंभवादन्यव्यतिरेकाभ्यां रजतज्ञानस्य समीहित-
विषयत्वेन प्रवृत्तिहेतुत्वसंभवाच्चेदमर्थामिसंभिरजतस्मरणस्य ग्रहवि-
विक्तस्यापि कारणत्वं वक्तव्यं तत्र वक्तुं न शक्यते । जानाति, इच्छति,
ततः प्रवर्तत इति न्यायेन ज्ञानेच्छाप्रवृत्तीनां समानविषयत्वेन भाव्यम् ।
तथा चेदंकारास्पदं मुख्यरजतार्थिनस्तदिच्छानिबन्धनम् । अन्यथाऽन्य-
दिच्छन्नन्यद्व्यवहरतीति व्याहन्येत । तथा च यदीदंकारास्पदं रजतार्था-
सगोचरतां नाऽऽचरेत्कथं रजतार्थी तदिच्छेत । यद्यरजतत्वाग्रहणादिति
ब्रूयात्, रजतत्वाग्रहात्कस्मादयं नोपेक्षेतिति । युर्गपत्तद्भवभेदाग्रहाभेदा-
ग्रहनिबन्धनाभ्यामुपादानोपेक्षाभ्यां पुरतः पृष्ठतश्चाङ्गुप्यमाणः पुरुषो
लोलायमानतया रूप्यारोपमन्तरेणोपादानपक्ष एव न व्यवस्थाप्यत इत्य-
निच्छताऽप्यच्छमतिना समारोपः समाध्यणीयः । यथाह । भेदाग्रहादिदं-
कारास्पदे रजतत्वमारोप्य तज्जातीयस्योपकारहेतुभावमनुस्मृत्य तज्जाती-
यत्वेनास्यापि तदनुमाय तदर्थी प्रवर्तत इति प्रथमः पक्षः प्रशस्यः । न च तद-
स्यरजतस्मरणपक्षेऽपि धर्महेत्वोर्गृहीतत्वे नायं मार्गः समानं इति वाच्यम् ।

१ ए. 'तिष्ठन्' । २ ए. 'प्रकार्य' । ३ ए. 'दानदु क' । ४ ए. 'मुन' । ५ ग. 'रिच्छेत्स्य' ।
६ ए. 'तावता' । ७ ए. 'महत्त्वात्' । ८ ए. 'तद' । ९ क. 'भिररजता दि भे' । १० ए.
'दि त्वापु' । ११ ए. 'नयिपि' ।

रजतत्वस्य हेतोः पक्षधर्मत्वाभावात् । न च पक्षधर्मताऽभावेऽपि ध्याति-
बलाद्गमकत्वं शङ्क्यम् । ध्यातिपक्षधर्मतावल्लिङ्गस्यैव गमकत्वाङ्गीकारात् ।
तदाहुः शबरस्वामिनः-ज्ञातसंबन्धस्यैव पुंसो लिङ्गविशिष्टधर्मकदेशदर्श-
नाल्लिङ्गविशिष्टधर्मिकदेशबुद्धिरनुमानमिति । आचार्योऽप्यवोचत्-

सं एव चोभयात्मा यो गम्ये गमक इत्यते ।

असिद्धेनैकदेशेन गम्यासिद्धेन बोधकः ॥ इति ।

ननु भवत्पक्षेऽपि पुरःस्थितस्येदमर्थस्य परमार्थतो रजतत्वं नास्तीति
न रजतत्वं धर्मैकदेश इति चेन्न । यक्षानुरूपो बलिरितिन्यायेनानुमित्या
भासानुगुणस्यैकदेशस्य विद्यमानत्वात् । तथा च प्रयोगः-विवादाध्या-
सितं रजतज्ञानं पुरोवर्तिविषयं रजतार्थिनस्तत्र नियमेन प्रवर्तकत्वात् ।
यदुक्तसाधनं तदुक्तसाध्यं यथोभयवादिसंमतं सत्यरजतज्ञानम् । विवाद-
पदं शुक्तिशकलं रजतज्ञानविषयोऽप्यवधानेन रजतार्थिमवृत्तिविष-
यत्वात् रजतपदसमानाधिकरणपदान्तरत्वाच्चत्वाद्वा वस्तुरजतवत् । यदुक्तं
रजतज्ञानस्य शुक्तिकालम्बनत्वेऽनुभवविरोध इति । तदप्ययुक्तम् । विक-
ल्पासहत्वात् । तथा हि-तत्र किं रजताकारप्रतीतिं प्रति शुक्तेरालम्बन-
त्वेऽनुभवविरोध उद्भाव्यत इदमंशप्रतीतेर्या । नाऽऽद्यः । अनङ्गीकारपरा-
हतत्वात् । न द्वितीयः । इदं तानिपतदेशाधिकरणस्य चाकचक्ष-
विशिष्टस्य वस्तुनो रजतज्ञानालम्बनत्वमनवलम्बमानस्य भवत एवानु-
भवविरोधात् । इदं रजतमिति सामानाधिकरण्येन पुरोवर्तिन्यङ्गुलिनिर्दे-
शपूर्वकमुपादानादिव्यवहारदर्शनाच्च । यच्चोक्तम्-द्रोषार्णामौत्सर्गिक-
कार्यप्रसवशक्तिप्रतिबन्धकतया विपरीतकारित्वं नास्तीति । तदप्ययुक्तम् ।
दावदग्धवेत्रबीजादौ तथा दर्शनात् । न च दग्धस्य वेत्रबीजत्वं नास्तीति
मन्तव्यम् । श्यामस्य घटस्य रक्ततामात्रेण घटत्वनिवृत्तिप्रसङ्गात् ।
ननु घटोऽयं घटोऽयमित्यनुवृत्तयोः प्रत्ययप्रयोगयोः सद्भावाद्घटत्वस्य
सद्भाव इति चेन्न । अत्रापीदं वेत्रबीजमिति तयोः समानत्वात् । न च
बह्वन्नपचनसामर्थ्यं जाठरस्यैव जातवेदसो न भस्मकव्याधेरिति वक्तुं
युक्तम् । तस्य मन्मल्पपचनसामर्थ्येऽपि सहसा महत्पचनस्य भस्मक-
व्याधिसाहायकमन्तरेणानुपपत्तेः । अन्यथा सर्वेषां तथोपत्तेः । किंच

१ ख. शक्यशक्यं ध्या° । २ ख. स विवचो° । ३ ख. 'पदं इ° । ४ ख. 'नामतेर्षाव°'
५ ख. 'वातपाप° ।

ज्ञानानामज्ञानतो यथार्थव्यवहारकारणत्वेऽपि दोषवशादयथार्थ-
व्यवहारकारणत्वमङ्गीकुर्वाणो भवानेव पर्यनुयोज्यो भवति । तदुक्तं
ग्राम्ये-यश्चोभयोः समानो दोषो द्योतते तत्र कश्चोद्यो भवतीति । अत्रा-
प्तुक्तम्-

यश्चोभयोः समो दोषः परिहारोऽपि वा समः ।

नैकः पर्यनुयोक्तव्यस्तादृगर्थविचारणे ॥ इति ।

तथाऽपि मामकस्यानुमानस्य किं वृषणं दत्तमासीत् । यद्यनुमानवृषणं
विना न परितुष्यति हन्त कालात्ययोपदिष्टता । कृष्णवर्त्मानुष्णत्वानुमा-
नवत् । एतावन्तं कालं यदिदं रजतमित्यभादसौशुक्तिरिति प्रत्यक्षेण प्राची-
नप्रत्ययस्यायथार्थत्वं प्रवेदयता यथार्थत्वानुमानस्यापहृतविषयत्वाद्वा-
ध्यत्वसंभवात् । यच्चोक्तं स्वगोचरव्यभिचारे सर्वानाश्वासप्रसङ्ग इति ।
तदुत्पत्तम् । संविदां क्वचित्संवादिव्यवहारजनकत्वेऽपि न सर्वत्र तच्छ-
ङ्क्या प्रवृत्त्युच्छेद इति यथा तावके मते तथा मामकेऽप्यसौ पन्था-ज
वारित इति समानयोगक्षेमत्वात् । तौतातितमतमवलम्ब्य विधिविवेकं
व्याकुर्वाणैराचार्यवाचस्पतिमिश्रैर्बोधकत्वेन स्वतः प्रामाण्यं नाव्यभिचा-
रेणेति न्यायकणिकायां प्रत्यपादि । तस्मादविश्वासशङ्कानवकाशं लभते ।
ननु माध्यमिकमतावलम्बनेन रजतादिविभ्रमालम्बनमसदिति चेत्तदुक्तमस-
तोऽपरोक्षप्रतिमासायोग्यत्वात्तदुपादित्तया प्रवृत्त्यनुपपत्तेश्च । ननु विज्ञान-
मेव वासनादिस्वकारणसामर्थ्यासादितदृष्टान्तसिद्धस्वभावविशेषमसत्य-
काशनसमर्थनमुपजातम् । असत्यकाशनशक्तिरविद्यासंवृत्तिरिति पर्यायाः ।
तस्मादविद्यावशादसन्तो मोन्तीति चेत् । तदपि यक्तुमशक्यम् । शक्यस्य
दुर्निरूप्यत्वात् । किमत्र शक्यं कार्यं ज्ञाप्यं वा । नाऽऽद्यः । असतः
कार्यत्वानुपपत्तेः । न द्वितीयः । शक्यस्य कारणत्वेनाङ्गीकृतत्वाज्ज्ञानावन्य-
स्याज्ञानस्याप्यनुपलब्धेः । उपलब्धौ वा तस्यापि ज्ञापकत्वेन ज्ञानान्तरा-
पेक्षायामनवस्थापत्तेश्च । अथैतद्दोषपरिजिहीर्षया विज्ञानरूपमेवासतः
प्रकाशत इति कक्षी क्रियत इति चेदत्र देवानांप्रियः प्रष्टव्यः पुनः । असौ
सदसतोः संबन्धो निरूप्यनिरूपकभावोऽविनाभावो वा । नाऽऽद्यः । असत

१ स. "ज्ञानायपर" । २ स. "मादीयं तेमेह" । ३ स. "२४" । ४ स. यपर्यं । ५ स.
"पद्यति" । ६ स. "तमादि" । ७ स. "प्रासादिशत" । ८ स. "विद्वत्" । ९ स. भाविति ।
१० स. "नररूप" ।

उपकाराधारत्वाद्योगेनानुपपन्नतया निरूपकत्वानुपपत्तेः । न चरमः । धूमधूमध्वजयोरिव तदुत्पत्तिलक्षणस्य शिशयावृक्षयोरिव तादात्म्यलक्षणस्य वाऽविनाभावनिदानस्य सदसत्तोरसंभवात् । तस्माद्विज्ञानमेवासत्त्वकाशत इत्यसद्वादिनामपमसत्प्रलाप इत्यारोप्यमाणं नासत् । ननु विज्ञानवादिनयानुसारेण प्रतीयमानं रजतं ज्ञानात्मकम् । तत्र च युक्तिरामिधीयते-यद्यथाऽनुभूयते तत्तथा, अन्यथात्वं तु बलवद्बाधकोपनिपातादास्थीयत इत्युभयत्रादिसंमतोऽर्थः । तत्र च नेदं रजतमिति निषिद्धेदंभावं रजतमर्थादान्तरज्ञानरूपमवतिष्ठते । न चेदंतया निषेधे सत्यनिवृत्तया च बहिरपि व्यवस्थोपपत्तेः कुतः संबिदाकारतेति वाच्यम् । व्यवहितान्यापरोक्षत्वानुपपत्तावपरोक्षस्य विज्ञानस्य कक्षीकर्तव्यत्वात् । तथा च प्रयोगः-विदादुदं विज्ञानाकारः संयोगमन्तरेणापरोक्षत्वाद्विज्ञानवदिति । तदनुपपन्नम् । विकल्पासह्यात् । बाधकोऽवबोधः किं साक्षाज्ज्ञानाकारतां बोधयत्यर्थाद्वा । नाऽऽद्यः । नेदं रजतमिति प्रत्ययस्य रजतविवेकमात्रगोचरस्य ज्ञानाभेदगोचरतायामनुभवविरोधात् । नेदं रजतमिति रजतस्य पुरोवर्तित्वप्रतिषेधो ज्ञानाकारतां कल्पयतीति चेत् । तदेतद्वार्तम् । प्रसक्तप्रतिषेधात्मनो बाधकावबोधस्य तत्रैव सत्त्वात्प्रतिषेधोपपत्तेः । विज्ञानाकारत्वसाधनमप्यविज्ञानाकारे बहिष्ठे साक्षिप्रत्यक्षे भावरूपाज्ञाने वर्तत इति सव्यभिचारः । नन्वन्यथाख्यातिमतानुसारेण रजतस्य देशान्तरसत्त्वेन भाव्यम् । अन्यथा तस्य प्रतिषेधप्रतियोगित्वानुपपत्तेः । न हि कश्चित्पेक्षावाञ्छशशविषाणं प्रतिषेधुं प्रभवति । तदुक्तम्-

व्यावर्त्याभाववत्तैव भाविकी हि विशेष्यता ।

अभावविरहात्मत्वं वस्तुनः प्रतियोगिता ॥ इति ।

तथा च तस्य देशान्तरसत्त्वमाश्रयणीयमिति चेत्तदपि न प्रमाणपद्धतिमवाप्ते । अततः संसर्गस्यैव कलधौतस्य निषधप्रतियोगित्वोपपत्तेः । नन्विदं रजतमिति ज्ञानमेकमेतदं वा । न तावदाद्यः । अपसिद्धान्तापत्तेरसंभवाच्च । तथा हि शुक्तीदमंशेन्द्रियसंप्रयोगादिदमाकारान्तःपरिणामरूपमेकं ज्ञानं जायते । न च तत्र कलधौतं विषयभावमाकल्पयितुमुत्सहते । असंप्रयुक्तत्वात्तस्य । विषयत्वाङ्गीकारे सर्वज्ञत्वापत्तेः । न च चक्षुरन्वयव्यतिरेकानुविधावितया तज्ज्ञानस्य तज्जन्यत्वं वाच्यम् । इदमंश-

ज्ञानोत्पत्तौ तदुपेक्षयोपपत्तेः । न चापि संस्कारात् । रजतज्ञानस्य जन्यस्मृ-
तित्वापत्तेः । अर्थेन्द्रियदोषस्य तत्करणत्वम् । तदप्ययुक्तम् । स्वातन्त्र्येण
तस्य ज्ञानहेतुत्वानुपपत्तेः । न हि ग्रहणस्मरणाभ्यामन्यः प्रकारः समस्ति ।
तस्मादिदमंशरजततादात्म्यविषयमेकं विज्ञानं न घटते । नाप्यनेक-
मर्यातिमतापत्तेरिति चेदुच्यते । प्रथमं दोषकलुषितेन चक्षुपेदंतामात्र-
विषयान्तःकरणवृत्तिरुत्पद्यते । अनन्तरं तथा वृत्त्या चैतन्यावरणामिभवे
सति तच्चैतन्यमभिव्यज्यते । पश्चादिदमंशचैतन्यनिष्ठाविद्यारागादिदोष-
कलुषिता कलधौताकारेण परिणमते । इदमाकारान्तःकरणपरिणामाव-
च्छिन्नचैतन्यनिष्ठा कलधौतगोचरपरिणामसंस्कारसचिवा कलधौतज्ञाना-
मासाकारेण परिणमते । तौ च रजतवृत्तिपरिणामौ स्वाधिष्ठानेन साक्षि-
चैतन्येनाव्यवधानेन भास्येते । तथा च सवृत्तिकाया अविद्यायाः साक्षिभा-
स्यत्वाम्युपगमे वृत्त्यन्तर्बद्धत्वाभावात्तानवस्था । यद्यप्यन्तःकरणवृत्तिर-
विद्यावृत्तिश्चेति द्वे इमे ज्ञाने तथाऽपि विषयाधीनं फलम् । ज्ञातो घट इति
विषयावच्छिन्नतया फलप्रतीतेः । तद्विषयश्च सत्यमिथ्यामूतयोरिदमंश-
रजताशयोरन्योन्यात्मकतयैकत्वमापन्नः । तस्माद्विषयावच्छिन्नफल-
स्याप्येकत्वाज्ज्ञानैक्यमुपचर्यते । तदुक्तम्—

शुक्तादिमंशचैतन्यस्थिताविद्या विजृम्भते ।
रागादिदोषसंस्कारसचिवा रजतात्मना ॥
इदमाकारवृत्त्युक्तचैतन्यस्था तथाविधा ।
विवर्तते तद्रजतज्ञानाभासात्मनाऽप्यसौ ॥
सत्यमिथ्यात्मनोरैक्यादेकस्तद्विषयो मतः ।
तद्यावृत्तफलैकत्वाज्ज्ञानैक्यमुपचर्यते ॥ इति ।

पञ्चपादिकायामपि फलैक्याज्ज्ञानैक्यमुपचर्यते इति । ननु शुक्तिका-
मस्तके भाव्यमानस्य कलधौतस्य तथैव सत्यत्वाम्युपगमेनेद् रजतमिति
निषेधः कथं प्रभवेदिति चेन्न । प्रातिभासिरुसत्यत्वेऽपि पारमार्थिकसत्य-
त्वामार्येण प्रतिपन्नोपाधौ प्रतियोगित्वासंभवात् । तदुक्तं पञ्चपादिका-
विवरणे—त्रिविधं सत्त्वं । परमार्थसत्त्वं ब्रह्मणः । अर्थक्रियासामर्थ्यं सत्त्वं
मायोपाधिकमाकाशादेः । अविद्योपाधिकं सत्त्वं रजतादेरिति । अन्यत्रा-
प्युक्तम्—

१ तदुपेक्षा उर । २ 'एषा रजत' । ३ य जन्मसृ' । ४ स, 'स्वाधिततापत्तेरि' ।
५ स, 'विशोऽयमा' । ६ य, 'तसैव' ।

कालत्रये ज्ञातृकाले प्रतीतिसमये तथा ।
 बाधामावात्पदार्थानां सत्त्वत्रैविध्यमिष्यते ।
 तात्त्विकं ब्रह्मणः सत्त्वं व्योमादेर्व्यावहारिकम् ॥
 रूप्यादेरर्थजातस्य प्रातिभासिकमिष्यते ॥ इति ।
 लौकिकेन प्रमाणेन यद्बाध्यं लौकिकेऽवधौ ।
 तत्प्रातिभासिकं सत्त्वं बाध्यं सत्येव मातरि ॥
 वैदिकेन प्रमाणेन यद्बाध्यं वैदिकेऽवधौ ।
 तद्यवहारिकं सत्त्वं बाध्यं मात्रा सहैव तत् ॥ इति ।

ततः ह्यातिशयान्यथानुपपत्त्या भ्रान्तिगोचरस्य मायामयस्य रज-
 तादेः सदसद्विलक्षणत्वलक्षणमनिर्वचनीयत्वं सिद्धम् । तमवोचञ्चित्सुखा-
 चार्यः-

प्रत्येकं सदसत्त्वाभ्यां विचारपदवीं न यत् ।
 गाहते तदनिर्वाच्यमाहुर्वेदान्तवादिनः ॥ इति ।

ननु मायाविद्ययोः स्वाश्रयव्यामोहहेतुत्वतदभावाभ्यां भेदस्य
 जागरूकत्वेनाविद्यामयत्वे वक्तव्ये मायामयत्वोक्तिरारोप्यस्यायुक्तेति
 चेत्तदयुक्तम् । अनिर्वचनीयत्वतत्त्वामासप्रतिबन्धकत्वादिलक्षणजातस्य
 मायाविद्ययोः समानत्वात् । किंचाऽऽश्रयशब्देन द्रष्टोच्यते कर्ता वा ।
 नाऽऽद्यः । मन्त्रौपधादिनिमित्तमायादर्शिनस्तस्य व्यामोहदर्शनात् । न
 द्वितीयः । मायावित्त्वस्याप्रयोजकत्वात् । बाधनिश्रयमात्रादिप्रतीकार-
 बोधयोरेव प्रयोजकत्वात् । अपरथा षड्ग्वन्धवत्कर्ताऽपि व्यामुह्येत ।
 न चेच्छानुविधानाननुविधानाभ्यां तयोर्भेद इति मणितव्यम् । माया-
 स्थले मणिमन्त्रौपधादिप्रयोगवद्विद्यास्थलेऽपि द्विचन्द्रकेशोण्डकादि-
 विभ्रमनिमित्ताहुल्यवष्टम्भादावपि स्वातन्त्र्योपलम्भात् । अत एव तत्र तत्र
 श्रुतिसूत्रभाष्यादिषु मायाविद्ययोरभेदेन व्यवहारः संगच्छते । क्वचिद्विक्षे-
 पप्राधान्येनाऽऽवरणप्राधान्येन च मायाविद्ययोर्भेदे तद्यवहारो न विरु-
 ध्यते । तदुक्तम्-

मायाविक्षिपदज्ञानं मुक्तेच्छावशर्वति वा ।
 अविद्याच्छादयत्तत्त्वं तदिच्छानुविधापि वा ॥ इति ।

नन्वविद्यासद्भावे किं प्रमाणम् । अहमज्ञो मामन्यं न जानामीति प्रत्यक्ष-
 प्रतिभास एव । ननु ज्ञानाविषयोऽयं नाभिप्रेतमर्थं गमयतीति चेत् । न ताव-

१ ख. 'धम' । २ ख. 'द्वविल' । ३ ख. 'तिसृष्टि' । ४ ख. 'मायाविक्षिपतज्ञानं' । ५ ख. 'भवेदिति' ।

दनुपलब्धिवादिनश्चोद्यमेतत् । परोक्षप्रतिभासहेतुत्वात्तस्याः । अयमपि परोक्षप्रतिभास एवेति चेन्न तावद्विज्ञानानुपपद्यमानार्थजन्यः । ज्ञानकरणत्वात्तेषाम् । न चैतत्सामग्रीकाले ज्ञानमास्ते । अनुभूयते वा । अनुपलब्ध्याजन्यत इति चेन्न तावदियमज्ञाता करणम् । प्रत्यक्षेतरस्य ज्ञानकरणत्वनियमात् । नापि ज्ञातैव करणम् । अनुपलब्ध्वनवस्थानात् । न च यथा परेषामभावग्रहणे योग्यानुपलब्धिः सहकारिणी तथो नः करणमिति शङ्क्यम् । ज्ञानकरण इव सहकारिणि ज्ञातत्वाज्ञातत्वनियमामावात् । अस्तु वा तथा ज्ञेयभावग्रहणे करणम् । ज्ञानाभावग्रहणे करणं न भवत्येवेति वक्ष्यते । प्रत्यक्षाभावादिति तु प्रत्यक्षेण तावद्भूमिप्रतियोगिज्ञानयोः सत्तारात्मनि ज्ञानमात्राभावग्रहणं न द्रूयात् । घटवन्ति भूतले घटाभावस्यैव ज्ञानमात्राभावस्य गृहीतुमशक्यत्वात् । तयोरसतोस्तु सुतरां कारणाभावाद्योग्यानुपलब्ध्या वा फललिङ्गाभावेन वाऽऽत्मनि ज्ञानमात्राभावग्रहणं दुर्लभम् । परमतेऽप्ययं न्यायः समानः । तदेवमात्मनि प्रत्यक्षेण वाऽन्येन ज्ञानमात्राभावरयग्रहणमशक्यमिति स्थितम् । ननु ज्ञानविशेषाभावः प्रत्यक्षेण गृह्यताम् । न तावत्स्मरणामावः । अभावग्रहणे प्रतियोगिग्रहणस्य कारणत्वात् । नाप्यनुमत्ताभावस्तस्यावर्जनीयत्वात् । न त्वात्मनि घटानुभवामावः प्रत्यक्षविषयस्तर्ह्यहमज्ञ इति ज्ञानसामान्यवचनो जानातिज्ञानविशेषेऽनुभवे लक्षणया वर्तनीयः । लक्षणा च संबन्धानुपपत्तौ सत्यां वर्तते । संबन्धस्तावदनुभवत्वज्ञानत्वयोरेकव्यक्तिसमावेशो ध्याप्यध्यापकभावो वा विद्यत एवानुपपत्तिं तु न पश्यामः । नन्वनुभवामावे प्रत्यक्षस्य प्रमेयतामस्तेनैव तस्यार्थवत्ता सिध्यति । सत्यम् । प्रयोजनमेतन्नानुपपत्तिरन्योन्याश्रयात् । नन्वहमज्ञ इत्यत्र नञ्, आत्मनि ज्ञानमात्रामावं न द्रूते ज्ञानवति तस्मिंस्तेदमावात्त्राप्यनुभवामावं ज्ञानोक्तेस्तदनभिधायकत्वान्नैरर्थक्यं च न युक्तमित्यनयेवानुपपत्त्या लक्षणेत्युक्तलक्षणेवाविद्या तदर्थस्तु संदेह इति चेन्न । असमत्वात्कोटिद्वयस्य हि सञ्च प्रति योगिनिवृत्त्या नञर्थः । एवमत्र प्रतियोगिद्वयाप्य निवर्त्याऽन्यथेति

१ ख. महारथः । २ ख. 'पाठ' । ३ ख. 'तर्ह्येवमाभा' । ४ ख. 'वदिति' । ५ ख. 'नाप्यभा' । ६ ख. 'ज्ञानमा' । ७ ख. 'त्रावभा' । ८ ख. 'गिर्यस्य' । ९ ख. 'बने हाता' । १० ख. 'शेषानु' । ११ ख. 'नीयते' । १२ ख. 'द्वयान्व न' । १३ ख. 'दाव' । १४ ख. 'तेरानो' । १५ ख. 'दाभा' । १६ ख. 'नियथां नार्थः' । १७ ख. 'लोऽनर्थ इति' ।

जानातिसमभिव्याहृतस्य नञः क्वचिदुक्तलक्षणाविद्याविषयत्वासिद्धि-
 मन्तरेण न संदेह इत्यवश्यंभावेन सैव जानातिसमभिव्याहृतस्य नञः
 सर्वत्र तद्विषयत्वमवगमयति विलुम्पति ज्ञानाभावकोट्यन्तरमिति क्व
 संदेहावकाशः । तदेवं लक्षणाहेत्वभावेऽभावाभावोऽप्यात्मानि न प्रत्यक्षेण
 गृह्यत इति परिशेषादुक्तलक्षणाधिर्वाज्ञ इति प्रतिभासस्य विषय इति
 स्थितम् । अस्तु वा ज्ञानाभावप्रतिभासः । अयमभावश्च प्रतियोगी यत्र
 निषिध्यते न ततस्तत्त्वान्तरमन्यदधिकरणभावात् । माभूदन्यस्वभावत्वम-
 न्यभावत्वं तु स्यात् । ननु तदपि विरुद्धम् । सत्यं सति भेदे, स
 च प्रमाणात्तच्च प्रतियोग्यभावात् । अधिकरणतस्तत्त्वान्तरेणापहं भूतल-
 भित्यमिज्ञानयदेतदिति चेन्मा भूतामेते प्रतियोगिना सहानुभूयमानेऽधि-
 करणे । प्रतियोगिस्मरणे सत्यनुभूयमानेऽधिकरणे तु स्याताम् । एयमप्युप-
 पत्तौ न तत्त्वान्तरविषयत्वं कल्प्यम् । काऽनुपपत्तिरिति चेद्वाधकाभावस्ता-
 वदुक्त एव । बाधकं तु कल्पनागौरवमेव । तथा हि—तत्त्वान्तरत्वं तावदेकं
 कल्प्यम् । तस्यापरोक्षत्वायेन्द्रियसंनिकर्षः कल्प्यः । स च संयोगादिर्न भव-
 तीति संयुक्तविशेषणत्वादिः कल्प्य इत्यतो वरमुक्तलक्षणस्याधिकरणस्य
 व्यवहारविषयेऽङ्गीकारः । सति चैवं ज्ञानाभावेनापि प्रतियोगिस्मृतौ सत्या-
 मननुभूयमानमधिकरणं ज्ञातैव । स च न केवलमन्तःकरणं जडत्वात् ।
 नापि केवल आत्मैवापरिणामित्वाद्गुणत्वाच्च । अत उभयोर्भेदाध्यासं
 आत्माध्यासश्चोक्तलक्षणाविद्याऽऽत्मेत्यायातमविद्यायामेवाहमज्ञ इति
 प्रतिभासः प्रमाणमिति । अनुमानं च—विवादपदं प्रमाणज्ञानं स्वप्रागभा-
 वव्यतिरिक्तस्वविषयावरणस्वनिवर्त्यस्वदेशगतवस्वन्तरपूर्वकमप्रकाशि-
 तार्थप्रकाशकत्वात्, अन्धकारे प्रथमोत्पन्नप्रदीपप्रभावादेति । वस्तुपूर्व-
 कमित्युक्त आत्मवस्तुपूर्वकत्वेनार्यान्तरता । तदर्थं वस्वन्तरोति । तथाऽपि
 विषयभूते वस्त्यन्तरेऽर्थान्तरता तदर्थं स्वदेशगत इति । अहटादिकं
 प्रत्यावेष्टुं स्वनिवर्त्येति । उत्तरज्ञाननिवर्त्यं प्रथमज्ञानं निवर्तयितुं स्वविष-
 यावरणेति । प्रागभावं प्रतिक्षेप्तुं स्वप्रागभावव्यतिरिक्तेति । प्रागभाव-

१ ख. 'इय भवति सै' । २ ख. 'स्य नविस' । ३ ख. 'देव' । ४ ख. 'दति' । ५ ख. 'सर्व' । ६ ख. 'वात्साधि' । ७ ख. 'न्तारवेकस्वय' । ८ ख. 'शावचन एत' । ९ ख. 'पुन्यसौ नत्वा' । १० ख. 'क्षेपेण' । ११ ख. 'पराईवारः सति ज्ञ' । १२ ख. 'सत्वाव' । १३ ख. 'आत्माध्या' । १४ ख. 'तिवाऽनु' । १५ ख. 'देश य' । १६ ख. 'गतेति' । १७ ख. 'ति स्वप्रा' ।

व्यतिरिक्तपूर्वकमित्युक्ते विपर्येणार्थान्तरता । तदर्थं विपर्यावरणेति । तादृश-
मन्धकारं व्यासेऽहं स्वनिवर्त्येति । विषयगतामज्ञाततां निराकर्तुं स्वदेशग-
तेति । मिथ्याज्ञानमपोहितुं वस्वन्तरेति । धारावाहिकविज्ञाने व्यभिचारं
व्यासेऽहमप्रकाशितेति । मध्यवर्तिप्रदीपप्रभायां साध्यसाधनवैधुर्यप्रतिरो-
धाय प्रथमोत्पन्नविशेषणम् । सौरालोकव्याप्तदेशस्थप्रदीपप्रभाप्रतिक्षेपाया-
न्धकारेति । न च ज्ञानसाधके प्रमाणे व्यभिचारः शङ्कनीयः । प्रतिपन्नं प्रत्य-
सत्त्वनिवृत्तिमात्रस्य प्रमोणीकृतत्वात् । तदुक्तं देवताधिकरणे कल्पतरुका-
रैःसुमानादिभिरसत्त्वनिवृत्तिः क्रियत इति । ननु साधनविकलो ह्यहान्त
इति चेन्न । प्रकाशशब्देन तमोविरोध्याकारस्य विवक्षितत्वात् । तदुक्तं विव-
रणविवरणे सहजसर्वज्ञविष्णुर्महोपाध्यायैः । न चात्र हेतुह्यहान्तयोरेक-
प्रकाशरूपानन्वयः शङ्कनीयः । तमोविरोध्याकारो हि प्रकाशशब्दवाच्यः ।
तेनाऽऽकारेणैक्यमुभयत्रास्तीति । नरेन्द्रगिरिश्रीचरणैस्त्वित्यमुक्तम्—अप्र-
काशितप्रकाशव्यवहारेहेतुत्वं हेत्वर्थः । तस्य चोभयत्रानुगतत्वान्नासिध्या-
दिरिति । श्रुतेश्च । भूयश्चान्ते विश्वमायानिवृत्तिरित्यादिका श्रुतिः ।

तरत्यविद्यां विततां हृदि यस्मिन्निवेशिते ।

योगी मायाममेवाय तस्मै विद्यात्मने नमः ॥ इति ।

एतेनैतत्प्रत्युक्तं यदुक्तं भास्करेण क्षपणकचरणं प्रमाणशरणे भेदा-
भेदवादिनां भावरूपमज्ञानं नास्ति किं तु ज्ञानामात्र इति । तथा च
भास्करप्रणीतशरीरकमीमांसामाध्यग्रन्थः । यदेव पररूपादर्शनं
सैवाविद्येति । भावरूपाज्ञानानभ्युपगमे जीवेश्वरादिविभागानुपपत्तेः ।
न च भाविकः परमात्मनोऽशो जीव इति वाच्यम् । निष्कलं निष्क्रियं
शौन्तं निरवद्यं निरञ्जनमित्यादिश्रुतिविरोधात् । के च न शाक्ताः—शक्तिं
मायाशब्दार्थभूतां जगत्कारणत्वेनाङ्गीकृतां सत्यामभ्युपेत्य मातुलिङ्ग-
गदासेटविधारिणी महालक्ष्मीस्तस्याः प्रथमावतार इति वर्णयन्ति । सा
च कालरात्रिः सरस्वतीति द्वे शक्ती उत्पाद्य ब्रह्माणं पुरुषं त्रियं च स्त्रिय-
मुत्पादयामास । स्वयं मिथुनं जनयित्वा स्वसुते अप्याहाहमिव युवामपि

१ श. 'व्यासा' । २ श. 'कारण' । ३ श. 'वहस्र' । ४ श. 'वाच्युमीविय' ।
५ श. 'भाग्यवत्या' । ६ श. 'भक्तो पा' । ७ श. 'शक्ते वाच्यते चाप' । ८ श. 'रेन्द्राभि' ।
९ श. 'तज्ज' । १० श. 'तर्षोऽरव' । ११ श. 'प्रातेष १०' । १२ श. 'के भा' । १३ श.
भ. 'सैवा' । १४ श. 'तमि' ।

मिथुनमुत्पादयतमिति । ततः कालरात्रिर्विष्णुं पुरुषं गौरीं च श्रियमुत्पादयत् । सरस्वती च महादेवं पुरुषं स्वरां स्त्रियं च जनयामास । ततश्चाऽऽदिर्विवाहमकरोदकारयञ्च । एवं ब्रह्मणे स्वरां विष्णवे श्रियं शिवाय गौरीं दत्त्वा शक्तियुक्तानां तेषां सृष्टिस्थितिसंहाराख्यानि कर्माणि प्रत्यपादयदिति । तदेतन्मतं श्रुत्यादिमूलप्रमाणविधुरतया च स्वोत्प्रेक्षामात्रपरिकल्पितमिति स्वरूपव्याक्रियैव निराक्रियेत्युपेक्षणीयम् । ततश्चानिर्वचनीयानाद्यविद्यालसितः प्रत्यगात्मनि प्रतीयमानः प्रमातृत्वादिप्रपञ्च इत्यलमतिर्प्रेसङ्गेन । ननु किमर्थं प्रमातृत्वादीनामाविद्यकत्वं निगद्यते ब्रह्मज्ञानेन निवर्तनाय जीवस्य ब्रह्मेभावाय वा । न प्रथमः । शास्त्रप्रामाण्यादेव सत्यस्यापि ज्ञानेन निवृत्तेरुपपत्तेरुपलम्भाच्च । तथा हि—
सेतुं दृष्ट्वा विमुच्येत ब्रह्महा ब्रह्महत्यया ।

इत्यादिना पापं सनीस्रस्यते विषयदोषदर्शनेन रागो दुर्दृष्टते तादृश्यध्यानेन विषं शम्पत एवं कर्तृत्वादिबन्धः पारमार्थिकोऽपि तत्त्वज्ञानेन निवर्त्येत । न चरमः । औपाधिकस्य जीवभावस्योपाधिनिवृत्त्या निवृत्तौ ब्रह्मभावसंभवात्तस्माद्बन्धस्याऽऽविद्यकत्ववाचोयुक्तिः सावद्येतिचेन्नैतदनवद्यम् । सत्यस्याऽऽत्मवज्ज्ञाननिवर्त्यत्वानुपपत्तेः । बन्धस्य मिथ्यात्वमन्तरेण शास्त्रप्रामाण्यादपि तदसिद्धेश्च । शास्त्रमपि ।

लोकावगतसामर्थ्यशब्दो वेदेऽपि बोधकः ।

इति न्यायेन लोकावलोकितां पदशक्तिं पदार्थयोग्यतां चोरीकृत्य प्रचरतीति । अपरथा, आदित्यो यूषो यजमानः प्रस्तर इत्यादिवाक्यस्तौमस्य यथाश्रुतेऽर्थे प्रामाण्यापत्तेः । वैदिक्याः क्रियायाः समक्षक्षयितया पारत्रिकफलकरणत्वान्यथानुपपत्त्याऽपूर्वाङ्गीकरणानुपपत्तिश्च । लोके च शुक्तिव्यक्तितत्त्वाभिव्यक्तावपनीयमानस्याऽऽरोपितस्य मिथ्यात्वदृष्टौ तद्दृष्टान्तावद्दमेनोऽऽत्यन्तिकतत्त्वसाक्षात्कारविद्यापनोद्यस्याऽऽविद्यकस्य बन्धस्य मिथ्यात्वानुमानसंभवात् । विमतं मिथ्याऽधिष्ठानतत्त्वज्ञाननिवर्त्यत्वाच्छुक्तिकारूप्यवदिति । न च विमतं सत्यं भासमानत्वाद्दिति प्रतिप्रयोगे समानबलतया बाधप्रतिरोधः । प्रतिरोधभियाऽन्यतरदोषत्वसंभवाद्दिति वदितव्यम् । मरुमरीचिकोदकादौ सव्यभिचारात् । अबाधित-

१ ख. 'मुपपा' । २ ख. 'पश्यतिथौवनिराभिये' । ३ ख. 'प्रतिभासमानप्र' । ४ ख. 'प्रपञ्चेन । ननु । ५ ख. 'दामवना । ६ ख. 'दृष्टते । ७ ख. 'स्तोम्यो य' । ८ ख. 'पत्तेय । ९ ख. 'भासमानत्वसाक्षात्कार' । १० ख. 'दोदितत्व' । ११ ख. 'दितव' ।

त्वेन विशेषणात्त दोष इति चेन्मैवं भाषिष्ठाः । विशेषणासिद्धेः । तत्रैवं भवान्पुष्टो व्याचष्टाम् । कतिपयपुरुषकतिपयकालाबाधितत्वं हेतुविशेषणं क्रियते सर्वथा बाधवैधुर्यं वा । न प्रथमः ।

पत्नेनानुमितोऽप्यर्थः कुशलैरनुमातृभिः ।

अभियुक्ततैरैरन्यैरन्यथैवोपपद्यते ॥

इति न्यायेन त्रिचतुरप्रतिप्रतिपादितस्यापि प्रतिपन्नन्तरेण प्रकारान्तरमुरीकृत्य प्रतिपादनात् । नापि चरमः । सर्वथा बाधवैधुर्यस्यासर्वज्ञदुर्ज्ञेयत्वात् । यद्येवं हन्त तर्हि ज्ञानात्मनोऽपि सत्यत्वं नावगम्यत इति चेन्मैवं मंस्थाः । तत्सत्यं स आत्मेत्यागमसंवादागतेः । न च प्रपञ्चेऽप्ययं न्याय इति मन्तव्यम् । तादृशस्याऽऽगमस्यानुपलम्भात् । प्रत्युताद्वितीयत्वं श्रावयन्त्याः श्रुतेः प्रपञ्चमिथ्यात्व एव पक्षपातात् । ननु कल्पनामात्रशरीरस्य पक्षसपक्षविपक्षादेः सर्वसुलभत्वेन जयपराजयव्यवस्थया कथं कथा प्रथेत । काऽत्र कथंता ।

एवं त्रिचतुरो ज्ञानजन्मनो नाधिकोमतिः ।

इति न्यायेन त्रिचतुरकक्षयाविश्रान्तस्य तत्तदामासलक्षणालिङ्गितस्य दूषणभूषणादेस्तत्र कथाङ्गत्वाङ्गीकारात् । अत एवोक्तं सण्ठनकारेण व्यावहारिको प्रमाणसत्तामादाय विचारारम्भ इति । न च भेदग्राहिभिः प्रमाणैरद्वैतश्रुतेर्जघन्यतेति शङ्क्यम् । ब्रह्मणि पारमार्थिकसत्यत्वेन तद्भावेदिकायास्तत्त्वावेदनलक्षणप्रामाण्यायाः श्रुतेर्व्यावहारिकप्रमाणभावानां प्रत्यक्षादीनां च विभिन्नविषयतया परस्परं बाध्यबाधकमावासंभवात् । तदप्युक्तं तेनेव-

तथाऽद्वैतश्रुते स्तावद्वाधे प्रत्यक्षमक्षमम् ।

नानुमानादिकं कर्तुं तयापि क्षमते मत ॥ इति ।

साधनाबाधनायास्यास्तदा प्रज्ञां प्रयच्छथ ।

क्षेप्तुं चिन्तारमणिं पाणिलब्धमन्धौ यदिच्छथ ॥

तस्मात्तत्त्वज्ञानेन निवर्तनायास्य बन्धस्याज्ञानकल्पितत्वमङ्गीकर्तव्यम् । यत उक्तं यतो ज्ञानमज्ञानस्य निवर्तकमिति । यदुक्तं सत्यस्यापि दुरितस्य सेतुदर्शनेन निवृत्तिरुपलभ्यत इति । तदप्युक्तम् । विहितकिपाणुष्ठानेन जनितस्य धर्मस्याधर्मनिवर्तकत्वधौव्यान्धमेण पापमपनुदतीति श्रुतेः । प्रमा-

१ रा. नाण० । २ रा. 'न प्र०' । ३ रा. 'न्यायाधयन्त्या धृ०' । ४ रा. 'तुरम०' । ५ रा. 'बामिस्तिरि' । ६ रा. 'श्रुतिर्ज्ञानमत् इति' । ७ रा. 'तदे' । ८ रा. 'त्वादेव' । ९ रा. 'सादिना च' । १० रा. 'तदा' । ११ रा. 'याम मातादिजं क' । १२ रा. 'विषोपनाक' । १३ क. 'उन्धेत' ।

णवस्तुपरतन्त्रशालिन्या दर्शनक्रियायाश्चोदितपुरुषप्रपत्यन्तन्त्रत्वाभावेन विधानासंभवात् ।

ब्रह्महत्यां प्रमुच्येत तस्मिन्घ्रात्वा महोदधौ ।

इत्यादिस्मृतिविहितब्रह्मचर्याङ्गसहितदूरतरदेशगमनसाध्यब्रह्महननिवृत्तिफलकसेतुघ्नानप्रशंसार्थत्वात् । यस्य हि दर्शनमात्रेणैव दुरितोपशमः किमुत घ्नानेन । अन्यथा दूरगमनानर्थक्यं प्रसज्येत् । तत्रं खरादीनामप्यनर्थनिवृत्तिरापतेत् । अन्धस्य न स्याच्च । ननु-

अग्निचित्कापिला राजां सती भिक्षुर्महोदधिः ।

दृष्टमात्राः पुनन्त्यते तस्मात्पश्येत नित्यशः ॥ इति

क्वचिद्दर्शनक्रियाया अपि विधानं दूरीहृश्यत इति चेन्मैवं वीचः । तत्राप्यनपैवानुपपत्त्याऽग्निचिदाद्यर्षपरिचर्यादावेव तात्पर्यावधारणात् । विषयदोषदर्शनेन विरोधभूतानभिरतिसंज्ञकवैराग्यैकप्रादुर्भावाद्वागनिवृत्तौ तद्दर्शनमौत्रमिति न व्यभिचारः । यद्यपि ताक्ष्यध्यानादिना विषादि सत्यं विनर्श्यतीति । तन्न शिष्यते । तत्रापि मन्त्रप्रयोगादिक्रियाया एव विषाद्यपनोदकत्वात् । ध्यानस्य प्रमात्वाभावाच्च । यदवाद्यौपाधिकस्य जीवभावस्योपाधिनिवृत्त्या निवृत्तौ ब्रह्मभावोपपत्तेर्न तदर्थमनर्थवैतथ्यकथनामिति । तदपि काशकुशावलम्बनकल्पम् । विकल्पसहत्वात् । किमुपाधेः सत्यत्वमभिप्रेत्य मिथ्यात्वं वा । न प्रथमः । प्रमाणाभावात् । नापरः । इष्टापत्तेः । तस्मात्तावद्विचको भेद इति श्रुतावद्वितीयत्वोपपत्तयेऽभिधीयते न तु द्वैतसन्नितया । यदि वस्तुतः सर्वापद्रवरहितमात्मतत्त्वं तर्हि कथंकारं देहादिरूपं कारागारं कारंकारं पुनः पुनस्तत्र प्रविशति । तदतिफलम् । अविद्याया अनादित्वेन दत्तोत्तरत्वात् । अतो निवृत्त्युपाय एवान्वेषणीयः प्रेक्षावता, न तु विस्मयः कर्तव्यः । ततश्च तत्त्वनस्यादिविद्यया तदविद्यानिवृत्तौ निरतिशयानन्दात्मलाभरूपपरमपुरुषार्थः सेत्स्यति । तथा चाऽऽपस्तम्बस्मृतिः-आत्मलाभान्न परं विद्यत इति । नन्वसौ नित्यलब्धः । न हि स्वयमेव स्वस्यालब्धो भवति । सत्यम् । किं त्वनादिमार्यो सा क्षीरोदकवत्समुद्राचारवृत्तितानं लैभते । तथा च यथा शबरादिभिर्बाल्यात्स्वमुतेः सह

१ ख विधि ना । २ ख 'तमावतरद' । ३ ख 'भनवैक प्र' । ४ ख 'प्रत्येकारादिनाऽप्यनर्थनिरावृ' । ५ ख 'जभिर्नर्मही' । ६ ख 'नाप्रज्जये' । ७ ख 'चरवा' । ८ ख 'राग्यत्रा दुर्भावादा' । ९ ख 'मत्रादि' । १० ख 'यद्यपि' । ११ ख 'श्यतीति तौ' । १२ ख 'लघनुपपत्ते' । १३ ख 'त्रि-यकोऽपि-य' । १४ ख 'भुतौदि' । १५ ख 'व्यपनीत ववस्तु' । १६ ख 'नवतोत' । १७ ख 'न्यभ्रति' । १८ ख 'यातशाराक्षीरो' । १९ ख 'ल-भते' ।

वर्धितो राजपुत्रस्तज्जातीयमात्मानमवगच्छन्बन्धुभिर्य एवं मूतो राजा
त्वमसीति बोधिते स्वरूपे लब्धस्वरूप इव भवति तथा वेद्यास्थानी-
याऽनाद्यविद्यया स्वभावान्तरं नीत आत्मा मातृस्थानीयया तत्त्वमसी-
त्यादिक्रिया श्रुत्या स्वभावं नीयते । एतदाहुर्ब्रह्मविद्यवृद्धाः—

नीचानां वसतौ तदीयतर्नयैः सार्धं चिरं वर्धित-
स्तज्जातीयमवैति राजतनयः स्वात्मानमप्यक्षसा ।

संवादे महवादिभिः सह वसंस्तद्ब्रह्मदेत्पूरुषः
स्वात्मानं सुखदुःखजालकलितं मिथ्यैव धिद्भ्रमन्यते ॥

दाता भोगपरः समग्रविभवो यः शासिता दुष्कृताम् ।

राजा स त्वमसीति रक्षितुमुखाच्छ्रुत्वा यथावत्सं तु ॥

राजीभूय जयार्थमेव यतते तद्वत्पुमान्बोधितः ।

श्रुत्या तत्त्वमसीत्यपास्य दुरितं ब्रह्मैव संपद्यते ॥

येनैतत्पत्युक्तं यदुक्तं परैः किं द्वयोस्तादात्म्यमेकस्य वा । नाऽऽद्यः ।
अद्वैतमङ्गप्रसङ्गनात् । न द्वितीयः । असंभवादिति । तन्न । अविद्यापरिक-
ल्पितभेदानिवृत्तिपरत्वेन तत्त्वमस्यादितादात्म्यवाद्प्रामाण्योपपत्तेः । तौ
च पर्यनुयोगपरिहारावग्राहिपातां मनीषिभिः ।

न द्वयोरस्ति तादात्म्यं न चैकस्याद्वयत्वतः ।

अप्रामाण्यं श्रुतेरेवं नाऽऽरोपध्वंसमात्रतः ॥ इति ।

ततश्च तत्त्वमसीति तत्त्वंपदार्थश्रवणमननभावनांबलमुवा साक्षात्कारे-
णानाद्यविद्यानिवृत्तौ सच्चिदानन्दैकरसब्रह्माविर्भावः संपत्स्यत इति
ब्रह्मणो जिज्ञास्यत्वं प्रथमसूत्रोक्तं युक्तम् ।

अज्ञातं विषयो ब्रह्म ज्ञातं तत्र प्रयोजनम् ।

मुमुक्षुरधिकारी स्यात्संबन्धः शक्तितः श्रुतेः ॥ इति ।

जन्माद्यस्य यत इति द्वितीयसूत्रे ब्रह्म स्वरूपलक्षणतटस्थलक्षणाभ्यां
न्यरूपि । तत्र स्वरूपान्तर्गतत्वे सति व्यावर्तकं स्वरूपलक्षणं सत्यं ज्ञान-
मनन्तं ब्रह्मेत्यादिचेदान्तैः प्रतिपादितम् । तस्य सत्यज्ञानाद्यात्मकरूपा-
न्तर्गतत्वे सति व्यावर्तकत्वात् । तटस्थलक्षणं यतो वा इमानीत्यादीनि

१ रा. वर्धितो । २ रा. 'यदे त' । ३ रा. 'दानिका' । ४ रा. 'नयोः शर्षे वि' । ५ रा.
'राद्रु' । ६ रा. 'ल्लि भि' । ७ रा. 'शुगु । रा' । ८ रा. 'भिताशु' । ९ रा. 'ते एतेने' ।
१० रा. 'मदल' । ११ रा. 'न्य एतितपुपेरे' । १२ रा. 'तासनावाभ्यामठ' ।

वाक्यानि निरूपयन्ति जगज्जन्मादिकारणविवरणे । जगज्जन्मस्थितिर्ध्वंसा
 यतः सिध्यन्ति तत्स्वरूपतदस्थाभ्यां लक्षणाभ्यां प्रदर्श्यत इति । शास्त्रयो-
 नित्वादितितृतीयसूत्रे प्रथमवर्णकेन पृथीसमासमाश्रित्य सर्वज्ञत्वं प्रत्य-
 पादि । द्वितीयवर्णकेन बहुव्रीहिसमासमप्युपगम्य ब्रह्मणो वेदान्तप्रमाण-
 कत्वं प्रत्यज्ञायि । तत्तु समन्वयादिति चतुर्थे सूत्रे प्रथमवर्णकेन वेदान्तानां
 ब्रह्मणि तात्पर्यं प्रत्यपादि । द्वितीयवर्णकेन वेदान्तानां प्रतिपत्तिविधि-
 शेषतया ब्रह्मप्रतिपादकत्वं प्रत्यक्षेऽपि । विद्मन्मात्रमत्र प्रदर्शितम् । शिष्टं
 शास्त्र एव स्पष्टमिति सकलं समञ्जसम् ॥ श्रीरस्तु ॥

इति श्रीसायणाचार्यविरचिते सकलदर्शनेशिरोलंकाररत्नं
 श्रीमच्छांकरदर्शनं परिसमाप्तम् ॥

समाप्तोऽयं सर्वदर्शनसंग्रहः ।

॥ ॐ तत्सद्ब्रह्मणे नमः ॥

॥ अथ मधुसूदनसरस्वतीकृतौ प्रस्थानभेदः ॥

अथ सर्वेषां शास्त्राणां भगवत्येव तात्पर्यं साक्षात्परम्परया वेत्ति समा-
सेन तेषां प्रस्थानभेदोऽत्रोद्दिश्यते । तथा हि-ऋग्वेदो यजुर्वेदः साम-
वेदोऽथर्ववेद इति वेदाश्चत्वारः । शिक्षा कल्पो व्याकरणं निरुक्तं छन्दो
ज्योतिषमिति वेदाङ्गानि षट् । पुराणन्यायमीमांसा धर्मशास्त्राणि चेति
चत्वार्युपाङ्गानि । अत्रोपपुराणानामपि पुराणेऽन्तर्भावः । वैशेषिक-
शास्त्रस्य न्याये, वेदान्तशास्त्रस्य मीमांसायां, महाभारतरामायणयोः
सांख्यपातञ्जलपाशुपतवैष्णवादीनां धर्मशास्त्रे, मिलित्वा चतुर्दश विद्याः ।
तथाचोक्तं याज्ञवल्क्येन (१. ३.)

पुराणन्यायमीमांसाधर्मशास्त्राङ्गमिश्रिताः ।

वेदाः स्थानानि विद्यानां धर्मस्य च चतुर्दश ॥ इति ।

एता एव चतुर्भिरुपवेदैः सहिता अष्टादश विद्या भवन्ति । आयु-
र्वेदो धनुर्वेदो गान्धर्ववेदोऽर्थशास्त्रं चेति चत्वार उपवेदाः । सर्वेषां
चाऽऽस्तिकानामेतावन्त्येव शास्त्रप्रस्थानानि । अन्येषामप्येकदेशिना-
मेतेष्वेवान्तर्भावात् ।

ननु नास्तिकानामपि प्रस्थानान्तराणि सन्ति तान्येतेष्वनन्तर्भावा-
त्पृथग्गणायितुमुचितानि । तथा हि-शून्यवादेनैकं प्रस्थानं माध्य-
मिकानाम् । क्षणिकविज्ञानमात्रवादेनान्यद्योगाचाराणाम् । ज्ञाना-
कारानुमेयक्षणिकबाह्यार्थवादेनापरं सौत्रान्तिकानाम् । प्रत्यक्षसलक्षण-
क्षणिकबाह्यार्थवादेनापरं धैमापिकाणाम् । एवं सीगतानां प्रस्थान-
चतुष्टयम् । तथा देहात्मवादेनैकं प्रस्थानं चार्वाकाणाम् । एवं
देहोतिरिक्तदेहपरिमाण्वात्मवादेन द्वितीयं प्रस्थानं दिगम्बराणाम् ।
एवं मिलित्वा नास्तिकानां षट् प्रस्थानानि तानि कस्मान्नोच्यन्ते ।
सत्यम् । वेदबाह्यत्वात्तेषां म्लेच्छादिप्रस्थानवत्परम्परयाऽपि पुरुषार्थानु-
पयोगित्वाद्दुपेक्षणीयेमेव । इह च साक्षाद्वा परम्परया वा पुमर्थोपयो-
गिनां वेदोपकरणानामेव प्रस्थानानां भेदो दर्शितः । ततो न न्यूनत्वश-
ङ्कावकाशः । अथ संक्षेपेणीषां प्रस्थानानां स्वरूपभेदहेतुप्रयोजनभेद
उच्यते बालानां व्युत्पत्तये ।

१ स. 'जिह्वन्त' । २ स. 'सस्वस्यव' । ३ ग. 'दापति' । ४ स. 'परिणानात्' । ५ स.
'वाचने' । ६ ग. 'पदार' । ७ ग. 'अरेरे' । ८ स. 'रे. प्र' ।

तत्र धर्मब्रह्मप्रतिपादकमपौरुषेयं प्रमाणवाक्यं वेदः स च मन्त्रब्राह्मणात्मकः । तत्र मन्त्रा अनुष्ठानकारकभूतद्रव्यदेवताप्रकाशकाः । तेऽपि त्रिविधाः । ऋग्यजुःसामभेदात् । तत्र पादबद्धगायत्र्यादिच्छन्दोविशिष्टा ऋचः “ अग्निमीले पुरोहितम् ” इत्याद्याः । ता एव गीतिविशिष्टाः सामानि । तदुभयविलक्षणानि यजूंषि । अग्नीदग्नीन्विहरेत्यादिसंबोधनरूपा निगदमन्त्रा अपि यजुरन्तर्भूता एव । तदेवं निरूपिता मन्त्राः ।

ब्राह्मणमपि त्रिविधम्, विधिरूपमर्थवादरूपं तदुभयविलक्षणरूपं च । तत्र शब्दभावनाविधिरिति भेदाः । नियोगो विधिरिति प्राभाकाराः । इष्टसाधनताविधिरिति तार्किकादयः सर्वे । विधिरपि चतुर्विधः । उत्पत्त्यधिकारविनियोगप्रयोगभेदात् । तत्र कर्मस्वरूपमात्रबोधको विधिरत्यन्तविधिराग्नेयोऽष्टाकपालो भवतीत्यादिः । सेतिकर्तव्यताकस्य करणस्य यागादेः फलसंबन्धबोधको विधिरधिकारविधिर्दशपूर्णमासान्यां स्वर्गकामो यजेतेत्यादिः । अङ्गसंबन्धबोधको विधिर्विनियोगविधिर्ब्रह्मिभिर्यजेत समिधो यजतीत्यादिः । साङ्गप्रधानकर्मप्रयोगीक्यबोधकः पूर्वोक्तविधित्रयमेलनरूपः प्रयोगविधिः । स च श्रौत इत्येके कल्प्य इत्यपरे । कर्मस्वरूपं च द्विविधम्—गुणकर्मार्थकर्म च, तत्र क्रतुकर्मकारकाण्याश्रित्य विहितं गुणकर्म । तदपि चतुर्विधम् । उत्पत्त्याप्यविकृतिसंस्कृतिभेदात् । तत्र वसन्ते ब्राह्मणोऽग्नीनादधीत यूषं तक्षतीत्यादावाधानतक्षणादिना संस्कारविशेषविशिष्टाऽग्निपूपादेरुत्पत्तिः । स्वाध्यायोऽध्येतव्यो गां एषो दोग्धीत्यादावध्ययनदोहनादिना विद्यमानस्यैव स्वाध्यायपयः प्रभृतेः प्रातिः । सोममभिपुणोति व्रीहीनवहन्त्याज्यं विलापयतीत्यादावभिषवावघातविलापनैः सांमादीनां विकारः । व्रीहीन्प्रोक्षति पत्न्यवेक्षत इत्यादी प्रोक्षणावेक्षणादिभिर्व्रीह्यादिद्रव्याणां संस्कारः । एतच्चतुष्टयं चाङ्गमेव । तथा क्रतुकारकाण्याश्रित्य विहितमर्थकर्म च द्विविधम्—अङ्गं प्रधानं च । अन्यार्थमङ्गम् । अनन्यार्थं प्रधानम् । अङ्गमपि द्विविधम्—संनिपत्योपकारकमारुद्रुपकारकं च । तत्र प्रधानस्वरूपनिर्वाहकं प्रथमम् । फलोपकारि द्वितीयम् । एवं संपूर्णाङ्ग-

१ ग. भाशः । २ ग. 'ति प्रभा' । ३ ख. प्रस्थानप्र° । ४ ख. उत्पत्त्याप्य° । ५ ख. 'मंत-
द्विवि' । ६ ख. 'भेदमा' । ७ ख. 'कारक द्वि' । ८ ख. 'इष्टयुक्तो वि' ।

साहितो विधिः प्रकृतिः । विकलाङ्गसंयुक्तो विधिर्विकृतिः । तदुभयविलक्षणो विधिर्द्विहोमः । एवमन्यदप्युह्यम् । तदेवं निरूपितो विधिभागः । प्राशस्त्यनिन्दान्यतरलक्षणया विधिंविशंपभूतं वाक्यमर्थवादः । स च त्रिविधः—गुणवादोऽनुवादो भूतार्थवादश्चेति । तत्र प्रमाणान्तरविरुद्धार्थबोधको गुणवाद आदित्यो यूप इत्यादिः । प्रमाणान्तरशाप्यर्थबोधकोऽनुवादोऽग्निर्हिमस्य भेषजमित्यादिः । प्रमाणान्तरविरोधतत्साक्षिरहितार्थबोधको भूतार्थवाद इन्द्रो वृत्राय बज्रमुद्यच्छदित्यादिः । तदुक्तम्—

विरोधे गुणवादः स्यादनुवादोऽवधारिते ।

भूतार्थवादस्तद्भानादर्थवादस्त्रिधा मतः ॥ इति ।

तत्र त्रिविधानामप्यर्थवादानां विधिस्तुतिपरत्वे समानेऽपि भूतार्थवादानां स्वार्थेऽपि प्रामाण्यं देवताधिकरणन्यायात् । अबार्धिताज्ञातज्ञापकत्वं हि प्रामाण्यम् । तत्राबाधितविषयत्वाज्ज्ञातज्ञापकत्वाच्च न गुणवादानुवादयोः । भूतार्थस्य तु स्वार्थे तात्पर्यरहितस्याप्यौत्सर्गिकं प्रामाण्यं विहन्यते । तदेवं निरूपितोऽर्थवादभागः । विध्यर्थवादोभयविलक्षणं तु वेदान्तवाक्यम् । तत्राज्ञातज्ञापकत्वेऽप्यनुष्ठानाप्रतिपादकत्वान्न विधिः । स्वतः पुरुषार्थपरमानन्दज्ञानात्मकब्रह्मणि स्वार्थ उपक्रमोपसंहारादिपद्धविधतात्पर्यलिङ्गवत्तया स्वतः प्रमाणभूतं सर्वानपि विधीनन्तःकरणशुद्धिद्वारा स्वविशेषतामापादयदन्यशेषत्वाभावाच्च । तस्माद्भयविलक्षणमेव वेदान्तवाक्यम् । तच्च क्वचिदज्ञातज्ञापकत्वमात्रेण विधिरिति व्यपादिश्यते विधिपदरहितप्रमाणवाक्यत्वेन क्वचिद्भूतार्थवाद इति व्यवहियत इति न दोषः । तदेवं निरूपितं त्रिविधं ब्राह्मणम् ।

एवं च कर्मकाण्डत्रयकाण्डात्मको वेदो धर्मार्थकाममोक्षहेतुः । स च प्रयोगत्रयेण यज्ञनिर्वाहार्थमृग्यजुःसामभेदेन भिन्नः । तत्र हीत्रप्रयोग ऋग्वेदेन, आश्वर्यवप्रयोगो यजुर्वेदेन, औद्गात्रप्रयोगः सामवेदेन, ब्राह्मणराजमानप्रयोगो त्वत्रैवान्तर्भूती । अथर्ववेदस्तु यज्ञानुपपुक्तः शान्तिपौष्टिकामिचारादिकर्मप्रतिपादकत्वेनात्यन्तविलक्षण एव । एवं

१ रा. 'विधिः' । २ रा. 'वापावे' । ३ रा. ग. 'विधिः' । ४ रा. 'न्द्रो बज्रदत्तः पुरंदरः । तः । ५ रा. 'नो स्तु' । ६ रा. 'तव वा' । ७ रा. 'धितादस्य । ८ रा. 'त्वये' । ९ रा. 'बनापेवातः । १० रा. 'भवेदभेदः ।

प्रवचनभेदात्प्रतिवेदं भिन्ना मयस्यः शाखाः । एवं च कर्मकाण्डे व्यापारभेदेऽपि सर्वासां वेदशाखानामेकरूपत्वमेव ब्रह्मकाण्डे ।

इति चतुर्णां वेदानां प्रयोजनभेदेन भेद उक्तः । अथाङ्गानामुच्यते । तत्र शिक्षाया उदात्तानुदात्तस्वरितह्रस्वदीर्घप्लुतादिविशिष्टस्वरव्यञ्जनात्मकवर्णोच्चारणविशेषज्ञानं प्रयोजनम् । तदभावे मन्त्राणामनर्थकत्वात् । तथाचोक्तम् (शि० ५२)

मन्त्रो हिनः स्वरतो वर्णतो वा

मिथ्याप्रयुक्तो न तमर्थमाह ।

स वाग्वज्रो यजमानं हिनस्ति

यथेन्द्रशत्रुः स्वरतोऽपराधात् ॥ इति ।

तत्र सर्ववेदसाधारणी शिक्षा । अथ शिक्षां प्रवक्ष्यामीत्यादिपञ्चखण्डात्मिका पाणिनिना प्रकाशिता । प्रतिवेदशाखं च भिन्नरूपा प्रातिशाख्यसंज्ञिताऽन्वैरेव मुनिभिः प्रदर्शिता ।

एवं वैदिकपदसाधुत्वज्ञानेनोर्होदिकं व्याकरणस्य प्रयोजनम् । तच्च वृद्धिरादेजित्याद्यध्यायाष्टकात्मकं माहेश्वरप्रसौदेन भगवता पाणिनिनिव प्रकाशितम् । तत्र कात्यायनेन मुनिना पाणिनीयसूत्रेषु वार्तिकं विरचितम् । तद्वार्तिकस्योपरि च भगवता मुनिना पतञ्जलिना महामाष्यमारचितम् । तदेतन्निमुनि व्याकरणं वेदाङ्गं माहेश्वरमित्याख्यायते कौमारादिव्याकरणानि तु न वेदाङ्गानि किंतु लौकिकप्रयोगमात्रज्ञानार्थानीत्यवगन्तव्यम् ।

एवं शिक्षाव्याकरणाभ्यां वर्णोच्चारणपदसाधुत्वे ज्ञाते वैदिकमन्त्रपदानामर्थज्ञानाकाङ्क्षायां तदर्थं भगवता यास्केन समाम्नायः समाम्नातः स व्याख्यातव्य इत्यादित्रयोदशाध्यायकं निरुक्तमारचितम् । तत्र च नामाख्यातनिपातोपसर्गभेदेन चतुर्विधं पदजातं निरूप्य वैदिकमन्त्रपदार्थानामर्थः प्रकाशितः । मन्त्राणां चानुष्ठेयार्थप्रकाशनद्वारेणैव करणत्वात्पदार्थज्ञानाधीनत्वाच्च वाक्यार्थज्ञानस्य मन्त्रस्थपदार्थज्ञानाय निरुक्तमवश्यमपेक्षितमन्यथाऽनुष्ठानासंभवात् । सृण्येय जर्मरी तुर्फरी तू इत्यादिदुरूहाणां (निरु० १३-५) प्रकारान्तरेणार्थज्ञानस्यासंभवनीयत्वाच्च ।

१ रा. ग. गायः । २ ख. 'पमेवन्मन्त्राण्यमिति । ३ ख. 'ज्ञाना प्रयोजनम्' । ४ ख. 'हापो-
हादि' । ५ ख. 'तादादेव म' । ६ ख. 'धुत्वज्ञाने वै' । ७ ख. 'इत्यष्टाद' । ८ ख. 'ज्ञानस्य ।

एवं निघण्टवोऽपि वैदिकब्रह्मदेवतात्मकपदार्थपर्यायशब्दात्मका निरुक्तान्तर्भूता एव । तत्रापि निघण्टुसंज्ञकः पञ्चाध्यायात्मको ग्रन्थो भगवता यास्कैर्नैव कृतः ।

एवमृद्धमन्त्राणां पादबद्धच्छन्दोविशेषविशिष्टत्वात्तदज्ञाने च निन्दाश्रवणाच्छन्दोविशेषानिमित्तानुष्ठानविशेषविधानाच्च । छन्दोज्ञानाकाङ्क्षायां तत्प्रकाशनाय धीः श्रीः स्त्रीमित्याद्यथाध्यायात्मिका छन्दोविवृतिर्भगवता पिङ्गलेन विरचिता । तत्राप्यलौकिकमित्यन्तेनाध्यायत्रयेण गायत्र्युष्णिगनुष्टुप्बृहती पङ्क्तिस्त्रिष्टुब्जगतीति सप्त छन्दांसि सावान्तरभेदानि निरूपितानि । अथ लौकिकमित्यारभ्याध्यायपञ्चकेन पुराणोतिहासादावुपयोगीनि लौकिकानि छन्दांसि प्रसङ्गान्निरूपितानि व्याकरणे लौकिकपदनिरूपणवत् ।

एवं वैदिककर्माङ्गदशादिकालज्ञानाय ज्यौतिषं भगवताऽऽदित्येन गर्गादिभिश्च प्रणीतं बहुविधमेवं ।

शाखान्तरीयगुणोपसंहारेण वैदिकानुष्ठानक्रमविशेषज्ञानाय कल्पसूत्राणि तानि च प्रयोगत्रयभेदाद्विविधानि । तत्र हौत्रप्रयोगप्रतिपादकान्याश्वलायनशाङ्खायनादिप्रणीतानि । आध्वर्यवप्रयोगप्रतिपादकानि बौधायनापस्तम्बकात्यायनादिप्रणीतानि । आर्द्रात्रप्रयोगप्रतिपादकानि लाट्यायनद्राह्व्यायणादिप्रणीतानि ।

एवं निरूपितः पण्णामङ्गानां प्रयोजनभेदः । चतुर्णामुपाङ्गानामधुनोच्यते । तत्र सर्गप्रतिसर्गवंशमन्वन्तरवंशानुचरितप्रतिपादकानि भगवता वादरायणेन कृतानि पुराणानि तानि च ब्राह्मं पाद्मं वैष्णवं शैवं भागवतं नारदीयं मार्कण्डेयमाग्नेयं भविष्यं ब्रह्मवैवर्तं लैङ्गं वाराहं स्कान्दं वामनं कौर्म मात्स्यं गारुडं ब्रह्माण्डं चेत्यष्टादश ।

आद्यं सनत्कुमारेण प्रोक्तं वेदविदां वराः ।

द्वितीयं नारसिंहाख्यं तृतीयं नान्दमेव च ॥

चतुर्थं शिवधर्माख्यं दीर्घासं पञ्चमं विदुः ।

षष्ठं तु नारदीयाख्यं कापिलं सप्तमं विदुः ॥

अष्टमं मोनयं प्रोक्तं ततश्चोशनसेरितम् ।

ततो ब्रह्माण्डसंज्ञं तु वारुणाख्यं ततः परम् ॥

१ ग. 'पण्टुरपि' । २ स. 'नां पद' । ३ स. 'वेनेति' । ४ स. 'व । एवंसा' । ५ स. 'न सादृश्य' । ग. 'न सादृषाय' । न सादृषाय' । ६ स. 'द्राग्व' । ७ ग. 'थे नन्दिमे' । ८ स. स्मृतम् । ९ स. 'वासिठं' ।

ततः कालीपुराणाख्यं वांशिष्ठं मुनिपुङ्गवाः ।
 ततो वांशिष्ठं लेङ्गाख्यं प्रोक्तं माहेश्वरं परम् ॥
 ततः साम्बपुराणाख्यं ततः सौरं महादमुत्तम् ।
 पौराशरं ततः प्रोक्तं मारीचाख्यं ततः परम् ॥
 मार्गवाख्यं ततः प्रोक्तं सर्वधर्मार्थसाधकम् ।

एवमुपपुराणान्यनेकप्रकाराणि द्रष्टव्यानि ।

न्याय आन्वीक्षिकी पञ्चाध्यायी गौतमेन प्रणीता । प्रमाणप्रमेयसंशय-
 प्रयोजनदृष्टान्तसिद्धान्तावपवतर्कनिर्णयवाद्दजल्पावितण्डाहेत्वाभासच्छ-
 लजातिनिग्रहस्थानाख्यानां षोडशपदार्थानामुद्देशलक्षणपरीक्षाभिस्तत्त्व-
 ज्ञानं तस्याः प्रयोजनम् । एवं दशाध्यायं वैशेषिकं शास्त्रं कणादेन प्रणी-
 तम् । द्रव्यगुणकर्मसामान्यविशेषसमवायानां पण्णां पदार्थानामभावस-
 त्तमानां साधर्म्यवैधर्म्याभ्यां व्युत्पादनं तस्य प्रयोजनम् । एतदपि न्यायपदे-
 नोक्तम् ।

एवं मीमांसाऽपि द्विविधा, कर्ममीमांसा शारीरकमीमांसा च । तत्र
 द्वादशाध्यायी कर्ममीमांसा “अथातो धर्मजिज्ञासा” इत्याद्यन्वार्हार्थे च
 (१६) दर्शनादित्यन्ता भगवता जैमिनिना प्रणीता । तत्र धर्मप्रमाणम् ।
 धर्मभेदाभेदौ । शेषशेषिभावः । क्रत्वर्थपुरुषार्थभेदेन प्रयुक्तिविशेषः ।
 श्रुत्यर्थपठनादिभिः क्रमभेदः । अधिकारविशेषः सामान्यातिदेशः । विशेष-
 पातिदेशः । ऊहः । बाधः । तन्त्रम् । प्रसङ्गश्चेति क्रमेण द्वादशाध्यायाना-
 मर्थः । तथा संकर्षणकाण्डमध्यध्यायचतुष्टयात्मकं जैमिनिप्रणीतम् । तच्च
 देवताकाण्डसंज्ञया प्रसिद्धमप्युपासनारयकर्मप्रतिपादकत्वात्कर्ममीमांसा-
 न्तर्गतमेव । तथा चतुरध्यायी शारीरकमीमांसा ‘अथातो ब्रह्मजिज्ञासा’
 इत्यादिरेनावृत्तिः शब्दादित्यन्ता जीवब्रह्मैकत्वसाक्षात्कारहेतुः श्रवणा-
 ख्यविचारप्रतिपादकाज्ञायानुपदर्शयन्ती भगवता बादरायणेन कृता ।
 तत्र सर्वेषामपि वेदान्तवाक्यानां साक्षात्परम्पराया वा प्रत्यगभि-
 ज्ञाऽद्वितीये ब्रह्मणि तात्पर्यमिति समन्वयः प्रथमाध्यायेन प्रदर्शितः ।
 तत्र च प्रथमे पादे स्पष्टब्रह्मलिङ्गयुक्तानि वाक्यानि विचारितानि ।
 द्वितीये त्वस्पष्टलिङ्गान्युपास्यब्रह्मविषयाणि । तृतीये पादेऽस्पष्ट ब्रह्मलि-

१ ख. वाशिष्ठं । ग. वाशिष्ठं । वाशिष्ठं । २ ख. वाशिष्ठगीमाह्वय । ३ ग. पराशरं ।
 ४ ख. “क ततो भागवतं परम् । ए” । ५ ख. निर्मितम् । ६ ग. “हार्यं” । ७ ख. “दिना” ।
 ८ ख. “लिङ्गायु” । ९ ख. “ष्ट ब्रह्मलि” ।

ज्ञानि प्रायशो ज्ञेयब्रह्माविषयाणि । एवं पादत्रयेण वाक्यविचारः समापितः । चतुर्थपादे तु प्रधानविषयत्वेन संदिह्यमानान्यव्यक्ताजादिपदानि चिन्तितानि । एवं वेदान्तानामद्वये ब्रह्माणि सिद्धे समन्वये तत्र संभावितस्मृतितर्कादिप्रयुक्तैस्तर्कैर्विरोधमाशङ्क्य तत्परिहारः क्रियत इत्यविरोधो द्वितीयाध्यायेन दर्शितः । तत्राऽऽद्यपादे साङ्ख्ययोगकाणादादिस्मृतिभिः सांख्यादिप्रयुक्तैस्तर्कैश्च विरोधो वेदान्तसमन्वयस्य परिहृतः । द्वितीये पादे सांख्यादिमतानां दुष्टत्वं प्रतिपादितं स्वपक्षस्थापनपरपक्षनिवारणरूपपर्वद्वयार्म्भकत्वाद्विचारस्य । तृतीये पादे महाभूतसृष्ट्यादिश्रुतीनां परस्परविरोधः पूर्वभागेण परिहृतः । उत्तरभागेण तु जीवविषयाणाम् । चतुर्थपादे, इन्द्रियविषयश्रुतीनां विरोधः परिहृतः । तृतीयेऽध्याये साधननिरूपणम् । तत्र प्रथमे पादे जीवस्य परलोकगमनागमननिरूपणेण वैराग्यं निरूपितम् । द्वितीये पादे पूर्वभागेण त्वंपदार्थः शोधितः । उत्तरभागेण तत्पदार्थः । तृतीये पादे निर्गुणे ब्रह्माणि नानाशाखापठितपुनरुक्तपदोपसंहारः कृतः । प्रसङ्गञ्च सगुणनिर्गुणविद्यासु शाखान्तरीयगुणोपसंहारानुपसंहारौ निरूपितौ । चतुर्थे पादे निर्गुणब्रह्मविद्याया बहिरङ्गसाधनान्याश्रमयज्ञादीन्यन्तरङ्गसाधनानि शमदमनिदिध्यासनादीनि च निरूपितानि । चतुर्थेऽध्याये सगुणनिर्गुणविद्ययोः फलविशेषनिर्णयः कृतः । तत्र प्रथमे पादे श्रवणाद्यावृत्त्या निर्गुणं ब्रह्म साक्षात्कृत्य जीवतः पापपुण्यालेपलक्षणा जीवन्मुक्तिरभिहिता । द्वितीये पादे त्रियमाणस्योक्तान्तिप्रकारश्चिन्तितः । तृतीये पादे सगुणब्रह्मविदो मृतस्योत्तरमार्गोऽभिहितः । चतुर्थे पादे पूर्वभागेण निर्गुणब्रह्मविदो विदेहकैवल्यप्राप्तिरुक्ता । उत्तरभागेण सगुणब्रह्मविदो ब्रह्मलोकास्थितिरुक्तेति । इदमेव सर्वशास्त्राणां मूर्धन्यम् । शाखान्तरं सर्वमस्यैव शेषमूतमितीदमेव मुमुक्षुभिरादरणीयं श्रीशंकरमगवत्पादोदितप्रकारेणेति रहस्यम् ।

एवं धर्मशास्त्राणि मनुयाज्ञवल्क्यविष्णुयमाङ्गिरोवसिष्ठदक्षसंबर्तशा-
तातपपराशरगौतमशङ्खलिसितहारीतापस्तम्बोशनोव्पासकात्यायनबृह-

स्पतिदेवलनारदपैठीनसिप्रमृतिभिः कृतानि घर्णाधर्मधर्मविशेषाणां विमा-
गेन प्रतिपादकानि । एवं व्यासकृतं महाभारतं वाल्मीकिकृतं रामा-
यणं च धर्मशास्त्रं एवान्तर्भूतं स्वयमितिहासत्वेन प्रसिद्धम् । सांरशादीनां
धर्मशास्त्रान्तर्माविऽपीह स्वशब्देनैव निर्देशात्पृथगेव संगतिर्वाच्या ।

अथ वेदचतुष्टयस्य क्रमेण चत्वार उपवेदाः । तत्राऽऽयुर्वेदस्याष्टौ
स्थानानि भवन्ति सूत्रं शारीरमैन्द्रियं चिकित्सा निदानं विमानं विकल्पः
सिद्धिश्चेति । ब्रह्मप्रजापत्यश्विधन्वन्तरीन्द्रमरुद्वाजात्रेयाग्निवेश्यादिभि-
रुपदिष्टश्चरकेण संक्षिप्तः । तत्रैव सुश्रुतेन पञ्चस्थानात्मकं प्रस्थाना-
न्तरं कृतम् । एवं वाग्मटादिनाऽपि बहुंथेति न शास्त्रभेदः ।
कामशास्त्रमप्यायुर्वेदान्तर्गतमेव । तत्रैव सुश्रुतेन वाजीकरणारयकाम-
शास्त्राभिधानात् । तत्र वात्स्यायनेन पञ्चाध्यायात्मकं कामशास्त्रं प्रणी-
तम् । तस्य च विषयवैराग्यमेव प्रयोजनम् । शास्त्रोद्दीपितमार्गेषां
विषयमोगे दुःखमात्रपर्यवसानात् । चिकित्साशास्त्रस्य रोगतत्साधनेरो-
गनिवृत्तितत्साधनज्ञानं प्रयोजनम् ।

एवं धनुर्वेदः पादचतुष्टयात्मको विश्वामित्रप्रणीतः । तत्र प्रथमो
दक्षिणापादः । द्वितीयः संग्रहपादः । तृतीयः सिद्धिपादः । चतुर्थः प्रयो-
गपादः । तत्र प्रथमे पादे धनुर्लक्षणमधिकारिनिरूपणं च कृतम् । अत्र
धनुःशब्दश्चापे रूढोऽपि धनुर्विधायुधे प्रवर्तते । तच्चतुर्विधम्-मुक्तममुक्तं
मुक्तामुक्तं यन्त्रमुक्तम् । मुक्तं चक्रादि । अमुक्तं खड्गादि । मुक्तामुक्तं
शैल्यावान्तरमेदादि । यन्त्रमुक्तं शरादि । तत्र मुक्तमस्त्रमुच्यते । अमुक्तं
शस्त्रमित्युच्यते । तदपि ब्राह्मवैष्णवपाशुपतप्राजापत्याग्नेयादिभेदाद्-
नेकविधम् । एवं साधिवैवतेषु समन्त्रकेषु चतुर्विधायुधेषु येषामधि-
कारः क्षत्रियकुमाराणां तदनुपायिनां च ते सर्वे चतुर्विधाः पदाति-
रथ गजतुरुगारूढाः । दीक्षाभिषेकशकुनमङ्गलकरणादिकं च सर्वमपि
प्रथमे पादे निरूपितम् । सर्वेषां शास्त्रविशेषाणामाचार्यस्य च लक्षण-
पूर्वकं संग्रहणप्रकारो दर्शितो द्वितीयपादे गुरुसंप्रदायसिद्धानां शास्त्र-
विशेषाणां पुनः पुनरभ्यासो मन्त्रदेवतासिद्धिकरणमपि निरूपितं

१ ख. ह्रमथ ए । २ ख. 'शंशरी' । ३ ख. 'धप्रत्या' । ४ ख. 'हुविशेषति' । ५ ख.
'ननि' । ६ ख. 'धनं ज्ञानम्' । ७ ख. 'पि चतुर्वि' । ८ ख. 'मुक्त च सु' । ९ ग. शरया
र्ष' । १० ख. निरुपणम् । ११ ख. 'ना शास्त्र' । १२ ग. ना पु'

तृतीयपादे । एवं देवतार्चनाभ्यासादिभिः सिद्धानामश्रविशोषाणां प्रयोगश्चतुर्थपादे निरूपितः । क्षत्रियाणां स्वधर्माचरणं युद्धं दुष्टस्य दण्डश्चोरादिभ्यः प्रजापालनं च धनुर्वेदस्य प्रयोजनम् । एवं च ब्रह्मप्रजापत्यादिक्रमेण विश्वामित्रप्रणीतं धनुर्वेदशास्त्रम् ।

एवं गान्धर्ववेदशास्त्रं भगवता भरतेन प्रणीतम् । गीतवाद्यनृत्यभेदेन बहुविधोऽर्थः । देवताराधननिर्विकल्पकसमाध्यादिसिद्धिश्च गान्धर्ववेदस्य प्रयोजनम् ।

एवमर्थशास्त्रं च बहुविधम् । नीतिशास्त्रमश्वशास्त्रं शिल्पशास्त्रं सूफकारशास्त्रं चतुःषष्टिकलाशास्त्रं चेति नानामुनिभिः प्रणीतं तत्सर्वमस्य च सर्वस्य लौकिकवत्प्रयोजनभेदो द्रष्टव्यः ।

एवमष्टादश विद्यास्त्रयीशब्देनोक्ताः । अन्यथा न्यूनताप्रसङ्गात् । तथा सांख्यशास्त्रं भगवता कपिलेन प्रणीतम् । अथ त्रिविधदुःखात्यन्तनिवृत्तिरत्यन्तपुरुषार्थ इत्यादि षडध्यायम् । तत्र प्रथमेऽध्याये विषया निरूपिताः । द्वितीयेऽध्याये प्रधानकार्याणि । तृतीयेऽध्याये विषयेभ्यो वैराग्यम् । चतुर्थेऽध्याये विरक्तानां पिङ्गलाकुरवादीनामाख्यायिकाः । पञ्चमेऽध्याये परपक्षनिर्णयः । षष्ठे सर्वार्थसंक्षेपः । प्रकृतिपुरुषविवेकज्ञानं सांख्यशास्त्रस्य प्रयोजनम् ।

तथा योगशास्त्रं भगवता पतञ्जलिना प्रणीतम् । अथ योगानुशासनमित्यादि पादचतुष्टयात्मकम् । तत्र प्रथमपादे चित्तवृत्तिनिरोधात्मकः समाधिरभ्यासवैराग्यरूपं च तत्साधनं निरूपितम् । द्वितीये पादे विक्षिप्तचित्तस्यापि समाधिसिद्ध्यर्थं यमनियमासनप्राणायामप्रत्याहारधारणाध्यानसमाधयोऽष्टाङ्गानि निरूपितानि । तृतीये पादे योगिविभूतयः । चतुर्थे पादे कैवल्यमिति । तस्य च विजातीयप्रत्ययानिरोधद्वारेण निदिध्यासनसिद्धिः प्रयोजनम् ।

तथा पशुपतिमतं पाशुपतं शास्त्रं पशुपतिना पशुपाशविमोक्षणाय-
अथातः पाशुपतं योगविधिं व्याख्यास्याम इत्यादि पञ्चाध्यायं विरचितम् ।
तत्राध्यायपञ्चकेनापि कार्यरूपो जीवः पशुः कारणं पतिरीश्वरः ।
योगः पशुपतौ चित्तसमाधानम् । विधिर्मस्मना त्रिपवणस्नानादिर्निरू-

१ ग. 'शे दु' । २ ख. ग. 'ददस्तुचोरा' । ३ ग. 'क्ष प्रता' । ४ क. 'परमंश' । ५ ख. 'वगन्ध' । ६ ख. 'मृ । तत्र भी' । ७ ख. 'यीविद्याश' । ८ ख. ग. 'रारादी' । ९ ख. 'तानि-
त्तिनिरो' । १० ख. 'योगविहृत' । ११ ख. 'अ मयपदापशुपति' । १२ ख. 'केन क्ष' । १३ ख.
'वः क्ष' । १४ ख. 'योग' ।

पितः दुःखान्तसंशो मोक्षश्च प्रयोजनम् । एत एव कार्यकारणयोगवि-
धिदुःखान्ता इत्याख्यायन्ते ।

एवं वैष्णवं नारदादिभिः कृतं पञ्चरात्रम् । तत्र वासुदेवसंकर्षणप्रद्यु-
म्नानिरुद्धाश्चत्वारः पदार्था निरूपिताः । भगवान्वासुदेवः सर्वकारणं
परमेश्वरः । तस्मादुत्पद्यते संकर्षणाख्यो जीवः । तस्मान्मनः प्रद्युम्नस्त-
स्मादनिरुद्धोऽहंकारः । सर्वे चैते भगवतो वासुदेवस्यैवांशभूताः । तद-
भिन्ना एवेति भगवतो वासुदेवस्य मनोवाक्कायवृत्तिभिराराधनं कृत्वा
कृतकृत्यो भवतीत्यादि च निरूपितम् ।

तदेवं दर्शितः प्रस्थानभेदः । सर्वेषां च संक्षेपेण त्रिविध एव प्रस्थान-
भेदः । तत्राऽऽरम्भवाद एकः । परिणामवादो द्वितीयः । विवर्तवादस्तु-
तीयः । पार्थिवाप्यतेजसचायवीयाश्चतुर्विधाः परमाणवो ह्यणुकादिक्र-
मेण ब्रह्माण्डपर्यन्तं जगदारभन्ते । असदेव कार्यं कारकव्यापारादु-
त्पद्यत इति प्रथमस्तार्किकानां, मीमांसकानां च सत्त्वरजस्तमोगुणात्मकं
प्रधानमेव महदहंकारादिक्रमेण जगदाकारेण परिणमते । पूर्वमपि
सूक्ष्मरूपेण सदेव कार्यं कारणव्यापारेणाभिव्यज्यत इति द्वितीयः पक्षः
सांख्ययोगपातञ्जलपाशुपतानाम् । ब्रह्मणः परिणामो जगदिति
वैष्णवानाम् । स्वप्रकाशपरमानन्दाद्वितीयं ब्रह्म स्वमायावशान्मिथ्यैव
जगदाकारेण कल्पत इति तृतीयः पक्षो ब्रह्मवादिनाम् । सर्वेषां
प्रस्थानकर्तृणां मुनीनां विवर्तवादपर्यवसानेनाद्वितीये परमेश्वर एव
प्रतिपाद्ये तात्पर्यम् । न हि ते मुनयो भ्रान्ताः सर्वज्ञत्वात्तेषाम् । किं तु
बहिर्विषयप्रवणानापाततः पुरुषार्थे प्रवेशो न संभवतीति नास्तिक्पवा-
रणाय तैः प्रकारभेदाः प्रदर्शिताः । तत्र तेषां तात्पर्यमबुध्वा वेदविरुद्धेऽ-
प्यर्थे तात्पर्यमुत्प्रेक्ष्यमाणास्तन्मतमेवोपादेयत्वेन गृह्णन्तो जना नानापथ-
जुपो भवन्तीति सर्वमनवद्यम् ॥

इति श्रीमधुसूदनसरस्वतीधिरचितः प्रस्थान-
भेदः समाप्तः ॥

अथ सर्वदर्शनसंग्रहान्तर्गतश्रुतिस्मृतिविशेष-
पवाक्यायवर्णानुक्रमः ।

श्लोकायाः	अ.	पृष्ठाङ्काः	श्लोकाया	पृष्ठाङ्काः
			अप्रत्यक्षोपलम्भस्य १२	
बद्धतथ लघुद्रावी ८१			अभिमानोऽद्वैकारस्तस्माद्विविधः ... १२०	
बामिचित्कपिला राजा ११२			अभ्रकस्तव धीज तु ८१	
अग्निहोत्रं जल शीतम् ४			अर्धानुपाज्यं षटुशो १९	
अग्निहोत्रं त्रयो वेदाः २			अर्थो ज्ञानान्वितो वै भा- १९	
अग्निहोत्रे त्रयो वेदाः ५			अर्थेन घटयत्येनाम् १५	
अङ्गनं नामकरणम् ५४			अविद्यास्तमयो मोक्ष १४९	
अज्ञातं विषयो ब्रह्म १७३			अधिभागोऽपि बुद्ध्यात्मा १३	
अज्ञानस्याप्यसहस्य ६२			अवेद्यवेदकाकारा... .. १४	
अज्ञो जन्तुरनीशोऽयम् ६७			अवैलक्ष्यण्यसवितिः १५८	
अतस्त्वमिति वां छेदः ५७			अव्याप्तसाधनो य. स.ध्यसमवाप्ति ... ४	
अतिदूरात्सामीप्यादिन्द्रिय- ५१			अश्वस्यात्र हि शिश्र तु... .. ५	
अत्र मूत्रो य एवार्थो १५६			असत्कारणतः श्रुणादानग्रहणात्सर्वसंभवाभा- वात् १२२	
अत्रोच्यते द्वयी सवित् १६०			असत्त्वाप्राप्तिः सवन्धः १२१	
अथ तद्रचनेनैव २३			असर्वज्ञप्रणीतात्तु २३	
अथशब्दस्त्वतः शब्दः ५९			अहधियाऽऽत्मन स्थिते १४९	
अथातः शब्दपूर्वाणि ११७			आ.	
अधुवेषेण निमित्तेन ७०			आकारात्त्व नियमादुपास्यो ६९	
अनन्तश्चैव सूक्ष्मश्च १५७			आकारसहिताबुद्धि १९	
अनन्तरं च रजत- ६९			आगमादे. प्रमाणत्वे ९८	
अनवच्छिन्नसद्भावम् १३३			आगमेनानुमानेन ८५	
अनात्मनि च देहादौ २७			आत्मलाभानपर नियते... .. १७३	
अनादानमदत्तस्या- ५३			आत्मा यदि भवेन्मैय. ६९	
अनादिद्वेषिणो दैत्याः ११३			आदावपेक्षाबुद्ध्या हि ८८	
अनादिनिघर्तं ब्रह्म ३८			आदाविन्द्रियसन्निकर्षघटनादिकत्वमाम- न्याधीः... .. ८८	
अनादिभावस्वरूपं यत् १७३			आद्य ननुगृह्य शिषो- ७०	
अनादिरेगमस्वार्थो ९८			आद्या वाच्यविवक्षायाम्... .. ३४	
अनाधियफलत्वेन... .. १०			आपदातागतः सर्व- ३२	
अनुकूलेन तर्केण १५७			आयतन विद्यानां मूल ८३	
अन्यत्र वर्तमानस्य ३५			आरुद्रशोभुर्नैर्वांगम् १३५	
अन्यथार्थस्य बोधस्य ३७			आर्द्रत्व च घनत्व च ८१	
अन्योन्यपक्षप्रतिपक्षभावात् १३७			आसनादीनि सर्वाक्ष्य ३३	
अनेकान्तामक वस्तु				
अपि प्रयत्नसपत्तम्				

श्लोकायाः	पृष्ठाङ्काः	श्लोकायाः	पृष्ठाङ्काः
आसप्तं प्राद्वणस्तस्य ११२		एव गुणाः समावा. स्युः ४७	
आसप्तो भवदेतुः स्यात् ३२		एवमुक्तो नारदेन ५९	
आसप्तः कर्मणा बन्धो ३६		एव गृहरत्नः श्रौतपाथरात्र- ४७	
आदं तिलपतोक्षं तु ५६		एव वाऽऽनन्दसक्तिस्वात् ७७	
		एव प्रमाता मायान्धः ७८	
	इ.		
इति गुह्यतमं शास्त्रम् ५५		ओ.	
इत्थं तथा घटपटा- ७७		ओकारश्चाथरात्रद्वय १२७	
इति धनशरीरभोगान्मत्वा ८०		क.	
इति पाणिनिमूत्राणाम् १११		कथंचिदासाय महेश्वरः स्यात् ७४	
इदं ज्ञानमुपाधिष्य ५४		कृपमूनमलप्रायैः ३२	
इदमाकार इत्युक्त- १६५		करणेन नागित कूलम् ७५	
इदमाद्यं पदस्यानम् ११९		कर्तारि हातरि स्वात्मन्यादिभिर्दे- ... ७६	
इदं रजसमिलत्र... .. १५६		कर्ता न तावदिह कोऽपि प्रवेच्छया वा... ३५	
इदं वस्तुबलायातम् १२		कर्ताऽदितं मित्वा जगतः स वैकः ... ३५	
इह भोग्यभोगसाधन- ६७		कर्मण्येवाधिकारस्ते १३७	
	इ.	कर्मयोगेण स्वैवेशि ८१	
ईश्वरश्चिदचिदचिदघेति ३८		कल्पनापोद्भवप्रान्तम् १८	
	इ.	कथायैस्तु तयोर्विद्वान् ५९	
	इ.	कामतोऽनमतो वाऽपि १२७	
उत्तमः पुरुषस्त्वन्वयः ५५		कार्यकारणभावाद्वा ५	
उत्पत्तिरिषति शहराः ५९		कालत्रये श्रावकाले १६६	
उत्प्रेक्षेत हि यो मोहात्... .. १०५		वाऽद्यादिसर्वविद्भ्यः ८४	
उर्ध्वं वाक्षिर्भक्तौयम् १२०		किं तु मोहवशादादिम ७६	
उपक्रमोपसंहारौ ६०		कुम्भे बीजपूरादे- २०	
उपक्रमोपसंहारौ १५०		कृतप्रणाशाकृतकर्मभोग- २१	
उपदेशोऽपि बुद्धस्य २३		कृत्ति. कर्मण्यल्लुम्बिम् २०	
उपनीय तु सः शिष्यम्... .. १०२		केदारदीनि लिङ्गानि ८६	
उपाधिसंभेधिप्राप्त- १५५		को ह्यन्य. पुण्डरीकाक्षात् १०४	
	कं.	कमेणोभयवाऽऽयायाम् ३४	
श्रुत्यजु.सामायवो च ५९		क्षणिका सर्वसत्काराः १९	
	ए.	क्षीणाष्टकर्मणो मुक्तिः ३६	
		ग.	
एकवारं प्रमाणेन ७५		गत्वा गत्वा भिर्वर्तन्ते ३३	
एकाक्षराकृतो जाते- १३४		गम्भीरोत्तानभेदेन १९	
एकैकहानिस्तोयादेः १४०		गर्भेद्रुतिबाह्यद्रुति- ८२	
एकोऽसौ रसराजः ८३		गौलज्ञानल्पविकल्पः ८२	
एहो ह्यनेकवाकितैर्द् ७३		गुरुभक्तिः प्रसादथ ६२	
एतैऽन्ये बहवः सिद्धाः ८१		गुरुरेवो गुरोदिस- ६१	
एते यमाः सन्निभाम् १३१			

श्लोकायाः	पृष्ठाङ्काः	श्लोकायाः	पृष्ठाङ्काः
शुभे द्रव्यव्यपेक्षे च १५९		तद्द्वारमपवर्गस्य ११९	
पोविन्दभगवत्प्राश- ८१		तद्गुणं पञ्चभिर्मन्त्रै- ६८	
महणम्परणे चैव... .. १५८		तद्विधानविबक्षायाम् २४	
श्राद्ध वस्तुप्रमाण हि १८		तद्व्योविभवव्युह- ४७	
घ.		तदर्थं लीलया स्वीया' ४५	
घटोऽस्तीति न वस्तव्यम् २५		तदेव वासुदेवाख्यम् ४५	
घ तर्धान्तं हि राजानो ५२		तन्मात्रविषया वाऽपि १६०	
च.		तरस्यविद्या विततताम् १६९	
चक्षुरायुक्तविषय परतत्र बहिर्मनः ३		तर्पणं दीपनं गुणितं १३६	
विदविद्दे परे तत्रे २७		तस्माद्गुणेश्चो दोषाणाम्... .. १०८	
चिन्ता प्रकृतसिद्ध्यर्थाम् १०२		तस्माच्छक्तिविभागेन ११८	
चेतनालक्षणो जीवः ३६		तस्मात्सन्दोषकृतेन १०९	
चैतन्यं दृक्क्रियारूपम् ६९		तस्मिन्नाभाय मनः ८४	
ज.		तस्मिन्प्रसङ्गे किमिहास्त्यल्पभ्यम्... .. ५६	
जननं जीवनं चैव १३६		तस्मिन्सतीदमस्तीति ७७	
जिनो देवो गुरुः सम्यक्... .. ३६		तस्य हि साधनविधौ ८१	
जीवाजीवो पुण्यपापे ३६		तास्त्विकं ब्रह्मणः सत्त्वं १६६	
जीव देवादिशब्दो बधति १४७		ता प्रातिपदिकार्थं च ११७	
ज्ञानहेयमिदं विद्धि ८३		तारम्यायारमायोगो १३७	
ज्ञानमात्रे यथाशास्त्रम् ६६		तारव्योमाभिमनुयुक् १३६	
ज्ञानाद्विज्ञो न न्यभिज्ञो... .. २८		तासामहं बरा शक्तिः ७३	
ज्ञानेन्द्रियाणि धर्षैव १९		तृतीये कोपसतापौ १२१	
ज्ञानं तपोऽथ निखत्वं ६१		तैर्न मायासहस्रं तत्त्वं ४१	
त.		तेनान्यस्यान्यथाभासा' १५६	
तत्रैव जीवनोपाधौ ५		तेषां सततयुक्तानां ४८	
ततो भित्ते भानुदृक्षा च... .. १५८		तेषामृग्यत्रार्थं वशेन १३५	
ततः स्वाभाविकाः पुसा- ४७		तैस्तेरप्युपयान्ति वपनव- ७९	
तत्र ज्ञानं स्वतः सिद्धम्... .. ७६		त्याज्यं सुखं विषयसंगमजन्यपुषाम् २	
तत्रायो मलयमत्रिण ७१		त्रयो वेदस्य कर्तारो ५	
तत्रार्थो मण्डालिनः प्रोषायाः ७२		त्रिगुणो द्विगुणो वायु १४०	
तत्राभ्यां भुजलाभ्यां स्वात् १४१		त्रिपदार्यं चतुष्पादम् ६६	
तस्यादालयविज्ञानम् १५		त्वं पुरा सागरोत्पद्ये १५३	
तथा कृतन्यवस्वेषाम् १४		द.	
तथाऽद्वैतधुतेस्तावत् १७१		दक्षिणे तु करे विनो ५३	
तथाऽपि भिन्नेनाभाते १५८		दर्शनात्स्पर्शानात्तस्य ८४	
तद्वैक्येन विना नास्ति ७७		दृष्टान्ते ध्यायमानानाम् १४३	
तद्रूपत्रयैवैवाप्या १४२		दाता भोगपरः समप्रतिमवो १७३	
		दिव्योदरि कृत्मानाम् २७	

श्लोकायाः	पृष्ठाङ्काः	श्लोकायाः	पृष्ठाङ्काः
प्रथमस्तु हनूमान्स्यात् ...	६०	भावो यथा तथा भावः ...	१०८
प्रथम परतः प्राहुः ...	१०७	भित्तकालं कथं प्र ह्यम् ...	१५
प्रदीपः सर्वविद्यानाम् ...	१५	मुझे न केवल न खों ...	३६
प्रपञ्चो यदि वर्तेत ...	५५	भेदाविमौ च सादृश्यात् ...	१३८
प्रमाणत्वाप्रमाणत्वे ...	१०६	भ्रूयुगमध्यगत यत् ...	८५
प्रमाणदोषसंस्कार-	१५५	म.	
प्रमाणान्तरसामान्य-	७	मक्षवर्णान्समालिख्य ...	१३६
प्रमादादसनिन्दायाः ...	८५	मन्त्राणां दश कथ्यन्ते ...	१३६
प्रयोजनमनुदिरव ...	९८	मलमायाकर्मयुतः सकलः ...	७०
प्रयोजनं तु यजातेः ...	१०६	मलाद्यत्तभवाच्छाक्तम् ...	६८
प्रलयाकल्पे येषा ...	७१	महामायेत्यविद्योति ...	५५
प्रवाहकालसख्येयम् ...	१५०	म'मुपेत्य पुनर्जन्म ...	४६
प्रवृत्तिर्वा निवृत्तिर्वा ...	१५५	न या वै क्षिपदत्तानम् ...	१६६
प्रयत्नात्मा ह्यदिर्भक्त्या ...	५७	मायेत्युक्ता प्रकृष्टत्वात् ...	५५
प्रसुप्तास्त्वंस्वकीनानाम् ...	१३३	मितिः सम्यक्परिच्छित्तिः ...	१२
प्राणायामैत पवनम् ...	१५२	मिथ्याज्ञानमधर्मश्च ...	६१
प्राप्यते येन तद्विद्वा ...	८५	मिथ्याभावोऽपि तत्तुल्य-	१५९
प्रावृत्ती शौचल कर्म ...	७३	मुक्तात्मनोऽपि शिवा. ...	७०
प्रिय पथ्य वचस्तथ्यन् ...	२७	मुक्तास्तु शोपिणि ब्रह्म ...	५७
व.		मुह्यार्थबाधे तद्योगे ...	१३७
यद्वाञ्छोपानपरान्विनियुद् क्ते ...	७२	मूर्च्छितो ह्यपि व्याधीन् ...	८१
बलभोगोपभोगानाम् ...	३५	मूलप्रकृतिरविकृतिः ...	११९
बहिष्प्रातद्दुपये धायि ...	६०	मृतानामपि जन्तूनाम् ...	५
बुद्धिन्द्रियाणि चक्षुःश्रोत्रप्राण-	१२०	मृत्स्योः स मृत्युमाप्नोति ...	३८
बुध्या विविच्यमानानाम् ...	१२	मेवं साधारण मुक्तः ...	७८
बौद्धाना सुगतो देवो ...	१९	य.	
ब्रह्मचर्यमादिष्टा च ...	१३८	य आत्मनीति वेदान्त-	५५
ब्रह्महत्या प्रसूयेत ...	१७२	यत्तानुबूलमेतस्य ...	५९
बाधकप्रत्ययस्यापि ...	१५९	यत्नेनानुमितोऽप्यर्थः ...	१७०
बाधिकैव धृतिर्नित्यं ...	१२८	यत्न द्रष्टा च दृश्यं च ...	११८
वालः षोडशवर्षो विषयरसः ...	८२	यत्राप्यतिशयो दृष्टः ...	१०५
भ.		यज्ञात्तौ वर्तेते भाव. ...	१०
'भक्तिलक्ष्मीसमृद्धानाम् ...	७५	यत्सत्तात्कारिक यथाजलधरः ...	१०
भस्मकादिषु कार्यस्य ...	१५७	यथाऽनादिर्मलस्तथ ...	७३
भरतना त्रिपवणं स्नायी ...	६५	यथा लोहे तथा देहे ...	८२
भारताध्ययन सर्वम् ...	१०५	यथावद्विद्यतत्त्वानाम् ...	२६
भावनाभिर्भावितानि ...	२७	यथा स्वप्नप्रपञ्चेऽयम् ...	११३
'भावान्तरमभावो हि ...	३९	यदन्तर्ह्येतत्त्वं तद. ...	१५

श्लोकाद्याः	पृष्ठाङ्काः	श्लोकाद्याः	पृष्ठाङ्काः
श्रुतिस्मृतिसहाय यत् ५९		साक्षात्कारिणि नित्ययोगिनि परद्वारानपेक्ष-	
श्रुत्योरङ्गुष्ठौ मध्या १४१		स्थितौ... .. ९२	
	प.	सात्त्विक एकादशक प्रवर्तते १२०	
पद्मेन युगपद्योगात् १३		साधकस्य तु रक्षार्थम् ६८	
पद्मत्रयद्वयवर्णानाम् १४०		साधनासाधनावास्या १७१	
पद्मशतानि गणेशाय १३९		सामान्यलक्षणं व्यक्तत्वा १३४	
पद्मदर्शनेऽपि मुक्तिस्तु ८०		सर्वोपाऽन्वा तु यत्रोक्ती १३८	
	स.	सार्धं घटीद्वयं नाडी १४०	
स एव करुणासेन्दुः ४७		सुदर्शनमहा ज्वाल ५३	
स एव चोभयात्मा यो १६२		सूत्रं वृत्तिविवृत्तिलक्षणी ७४	
स एवार्थभूतत्वेन ७७		सेतुं दृष्ट्वा विमुच्येत १७०	
सच्चिदित्यनिजानित्य- ८३		सोऽयं परमो न्यायो विप्रतिपन्न... .. ९४	
सजातीयाः क्रमोत्पन्नाः २१		स्त्रीपुनपुसकत्वेन... .. १३६	
सत्यपितावभासेन १५९		स्यानाद्दोषाद्दवष्टम्भात् १३३	
सत्यमिष्यात्मनोरैष्यात्... .. १६५		स्फटिक विमलं द्रव्यम् ११६	
सत्यं वस्तु तदाकारैः ११७		स्मृत्यातो रजताभात- १५८	
सत्त्वं सत्यं बुद्धिभावेन वृत्तम् १२५		स्यात्सुर्यैष्टकमन्तं चरण ७१	
सदागमैकविज्ञेयम् ६०		स्याद्वादस्य प्रमाणे द्वे ३६	
सदा शिवात्मना वेत्ति ७७		स्याद्वादः सर्वैशैकान्त- ३४	
समाधिः समतावस्था १२९		स्वतन्त्रमस्वतन्त्रं च ५०	
सरजोहरणामैक्ष-... .. ३६		स्वतन्त्रस्याप्रयोज्यत्वम् ६७	
सर्वज्ञसदृशं किंचित् २३		स्वतन्त्रोक्तविधानेन १३६	
सर्वज्ञः सर्वकर्तृत्वात् ६८		स्वतः प्रामाण्यवादिन १०५	
सर्वज्ञोक्ततया वारुधम्... .. २३		स्वमक्तं वासुदेवोऽपि ४६	
सर्वज्ञो जित्तरागादि २३		स्वरसवाही विदुषोऽपि १३४	
सर्वज्ञो दृश्यते तावत् २३		स्वरूपपररूपाभ्याम् ३८	
सर्वथाऽवशयोगानाम् २६		स्वर्गस्थिता यदा तृप्तिम्... .. ५	
सर्वाभावेपु मूर्च्छायाः २७		स्वसिद्धये पराक्षेपः १३८	
सर्वपाणिह भूतानाम् ७६		स्वाध्यायशौचस्ततोप- १३९	
सहस्रमेकं गुरवे १४०		स्वेदनमर्दनमूर्द्धनस्थापन-... .. ८२	
सहोपलम्भानियमात् १३			ह.
सकर्षणो वासुदेवः ४५		हास्यलोभभयक्रोधः २७	
संचिन्त्य मनसा मन्त्रम्... .. १३६		हिरण्यगर्भो योगस्य १३७	
संघनिधभेदात्सत्तैव ११७		हिसारस्वरती रागः ३६	
संयोगे योग इत्युक्ती १२९		हेयं हि वर्तृतरागादि २७	
संसारबीजभूतानां ७३			
संसारत्व परं पारं दत्ते... .. ८०			
संस्कारा दश मन्त्राणाम्... .. १३४			
		सूत्राणि	
		अ.	
		अथ योगानुशासनम् १२४	

सूत्राणि	पृष्ठाङ्काः	सूत्राणि	पृष्ठाङ्काः
अथातः पशुपतेः पशुपतयोगविधिम् ...	६१	य.	
अथातो धर्मनिज्ञासा ...	६१	यनर्धमधिकृत्य प्रवर्तते ...	७५
अथातो धर्म व्याख्यास्यामः ...	६५	योग. सभाधि. ...	१२९
अथातो ब्रह्मनिज्ञासा ...	७६	म.	
अथातो ब्रह्मनिज्ञासा ...	७६	विरामप्रत्ययान्वासपूर्व ...	१२३
अनुमाननिर्मात्यलिकुधारी ...	६४	व्याधिस्थानसतस्यप्रमात्रालस्य ...	१२१
अधियास्मितारागद्वेषामिनिवेशा ...	१३२	शु.	
अष्टवर्षे ब्राह्मणमुपनीत ...	१०२	शास्त्रपूर्वके प्रयोगेऽभ्युदयः ...	११२
अहिंसासदास्तेयनक्रमपर्या- ...	१३८	शास्त्रयोनित्वात् ...	४६
इ.		शास्त्रयोनित्वात् ...	५९
इदं कार्यं ये अन्येहेतवः प्रत्यवन्ति ...	१७	शीघ्रतपोपतप.स्वाध्यायेधर- ...	१३८
कृ.		श्रुतिविह्वानयस्यकरणस्थानसमाह्वयानाम् ...	१२८
कृतंमरा तत्र प्रज्ञा ...	१४२	स.	
च.		रास्वपुरुषान्वयाहास्यतिमात्रप्रतिष्ठस्य ...	१२३
चिदाचिदीश्वरभेदेन ...	३८	इ.	
चित्तन्यमात्माशिवसूत्रं ...	५७	हमितभीतवृत्तदुष्कार- ...	६४
ज.			
जन्माद्यस्य यतः ...	४६	आचार्याः	
जन्माद्यस्य यतः ...	५९	अ.	
त.		अक्षपाद ...	७५
तत्तु समन्वयात् ...	४९	अथौरासवाचार्याः ...	७१
तत्तु समन्वयात् ...	६०	अनन्तवीर्ये ...	३४
तत्र प्रत्ययैकतानता ध्यानम् ...	१४२	अभिनवगुप्तार्याः ...	७७
तप स्वाध्यायेश्वरप्रतिधानानि ...	१३५	अभियुक्ता ...	१२०
तेन श्रेष्ठम् ...	१०१	अहिंन् ...	२६
द.		आ.	
दुःखजन्मप्रवृत्तिदोषमिध्यासानानाम् ...	९५	आचार्याः ...	३५
दृष्टानुधत्तिकात्रिपथविज्ञानस्य ...	१३५	आचार्याः ...	१६२
देशवन्धित्तत्त्व पारणा ...	१४२	आचार्याः ...	६५
न.		आचार्याः ...	८१
नैकीन्मिश्रसमवात् ...	३८	आचार्याः ...	८८
प.		आचार्याः ...	१०६
पुरुषार्थशून्यानां गुणानां प्रतिप्रसवः ...	१२३	आचार्याः ...	१२५
प्रधानप्रमेय- ...	१३	आचार्याः ...	१२५
म.		आचार्याचार्यस्य ...	१२०
मन्त्रापूर्वेदशमान्यवयव ...	६२	आचार्यवाचस्पतिः ...	१२४

आचार्याः	पृष्ठाङ्काः	आचार्याः	पृष्ठाङ्काः
भानन्दतीर्थः	५०	ध.	
भाभाषकः	२	धर्मकीर्तिः	१२
ईश्वरकृष्णः	१२०	न.	
उत्पलाचार्याः	७५	नकुलीशः	६४
उदयकारसूनुः	७६	नरेन्द्रगिरिश्रीचरणाः	१६९
उदयनः	९८	नीलकण्ठभारतीश्रीचरणाः	१३७
उदयनः	१०६	न्यायनिर्वाणवेद्याः	५८
उदयनः	१०८	प.	
उदयनाचार्यः	९२	पक्षिलस्वामी	९४
उमास्वातिबाचकाचार्यः	३१	पतञ्जलिः	११४
क.		पतञ्जलिः	१२५
कल्पतरुकाराः	१६९	पतञ्जलिः	१३५
कात्यायनः	११२	पतञ्जलिः	१३८
कैयटः	११४	पद्मनन्दः	२७
कैयटाः	१३८	पञ्चशिखाचार्याः	१३०
ग.		परीक्षकाः	७४
गुहमतानुसारिणः	१५८	पौराणिकाः	१४२
गोविन्दभगवत्पादाचार्याः	८०	प्रतापचन्द्रः	२२
च.		प्रभाकरः	१५६
चन्द्रसूरीः	२२	प्रशस्तपादः	१०
चार्वाकः	१	घ.	
चित्सुखाचार्यः	१५४	बृहस्पतिः	४
चित्सुखाचार्यः	१६६	बृहस्पतयः	६७
ज.		भ.	
जिनदत्तसूरिः	३५	भट्टाचार्याः	९८
जैमिनिः	९९	भट्टाचार्याः	११५
जैमिनिः	१३५	भट्टाचार्याः	१३३
ज्ञानश्रीः	१०	भट्टाचार्याः	१५४
त.		भामतीकाराः	१५१
तथागताः	७	भाष्यकारः	१५१
तन्त्रतत्त्वज्ञाः	६६	भोजराजः	६९
तौतातिकाः	२३	म.	
तौताविताः	११५	मध्यमन्दिरः	५२
त्रैविद्यवृद्धाः	१७३	मनुः	१०२
२		महोपाध्यायपरमहंसः	११०

भाषाया	पृष्ठाङ्क	भाषाया	पृष्ठाङ्क
य		रुद्राचार	६५
याज्ञवल्क्य	१२९	सूत्रवङ्गा	९२
याज्ञवल्क्य	१३५	सामर्ग्य	७०
याज्ञिका	१११	सामान-दनाभवादा	७
यामुन	५९	सामान-दनाभवादा	७३
योगेश्व	२७	सौम्यता	१२१
र		ह	
रामानुज	३०	हरदत्ताच य	६१
रामानुज	५३	हार	११७
घ		हरि	११७
वसुगुप्ताचाया	७८	हमव-शा-गाया	३२
वाक्यकार	४८	हलाराच	११३
वागीश्वर	१०६		
वाच-रा-वाच	२८	श्रुतयः	
वाचकाचाय	३०	अ	
वाचस्पति	१२७	अज्ञातेका अहित-गुरुवृष्णा	१२३
वाचस्पतिभिध	१३२	अतस्ततनूनै तदामो	७३
वाचस्पतामथा	१३०	अत्राय पुरय स्वयंजरा तिभवति	४०
वद्वान-दादय	३१	अथ या वेद निघ्राणाति	४०
वृत्तिकार	४६	अध्या मयाग धनमन चव मचा	१०६
वृत्तिकार	१३५	अन वेद्य निजानाति	५७
वद्वटनाथ	५५	अनूतन हि प्र-युवा	५०
व्याकरणभाष्यकार	११	अथ सम प्रनि-गति	५६
व्यास	३८	अधा मणिमवि-दत्	१५३
व्यास	१२९	आ	
श		आ-मनस्तु कामाय सर्वे प्रिय भवति	९७
शबररवामिन	१६२	आ-मा वा अर द्रष्टव्य	५७
शकरकिकर	९८	आ-मा वा अरे द्रष्टव्य	५८
शारिकानाथ	१५६	आ-मे-यवापासात	५७
शाकरभाष्यकार	५९	आराप्रमान पुरुष	४१
श्रीम-स्म-द्रा	६८		
श्रीम-मृग-द्रा	६९	इ	
स		इह नानव पश्यति	३८
सबह	९३	क्र	
सबतीर्थकर	११	कच सामानि जहिरि	१०४
सह्याचाया	१२१	ए	
सह्यगुव	६७	एकमेवाद्वितीयम्	८
सिद्धसेतवाक्यकार	२१	एष हि द्रष्टा स्मर्या थाता	४०

श्रुतय	पृष्ठाङ्का	श्रुतय	पृष्ठाङ्का
		मृताना चाऽऽथयो विष्णु	७७
काम सक्त्वो विचिकित्सा	१३०	य.	
		य आत्मनि तिष्ठन्	४
च वाग शब्दा त्रयो अस्थ पादा	११३	य आत्मनि तिष्ठन्नामनाऽतर	४२
चौरापहार्यो च यथा	७७	यतो वा इमा न भूतानि	४९
		यदग्ने रोदितं रूपम्	१४
ज.		यथा पक्षी च सूत्र च	७७
जीवस्य परमैश्वर्य च	५६	यस्य प्रसादात्परमापस्वरूपात्तस्मात्	५६
नाथेश्वरभिदा नैव	७५	योऽय विज्ञानमय प्राणेषु	४०
यथानिष्टोमेन स्वगणामो यन्न	१०९	र.	
त.		रसो वै स । रस होवाय	८४
तत्त्वमसि	५६	व.	
तथाऽपि सूक्ष्मरूपमात्	५७	विरानघन एतैरेभ्या भतेभ्य	३
तदक्षत बह स्या प्रजायेय	४१	विष्णु सर्वगणे पूम्	७७
तद्विष्णो परम पदम्	५३	स.	
तमेव भातमनुभाति	७७	स आत्मा तत्त्वमसि	७०
तरति शोकमामवित्	३८	सय अ मा सत्यो जाव सय भिदा	७४
तस्माभिन्य तदधय यत्तेत मतिमानर	५६	सत्यमनगनु इवश्रे मदति	५४
द		सत्यासा अस्य माहमा गृणे	७४
द्वा सुपर्णा सयुजा सखाया	४४	सदेन साम्येदमप्र आसात्	१५०
द्वैत न विद्यत इति	७७	सदेव सोम्येदमप्र अ सीत्	४०
न		स यथा तैष्ववचनाऽनतगऽवाय	४
न च नाश प्रयात्यप	४४	साऽपहतपाप्मा विजर	७७
न जायते म्रियते वा	४०	स्वात् यथाकियाव न	
न हि इवज्ञातर्षिपारलापो विद्यत	४८		
नायमाना प्रवचनेन लभ्य	५९	भाष्याणि	
नावेदधि-मनुते त वृष्टाम्	१६९	अ.	
निष्कल निष्क्रिय शात		अथ मैरिल्यत्र क शब्द	११४
प.		अथ शब्दानुशासनम्	११०
परीक्ष्य लोका नर्मचितान्	४६	आ.	
व		आहितागिरपशब्द प्रयुज्य प्रायथितीया	१११
बाणप्रशतभागस्य	४४	इ.	
ब्रह्म वेद ब्रह्मैव भवति	७७	इतिकरणा विरक्षार्थ सर्वत्राभिसव्यत्ये	१०४
ब्रह्मा शिवं गुरुरायाध		ए.	
भ.		एक एव दशो न द्वितीयाय तस्थे	९८
भियत हृदयप्रधि			
म			
मिथश्च जडमेदा च			

भाष्याणि	पृष्ठाङ्काः	ग्रन्थनामानि	पृष्ठाङ्काः
च.		य.	
चक्रं विभक्तिं पुरयोऽभितप्तम् ५३		याज्ञवल्क्यस्मृतिः १२७	
चत्वारिंशद्वाणि चत्वारि पदज्ञातानि ... ११३			
द.		ग्रन्थनामानि	
देवाद्यो येन विष्टतेन वाहुना ५३		अ.	
न.		अग्रयामत्रयमर्पणः १३९	
निर्दिश्यमानप्रतिनिर्दिश्यमानयोः ... १२८		अमृतकला १६०	
निष्कारणो धर्मः पदद्वौ वेदोऽध्येतव्यः... १११		आ.	
प.		भागनाधिकारः ७८	
पश्चादिभिश्चाभिषेवात् १५१		भाषानिश्चयाल्लकारः २३	
पुर्यष्टकं नाम प्रतिपुर्यष्टकं ७१		क.	
य.		काव्यप्रकाशः १३७	
यथोभयोः समो दोषः १६३		कुसुमाञ्जलि ९२	
र.		क्रियाधिकारः ७७	
रक्षोहागमल्लवसंदेहाः प्रयोजनम् ... ११२		ग.	
		गणकारिका ६१	
पुराणानि		गीता १३७	
अ.		च.	
अमिपुराणम् ५३		चतुर्थविमर्शः ७९	
क.		ज.	
भूर्गुपुराणम् ५१		जातिचमुरेशः ११६	
ग.		स.	
गारुडम् ५८		तरवकीमुदी १२०	
व.		तरवप्रकाशः ७०	
विष्णुपुराणम् ५६		तरवमुखाबलि. ४२	
विष्णुपुराणम् १३८		तरवविवेक ५०	
विष्णुपुराणम् १४१		तरवसमग्रहः ७१	
स		तत्त्वार्थसमहाधिकारः ७८	
स्कन्दपुराणम् ५९		तार्किकरक्षा ५८	
स्कन्दम् ५९		द.	
		द्वयसमुरेशः ११८	
स्मृतयः		न.	
आ.		न्यायवीथी १५६	
भाषस्तम्बास्मृतिः १७२		प.	
		पथिकाप्रकरणम् १५९	

ग्रन्थनामानि	पृष्ठाङ्काः	ग्रन्थनामानि	पृष्ठाङ्काः
पाश्चात्तरहस्यम्	२७	विवेकविलासः	१९
प्रकीर्णकः	११३	विष्णुतत्त्वनिर्णयः	५३
प्रबोधसिद्धिः	५८	वीतरागस्तुतिः	२५
		वेदान्तसंग्रहः	२३
		न्यासभाष्यव्याख्या	१३२
बहुदैवत्वः	७०		
बृहत्संहिता	६०		
बोधचिन्ताविवरणम्	१८		
नग्नकाण्डम्	११३		
मगवद्गीता	५५		
मगवद्गीता	१२२		
माध्यम्	१६३		
महामारततात्पर्यनिर्णयः	५३		
महाबराहः	५६		
मीमांसाश्लोकातिशयम्	११५		
रसहृदयः	८४		
रसहृदयः	८२		
रसार्णवः	८०		
रसार्णवः	८२		
रघुशरसिद्धान्तः	८१		
रघुशरसिद्धान्तः	८३		
वाक्यपदीयः	११०		

इति सर्वदर्शनसंग्रहान्तर्गतश्रुतिस्मृतिविशेषवाक्या-
यवर्णानुक्रमः समाप्तः ।

आनन्दाश्रमसंस्कृतग्रन्थावलिः ।

ग्रन्थाङ्कः ५१

श्रीमन्माधवाचार्यप्रणीतः

सर्वदर्शनसंग्रहः

मधुसूदनसरस्वतीकृतः प्रस्थानमेदश्च ।

एतत्पुस्तकम् ५१

आनन्दाश्रमव्यवस्थापकेन

आपटे कुलोत्पन्नेन नारायणात्मजेन हरिणा,

आनन्दाश्रमस्थपण्डितानां साहाय्येन

संशोधितम् ।

तच्च

तेनैव

पुण्याख्यपत्रेन

आनन्दाश्रममुद्रणालये

आयसाक्षरमुद्रणित्वेन

प्रकाशितम् ।

शालिवाहनशकाब्दाः १८२८

सिंहाब्दा १९०१

(आय सर्वेऽधिकारा राजशामनानुसारेण स्वायत्तीकृता ।)

मूल्यं रूपकद्वयम् । (२)